В. Ю. Шевцов

З глибокою повагою і
любов'ю моїй мамі,
Дорошенко Орині
Федорівні,
присвячую.

Русь

Погляд з минулого в майбутнє

Дніпропетровськ
2007

ББК 63.3 (4Укр)+63.52 (4Укр)
Ш 37

Шевцов В.Ю.
Ш 37 Русь. – Дніпропетровськ, Арт-Прес. – 2007. – с.
ISBN 966-7355-31-4

Ця книга для тих, хто бажає знати більше з історії нашого народу і його світогляду, для тих, хто не байдужий до його долі, в кого серце болить за його майбутнє.

Ш _____ ББК 63.3(4Укр)+63.52(4Укр)
2007
ISBN 966-7355-31-4
© Шевцов В.Ю. 2007

ВСТУП

Запропонована читачеві книга не належить цілком ні до наукових, ні до художніх. Це скоріше думки про наболіле, про долю і недолю своєї Батьківщини, свого народу. Можливо, що в відображенні деяких історичних подій автором допущені помилки; та якщо вони є, то не з власного бажання чи якихось намірів, а тому, що у кожного історика "своя історія", написана, звичайно, в контексті державно-соціального замовлення, і важко відрізнити дійсні історичні події від фальсифікованих. І все ж, зважаючи на те, що розвиток суспільства підкоряється таким же незалежним від окремих особистостей законам, як і закони Ньютона в фізиці, можна осягнути історію свого народу, поглянути на нинішній стан, зазирнути в майбутнє. Відштовхуючись від поняття етносу, його розвитку і взаємодії з іншими етносами, автор зробив спробу відновити дійсну історію України. Історію, яку можна простежити на протязі семи з половиною тисячоліть. Мова не йде про стовідсоткову достовірність тих чи інших історичних фактів, як і висновків автора, особливо, коли йдеться про сиву давнину історії нашого народу. Читачеві пропонується історична версія про походження, долю і недолю руського етносу; версія, яка склалась у автора на протязі останніх п'ятнадцяти-двадцяти років. Ця версія багато в чому розходиться з офіційною, але вона побудована на підґрунті етнічних законів і тому об'єднує, здається, дуже різні історичні факти в єдину сюжетну лінію життя і еволюції народу України. В своїй версії автор робить акцент не стільки на відомих фактах, скільки на тих особливостях історичного сюжету, які старанно замовчувались російськими істориками і їх послідовниками в Україні і які майже повністю руйнують багато із стереотипів, що склались.

Кожному не заангожованому історику відомі три масштабні фальсифікації історії русько-українського етносу. За часів першої, при хрещенні Русі, церква знищила практично всі писемні свідчення дохристиянської історії Русі. До 10 сторіччя історія України перетворилась в біблійську історію еврейського народу, а після – в історію Русі рюриковичів та фрагмент історичного міфу Росії. Друга масштабна фальсифікація відбулась за часів Катерини II, коли, як гриби після дощу, „познаходились" чисельні літописи, в яких червоною ниткою проводиться думка про спадковість Росії від Русі. Ніхто не помічав ці літописи до Катерининських істориків і оригінали їх чомусь згоріли в Москві, хоча зберігалися в Петербурзі. Тим не менше історична „наука" посилається виключно на „переписано-написані" джерела тих часів. Третя фальсифікація відбувалась в XX сторіччі в межах Радянського Союзу під час творення нового міфу про „Союз нерушимый".

Тричі знищувалась історична пам'ять українського народу, робилось все щоб ми забули хто ми, звідки ми, навіщо ми на цій планеті, щоб ми стали додатками до історичних міфів інших народів. І хоча на цьому шляху наші „брати" і сусіди досягли дуже багато, та, на щастя окрім культурологічної історії (рукописів і археологічних уламків культур) існують світоглядна, міфічна, релігійна, цивілізаційна, топонімічна, кліматична, лінгвістична (мовна), генетична, хронологічна історії. Тож збираючи фрагментарні дані різних історій маємо можливість відновити єдину картину цивілізаційного поступу українського етносу. І не лише відновити втрачене, але й зрозуміти, за етнічними інваріантами, хто ми і навіщо ми тут, подивитись в завтрашній день, осягнути свої можливості і шанси на розбудову власного майбутнього і майбутнього наступних поколінь.

Історія України тісно переплетена з історією Росії. І якщо росіянин прочитає, на його думку, щось образливе для себе, то автор просить пробачення, але дійсність

необхідно сприймати такою, якою вона є. Кожний народ, кожний етнос потребує уваги і поваги. У кожного етносу своя доля і свій шлях; та коли мова йде про негативні риси ординського менталітету, то автор приділяє йому так багато уваги лише тому, що це та реальність, яка вразила і руйнує вщент менталітет руського етносу, його душу. І мова не про те, який народ кращий чи гірший – у відповідності з принципом необхідного різноманіття в еволюції Всесвіту для історії всі народи рівні і необхідні. Мова про те, як вилікувати наш етнос, як відновити його історичну перспективу. А це можна зробити лише за умови знання своєї історії і розуміння ролі власного етносу в історії людства.

Звичайно, коли мова йде про взаємовідносини руського і російського етносів, не можна обійти мовчанням мовне питання. Коли українці цураються російської мови, а росіяни кажуть, що української мови не існує, то і те, і інше твердження не мають права на життя. І справа не в тому, що колонізовані Київською Руссю народи взяли на озброєння руско-болгарский варіант мови, яка сприйнявши деякі угро-фінські і тюркські риси стала, за словами Ключевського, угро-фінським діалектом руської мови – тобто російською. І та, і друга – це мови руські. Справа в іншому, а саме в тому, що перехід на руську мову корінних народів північно-східної частини Русі, а за часів Орди і Поволжжя, призвів до того, що останні втратили свою етнічну серцевину – мовність, а з нею і свою історію, епос, культуру. Завдячуючи завойовникам з Русі вони були змушені забути свої корені і жити привласненими історією, епосом, піснею, багато чим іншим. Це великий злочин Київської Русі, і якби можна було вибачитись за те перед росіянами, то автор зробив би це не вагаючись.

Для тих, хто бажає знати більше про свою історію додатково, можна порекомендувати, за виключенням відомих творів, книги та інші друковані видання приведені в розділі літератури.

Наприкінці цієї невеликої вступної частини хочу подякувати своїм добровільним помічникам, випускникам фізико-технічного інституту Дніпропетровського національного університету І. Навоєнку, І. Шпірці, А. Троценко, В. Харченку, І. Бобко, А. Лисенко, Ю. Долинець, О. Фесак, А. Рибкіну, а також Д. Привалову за співпрацю в оформленні і в підготовці книги до друку, за допомоги яких це видання отримало можливість дійти до свого читача.

Передмова

І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений,
І все спочиває.
Тілько я, мов окаянний,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає –
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І Господа зневажають, –
Людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають,
А що вродить? Побачите,
Які будуть жнива!
Схаменіться, недолюди,
Діти юродиві!
Подивіться на рай тихий,
На свою країну,
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну,
Розкуйтеся, братайтеся!
У чужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає
І на небі, а не тілько
На чужому полі.
В своїй хаті своя правда,
І сила, і воля.

Пливуть над Україною хмари, чорні, важкі... Тяжко давитись на те, як руйнуються душі русів, як гине етнос... Хочеться кричати: "Люди! Прокиньтесь! Невже ви забули хто ви?! Невже морок Золотої Орди погасить останню живу іскру в ваших серцях?! Чи й досі питати у німця хто ми?"

... "Добре, брате,
Що ж ти такеє?"
"Нехай скаже
Німець. Ми не знаєм".
Отак-то ви навчаєтесь
У чужому краю!
Німець скаже: "Ви моголи".
"Моголи! моголи!"
Золотого Тамерлана
Онучата голі.
Німець скаже: "Ви слав'яне".

"Слав'яне! слав'яне!"
Славних прадідів великих
Правнуки погані!

Невже дійсно казав правду Емануіл Кант, що слов'яни другорядний етнос, бо вони не здатні об'єднатись в єдину сім'ю, не можуть згуртуватись заради однієї мети, не можуть висунути лідера, який би повів їх за собою шляхом розуму і духовності до щасливого майбуття? І посилався при цьому на представників германського народу Роріха (Рюрика) та імператрицю Катерину, які вибудували на теренах східних слов'ян велику імперію. Невже як і сто, і двісті років тому нічого не змінилось, невже у нас дійсно немає ні своєї голови на плечах, ні гордості, ні самоусвідомлення того хто ми, де ми, навіщо ми, куди ми йдемо? А може давно не йдемо, а поволі повземо в домовину, бо куди не глянеш – скрізь ознаки виродження, бо

... Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Замість пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі...

Віщі слова Тараса, що пролунали півтора сторіччя тому у вірші "І мертвим, і живим, і ненародженим землякам моїм в Україні і не в Україні моє дружнєє посланіє", лунають і нині, крають серце. Та чи винні в тому люди, чи винен народ, якого сотні років годували брехнею, принижували при всякій нагоді, в якого забрали історію, майбутнє, самосвідомість, якому на сусідку казали, що то твоя мати, а матір вчили зневажати, коли віками привчали говорити на біле – чорне, а на чорне – біле?

То ж давайте крок за кроком пройдемо шляхами наших пращурів, відновимо історію свого народу, бо без її знання неможливо визначити ні його долю, ні призначення в розвитку суспільства, в розвитку Всесвіту. Давайте спробуємо знайти ті, притаманні нашому етносу риси, які можна було б визначити в якості інваріантних, тобто незмінних, незалежних ні від яких обставин, і які б характеризували нас і визначали наше місце на теренах історії. Поговоримо про сенс буття, про взаємини людини з суспільством; про те, якою повинна бути людина, щоб відповідати своєму етносу; про екологію душі, сім'ї, народу, етносу, людства, космосу. Поговоримо про те, як стати і бути Людиною в високому розумінні цього слова, щоб не дивились на наш народ, як на сміття історії, щоб поважали його за розум, духовність, людяність; поговоримо про те, що допоможе нам повернути самосвідомість, віру, надію в майбутнє, про те, що може дати поштовх до відродження нашої країни, слов'янського етносу в цілому.

Трипільська Русь
Частина 1

Фрагменти прадавньої історії України. Аратта.

Всяке знання несе на собі відбиток тої особистості, яка володіє цим знанням, а тому всі розділи людського знання в тій чи іншій мірі суб'єктивні. Серед усіх наук найбільш суб'єктивні – суспільні, а серед них – історія. Виникає нова держава, змінюється суспільний лад, змінюється господар на троні – і знову переписується історія, в якій все, що "приємно торкається вух" залишається і зростає до велетенських розмірів; а все "неприємне" знищується, таврується, отримує ярлик "наговору, брехні, дилетантства, фальсифікації".

Фальсифікація історії нашого народу відбувалась багаторазово. І одною з таких фальсифікацій є "Повість врємєнних лєт" Нестора-літописця, який чудово знав історію навколишніх народів і чомусь зовсім "забув" історію Русі до Рюриковичів. Була собі благословенна земля, де серед лісів і боліт жили первісні "тубільці" – слов'яни, які вийшли на берег Дніпра та й побудували золотоверхий Київ, бо з'явились на історичній арені Рюриковичі. Всі розуміють, що на пустому місці сам по собі храм не зроста, але тим, хто несе корону і скіпетр держави, цікава лише своя слава і своя воля, яку б не затьмарювали славні імена і події минулого, особливо, якщо останні були сумними і трагічними. Може б і ми знали краще нашу історію, якби не Рюриковичі.

І все ж історія зберегла доволі фактичного матеріалу, на якому можливо, хоча б в деякій мірі, хоча б фрагментарно відновити наше минуле. Історія кожного народу – це водночас і історія розвитку суспільства в цілому. І, щоб відновити візерунок тканини буття народу, іноді достатньо лише поглянути навколо втраченої частини цієї тканини.

Відомо, що мовою наших пращурів був санскрит – сенсарі, мова богів, на якій говорили індо-європейські народи. Саме на санскриті написані знамениті письмові пам'ятки давніх часів – Риквіди, священні гімни оріїв, які "невідомо звідки" з'явились близько 4000 років тому в Індії. Для сучасних індійців санскрит те ж саме, що для нас латинь. В той же час відомо, що з усіх народів, що говорять на індо-європейських мовах, основою яких був санскрит, саме в Україні, в українській мові збереглось санскритських слів значно більше ніж в інших. Та якщо простежити розповсюдженість коренів санскритських слів у сучасному світі, то крім української мови їх можна знайти в литовській, в інших слов'янських мовах, в романо-германських, в ірано-кавказьких, в тюркських, в угро-фінських – в усіх мовах народів білої раси. Можливо завдяки цьому німці стверджують, що саме вони нащадки оріїв, росіяни – що орії жили поблизу південного Уралу, історики тюркських народів відносять місце походження оріїв до Середньої Азії, а самі індуси визнають лише одну версію – орії саме їх пращури, і нізвідкіля вони не прийшли, а завжди жили на території Індії.

Єдине джерело, якому можна довіряти в цьому питанні – це самі Риквіди. В Риквідах іде мова про материк (острів?) Шветадвіпа – білий острів, що розташований в Молочному морі. Цей материк міститься за хребтом Меру, там де Нарада[1], бог допотопних аріїв, викликав головного бога у вигляді північного сяйва, там, де "свою колісницю Сонячний бог зупинив посеред неба", тобто за полярним колом.

[1] Нарада – напівбог, наполовину людина, згідно з міфологією, навчав людей першим знанням з астрономії, математики, землеробства. Існує версія, що Нарада був одним з останніх вчених-жерців Атлантиди.

Слово "нарада" з дещо зміненим змістом залишилось в українській мові в значенні "рада, порадитись".

Відповідно російські вчені на прикладі незвичайних природних умов Соловецьких островів стверджують, що такий острів міг знаходитись лише в межах Білого моря; західноєвропейські – схильні розглядати в якості батьківщини оріїв Гренландію, Ісландію, Шведський півострів, острови Шпіцбергена. В дійсності можна стверджувати лише те, що прабатьківщина оріїв містилася за полярним колом, і що земля, на якій вони жили, була придатна для життя.

Близько 60000 років тому на Землі відбулись величезні планетарні зміни. Почалось велике заледеніння і батьківщина праоріїв стала непридатною для існування[2].

В пошуках нової батьківщини орії йшли на південь. А за ними рухався льодовик, який сягнув широти Київ – Волгоград. Саме на цих широтах і зупинились орії[3].

Можливо, що це була одна етнічна група, і жила вона територіально в одному місці; можливо, що орії займали великі території від Атлантичного океану до Паміру. І все ж можна спробувати окреслити ту територію, яку займали ті орії, що створили епос Риквід. Саме в Риквідах зустрічаються слова, найбільш поширені в мові кельтів – пращурів германців, і слова, що поширені в мовах тюркських та кавказько-іранських народів. Але найбільше, близько тисячі таких слів, можна знайти в українській (і давньоруській) мові. В Риквідах зустрічаються назви рослин і тварин, характерні для середніх широт. І, нарешті, однією з відомих богинь аріїв була Дана[4] – богиня води, течії, життя, еволюції. Всі найбільші річки, що течуть по території України, мають в своїх назвах корінь "дана": Дунай в давнину називали Данай, Дністер – Дана-істер, Дніпро – Дана-прісно, Дон – Дан, а Дінець – Данець.

Про те, що саме територія України була на значному відрізку часу батьківщиною оріїв, свідчать і відкриття зроблені на протязі майже тридцяти років відомим археологом Даниленком, а згодом і відомим археологом Шиловим, які досліджували "Кам'яну могилу" на річці Молочній поблизу Мелітополя. "Кам'яна могила" – це кам'яні брили від кількох метрів до розмірів багатоповерхових будинків, розташовані на території в декілька гектарів. Багато з них покрито малюнками, найдавнішим з яких близько 25000 років, та клинописом. На сьогодні розшифровано близько трьохсот текстів, написаних протошумерським письмом.

---

[2] Причиною заледеніння міг стати вибух вулкану, завдяки якому в атмосферу були викинуті значні маси попелу і газів, що на деякий час відчутно зменшило потік сонячної енергії на Землю. Але наслідки такого вибуху можуть бути відчутні лише на протязі від кількох років до кількох десятиріч. Більш вірогідною гіпотезою є зменшення потоку сонячної радіації за наявності хмари пилу, що утворилася під час розпаду якогось небесного тіла (що оберталось навколо Землі на значній відстані) і поступово, за рахунок опору земної атмосфери, випала на Землю. Але в цьому випадку навколо Землі, на значній відстані, мала б місце підвищена щільність метеорних часток, чого не фіксують космічні апарати. Найвірогідніше в цей час мала місце тектонічна перебудова поверхні Землі зі зміною місця знаходження географічних та магнітних полюсів, із зміною напрямків водяних та повітряних потоків, що й привело до значних кліматичних змін.

Сучасним "комфортним" умовам Європа завдячує теплій течії Гольфстрім. Якби Гольфстрім змінив напрямок і став обігрівати Гренландію – вона знов би стала "зеленою країною", але б тоді, згідно із законами гідродинаміки, мимо Європи потекла б холодна течія з Льодовитого океану і в Європі почалося б заледеніння. Ще гірші наслідки мали б місце, якщо б якась перешкода зовсім перетнула шлях теплій течії на північ. Тоді б клімат став ще більш континентальним: на півночі стало б ще холодніше, а чим далі на південь – тепліше.

[3] В перекладі з санскриту орій – це людина холоду, нетутешніх знань, творчої праці, землероб, посланець бога, цар, дитина Сонця. Це не назва народу, це назва людини. яка знає і вміє більше за інших; це поняття, яке в найбільш змістовному варіанті відповідає слову "вчитель". В українській мові – це орій, землероб. Цікаво, що найбільш популярним в Україні є сузір'я Оріон, з тим же коренем в назві, що і орій, а тому не можна нехтувати версією, згідно з якою першими вчителями наших пращурів були "оріонці", а послідовники їх місії стали "оріями ".

[4] Слово Дана і зараз розповсюджено в піснях і епосі українців, що мешкають в Карпатах та Прикарпатті.

Саме тут археолог Даниленко знайшов, а шумеролог Кіфішин розшифрував найдавніший із відомих текстів, вік якого близько 11000 років і в якому мова йде про країну Аратту[5], розташовану навколо Чорного моря. Та ж протошумерська писемність використовувалась і пізніше, коли на кам'яних брилах записувалась хронологія подій, поданих пізніше в Риквідах, а самі шумери говорили, що писемність їм дав народ з півночі.

Про те, що Аратта була розвинутою орійською державою, говорить Платон в "Тімеї", де мова йде про запеклі сутички між атлантами та гіперборейцями, що прийшли з півночі, і яких атланти відтіснили на схід від Чорного моря.

Близько 12000 років тому на Землі знову стались великі зміни. Як розповідає Платон в тому ж "Тімеї", загинув останній острів атлантів. Змінився вигляд багатьох областей планети. Можливо, що в цей час в Льодовитому океані пішов під воду хребет, який тягнувся від Північної землі до Гренландії, відкриваючи шлях теплим водам в Льодовитий океан. Гольфстрім змінив напрямок течії і почав обігрівати Європу. Почалось велике танення Європейського льодовика (Скандінавського), який, відступаючи на північ, відкривав нові простори для заселення. Слідом за льодовиком йшли три потоки орійців: романо-германські племена на заході, угро-фінські – на сході і слов'янські – в центрі. В той час всі вони були одним народом, що говорив на санскриті[6].

В циклі відомих давньоскандінавських міфів, а саме в збірках "Коло земне", "Старша Едда" та "Молодша Едда" йде мова про прабатьківщину скандінавських народів. В "Колі земному" говориться про те, що "...від Йорсалаланда (Єрусалима?) на північ тягнеться довга затока, яку звуть Чорним морем. Вона розділяє Азію та Енею (Європу). На північ від Чорного моря лежить Велика, або Холодна Швеція. З півночі, з гір тече річка Танаквісль (Ванаквісль) і впадає в Чорне море. І живуть там вани. На схід від Танаквісля знаходиться країна асів і столиця її Асгард (столиця асів – богів, владик). В давні часи правителем асів був Одін – людина-бог. Одін знав, що його нащадки будуть населяти північний край світу, а тому він залишає в Асгарді двох братів: Ве і Віллі, і йде зі своїм родом на північ[7].

Як стверджує В.Щербаков, це відбулось в першому тисячолітті до нашої ери (д. н. е.). Але в цей час Європа була уже заселена і, ймовірно, ці події відбувались близько 6-7 тисяч років тому, бо саме тоді ще ніс Дніпро води з величезного Балтійського моря, стоку води з якого в океан заважав Скандинавський льодовик[8].

Про це ж свідчать події, що мали місце за 5527р.д.н.е., коли на берегах Дніпра (а, можливо, іншої європейської річки) народився великий пророк людства – Рама, Через 19 років, в 5508р. д.н.е. відбулось відкриття Бога Рамою, першим відомим пророком людства. Це сталося на тому місці, де знаходиться нині столиця нашої держави – Київ і, як стверджує Ю. Канигін, саме там, де зараз знаходиться Хрещатик. В той час Дніпро був настільки широким, що лівий берег губився за обрієм. З того

---

[5] Тої ж давнини сягають і клинописні дощечки, знайдені біля румунського містечка Тертерія. Це найдавніші письмові пам'ятки із відомих археологам.

[6] Цікаво, що кількість звуків в санскриті була більша, ніж в сучасних індоєвропейських мовах. З точки зору математиків – це була надзвичайно гармонічна і логічна мова; мова, в якій один звук відповідав одній букві, але були букви, які мали зміст кількох звуків і навіть слів. Чим не праобраз сучасних звукових і ієрогліфічних мов?!

[7] Корінь "рус" задовго до Русі простежується від Русі, через П-рус-ію, яку населяли лужські серби, а пізніше і литовські племена (слов'янські за походженням), Швецію, яку західні фіни називали Rousi, до Rusenborg-а – в Норвегії.

[8] Цю версію підтверджують дані гідробіології, згідно з якими водна фауна та флора Балтійського моря простежується майже до Чорного, а не навпаки.

часу на санскриті це місце називається "Кі-юв", або "святе місце", пізніше "святе місто".

З 5508р. д.н.е. на цьому місці виникло поселення міського типу[9]. Воно носило різні назви, але завжди, паралельно йшла назва Київ – "святе місто", яка згодом стала офіційною назвою столиці Київської Русі, а зараз і України"[10].

Згідно з Риквідами, впродовж п'яти років Рама навчав місцеве населення новій технології землеробства, дав людям упряж на волів і коней[11]. Зважаючи на те, що саме на берегах Дніпра знаходяться найкращі для землеробства грунти – мабуть зовсім не випадково, що саме тут і зародилось орне землеробство.

Якщо прийняти версію Ю.Канигіна про "шляхи оріїв", то можна стверджувати, що частина оріїв під проводом Рами пішла на тоді родючі землі в пустелі Гобі[12], де заснувала державу Куш із столицею Вер (біля нинішнього монгольського містечка Дадан-Дзадаган), а після її загибелі орії проклали шляхи до Японії, Індії та Ірану. Більша ж частина повернулась в Рамаварту, країну, де народився і почав свій космічний шлях Рама. Повернення більш розвинутих[13] оріїв до Подніпров'я призвело до наступного спалаху Трипільської культури.

Коли за допомогою штучних супутників сфотографували територію Черкащини, то на фото виявили дві ділянки світлішого кольору, ніж суміжні. Археологи знайшли на цих ділянках залишки городищ третього-четвертого тисячоліть д.н.е. площею 380 та 220 гектарів відповідно. Стародавні міста мали планування вулиць, двоповерхові будівлі, а при розкопках однієї з них виявили залишки п'яти печей. Це найбільші за площею із відомих доісторичних міст. Разом з відкриттям "Кам'яної могили", це відкриття кардинально змінює погляди істориків на минуле нашої країни. Чому занепала Трипільська культура – невідомо, а в наших знаннях про прабатьківщину існує майже двотисячолітній провал. Можливо, що на занепад Трипільської культури вплинула якась тектонічна катастрофа. Саме в ці часи пішла під воду частина Кримського півострова, а гирло річки Дон перетворилось в морську протоку, через яку вода з Чорного моря почала поступово заповнювати Міотійські болота, перетворюючи їх в Азовське море. Внаслідок діяльності людини були знищені ліси в Приазов'ї і по берегах багатьох річок України, що перетворило великі регіони в степи, які стали ареною руху кочових племен. І все ж, навіть наприкінці першого тисячоліття н.е. в Приазов'ї жили слов'яни-роксолани, а їх князівство називалось Тьмутаракань.

Одним з центрів Трипільської культури був Донбас. В той час Донецький кряж називався Венедськими горами[14] і добували там, в перших рудниках на території нашої держави, корисні копалини. Біля міста Артемівська археологи ще в XIX сторіччі відкрили прадавні мідні копальні, вік яких більше 5000 років. В копальнях

---

[9] На місці Києва існувало поселення ще за часів неоліту, про що свідчать знахідки археологічних розкопок.

[10] З дещо трансформованою назвою, але з тим же змістом існує ще одне місто – духовна столиця Японії – Кі-ото. Мабуть невипадково національним деревом на Україні і в Японії є вишня, а державним атрибутом Японії – три кола (синє, жовте, червоне) в одному – змістовний аналог тризуба (трисила, триглава) в Україні.

[11] За археологічними даними, одомашнення коня відбулось близько 5000 років д.н.е. на території нинішньої України.

[12] Що там були колись родючі землі і гарні кліматичні умови говорить етнічний вибух монголів на початку другого тисячоліття від народження Христа.

[13] Згідно з Махабхаратою та іншими священними книгами оріїв, вони на той час володіли секретами створення літальних апаратів (віман) чотирьох типів, секретами атому і атомної зброї.

[14] Більш імовірно, що Венедськими горами називали „Карпати", а його мешканців „венедами".

того часу знаходять вироби з бронзи, таємниця якої стала відома в Середземномор'ї лише в першому тисячолітті нашої ери. Один лише цей факт говорить про рівень технологічної культури оріїв України.

Рамаварта. Цивілізаційний прорив

1 Лінгвістична історія. Одним із найважливіших законів будови Всесвіту є те, що щось не може виникнути з нічого і перетворитись у ніщо. Якщо мова йде про історію народу, то все, що стосується минулого, мало свої витоки, свій початок і має своє продовження. І все це при тому, що кожна система в природі має своє призначення і свої інваріанти – риси, що не можуть змінюватись доки система не виконає свого призначення.

Одною з основних підвалин етносу є його мова. Мова не виникає на пустому місці, а будується і розвивається разом з її носіями і користувачами. В залежності від кліматичних умов, від стану біосфери на даній території, від джерел існування і характеру діяльності населення. Для інформаційного обміну використовуються спочатку окремі звуки і звукосполучення на рівні складів, пізніше дво- і багатоскладові слова з суфіксами і префіксами різного значення. Розбудова мови в часовому вимірі отримала назву лінгвістичного годинника історії мови і етносу в цілому.

Первісні звукосполучення і слова виникли із звуків (звернути увагу, застерегти, констатувати): ей, ну, угу, еге, ні, так…, звуконаслідування (свист, щебет, хропіння, інші природні звуки та звуки живих істот), звукосимволізму (цвірчить – цвіркун, кукурікає – курица, мичить –миня-корова, квокче – квочка...) і мали ознаки характерні для території виникнення (свиня в Україні і в Китаї хрюкає по-різному). Найдавнішою із відомих мов етносів білої раси вважається санскрит, з якого пішли всі індоєвропейські мови. Своєю назвою „індоєвропейські мови завдячують тій обставині, що найдавніші епічні пам'ятки людства „Риквіди" збереглись в Індії. Риквіди написані на санскриті.У самій Індії санскрит розуміють лише браміни, яких навчають так, як європейців латині". В той же час найбільше коренів санскритського походження, як зазначалось, збереглось в українській мові. За підрахунками вчених-санскритологів їх налічується більше тисячі, а безпосередня кількість санскритських слів досягає кількох тисяч. Неіндійське походження санскриту підтверджує і інформація з священних гімнів оріїв „Риквід", згідно з якою на прабатьківщині оріїв взимку листя опадало з дерев, а птахи відлітали у вирій. Там же мова йде про птахів, тварин і рослини притаманних середнім широтам, але не Індії. Характерною для даної місцевості є частота вживання фонем – звуків, що найкраще передаються в даному природному середовищі. І в цьому відношенні найбільш наближеною до санскриту є українська мова, а середовищем вживання – територія України.

При утворенні санскриту (і його трансформації – української мови) використовувались перш за все звуки і звукосполучення, характерні для Причорномор'я, Подніпров'я і Подунав'я – для Трипільської культури, що виникла на цій території близько 7000 р. до н.е. За змістовністю корені санскриту (і відповідно української мові) діляться на декілька змістовних множин.

Звукосполученням „та", „ат" відповідають форми, оболонки, межі, захист у просторі та часі (х-ат-а, та-то, та-ра...).

Наявності приналежності відповідають звуки „ма": ма-є, ма-ма, ма-са, ма-ло, ма-ра...

Звукосполучення са, се, сі, ся, це, ця, ці, ци, то, те, ті... служать конкретизації, вказівці: сон-це, се-ло, це-гла, вів-ці, ци-ця, се-р(а)-це...

Наявність кореню „ба” говорить про сутність, змістовність, твердження: ба-ба, ба-тько, ба-гаття, ба-лка...

Енергія, особливо тіньова, потойбічна, нерідко пов’язана з жертвою і передається звукосполученням „ка”: ка-ра, ка-ма, гол-ка, пил-ка, ка-т, ка-з-ка, ка-ка, ка-нючити, ка-ба-ла...

В той же час звукосполучення „ко” несе позитивну енергію: ко-ні, ко-рова, ко-за, ко-лесо, ко-лія, ко-рені, ко-лір, ко-ло...

„Ра” передає світосприйняття в різних аспектах, вищість, космічність:ра-й, к-ра-й, ра-ма, ра-са, ка-ра, Інд-ра, ра-й-дуга... (більш детально мова про „ра” піде пізніше).

Із звукосполученнями ло, ле, ли, лі, ля, лю ототожнюються поняття життєвості, субстанції життєздатності: се-ло, са-ло, жа-ло, жит-ло, с-ло-во, чис-ло, літо, во-ля, лі-й...

Безпосередньо до життя, як явища, відноситься „ва”: го-ло-ва, мо-ва, сла-ва, отра-ва, па-ва, пра-ва, я-ва, ва-ва...

Позитивну сторону життя відображають звукосполучення жи, жі: жи-то, жінка, жи-ття..., в то й же час як звуки жа, ж, х, пе вирізняють негативні риси явища та об’єкта: жа-х, кра-жа, жа-ло, жа-ти, жа-ра, пе-к-ло, пе-рець, пе-ньок, х-воя, х-віст...

Зі звуками па, по пов’язані поняття віддаленості, наближення падіння, діставання, зміни відстані в просторі та часі: са-па, па-л-ка, па-сіка, па-ра, по-бити, по-ра, по-говір, по-переду... Окремою групою в цьому відношенні виступає сполучення „го”, як ознака зверхності: го-ра, го-лова, го-й, го-стра, го-н, го-пак...

Наявність якоїсь якості, присутність передається звуком „є”: мо-є, є-ство, , а звукосполучення „ча” говорить про зникнення, знищення (ча-с, сі-ча, се-ча, ча-ри, ча-кра...).

На кореневій основі будуються синтетичні (з двох і більше коренів) слова, а також безліч слів, що передають відтінки, зміни змісту, якість через застосування суфіксів і префіксів. Найбільш поширеними префіксами санскриту і української мови є : в, пра, на, су, ви, аль, ель та інші, а із суфіксів вживаються ак, як, ар, ан, ян, ик, ин, ун, ша та їм подібні.

Щоб побачити наскільки подібні конструкції слів у санскриті наближені до нашої рідної мови, наведемо деяку кількість прикладів (хоча загальна кількість подібних слів вимірюється тисячами): чара – чарка (а ще чарівник, чарувати, чари); нара – народ; лю – люди; нівіда – не видно, не відати, густий; раса – роса, сік; ні раса – ні роси; рава – ревіти; пала – пальці, палочки для видобутку вогню; субіджа – збіжжя, голка; свата, сватва – свати, багатство, власність; буса – буси, бусел (чорний); тайя – таїтись; таскара – таскати; велна – величати; шрко – шаркати, швидкий, стріла; кошала – кошик,; юрмі – юркий, рухливий; молока – рідина, молоко; гу – гудіти, голос; - ганок; швас – свистіти; кака – карата – ворона; чірі – чирікати; тітір – тетерів, куріпка; к(а)хата – яма, печера; дуріта – тяжкий, злий; варуна – вода, варити, океан; зам (кзам) – земля; бага - багатство, пала – поля; ніва – життя, смуга; сіто – сіяти, хліб; ліп – ліпити; пактер – пекар; каша – каша; юшка – юшка; кута – кутя; узвар – узвар; сар – цар.

2 Мовна історія. Підтвердженням органічного зв’язку української мови з санскритом слугує і її давність. Багато російських (читай імперських авт.) істориків обстоюють і нав’язують іншим народам імперську версію про українську мову як місцеву, похідну від російської, незначущу, бідну інтелектуально і духовно, що виникла близько трьохсот років назад в результаті впливу мови польської на російську. При цьому замовчується все, що спростовує дану версію, починаючи з того, що сама російська (не руська!) мова склалась і набула сучасного вигляду

протягом XIII – XVII сторіч в Золотій Орді як відгалуження церковно-слов'янського варіанту старо-болгарської (точніше македонської) мови.

Як уже зазначалось, розвиток і становлення якої завгодно мови підкорюється доволі чітким правилам і законам. Одним із розділів лінгвістики є семантика – наука про значення слова.В семантиці вирізняються дві категорії слів: визначення і опису (яскравий – це слово-опис, зелений – слово-визначення). Є і змішана множина слів, що одночасно виконують обидві функції (наприклад кінь – це і назва і функціональне призначення, в той час як „лошадь" – це іранськомовне описове „дохла кляча").

Всі мови теж діляться на переважно описові і визначальні. Мови, що виникають в межах імперій після змішування різномовного населення, є переважно описовими. На початку розвитку єдиної державної мови виникає „суржик" – спрощена, зрозуміла для всіх мова, в якій багато слів-конкурентів. З часом зайві слоав, особливо описові, зникають, залишаючись лише в діалектах притаманних вихідним групам населення. До описових мов відноситься російська. Це молода мова, кількамовний суржик[15], що розвинувся до рівня самостійної мови. Зрозуміло, що скласти єдину логічну мовну систему з мов, що мали свою самостійну архітектуру, не лише не просто, а й неможливо. Звідси проблеми з граматикою, чисельні доповнення, виключення з правил, вміщення.

На відміну від російської українська (руська) є переважно визначальною. Її інформативність приблизно на 10 % більша за російську[16]. В українській мові чіткі й однозначні граматичні правила, що підкреслює, перш за все, її древність. В українській мові більша кількість відмінників і більше часових форм дієслів (п'ять, в той час як в російській три). У російській мові дві форми прикметників, в українській – чотири (так в російській слово „высокий" має форми „высший" і „наивысший", а в українській - високий, вищий, найвищий, щонайвищий і щоякнайвищий). В українській мові маємо не три, як у російській, а п'ять форм часу (ходила, ходила була, ходжу, ходитиму, буду ходити).

Особливо „курйозно" виглядають деякі конструкції російських слів, утворених за правилами одної або кількох мов, що ввійшли до фундаменту дочірньої. Так, доказ стало доказ-ательство, наказ – наказ-аніє, наступ – наступ-лє-ні-є (вслухайтесь: є-ні-є), глум – глум-лє-ні-є, удар – удар - є-ні-є..., або: добра – добра-я, крайня - крайня-я, давня – давня-я[17].

Від української, як найбільш наближеної до праматеринської мови – санскриту – легкий і зрозумілий перехід до всіх слов'янських мов (на відміну від російської, „какая ничего не понимает"). Українські поети „грають" на визначеності українських слів, в той час як російські – на недовизначеності під знаком серпанку мовчазної багатозначності.

Українська мова з її яскравою визначальністю є першою і найдавнішою серед слов'янських мов, незамінним інструментом журналіста, вченого-аналітика, філософа.

„Великий и могучий русский язык" могутній не за якістю, а за поширенням. Не існує єдиної держави без єдиної мови, а тому російську насаджували скрізь „як могли" і „де могли", викорчовуючи „етнічні мови", і, перш за все, поширені мови-конкуренти. Російська мова не краща і не гірша за інші (в тому числі і за українську),

---

[15] В складі російської мови окрім староболгарської основи входять українські (руські), тюркські (татарські) та угро-фінські слова.

[16] У визначальних мовах, в т.ч. і в українській, інформативність одної літери складає 4.6-4.7 біт, в той час як в описових 4.1 – 4.2 біт, в т.ч. в російській.

[17] Для допитливих початківців-лінгвістів варто переглянути дуже цікаву і змістовну в цьому відношенні книгу Сергія Коваля „Сини Ра з берегів Дніпра", Львів, „Панорама", 2005 р., 186 с.

це просто інша мова, мова іншого призначення, імперська мова. І кожен, хто має не заангажовану свідомість, розуміє, що в питаннях мови потрібен не крик, не облудні оцінки невігласів, обдурених і очманілих „землячків", знахабнілих і безграмотних „истинно русских" - незламних зомбі-патріотів, і не політичні спекуляції, а розуміння законів будови мови і її можливостей для етнічного і планетарного розвитку.

Говорячи про давність української мови, спитаймо себе: чи може навіть геніальна дитина віком у кілька років написати тисячі художніх полотен?, чи може народ, вік мови якого близько 300 років (за визначенням російських філологів по відношенню до української мови) створити за такий короткий період найбільшу кількість національних пісень у світі – більше ніж півмільйона ? Тим більше, що саму російськомовну пісенну культуру, як і мистецьку взагалі, заклали в Росії протягом XV – XVIII сторіч вихідці з України!

3 Історія писемності. Найдавнішою писемністю, відомою нині, була протошумерська, вона ж троянська, написи якою дев'яти тисячолітньої давності можна бачити на брилах Кам'яної могили. Протошумерською писемністю користувалися жителі Подунав'я за 6 тісяч років до н.е., що залишили по собі глиняні таблички біля містечка Тертерія (в нинішній Румунії).

На сьогодення у світі розповсюджені два вида писемності: фонемно-буквенна та ієрогліфічна, що виросли з малюнкового відтворення речей і істот первісними художниками. Якщо друга притаманна „формально-блочному" мисленню представників південно-східної Азії, то фонемно-буквенна – задовольняє більшому різноманіттю думок і творчого пошуку орійських народів.

На початку II-го тис. д.н.е. використовувались пелазгійська та русенсько-етруська писемність, що мала зрозумілу нам назву „читала" або „читанка". В середині II тисячоліття поширюються написи на „санскриті"[18], а ще пізніше популярності у наших прабатьків набуває буквиця, якою записано „Супойський переказ". Перший запис Велесової книги відносять до I тис. д.н.е, а „Веди словена", в яких мовиться про Аратту-Орію – до сьомого-дев'ятого тис. д.н.е.[19]

4 Цивілізаційна історія. З розвитком міжплемінних зв'язків і початком війн за території та джерела існування одні мови розросталися і розширювали зони свого впливу, інші її втрачали і поступово зникали з обігу, залишаючись лише в тих значеннях, де у мови-завойовника не знаходилось відповідного слова-символу. Тож коли розмова йде про індоєвропейські мови, як похідні із санскриту, то це не зовсім так. Ймовірно, що за кілька тисяч років до нашої ери одна із культур (за багатьма ознаками Трипільська) набагато випередила в своєму розвитку інші, завдяки чому санскрит отримав великі переваги, розповсюдивши свій вплив на величезні території від Ла-Маншу до Тихого океану і від Льодовитого океану до Індійського. В VII – V тисячоліттях на території від Дунаю до Дону відбувся цивілізаційний прорив, передумовою якого стала революція в землеробстві. Одомашнення коня і корови, винахід упряжі, колеса і рала, перехід до орного землеробства дозволили розбудувати життєву основу нового рівня, створити необхідну продовольчу базу для зростання популяції населення і його спеціалізації. Розбудовуються величезні протоміста з населенням до 20000 жителів[20], з селищами навколо, а навколо них хуторами. Будівлі переважно двоповерхові, по зовнішньому контуру прилеглі одна до одної з глухою

[18] На санскриті написали священні гімни оріїв „Риквіди" та перше Євангеліє – „Авеста" Заратустри.

[19] Вавілонянин Берос, римлянин Помпей Трога, Стефан Візантійський писали, книги Скіфії найдавніші в світі. Зберігачем священних книг Слов'янської Веди Скіфії була Самовіла (вона ж знаменита Троянська віщунка Сивілла).

[20] Одним із таких протоміст є Майданецьке на Черкащині.

стіною назовні. Існували такі протоміста близько ста років, після чого споруджувались інші на нових територіях, куди і переселялись мешканці, спалюючи старі, подалі від накопичених роками носіїв хвороб і виснаженої землі[21]. З льону, конопель, шерсті овець і кіз створюється одяг нової якості, з'являються пристосування для виробництва пряжі і перші ткацькі верстати, гончарний круг і печі для випалювання посуду, перші вироби із спижу (бронзи)... Хвиля експансії нової культури прокотилась по всьому євразійському материку, докотилась до Індії, Японії, Шумерії, Єгипту і Британії. І, як похідна нової землеробської культури, котилися хвилі надлишкового населення – переселенців із Трипілля. А з ними переносилась мова і світоглядні концепції нової цивілізаційної культури. По межах розповсюдження індоєвропейських мов, точніше орійсько-європейських, відстежуються і межі розселення орійців-трипільців. На сході – це тюркські народи, на півдні – ірано-кавказькі, на заході – романо-германські, на півночі – угро-фінські, а в центрі - слов'янські. Доказом асиміляції місцевих мов санскритом є наявність у різних народів досить великого відсотка коренів слів місцевого походження. Так, у італійців вона сягає 30 %, значна кількість несанскритських коренів у французів, англосаксів, германців, інших народів. У багатьох народів санскритські корені майже зникли, але їх було надзвичайно багато в старовинних мовах, сумерів (шумерів), гіттітів (гіттів-хаттів), етрусків-латинів, хаттів-галлів, скитів-бриттів-скотів, антів античного світу.

5 Топонімічна історія. Неважко відстежити рух орійських переселенців по топонімічних назвах, що у вживанні зберігаються найдовше. Багато річок у Франції (Марна, Голо...), в Іспанії (Сіль, Луна, Голо, Гухар, Тури...), в Італії (назви міст (Кордон, Мілан, Курінь, Коса, Лука, Русалія, Кума та багато інших), гір (Неброди), місцевостей (мис Гата), цілих областей у Германії (Помаранія) , Сілезія, донедавна Прусія), в Польщі (Перемишль, Ярослав, Санка, Краків, Холм, Грубешово, Кросна, Люблін), в Словаків – Прешев, Дукла, Свитник, Лаборець, Кошице, Братіслава; ріки в Польщі Сан, Лада, Удаль, Шкло, Вишне, Одра; В Румунії – Тутова, Ракова, Бистриця, Тур, Красна; в Угорщині – Балатон, Буда; в Сербії – Косово, Білград; Вільно (Вільнюс) та інші міста в Литві, Кишинів в Молдові... Безліч слов'яносанскритських назв у Росії: ріки – Волошка, Хмара, Люта, Межа, Мста, Велика, Кара, П'яна, Рудне, Медяна, Середа, Синя...; міста – Середа, Митищі, Селище, Марево, Плесо, Луки, Галич; інші назви місцевостей, озер, гір... Відстежуються орійські топонімічні назви від розповсюджених до випадкових аж до Східного Сибіру (де вони практично відсутні), до Індії, Африки.

Значні зміни кліматичних умов не сприяли подальшому розвитку Трипільської культури. Але навіть після відходу в різних напрямках значної частини населення в пошуках кращих місць помешкання на території Причорномор'я, Подунав'я і Подніпров'я збереглись донині залишки більш пізньої діяльності наших пращурів. Окрім залишків протоміст до сьогодення збереглись земляні кургани-піраміди, багато з яких старіші за єгипетські на тисячі років, а ще малознані, але велетенські за розмірами і об'ємом виконаних робіт – Змійові вали (в Подунав'ї і Подністров'ї відомі як Троянові, а в Великобританії – як Адріанові). Для порівняння, знаменита китайська стіна будувалась пізніше, протягом 2000 років, та й то в більшості це просто вал із каміння і глини довжиною близько 4000 кілометрів.

Змійові ж вали побудовані ще до нового літочислення. За даними радіоізотопного аналізу будувались вони не пізніше IV ст. до н.е., хоча в жодній із

[21] Трипільська забудова території збереглась після приходу трипільців-сумерів в межиріччя Тигру і Євфрату в IV тис. до н.е. – ті ж міста-царства з поселенням навколо.

історичних хронік ніде немає жодної згадки про них... За своїми розмірами (у висоту близько 10 м з такою ж глибиною ровів, шириною від 8 до 22 м і загальною довжиною в тисячі кілометрів) вали вимагали багаторічної праці сотень тисяч людей. З існуючих держав І тисячоліття до н.е. та першого тисячоліття нашої ери жодна країна, окрім Риму (пізніше Візантії) не мала в своєму розпорядженні відповідних людських і продовольчих ресурсів. Для міцності і стійкості вали укріплялись клітями із обпалених дубів та смерек, засипались землею і утрамбовувались. Лише в Україні знаходиться більше 2000 км Змійових валів, що потребували понад два мільйони кубічних метрів лісу. Неважко підрахувати, що для спорудження Змійових валів необхідно від ста до двохсот тисяч робітників, які б працювали день за днем близько 10 років. Лише на Київщині знаходяться потрійні вали довжиною більше 800 км, що тягнуться від Переяслава до нижньої течії Сули, вздовж Росі та Стугни, в межиріччі Тетерева та Ірпеня. Перша лінія простежується від до Білої Церкви і Фастова; друга – по лінії Обухів – Васильків – Макарів – Радомишль; третя – Хотів – Боярка – Бобриця. А ще Змійові вали можна бачити біля Констанци в Румунії, в Подністров'ї, біля Луцька, Рівного Тернополя, Вінниці, Житомира, Переяслава, Сум, Харкова; на Керченському півострові і на Білгородщині. Ніхто нині не може сказати ким, коли і для захисту від кого споруджувались ці велетенські укріплення. І цілком можливо, що це залишки протистояння (за Платоном) атлантів і гіпербореїв-трипільців після загибелі Атлантиди[22]. А наявність трьох рубежів укріплень навколо Києва свідчить не просто про давнину цього міста, а й про те, що задовго до нової ери він був одним із центрів древніх цивілізацій.

6 Світоглядна історія. Найвищим божеством трипільців був сонячний бог Ра. Поклоніння Сонцю пережили майже всі народи. І в кожного народу була своя назва Сонця і сонячного божества. З історії давніх часів відомо, що протягом тривалого часу головним богом стародавнього Єгипту був теж бог Ра. Але походження цієї назви у єгиптян прийдешнє з двох причин: по-перше – спочатку вона набула поширення у санскриті за кілька тисячоліть до Єгипту; по-друге – в мові єгиптян звук „р" (як і у більшості семітських народів) або не вживається, або вимовляється в дещо „деформованому" вигляді.

Звичайно, в мові кожного народу легко знайти звукосполучення „ра". Та чи в кожній мові воно набуває основоутворюючого, світоглядного змісту? Порівнюючи тотожні за змістом слова санскриту та української мови з мовами інших народів, легко дійти висновку, що дане звукосполучення або зникає, або втрачає свою кореневу змістовність. В той же час у санскриті (і в похідній від нього українській мові) воно має зміст світосприйняття, що легко простежити, розглядаючи основні категорії людської свідомості. Так, у категорії часу ми розрізняємо минуле (ра-ніше, вчо-ра, поза-вчо-ра), сьогодення (за-ра-з, по-ра, те-пе-р(а)), майбутнє (завт-ра, після-завт-ра). У просторі це ра-й, к-ра-й, к-ра-їна (Ук-ра-їна), го-ра, но-ра та інші. Якщо мова йде про ріки, то це Ра (Волга), Неп-ра (Дана-ра або Дніпро), Дана-ст-ра, Од-ра... У космічному просторі Сонце – Ра, ст-ра (зірка), ра-й-дуга... У категоріях якісної оцінки користуємося словами ві-ра, ра-да, від-ра-да, ра-дість, мі-ра, сп-ра-ва, ста-ра, Ге-ра-кл (герой), ват-ра, ра-сини... Важливу роль відіграє Ра в родинних стосунках: б-ра-т, сест-ра, п-ра-дід (п-ра-баба), п-ра-щури.

Назва бога Ра відстежується в назвах багатьох орійських (нині індійських) богів і божеств: Б-ра-ма, б-ра-хмани, За-ра-тушт-ра, Ішва-ра, Три-му-ра-ті, Су-ра, Ма-ра, Сава-та-ра, Та-ра, Інд-ра, Вріт-ра..., а також у зверненнях до них: мант-ра, сут-ра.

[22] Особливо привабливою ця версія стає з урахуванням розташування валів, а саме з південного сходу на північний захід.

7 Кліматична історія Одним із найважливіших факторів розуміння історії того чи іншого народу, як і планетарного суспільства взагалі, є кліматичний. Сприятливі умови помешкання і розвитку змінюються з часом настільки, що не уможливлюють подальше існування на даній території не те що народу , а й людини зокрема. Люди давно помітили, що як незначні, так і глобальні зміни клімату відбуваються циклічно і що «винуватцями» змін є найближчі небесні сусіди Землі: Місяць, Сонце, планети : Меркурій, Венера, Марс, Юпітер, Сатурн. Якщо на вулиці засуха, або не вщухають дощі, то найчастіше зміни в характері погоди відбуваються на молодика, коли тяжіння Сонця і Місяця «зтягує» атмосферу в бік Сонця, утворюючи хвилю з високого і низького тиску з періодом оббігання Землі в 24 години. Зміни відбуваються і на повний Місяць, але рідше. В залежності від активності процесів на Сонці вирізняють одинадцятирічний цикл інтенсивності атмосферних процесів. Потепління і похолодання, засухи і потопи, наступ льодовиків і пустель, зміни в рівні світових океанів залежять від потоку сонячної енергії . А на активність процесів на Сонці впливають планети, рух Сонця навколо Сіріуса і, разом з найближчими зірками, навколо спільного локального центру тяжіння, а ще періодичний рух навколо центру галактики.

Траєкторії руху рідко наближені до колових, найчастіше це еліптичні. І небесні тіла то наближаються до центру тяжіння, то віддаляються від нього, отримуючи різну кількість енергії і не лише у вигляді світлового потоку. А ще нахил осі обертання планети до площини руху і обертання самої осі (прецесія) в часі. Звичайно, всі ці процеси не ізольовані один від одного. Максимуми накладаючись один на одного як підсилюють явища , так і нейтралізують одні наслідки іншими. Тож серед великого розмаїття кліматичних змін людина виділяє найбільш значні, а саме ті, що кардинально впливають на долю народів Землі.

Серед планетарних циклів виділяють 11-річний цикл активності Сонця, дванадцятирічний цикл впливу Юпітера, 36-річний цикл взаємної дії Сатурна з Нептуном (найближчі точки 1987 рік і 2025 рік), 400 річний цикл взаємного впливу на Землю Урана з Нептуном.

Особлива увага відводилась кометам, а серед них найбільш відомій кометі Галлея з періодом обертання 71 рік. Саме з цією кометою багато істориків пов'язує часи змін у житті планети і суспільства з різними неприємними наслідками. Вважається, що комети – це «посилки» з факторами впливу, перш за все на генетичному рівні, на біосферу Землі. З 71-річним циклом пов'язують встановлення татаро-монгольского іга на Русі (1242 рік) поширення ісламу (1313 рік), Куликовську битву (1384 рік), падіння Візантії (1455 рік), останні зміни в історії Росії і України .

Деякі історики розглядають 2000-річний період циклічного руху розквіту і занепаду евроазійських країн та народів і подій з сходу на захід, починаючи з 2000 року д.н.е.: Китай – Південно-східна Азія – Індія – Середня Азія – Кавказ - Причорномор'я – Центральна Європа – Західна Європа – Китай.

Подана гіпотеза дещо штучна, але викликає асоціацію з так званим періодом епохальних зрушень на Землі, що дорівнює 2160 років. Найбільшими історичним циклом, зафіксованим у пам'яті народів, є «Коло Сварога» , або 26000 річний цикл повного оберту (прецесії) земної осі. Приблизно протягом 2160 років земна вісь «дивиться» на одне з 12 зодіакальних сузірь. За міфологією багатьох народів в кожному сузір'ї є свій господар-планета, а тому історія формується під впливом характеру тої планети і того сузір'я в бік якого «дивиться» земна вісь. Як вважають сучасні астрологи в 2003 році закінчилась епоха Риб і почалась епоха Водолія. За

епохальними циклами значні події мали відбуватись в кінці 1 тис. д.н.е. , близько 2000 р.д.н.е., 4200 р.д.н.е., 6400 р.д.н.е. …

Серед значних кліматичних особливостей за даними епічних переказів і геологічних нашарувань відстежуються загибель Атлантиди в 11582 р.д.н.е. (?), різке потепління в 8 тисячолітті до нашої ери, Огіїв потоп у 6834 р.д.н.е. (?), Довкаліонів потоп між 5600 і 5500 роками до нашої ери, коли утворилась протока між Чорним і Середземним морями, а Чорне море перетворилось з прісноводного в солоне; Біблейський потоп у 3700 р.д.н.е., Ноїв потоп у 2637 р.д.н.е., Азовський (Дардановий) потоп в 2698-2598 роках д.н.е. (?), коли Азовське озеро (Міотійські болота?) перетворилось у море, потоп Гільгамеша в 2750 р.д.н.е., шумеро-аккадський потоп у 2064 р.д.н.е.; вибух вулкана Санторін в Егейському морі в 1500 р.д.н.е. (?), після якого земна поверхня в районі Чорного і Азовського морів опустилась на 70 – 100 м, поховавши в воді античні міста, в тому числі епічне місто Гери (звідки походження Геракла, або героя). Останнє знаходилось у північній частині Азовського моря поблизу гирла річки Молочної, що до того називалась Індом і була одним із протоків Дніпра.

Серед досліджень впливу кліматичних змін, пов'язаних з циклічністю земних і космічних процесів, на історію людства особливо виділяються дослідження М. Чмиха. М. Чмих в якості основотворного запропонував 532 річний цикл глобальних змін. Окрім 532 річного циклу особливу увагу він приділяє кратним основному : 1596 річному циклу і екстремальним 7880 річному та 9576 річному циклам. Два 1596 річних цикли утворюють 3192 річну кліматичну хвилю, що в цілому досить вірно описує періоди похолодання і потепління в Європі (а можливо і на планеті). Цікаво, що практично всі відомі потопи супроводжують періоди потепління, а найбільші з них співпадають ще й зі змінами історичних епох.

Щоб зрозуміти кліматичні аспекти історичного руху наших пращурів, необхідно почати з загибелі Атлантиди, і значного похолодання що продовжувалось майже до 9 т.д.н.е. Скандинавський льодовик в цей час досягнув лінії Карпати – Черкаси – Полтавщина. Біла раса залишила всю західну і центральну Європу, зосередившись навколо Чорного моря. Як писав Платон по всьому південному порубіжжі Європи йшли битви між атлантами (швидше всього чорношкірими) і гіпербореями, яких аталнти відтіснили до Чорного моря. Саме до цього періоду відноситься початок історії Кам'яної могили, Читал -Хюкке в Анатолії (Туреччина) і храмовий комплекс Ієрихону в Йорданії.[23]

На початку 8 тисячоліття д.н.е. в Європі настає різке потепління. Починає танути Скандинавський льодовик і вслід за ним в північному і північно-західному напрямках рухаються білі племена. На території Подніпров'я і Подунав'я спалахує Трипільська культура, швидкими темпами зростає численність і щільність заселення Подніпров'я. Та після Девкаліонового потопу на територію Європи повертаються люті холоди. І тоді частина подніпровського населення під проводом першого пророка людства Рами (5508 р.д.н.е.?) йде до Інських країв, до інших станів (Індостан, Туркменистан, Казахстан, Узбекистан і т.д.). Частина населення залишається ,та уже в четвертому тисячолітті д.н.е., на піку несприятливих кліматичних умов, нова хвиля переселенців з Подніпров'я і Приазов'я йде до Дворіччя (шумери-сумери), до Пали-стану і Єгипту (де після їх приходу місцевим чорношкірим населенням правили світловолосі і синьоокі фараони).

Після біблійского потопу, Ноєвого (Азовського і Гельгамеша) , та Шумеро-Аккадського в 3-му тисячолітті д.н.е. цивілізаційний поступ відступає на захід, на

[23] Мається на увазі не місто і не городище , а саме невеликий комплекс тодішніх будівель.

береги Середземного моря . Суттєво змінюються кліматичні умови і на території Подніпров'я. Клімат стає сухим і холодним тож з 2000 р.д.н.е. призупиняється досипка степових пірамід-курганів, зменшується територія лісу і лісостепу. Наші пращури від переважно осідлого господарювання знову переходять до кочового. І лише в кінці першого тисячоліття д.н.е., за словами грецьких істориків, в Подніпров'ї виникають десятки міст на чолі з Києвом. Сприятливий кліматичний період продовжується до другого тисячоліття, коли навіть в таких районах як Монголія і Середня Азія швидко зростає численність населення, що призвело в кінцевому результаті до виникнення величезної по площі імперії Золотої Орди, трансформованої в 15-18 віках в Росію. Похолодання, що мало відбуватись майже до 3000 року нівелювалось енергетичною діяльністю людства, що призвело до стійких процесів потепління з непередбачуваними наслідками[24],

За розрахунками Чмиха саме на початок двадцять першого сторіччя приходяться піки 7880 та 9576 річних циклів, (звичайно точної дати тих чи інших планетарних подій не може назвати ніхто з людей), але викладена послідовність подій закликає до уваги і пильності, щоб хоча б у можливій формі пом'якшити неприємні наслідки подій, що наближаються.

Трипільська цивілізація. Арта-Оріяна

У 1980 році в околицях села Трипілля , неподалік Києва , археолог В.Хвойка, розкопуючи залишки старовинного поселення, зробив сенсаційне відкриття: на берегах Дніпра уже з 7-го тисячоліття до н. е. існувала високорозвинена цивілізація. В. Хвойко викопав велику кількість уламків керамічних виробів тої доби , різноманітні фігурки з обпаленої глини , вироби з каменю і кісток. Багато знахідок було виконано з художнім смаком і розмальовано орнаментом.

Дослідженнями десятків археологів було доведено , що на великих територіях від Дунаю до Дону уже в ті прадавні часи , за кілька тисячоліть до цивілізацій Шумера і Єгипту , жили предки українців , яких умовно називали «трипільцями» - хлібороби і скотарі.

Трипільці першими приручили і одомашнили коня, винайшли упряж на коней і волів, придумали рало і перше колесо, що призвело до цивілізаційного прориву в еволюції людства. Поява орного землеробства дозволила обробляти значні площі землі, збирати достатньо великі врожаї, що, в свою чергу, надавало можливість прогодувати велику кількість населення і звільнити його частину для зайняття іншими видами діяльності. З'являються перші великі поселення – протоміста і перші вироби з міді (5400-5100 р.д.н.е.), технології випалювання посуду і металургійне виробництво (4200-3200 р.д.н.е.). Трипільці винайшли перший ткацький верстат і створили перші зразки одягу на рослинній основі .

Якщо дотрипільські племена жили в круглих землянках і напівземлянках із саману, що мали дахи з гілок і бивнів мамонтів та вкритих шкірами, то уже в VII-VI тис. д. н.е. трипільці будували прямокутні хати з солом'яними або очеретяними стріхами, часто двоповерхові, одно і багатокімнатні, з однією або кількома печами для обігріву і приготування страв. Починаючи з XI тис. д.н.е. наші пращури сіяли пшеницю, ячмінь, просо, жито, льон, коноплі та інші злакові культури, зерна яких знаходять в будові саманних (із соломи та глини) найдавніших архаїчних жител.

[24] Оскільки більшість значних кліматичних катаклізмів спостерігається в періоди потепління, то зростає і ймовірність глобальних повеней , землетрусів та т.п.

Майже по всій території лісостепу України, особливо на правобережжі Дніпра, в Придністров'ї та Подунав'ї знайдено і досліджено багато міст трипільської культури. Особливістю забудови було те, що кожне місто було маленьким містом-царством. Велике місто будувалось на захищеній природними перешкодами площадці. Хати розміщувались по колу чи овалу впритул одна до одної, утворюючи глуху стіну назовні від міста з кількома воротами для в'їзду і виїзду. Всередині міста нараховувалось ще кілька кіл-овалів із будинків, іноді таких вулиць-овалів нараховувалось до десяти - п'ятнадцяти. В центрі міста знаходився самий великий будинок, в якому проводилось віче, різні церемонії і свята. При розкопках Майданецького протоміста на Черкащині нараховано близько 2000 осель, в яких мешкало близько 15000 людей. А всього Майданецьке поселення займало площу близько трьох квадратних кілометрів.

Навколо міста розбудовувались села, жителі яких в основному, займались землеробством, а навколо сіл виникали хутори, жителі яких в більшості спеціалізувались на вирощуванні та випасі худоби.

З часом земля від хліборобства виснажувалась і вже не могла прогодувати зростаючу кількість населення, а в містах накопичувалось сміття і збудники хвороб, що викликали епідемії. Щоб уникнути негативних наслідків постійного проживання на одному місці, трипільці через кілька десятків років (в інтервалі 50-100 років) починали будувати нове місто на незайманій , або відпочившій території, і після його забудови спалювали старе[25].

Досліджуючи залишки жител, що спалювались трипільцями, учені знаходять багатокімнатні помешкання з печами в кожній кімнаті, що будувались з випалених до твердості цегли плит. Уже на той час у деяких кімнатах були вікна затягнуті доведеними за спеціальною технологією до прозорості свинячими міхурами.

У «хатах» знаходять залишки ткацьких верстатів, кременя, кістяне і мідне знаряддя, мотиги, серпи , зернотерки, долота, свердла, сокири, ножі, скребки, голки з вушками, шила, різці для писання, Особливо вражає величезна кількість кераміки: миски, ложки, черпаки, дзбани, макітри, вази, амфори. Все виготовлено майстерно з тонко відмуленої глини і орнаментоване жолобчатим і борозчатим візерунками. Майже в кожному житлі знаходять багато прикрас і статуеток, розписаних орнаментом, що нагадує форми сучасних вишиванок і рушників.

Міста були добре укріпленими, часто захищеними валами або ровами, іноді мали огорожу із частоколу або кам'яних стін. Між племенами виникали територіальні конфлікти, що призводило до збройних сутичок. Як їх результат в розкопках знаходять значні залишки зброї і наконечники стріл, кремнієві вістря дротиків, сокири з кременя та міді, сокири-молоти, кинджали.

Існування трипільських міст в значній мірі залежало від кліматичних умов і від зібраного урожаю. В особливо несприятливі періоди багато племінних союзів, рятуючись від голоду і в пошуках кращої долі, кидали рідні місця і вирушали в напрямках більш сприятливих на той час умов помешкання.

Вважається , що розквіт Трипільської культури розпочався з потепління в Причорномор'ї , що призвело до відступу льодовика на північній захід, та після Огіївого потопу на початку VII тисячоліття д.н.е. (6534 р.д.н.е.). Але наступний, Довколіонів потоп, викликаний невідомим на сьогоднішній день земним катаклізмом всередині VI тисячоліття д.н.е., різко погіршив умови проживання у Придніпров'ї – Причорномор'ї і близько 5500 р.д.н.е. значна частина трипільців – оріїв вирушила на

[25] Структуру міст-столиць частина наших пращурів, відомих під назвою шумерів-сумерів-кіммерів, перенесла до Дворіччя, де на початку четвертого тисячоліття д.н.е. розбудовували відомі міста – царства.

південний схід. За міфологією багатьох індоєвропейських народів, нащадків трипільців, вів їх до нових земель, до інших, або інських станів: Туркестану, Казахстану, Узбекистану, Таджикистану, Курдистану, Афганістану та Індостану вождь- боголюдина Рама.

Шведський археолог Андерсен знайшов сліди трипільської культури (в основному залишки кераміки) аж у Китаї, а німецький археолог Г.Кюн у 1955 році підтвердив, що та культура занесена на Далекий схід вихідцями з Подніпров'я[26].

Аналогічні висновки зроблені відомим дослідником трипільської культури Штерном. Досліджуючи послідовність в часі археологічних нашарувань і розглядаючи синхронізацію культур у часі Штерн приходить до висновку: Трипілля передувало кріто-мікенській культурі, до якої належить і знаменита Троя, заснована пелагами-лелеками.

Частина оріїв залишилась на Батьківщині, з часом клімат покращився і впродовж п'ятого тисячоліття в Причорномор'ї спостерігається ще один розквіт Трипільської культури. Та на початку четвертого тисячоліття нова планетарна катастрофа, що запам'яталась Біблейським потопом (3700 р.д.н.е.), викликала наступне велике переселення оріїв - трипільців. Двома великими потоками, оминаючи Чорне (Руське) море йшли наші пращури на південь. Частина племен, що отримала назву сумерів, дійшла до Дворіччя (Шумерії) , а частина через Малу Азію і Палистан (Палестину) дійшла до Єгипту.

Сумери - шумери

На початку IV тисячоліття до нашої ери з північного Причорномор'я в Дворіччя (нині територія Іраку) прийшли орійці – сумери. Їхали вони на возах, запряжених кіньми і волами, що було «дивом» для місцевих жителів. Лише боги можуть запрягати і керувати рухом тварин, вважали семіти, що в своєму розвитку знаходились на рівні пастухів кочового упорядкування життя. І назвало місцеве населення прибульців богами з гори Меру, священної гори орійців, у підніжжя якої мешкали люди, а на самій горі жили боги.

Прибульці привезли з собою орійські традиції, культуру, мову і віру. Історик В.Шнайдер у книзі «Вавилон є всюди» зазначає, що сумери – шумери були першими цивілізованими людьми. Вони принесли з собою писемність , культуру, торгівельні відносини, чим і завоювали світ.

Професор Лондонського університету Л.А.Ваддел у книзі «Оріянська оригінальність алфавіту» (США, 1968 р.) доводить, що творцями Першоалфавіту були сумери – оріяни. Він подає літери A, B, F, H, I, K, X та ін., як їх винахід. Подібний алфавіт мали і етруски. A, D, E, F, K, L, M, H, P та ін. Але за твердженням самих шумерів писемність до Месопотамії принесли сумери – прибульці з півночі. За дослідженнями археологів – шумерознавців Даниленка і Кіфішина, які досліджували

[26] Зважаючи на відичний світогляд орійців, можна стверджувати, що культурний вплив трипільців на розвиток народів Сходу (Індії, Китаю, Японії) був досить суттєвим. Космічні символи - архетипи трипільців перейшли до світогляду цих народів і стали домінуючими у їх світогляді, але, на відміну від цілісного відичного світогляду, в цих країнах доступними стали окремі, фрагментарні уявлення про походження і еволюцію Всесвіту. Так у Китаї це «даосизм», побудований на концепції Шляху Дао, або Шляху Даного, що визначається філософією «Іцзін»: боротьби і єдності протилежностей, чоловічого «ян» і жіночого «інь» (у наших пращурів це символ «він-вона»)та побудованій на цій філософії «книги перемін».

В багатьох районах Індії та деяких інших країнах сходу найважливіші космічним символом вважається знак «Агні» - Огні, або вогню за змістом (три кола в одному і одно коло що об'єднує три). Цей знак відповідає нашому «трисилу» - тришулу (санскритське), звідси назва р. Сули, або Шули, від змістового початкового «сила»).

петрогліфи « Кам'яної могили», протосумерський клинопис виник ще до Трипільських часів і датується IX – VIII тисячоліттям до н.е.

Сумери лишили людству пам'ятки визначної архітектури, сліди якої знаходимо в руїнах прадавніх міст по берегах Тигру і Євфрату, бібліотеки, святині, школи.

Прийшовши з Придніпров'я, вони перетворили Месопотамію (месія , месії, що прийшли з Дворіччя) в Рай на землі. Для зрошення садів і ланів вони побудували іригаційні канали, розвинули гуманістичний світогляд, вірування і обряди.

Прийшовши на благодатні родючі землі, сумери за класичною трипільською технологією почали будувати глиняні ліплянки – хати, обмазуючи їх глиною з кізяком. В подальшому сумери досить швидко освоїли будівництво багатоповерхових будинків і палаців з місцевого каменю і побудували міста-царства з назвами зрозумілими і нинішнім українцям: Ума, Кута , Кіш, Ур … В селах, навколо міст, жили кошами (від санскритського кша – я»). Кошовий називався «кші», а вчителі – «уммії» (умільці, умники). На чолі шумерських селищ стояв старшина, якого називали «татес», або тато. Як і в Україні дівчата сумерів одягали вінки з стрічками, а царицю називали Нінту – ненька.

Сумери Месопотамії продовжили традиції Трипільської цивілізації і створили наступну тисячолітню Шумерську цивілізацію, яка проіснувала до другого тисячоліття д.н.е. . Білолиці і синьоокі, русоволосі сумери змішались з місцевим населенням і після шумеро – аккадського потопу 2064 р.д.н.е. (а можливо ще після Ноєвого, за Біблією, в 2637 р.д.н.е.) на території Дворіччя виникло нове державне утворення Вавилон (за назвою столиці). Після потопу частина сумерів повернулась на Прабатьківщину і в подальшому відома під назвою кіммерів, частина розселилась в околицях гори Арарат. Змішавшись з місцевим населенням сумери дали початок нинішнім вірменам – сумерам, а також племенам, що під проводом Фарри і його сина Авраама рушили до Палестини, де і отримали назву «Га-іврі», або прибульців з того берегу, євреїв.

Пелазги-лелеки

Всередині третього тисячоліття до нашої ери на планеті відбулись катастрофічні події. За кліматично – археологічними даними, міфічними , етнічними і релігійними переказами в різних куточках планети відбувались "потопи": Ноїв – у 2637р. д.н.е. , азовський (Дардановий) – у 2698 – 2598 роках д.н.е. , Гільгамеша - в 2750 р. д.н.е. Зважаючи на наближеність дат потопів , та на циклічність кліматичних змін(~1600річний цикл М. Чмиха), можна говорити про єдину геологічно – кліматичну катастрофу, що відбулась в період 2600-2700р. д.н.е.[27] На територіях Подніпров'я і Приазов'я клімат стає холодним і сухим , мало придатним для землеробства. За словами античних істориків Страбона і Діоніса Галікарненського багато племен з Подніпров'я переселялись в більше теплі краї : у Фракію (на Дунай) , Малу Азію, на територію нинішньої Греції, в Палестину.

Звичайно, що перехід і тим більше пристосування до умов проживання на новій території неможливі за рік чи декілька років. Відступ із землі батьків йшов поступово й затягнувся на сотні років. Переселення відбувалось масово і нагадувало

[27] Саме тоді, під час величезного земного катаклізму, загинула Троя I, заснована нащадками трипільців близько 2920 р.д.н.е. Близько 2590 р.д.н.е. постала Троя II, ймовірно неподалік від Troї I, яку поглинуло Чорне море. Троя II проіснувала до наступного потужного катаклізму – вибуху Санторінського вулкану. Трою III спалив (д)орієць Еней.

переліт птахів. Страбон називав наших пращурів , що переселялись , лелеками, або по – грецьки, пелазгами. Можливо тому, що одним із їх тотемів – символів був лелека.

Ще один , дуже відомий античний історик Геродот писав, що афіняни походять від пелагів , а Плутарх повідомляв , що пелаги поклонялись Перуну і що з їх мови пішли давньогрецька і латинська.

Пелазги дали назви багатьом річкам, територіям і містам. Одну із нових країн свого мешкання вони назвали Палистан(випалений стан – територія, що страждала від літнього пекучого Сонця)- нинішня Палестина; річку, що текла в Палестині – Ордана (нині Йордан) і за сотні років до приходу племен іудеїв до Палестини заснували місто Салим[28] , або Руссалем[29]. Пелазги дійшли до Єгипту , заселивши значні , як на той час, території і утворили територіально визначені області : Галатею в Туреччині, Галілею і Самарію в Палестині. Вони побудували знамениті міста Трою на березі Чорного моря, неподалік нинішнього Стамбула , та Скіфополь в Палестині.

Ізраїльський археолог Еммануїл Анаті у книзі “Палестина перед евреями”заявляє , що в Палестині знайдені могили, в яких виявлені керамічні вироби тотожні виробам трипільців. У пелагзів була своя абетка , перехідна від малюнкового до фонетичного письма, що на той час була найдосконалішою і відома нині за писемністю кріто – мінойської цивілізації, та побудований на тій же основі писемності стародавнього Єгипту. Міфологія пелазгів також була продовженням міфології трипільців: Пелазги мали богів Деуса – Дива, Велеса, Ареса, Арту, Геру та інших, що згодом набули статусу античних богів Аполлона,, Зевса, Марса, Артеміди, Геракла.

Етруски, вольки і дорійці

Близько 1500 р. д.н.е., за іншими даними близько 1300 р. д.н.е., в Егейському морі (з острова до острова перегукувались е-гей!?) вибухнув вулкан, що знаходився на острові Санторін[30]. Виверження Санторіну супроводжувалось страшним землетрусом по всій території Середземномор’я та Причорномор’я. На велику висоту в атмосферу Санторін викинув величезні маси пилу і попелу, Сонце надовго сховалось за чорними хмарами. Не зразу розсіялись ті хмари, а тому сонячне проміння майже не проникало до поверхні землі. Наступило похолодання, що викликало нове переселення народів. Від берегів Дніпра і Дону (мимо Дністра) рушили ет-руси-етруски, які дійшли до Апеннінського півострова, Іри-ори (орії)-вольки[31] (пізніше з V ст.. д.н.е. на Русі відомі як кельча, або кельти) переселились до Тиренського моря, в Грецію і Італію; дорійці – орійці в Грецію.

До Північної Італії етруски прийшли під проводом свого вождя (бож-дя?)-воєводи (того, хто воїв воде), якого звали Лід (або крижаний чоловік, незворушний і холодний). Тіт Лівій, античний історик, писав про етрусків наступне «Від берегів Тібру[32] до Альпійських гір, від моря до моря все було заселено етруськими племенами». 12 племен, що прийшли, утворили державу Етрурію, розселившись по 12

[28] Салим – санскритське слово ”біле”. В українській мові його значення залишилось у слові “сало”.

[29] Інша версія походження назви Єрусалима – від Руса – Лель, - русів – лелек. Це версія належить американському історику А.Вільсону.

[30] Вибух Санторіну відповідає опису вибуху гори Меру ойразами-пелазгами

[31] Вольки-вовки,вони ж волхви, були етрусками. За легендою італійців вольки прийшли із-за Дніпра,а сини «вовчиці-волхвині» Реї Рем і Ромул заснували Рим.

[32] Тібр етруски називали Лабою

округах. Кожна округа мала племінне віче, своє центральне місто і правив в ній старшина, якого обирало віче. Столицею Етрурії була Вія, що за розмірами не поступалась Афінам. Окружні міста називались: Кордон, Мілан, Курінь, Порусія, Коса, Лука, Оратаніс, Оріана, Русалія, Кума та ін. Житла називались «курінь» , бо в кожній хаті стояла піч, що куріла.

За свідченням античних авторів етруски принесли високу культуру землеробства і тваринництва, користувалися чотириколісними возами, залізними плугами, їздили верхи на конях, сіяли пшеницю, просо, гречку, жито, мали своє рунічне письмо. Мова етрусків складалась майже наполовину із слів, які зрозумілі кожному українцю.

Етрускознавець З. Маяні у книзі « Етруски починають говорити» подає етруський словник. Ось деякі слова із того словника пева- пити, сла – солодкий, сну - сон, тул тулити , віс –вовк, враз –вразити, зар – жар, уті – іти, сос – соска, ру – рука, сопіа – сопіти, сопілка, духім – дух та ін. Поступово Ертрурія розпалась на 12 республік, бо кожний із старійшин бажав бути царьком. Невеличкі республіки стали легкою здобиччю сусідів галлів, які вигнали етрусків за межі обжитих земель, а в 347 р. д.н.е. римські легіонери повністю зруйнували Ертрурію., розчинивши залишки етрусків і їх культуру в набираючій силу імперії. [33]

Вплив культури і світогляду етрусків на античний Рим був надзвичайним, проявляючись від богів Римського Олімпу до національної страви – борщу. Головним божеством у етрусків був патер Дий (кельтське, він же грецький Деус – Зевс), або тато Див – головний бог зоряного неба у оріїв. З часом він став Патером, або Юпітером. Богом, що користувався великою шаною у етрусків, був Тор (Тур), від якого пішли назви Са-турн (це Тур) і назва військових структур «центуріонів». Страбон оцінював вплив етрусків на Рим наступним чином: « від етрусків римляни перейняли богослужіння, будову храмів, музику, одяг, зброю, віру, судочинство, консулів». А Тіт Лівій писав, що римляни вивчали етруську мову , як тепер грецьку».[34]

На тому ж історичному відрізку, що й етруски, до Тиренського моря переселились войовничі племена вольків. Вольки були всебічно розвинутими, обдарованими, людьми надзвичайної фізичної сили. Прибульці заснували одне з міст, що залишило по собі глибокий слід у історії – Антум, або Анти. Саме за назвою цього міста цілий період історичного розвитку людства отримав назву «античного».

Якою ж мовою говорили етруски? На одній із етруських статуеток, що отримала назву «хлопчик з птахом, читаємо: „Воле дає може чо за мілек чаєт” (волю даю, може що за милим ску-чає) або в сучасній вимові: звільнюю птаха, хоча за ним Мілек буде скучати).

На надгробку скіфа-дорійця (д-орійця) Енея, того, що спалив Трою, також є напис староукраїнською мовою: «Дате єму серебру би чадораш (дайте йому срібла, щоб був чадородним).

Кіммери – сумери

Підчас шумеро- аккадского потопу 2064 року д.н.е.частина сумерів відійшла на території прилеглі до Кавказу та до Іранського нагір’я, а частина з них, подолавши гірські масиви, ще північніше – в райони Приазов’я , північного Кавказу та

[33] За одною із версій частина етрусків повернулась на прабатьківщину, за іншою- вони пішли на північ до Балтійського моря, давши початок Прусії і Роусі – Швеції.

[34] Вавілонянин Берос римлянин Помпей Трога, Стефан Візантійський писали: етруски – народ слов'янський.

Прикаспію. Ті, що досягли степових просторів, змішались з своїми прадавніми родичами по трипільській культурі. Нестійкий клімат Прикаспію, що мав тенденцію еволюції в напрямку виникнення і розвитку зон напівпустельного і пустельного характеру, не давав змоги впровадити орне землеробство в якості надійного джерела існування. А тому прибульці, перейшли на кочовий засіб життя. При цьому сумери багато втративши з цивілізаційних надбань попереднього етапу, одночасно підняли культурний рівень місцевих племен, давши їм свою назву «кіммери» і нові можливості. Прибульці надали пасіонарний поштовх, в результаті якого на початку першого тис. д.н.е. кіммерійці стали визначальним фактором подальшої еволюції народів Причорномор'я. Вважається, що саме кіммерійці першими освоїли верхову їзду на конях[35], а точніше створили необхідну збрую для тривалої їзди та винайшли «штани», без яких тривале перебування на коні неможливе. За археологічними даними багато вчених вважає, що саме кіммерійці першими освоїли технології виробів із заліза[36] . Залізні мечі переважали мідні і бронзові, а кінний воїн, та ще й озброєний залізним мечем, став грізною військовою силою. Наслідком переваги в конкурентній боротьбі за існування стало вибухове зростання народонаселення на території, прилеглій до Північного Кавказу, а саме в пониззях Дону, Волги та в басейні Кубані.

У VIII-VII ст. д.н.е. кіммерійці стали могутньою силою. Кіммерійська кіннота нестримним потоком розливалась по родючих землях всього Причорномор'я. У згаданий час на території Передньої Азії загострилось суперництво муж двома великими державами Давнього Сходу – Ассірією та Урарту, між країнами, що мали відповідно переважне семітське і орійське населення [37]. В цю суперечку вмішались кіммерійці, спочатку зруйнувавши Урарту, царем якого був Руса 1, а через 9 років (у 705 р. д.н.е.) від них загинув і цар Ассирії Саргон П. Протягом VII сторіччя кіммерійці завоювали майже всю Малу Азію, дійшовши до Лідії. Але батьківщиною кіммерійців, як писав Геродот в своїй «Історії» була «…країна, що заселена зараз скіфами, а раніше , з прадавніх часів, належала кіммерійцям»[38].

Необхідно зауважити, що вплив кіммерійської культури відстежується не лише в районах прилеглих до Кавказу, а й в Ірані, Середній Азії, в Європі. Скрізь де в похованнях знаходять зброю і речі з заліза та першу упряж для верхової їзди на конях,

---

[35] Назва „кіммери" може мати походження від слів „кінні-меру".

[36] На роль першовідкривачів технологій виробництва залізних речей претендують етруски і людність, що мешкала в другому тисячолітті на території сучасної Австрії. Але логічною основою виникнення залізної або чорної, як її називають нині, металургії, є наявність високої температури і залізної руди. Важко уявити, щоб хтось спеціально перебирав усі тверді мінерали, тримаючи їх при високій температурі до розплавленого стану для того, щоб випадково знайти залізо. Ймовірно, що це сталось, дійсно випадково при використанні торфу, разом з яким у вогнище попало і так зване болотне залізо рослинного походження.

Звичайно історики можуть зауважити, що для прийняття концепції середньо-широтного відкриття і походження заліза необхідно мати речові докази, які в даному випадку відсутні. Але при цьому необхідно мати на увазі, що в середніх широтах в умовах високої вологості практично все досить швидко згниває, в тому числі і залізо. Виключенням є кераміка і вироби з каменю, але на території України каменю придатного для обробки майже не має. Тож, багато вчених вважає, що залізні речі кіммерійці отримували з Близького Сходу, бо там вони збереглись в більшій кількості. Дійсно, в сухому, напівпустельному чи пустельному середовищі, де умови збереження чого завгодно дуже добрі, а як зберігати все це в умовах України?

[37] Варто зазначити, що лінія розмежування семітських (арабських) і орійських народів проходить по лінії горотворення на стику індійської і африканської тектонічних платформ з євроазійською від Гіндукуша через Кавказ і Альпи до Піренеїв.

[38] В Геродотовій «Історії» читаємо: «… Країна що заселена зараз скіфами, з прадавна належала кіммерійцям» Геродот називає і імена трьох із царів кіммерів: Теушпа (Туапсе), Тугдамме і Шанда-кшатра (Шандиба).

як вважають археологи, мешкали свого часу їх перші носії - кіммери. Поховання кіммерійців знаходять, за перерахованими ознаками, від Ірану до Італії[39].

Життя і еволюція самобутньої культури кіммерійців були перервані на початку VII ст.д.н.е скіфами, з якими пов'язаний наступний етап прадавньої історії України.

Скіфи-скити

У VI сторіччі до нашої ери на історичній арені з'являються скіфи. Багато нинішніх вчених – істориків вважає, що скіфи прийшли на територію України зі сходу і були вони кочовим народом. Подана версія одна з можливих, але вона не відповідає на багато важливих питань, а саме: яким чином скіфи миттєво (за історичними мірками в своїй першооснові перетворились з кочового етносу в осілих землеробів – орачів? Чому їх мова не відрізнялась від попередньої санскритсько- трипільської і нинішньої української? Де їх прабатьківщина і які причини (клімат, завойовники, епідемії) заставили їх переселитись до України? Шукаючи відповіді на ці питання маємо прийти до висновку, що скіфи нізвідки до Причорномор'я і Придніпров'я не приходили. Скіфи – це лише наступна сходинка еволюції наших прабатьків. Історія скіфів в цьому відношенні подібна до історії італійців. Після згасання культури античного Риму на авансцену історії вийшло одне із племен, що населяло разом з іншими племенами Аппенінський півострів і називалось італійцями. Саме їх діалект, різновид латинської мови, розвинувся в самостійну італійську мову, яка згодом поширилась на весь півострів, а всі племена, що мешкали на даній території, стали «італійцями».

Розгадку місця помешкання скіфів необхідно шукати в аспекті цивілізаційного руху народів в VII-V сторіччі до нашої ери. Чи то внаслідок тиску набравших сили кіммерійців, чи то в результаті зміни кліматичних умов в Приазов'ї і в Прикаспії, але в цей же час до Індостану (іншого стану) приходять племена скитів-скотів-сколотів, пастухів і землеробів, до Мідії скити-орії, що дали пізнішу назву даній території Орія -Оріана- Іран. Тоді ж нинішня територія України отримує назву Великої Скіфії або Скитії. Скитська хвиля докочується аж до берегів Атлантики, де на території Британії [40]з'являються скити – шотландці (Шотландія – скот+лани, звідки і назва Скотландія).

Відомо, що на чолі одного із племен скитів – землеробів, що прийшли в Індію, стояв цар Суддоган (той, що судить на ганку,санскритське) Суддоган одружився на доньці магараджі (могутнього радника) царя сусіднього племені«Калинів», яку звали «Мая» і від того шлюбу (а не «браку») народився великий пророк людства Будда (той, хто будить). Разом з тими скитами, що прийшли до Ірану, прибув і Заратустра, ще один визначний пророк, що проповідав віру в сонячного Бога наших пращурів Ра, або в Мітру, і який написав першу Вість-Авесту (Грецьке Євангеліє) (в Україні це ім'я Митро, у греків воно перетворилось в Деметру. Племена скитів в Індію і в Іран ішли з північного Заходу .

---

[39] Необхідно зауважити, що наявність речей та інших ознак культури конкретного народу ніяк не свідчить про присутність на даній території самого народу, а швидше про його цивілізаційний вплив на дані народи.

[40] Можливо, що назва Британії теж скитська, як результат трансформації слава скити в бритти. Така само від скитів – скотів – сколотів ймовірно походить і назва сколоти – скельти-кельти .

За твердженням Геродота батьківщина скіфів знаходилась на північ від Ассирії[41] і на схід від кіммерійців – це район Прикаспію. Відомо, що в 673 році до нашої ери у війні між Мідією і Ассирією останнім на допомогу прийшли скіфи, на чолі яких був цар Мадій, син Прототія і ассирійської царівни, дочки царя Ассирії Асархаддона.

Розбивши мідійців скіфи (вони ж руси-орійці за Велесовою книгою) могутньою хвилею затопили увесь Давній Схід і, дійшовши до Єгипту, залишили по собі чисельні історичні пам'ятки, в тому числі назву одного із міст на півночі Палестини – Скіфополь (поль – поле, звідки імена Полель і Апполон, яке в данину мало зміст території поселення, діяльності і навіть, зверхності, на відміну від «лану» - географічної території).

Володарювання скіфів на Сході тривало майже сторіччя. Вирішальною подією, що вплинула на подальшу долю скіфів завойовників, стала війна 613 року д.н.е., коли Вавилон і Мідія, об'єднавшись, завоювали Ніневію (назва якої швидше за все походила від імені шумерської цариці Нінту неньки, санскр.), а потім і Ассирію. Араби – вавілоняни винищують прихильників Заратустри, витісняючи їх на захід у Європу і на схід до Індії.

Батьківщиною скіфів на час їх південних, закавказьких походів був район басейну ріки Кубані, де знаходиться найбільша кількість їх поховань. В цей же час скіфська культура (чорноліська). яскраво розквітла від Верхнього Дністра до Ворскли і Дону. На той час за Геродотом в склад Великої Скіфії входили скіфи- орачі (від Дністра до Дніпра), скіфи- землероби (між Дніпром і Доном), скіфи- кочівники – в пониззях Дніпра і Дону та царські скіфи Приазов'я і Північного Кавказу (по Кубані). Скіфи залишили по собі багато великих укріплених городищ, серед яких відомі Немирівське, Мотронинське, Трахтемирівське та інші, що виконували роль центрів міжплемінних об'єднань. Особливо великим було городище біля с. Більск у середній течії Ворскли Голунь, або Колунь, загальна довжина укріплень (валів) якого перевищує 30 км, а площа городища становила майже чотири з половиною квадратних кілометри![42]

За свідченням того ж Геродота Велика Скіфія тягнулась, від Дону до Дунаю (20 днів кінної їзди) і на таку ж відстань на північ (теж 20 днів кінної їзди). Домінували у Великій Скіфії царські, або скіфи – воїни, данину яким платили всі інші племена, що входили до Скіфії.

Наприкінці VI сторіччя д.н.е. під ударами персів упали Мідія і Вавілон (Персія – нинішній Іран). Цар персів Дарій, вирушивши на завоювання світу, в 514 р д.н.е. пішов на Скіфію. У володіння Дарія входили території практично всього Сходу від Індії до Греції, заселені більше ніж 80 народами. За даними Геродота Дарій вів на скіфів семисоттисячне військо. Скіфи, очолювані царями Скопасісом і Іданфірсом, заманили персів у випалені Сонцем степи Приазов'я, а потім стрімким маневром вийшли в тил персів, спустошуючи шлях для їх відступу . Перси, женучись за скіфами, тепер уже на захід, ішли по спустошеній землі, що врешті решт підірвало їх

[41] В Ассирії скіфів називали Ішкуза , від якого залишилась назва частини населення Кавказу «ашкенази».

[42] Територію Великої Скіфії легко відстежити за розташуванням скіфських курганів (курінь+ганок). Разом з кам'яними «бабами» кургани одночасно були і ознакою належності території конкретним племенам. Залишки одного із скіфських міст-столиць IV-III ст. д.н.е. виявлено біля с. Камянського на Запоріжжі, біля місця впадання р. Конки до Дніпра. Вся околиця навкруги вкрита величними могилами – курганами до 20 м висотою. Багато царських могил знаходиться у Великому Лузі. Біля Чортомлика розкопана могила цариці (Лугова Могила), де знайдено срібну вазу із зображенням скіфів. Одяг скіфів на той час мало відрізнявся від етнічного селянського одягу України. А в руїнах гелонського городища на Ворсклі знайдено тарілку з написом скіфською мовою, що підтверджує наявність власної азбуки у скіфів.

як фізично, так і морально. В несподіваних сутичках зі скіфами перси все більше втрачали своїх воїнів і, нарешті, Дарій із залишками свого війська врятувався від доганяючи його скіфів втечею.

У IV-III ст. д.н.е. у Скіфській державі почалися суттєві зрушення. У 339 р Скіфія зазнала поразки від батька Олександра Македонського Філіпа П (македонці це слов'яни. Авторами знаменитої «кирилиці» були македонці Костянтин і Мефодій, що переробили руську «буквицю» під староболгарську, вона ж і македонська, мову. Костянтин, пішовши в монахи, взяв собі друге ім'я – Кирило , звідки і назва кирилиці, на яку і переклали брати «Біблію за дорученням Папи римського). Тоді ж на півдні України з'явилась нова грізна сила – сармати. Сармати розбили скіфів (мається на увазі царських) і відтіснили їх у Крим, захопили причорноморські грецькі колонії міста і поширили вплив на всю територію Великої Скіфії.

Сармати

У Ш ст. д.н.е. могутня Скіфія занепадає і поступається новим пришельцям зі "Сходу" – сарматам. Хто ж такі сармати і звідки вони з'явились у причорноморських степах ? Термін "сармати" грецького походження і йде від Геродота, за яким це нащадки амазонок[43]. Самоназва сарматів не збереглась, але в "Сказах про стародавні часи руські," записаних Ю. Миролюбовим зі слів кобзарів- співаків (інша версія із другої частини дощечок Велесової книги) розповідається про царицю Сиримат, що на чолі наших пращурів боролась з царем персів Кіром II. Племена цариці Сиримат – Сіромахи[44] випасали худобу на Дону і Дінці, а на зиму переганяли на річку Аракс. Саме тут і відбулась битва(530 р. д.н.е.) русів – массагетів з персами (массагети – рибоїди, авестійське), в якій загинув Кір II, а руси отримали перемогу.

Підтвердженням саме Донської прабатьківщини сарматів є найдавніші поховання – кургани сарматів, які знаходять в основному у пониззі Дону. Пізніше подібні поховання з'являються в Поволжі і по лівобережжю Дніпра, ще пізніше по всій території України аж до Дунаю. Ще в середині I ст.. д.н.е. на карті Марка Віжанія Агріппи в якості західного кордону сарматів зображений Дніпро. Та після розпаду об'єднаних гетських племен в 44р. д.н.е. сармати поступово витіснили царських скіфів в Крим. Із Ш ст. д.н.е. в Криму, в Нижньому Подніпров'ї та Нижньому Подунав'ї скіфи мешкали в державі, яку Страбон називав Малою Скіфією. Городища пізніх скіфів досить щільно розташовані по обидва береги Дніпра від Запоріжжя до Херсону, а пізніше – в степовому та передгірному Криму. Столиця пізньоскіфської держави – Неаполь Скіфський, знаходилась на східній околиці нинішнього Сімферополя.

Протягом двох століть сармати розселились до кордонів Римської імперії, а перше їх зіткнення з Римом зафіксовано в 15 р. д.н.е.

У середині II ст. н.е. нова хвиля сарматів – аланів і роксоланів з Кубані прокотилась по причорноморських степах, після чого на території України розрізняли аорсів на півночі, роксоланів на півдні Правобережжя Дніпра і аланів по лівобережжю. Майже 600 років сармати наводили жах на античний світ, але у Ш ст.

---

[43] На карті Европи перед н.е. Помпонія Мелли амазонки і сармати мешкали в Приазов'ї, скити – по правому березі Дніпра до Вісли, сармати – в Західній Україні.

[44] Сіромаха – одинока, покинута, вдова. За сказами до Сіромахи царем массагетів був Мах, а тому його дружину , що стала на чолі свого народу, називала вдова Маха , або Сіромаха.

н.е. їхньому володарюванню в Україні настав кінець. Історія повторилась: спершу нищівного удару їм завдали готи – гети, - германські племена, які за одною версією прийшли з Північного заходу, за іншою це були племена нащадки русів з Дінця і верхів'їв Дону , частина яких ще за Трипільських часів пройшла шлях через Білу Русь, Прусію і Швецію(Роусі) до гори Русенборг в Норвегії, а на початку II тис. д.н.е. заснували в складі пелазгів місто Єрусалим (Руссалим) у Палестині. У другій половині IV ст. н.е. сарматів "добили" гуни, названі середньовічними хроністами "карою божою".

Анти, готи і гуни.

Перші повідомлення про антів, автохтонів українських земель, безпосередніх предків українців, зустрічаються в письмових джерелах, що розповідають про їх боротьбу проти готів та напади гунів на готську державу у так званий період великого переселення народів.

У II ст. н.е. в Україні з Балтійського узбережжя (нижньої Вісли), за одною з версій, прийшли готи-германці (можливо їх звідти витіснили венеди-словя'ни, можливо що це взагалі були слов'яни). Можлива і інша версія, за якою готи були одним із споріднених русам племен, що мешкало у верхів'ях Дону (ця версія збігається з ВК). Частина готів разом з частиною русів пішла на Північний-Захід, де зайняла територію Прибалтики над поляками і лужанами, що мешкали по Віслі та Лабі-Ельбі до Одеру включно. Друга частина готів, що була відома під назвою гетів,у другому ст. н. е. , зайняла територію Приазов'я і Причорномор'я від Дону до Дністра. У 251 р. н. е. готи зруйнували Ольвію, Тіру та інші причорноморські міста, а потім заволоділи і Боспорським царством.

Готи і анти у мовному відношенні добре розуміли одні одних, а деякі з їхніх вождів мали по два імені: готське і антське, що схиляє терези в бік Донської прабатьківщини готів.

Найвищого піднесення готська держава досягла за короля Германаріха (або Германареха; рех – король, Германаріх – король германців) у 350 – 375р.н.е. Столицею готської держави було «Дніпрове місто», що знаходилось біля с.Башмачка на Дніпровських порогах, що на той час мали готсько-германські назви.

У період Антії (Орантії) землероби вже користувались залізним плугом, знали писемність. Державні справи вирішувало Віче, цар, воєводи (ті, що водять воїв) і волхви. Столицею антів був Орій (Київ), а найвідомішим царем антів був Бож, або Бус (Бус Білояр).

У 380 році під час міжетнічних зіткнень готи захопили Київ і назвали його Данапрштадт, але волхви підняли народ проти окупантів і на берегах Стугни відбулась вирішальна битва, в якій перемогу отримали анти під проводом свого царя Атея.

У 375 році на кордонах території готської держави вперше з'являються гуни. Багато істориків вважають гунів тюрко-монгольською ордою, що прийшла із-за меж Західного Китаю. Слабкими місцями цієї версії походження гунів є те, що в нечисленних похованнях гунів не знаходять нічого манголо-китайського, а лише речі характерні для племен, що займали територію від Прикаспію до Подунавя. По-друге, племена хунну-сюнну більше відомі для періоду міжетнічної боротьби китайців ще за два тисячоліття до гунської навали. Практично неймовірно, щоб хунну збереглись у первісному варіанті, та ще й через дві тисячі років пішли шукати щастя аж в Європу.

Більш вірогідна версія поволжсько-донського походження гунів, що отримали свою назву за одною версією від норманського (готського) hunnu, або

жінка-амазонка (згадаймо сарматів під проводом цариці Сіромахи), або від санскритського слова «гуна» - сила.Не виключено походження гунів від угро-фіннів. За Велесовою книгою останні називались єгунами, або гунами. Гуни спочатку підкорили аланів по Кубані і в Приазов'ї, а потім разом з аланами у 375р. розгромили готів, витіснивши їх до Карпат. Разом з гунами проти готів виступили анти. (Союз гунів і антів проіснував до 453р.) У Північному Причорномор'ї утворилась могутня та небезпечна для сусідів гунська держава, що об'єднала в собі готські, аланські, гунські народи та культурологічні пам'ятки про них.

У 425р. за правління кагана Руї гуни намагались захопити Подунав'я, але, зазнавши поразки від Риму, відступили. В 433 році Руя помер і влада перейшла до його синів Блєди і Аттіли. В 455 році Блєда загинув і Аттіла став єдиним каганом.

Війська Аттіли форсували Дунай і вдерлись до Паннонії, римської провінції на території нинішньої Угорщини, де на той час мешкали залишки сарматів. Паннонія сподобалась Аттілі і на тривалий час вона стала місцем перебування гунів (угорці й досі називають свою країну «Хунгарія» або країна гунів). Аттіла підкорив практично всю Європу, завдавши при цьому нищівної поразки Риму, але в знаменитій Каталаунській битві зазнав поразки від об'єднаних франків, вестготів і римлян, відступив до Паннонії, де й помер. Після смерті Аттіли Гунська імперія досить швидко розпалась, залишивши після себе в основному речі характерні для союзників гунів-антів. Про спорідненість гунів і антів говорить і те, що (за свідченнями античних авторів) гуни приймали гостей чисто за українськими (на тоді антськими) звичаями, а Аттілу називали по-слов'янськи «Гатило». Проіснувавши близько трьох століть антська держава занепала у боротьбі з обрами та аварами.

Слов'яни

Інтерес до пошуку прабатьківщини слов'ян виник ще в кінці першого тисячоліття. У «Повісті минулих літ» Нестор-літописець на питання «звідки пішла земля Руська?» відповідає: «По довгих же часах сіли слов'яни на Дунаю... Од тих слов'ян розійшлися вони по землі і прозвалися іменами своїми, - від того, де сіли, на якому місці.» Дунайську версію походження слов'ян проповідували польські і чеські хроністи в XIII-XV ст., а в XIX її сповідували російські історики.

У VIII ст. географ Баварський (автор Баварської хроніки) висунув гіпотезу автохтонного походження слов'ян, підтриману в XIV-XVII ст. багатьма західноєвропейськими вченими. За цією гіпотезою предками слов'ян були скіфи, алани, роксолани, кельти і фракійці – народи, що жили між Одрою і Дніпром. Так склались два напрямки пошуків прабатьківщини слов'ян, міграційна та автохтонна.

Польський ботанік Ю. Розтафінський використовуючи відсутність у флорестичній лексиці літописів назви дерева «бук» зробив висновок, що слов'яни мешкали в Поліссі і Верхньому Подніпров'ї (цю гіпотезу спростовує ВК, частина дощечок якої зроблена з бука, алфавіт тої пори мав назву „буквиця", але флорестична лексика в історії не менш цікава ніж топонімічна, авт.).

Німецький славіст М. Фасмер досліджуючи топоніми (історичні назви) річок, прийшов до висновку, що слов'яни східноєвропейського походження.

Польські вчені поклали в основу своїх пошуків археолого-культурологічну концепцію, за якою слов'яни спочатку мешкали між Одрою і Дністром. Поляк Т.Лер-Ставинський обґрунтував свої уявлення антропологічними, лінгвістичними та археологічними даними. На думку цього фахівця до II тисячоліття д.н.е.більша частина Європи був заселена угро-фінами. Тоді ж з центральної Європи слов'яни заселили території до Кавказу, і Середнього Поволжя. Проміжну територію

між Віслою і Одрою займала змішана група населення, що стала слов'янами-венедами. За теорією польського історика і лінгвіста сучасності Г.Ловменського, що досліджував походження географічних топонімів, європейські народи сформувались із єдиної праєвропейської спільноти, що існувала до II тисячоліття д.н.е., і з якої пішли германці, балти і слов'яни. Змішаних балто-слов'ян він називає венедами.

Чеський дослідник П.Шафарик в «Слов'янських старожитностях» племена венедів розміщує на просторах від Балтики до Чорного моря і від Татр до Дону з центром в Західній Україні.

Готський історик VIст. Йордан пише, що різні за назвою слов'янські племена об'єднались під однією назвою – венеди, або за даними римського історика Помпонія Мелли (I ст.д.н.е.) – індів (віндів), межею розселення яких на півночі була Балтика. За свідченнями іншого римського історика Таціта венеди у Іст.н.е.мешкали на заході до Вісли, на південь від угро-фінів (фенів і балтів), на північ від бастарнів і на схід до Дніпра.

В географії Олександра Птоломея (89-167рр) слов'яни-венеди жили від Балтики до Азовського моря.

За сукупністю цитованих та інших писемних джерел можна дійти висновку, що слов'яни займали територію від Вісли до Середнього Подніпров'я, з II-IIIст. ще й район між гирлами Дніпра та Дунаю,а з VI ст. і на правобережжі Дунаю. Указану територію обмежують германські топоніми, що починають зустрічатись з заходу від Вісли і суцільно від Одри; іранські і тюркські на сході від Дону, і угрофінські на північ від Західної Двіни-Оки-Дону. На південний схід від межі Ворскли-Дніпровські пороги-Дністер вкраплені тюркські і ірано-кавказькі географічні назви.

Найбільш достовірною є антропологічна інформація, але практично до введення християнства слов'яни (і їх предки) спалювали померлих, практично не залишивши по собі анатомічних свідчень. (Реконструкція черепів, знайдених в похованнях різних за назвою і в часі народів, що населили Україну, дає один і той же європеїдний тип наших предків).

Етнічну однорідність слов'ян підтверджує культурологічна однорідність[45] населення, та єдина культура землеробства в VI-VIIIст. від меж[46] Польщі, Чехії, Сербії, Хорватії на Заході до Дону і Кубані на сході.

Вагомим аргументом в пошуках прабатьківщини словян може бути теорія етносів Л.Гумільова. Все живе залежить від джерела і умов існування. Йдучи вздовж меридіану можна виділити пустельну, напівпустельну і степну засушливі зони, де можливе лише кочове господарство та басейнове землеробство.

В Передній Азії та Європі ця зона знаходиться до умовної лінії.південний Урал-середня Волга-Закавказзя-Ліван-Середземне море, періодично включаючи Південне Поволжя і Приазов'я. На північ від умовної лінії Фінляндія-Підмосков'я-Середня Волга із-за кліматичних умов (холод, ліс, болота) практично неможливе ефективне землеробство, тож джерелом існування було збиральство і мисливство.

---

[45] Культурологічні археологічні ознаки, що використовуються більшістю істориків для обгрунтування своїх поглядів, можуть служити свідченнями помешкання конкретних народів, але не є доказовими. Так однорідна Черняхівська культура характерна для скіфо-сарматів, германців, фракійців і словян одночасно. Виходячи з культурологічних ознак нинішніх українців за релігійними артефактами слід віднести до євреїв, за культурно-мистецькими до романо-германців (точніше до англо-саксів, а ще вужче до Голліуду) і т.п.

[46] Не слід штучно розширювати межі землеробного словянського суперетносу на ареал розселення збирально-мисливських угро-фінських та кочових тюрських етносів, як це роблять російські історики з метою зміцнення словянського державно-імперського міфу Росії, включивши в перелік словян більше сотні народів і народностей, що мешкають на її території.

Зважаючи на те, що Скандинавський льодовик відступав на північний Захід, слідом ішли племена пристосовані до відповідних кліматичних умов: з Верхнього Поволжя і Приуралля майбутні балти і угрофіни, з Кубані і Дону землеробні норманські і слов'янські племена, (в тому числі руси від Дону до Швеції і Норвегії). Південніше території горотворення (Іранське нагіря-Кавказ-Турція-Альпи розселились семіти.(змішане біло-чорне населення), що стосується походження і розселення народів, так званого індоєвропейського походження (орійського, народів білої раси), то необхідно визнати, що центром формування слов'янства була і залишається територія нинішньої України. В VIII-V тисяч. д. н. е. це була Трипільська цсивілізація, в межах III – I тисяч. д. н. е. – райони Причорномор'я (Кубань і Дон),а в I-II тисяч. д. н. е. район від Вісли до Дніпра. Але в усі часи територія помешкання слов'ян була і залишається центром формування народів білої раси. На північ від слов'ян розселились угро-фіни, на захід романо-германці, на схід тюркські народи і на південь – ірано-кавказькі. Спорідненість білих народів не лише географічна, але й лінгвістична. Мови всіх білих народів пішли з санскриту, до якого найближчими залишаються слов'янські.

Етнічна Русь
Частина II

Походження назви "Русь"

Частково провал в історії першого-третього тисячоліть д.н.е. заповнює "Молодша Едда", згідно з якою Одін (Один) був не тільки правителем в Асгарді, але й володів Фракією. У Фракії (пониззя Дунаю) жили племена фракійців-одрисів, які вже в середині першого тисячоліття д.н.е. мали свою державу, якою послідовно керували государі Терес, Садко, Котко[47]. Впродовж століть держава одрисів зберігала самостійність (більше 600 років), та все ж в першому столітті д.н.е. була підкорена Римом. Саме тоді багато племен одрисів (так їх називали греки, а вони називали себе русами)[48] пішли до Подніпров'я, де змішались з місцевим населенням і дали початок Русі. Можливо також, що територія держави одрисів сягала далеко на північ, об'єднувала кілька десятків фракійських племен, в тому числі бессов, тиудів, чудь, мерю та інших, відомих ще з другого тисячоліття д.н.е., і дала початок балтам, полякам, словенам[49] і всім слов'янам взагалі. Порівнюючи слов'янські та фракійські імена, імена богів і назви племен, можна стверджувати, що це дійсно був той самий народ[50].

Гомер, оповідаючи в "Одіссеї" про північне узбережжя Чорного моря, називає його землею кімерійців. Кіммерійці – це перші кочові племена на території України, про яких залишились історичні згадки. В VII столітті д.н.е. під натиском скіфів кіммерійці відійшли в Малу Азію. До цих же часів відноситься хронологія "Велесової книги", згідно з якою ще до 626 року д.н.е. в Малій Азії вже існували дві держави русів. В 626 році д.н.е. відбувся "Карпатський ісход", коли племена русів перейшли Карпати і "відновили" Київ. Проте в ніяких інших літописах про цю подію не згадується. Більш вірогідно, що під час "Карпатського ісходу" до Подніпров'я переселилась під натиском набираючих силу греків частина слов'янських племен.

---

[47] Порівняйте імена фракійських царів з нинішніми українськими прізвищами. Цікаво, що археологи та історики відносять до цих часів походження знаменитих змійових валів. Від Болгарії і до Оки на величезній території спостерігаються незвичні фортифікаційні споруди з землі – величезні канави з насипаними біля них валами – змієві вали, що тягнуться на десятки і сотні кілометрів, щось подібне до Китайської стіни. Спорудити їх могла лише могутня держава з великим населенням. Призначались вони, вірогідно, для захисту від ворогів з півдня, можливо одрисів від легіонерів Риму. Можливо, що історія змієвих валів сягає ще більш давніх часів, та в цьому разі у істориків немає ніяких версій відносно їх походження.

[48] Рус – в перекладі леопард, одне з племен Малої Азії в першому тисячолітті д.н.е. До складу держави одрисів входила і знаменита Троя.

[49] Розшифровка назви "слов'янин" подвійна. В українській (руській) абревіатурі корінь цієї назви – слово. Згадаймо Євангеліє від Іоанна: "Спочатку було слово, і слово було у Бога, і слово було Бог". Як і інші космічні символи назва "слов'янин несе в собі інформацію про призначення і місце слов'ян в еволюції людства. З іншого боку, російське "славянин" з коренем "слав", що в перекладі з латині означає "раб".

Незрозуміло з яких причин, але саме російська версія являється найбільш поширеною. Ще однією версією є походження слова "слов'янин" від слова "слава". Можливо вперше слов'яни згадуються в I ст.н.е. під назвою "венедів". Вчений-енциклопедист Пліній Старший (24 – 79 р.р.н.е.) розміщує їх поблизу Балтійського моря й ріки Вісли. Римський історик Таціт (98 р.н.е.) називає венедів поміж сусідів германців. Грецький вчений Птоломей (II ст.н.е.) відносить венедів до числа дуже великих племен, що посідають землі вздовж Венедської затоки (Балтійського моря).

В усьому цьому дивним є те, що Венедські гори розташовані в Донбасі (Донецький кряж), а Венедське море – на відстані майже 2000 км. Ймовірно, що під Венедською затокою необхідно розуміти Азовське море, або ж Венедські гори шукати біля Балтійського моря.

Термін "слов'яни" вперше з'являється в VI сторіччі у готського історика Іордана та у візантійських істориків Прокопія, Агафія, Менандора та інших.

[50] У Фракії – Перкон, на Русі – Перун, відповідно Сатре – Стрибог, Тадз (Дале) – Даждьбог, Кибелла – Купала.

Цікаво, що у "Велесовій книзі" мова йде про початок слов'янського календаря взагалі, а саме з 19423 року д.н.е., коли у Землі з'явився супутник Місяць. Остаточно на свою нинішню орбіту Місяць перейшов 11822 року д.н.е. Це дата всесвітнього потопу, коли утворилася Босфорська протока, і Чорне море з переповненого "по вінця" озера стало морем. Найбільш дивовижним є те, що "Велесова книга" стверджує, що "...все, що є в Біблії до Ноя – то є наше".

В ті ж часи Геродот, що мандрував північним Причорномор'ям, пише: "В середньому Подніпров'ї живуть скіфи[51] серед яких вирізняються гелони (сонцепоклонники).

Гелони займаються землеробством і столиця у них місто Гелон[52] –місто Сонця. Править гелонами князь, закони приймає народне віче, а на чолі дружини знаходиться воєвода.

В першому столітті н.е. уже Пліній згадує про 12 міст на території Русі, серед них Любеч, Чернігів, Бусовград. Пліній називає Бусовград Метрополісом – матір'ю міст руських. В збірниках скандінавських переказів того часу мова йде вже про державу полян.

В третьому столітті до нашої ери інший грецький історик Птоломей розповідає про союз слов'ян зі столицею в Полянії. В цей час зеніту досягає Черняхівська культура, повштох якій, найбільш вірогідно, дали одріси. В Причорномор'ї кочових скіфів змінюють сармати. Початок історичного занепаду скіфів поклав Філіп Македонський, батько Олександра Македонського, який в 339 році д.н.е. завдав їм нищівної поразки. Сторіччя по тому скіфів завоювали і асимілювали сармати – остання хвиля арійських, іраномовних кочових племен. Серед сарматів виділялись племена язигів, роксоланів та аланів. Сармати були високі на зріст, вродливі і світловолосі, а їх дружини ні в чому не поступалися чоловічій статі. Той же Птоломей говорить про Київ, як столицю сарматів, а також про те, що саме сармати витіснили скіфів на Кримський півострів.

Та уже на початку першого тисячоліття н.е. в степах Дону та Кубані, а згодом вздовж усього північного берега Чорного моря на зміну сарматам приходять булгари – перші тюркомовні орди кочівників. З середини другого століття н.е. на арені з'являються племена готів. По походженню кельти, готи з невідомих причин почали рухатись в зворотному напрямку, з північного заходу на південний схід, витісняючи сарматів і розселяючись в нижньому Подніпров'ї між булгарами з півдня і гуннами з півночі. Столиця готів знаходилась біля першого порога на Борисфені (Дніпрі)[53] і мала назву Гельмольд[54]. Саме з цього часу в деяких літописах, особливо в скандінавських, русів іменують гуннами[55].

---

[51] Під скіфами в Греції розуміли всі племена, і аграрні, і кочові, що мешкали в холодних, з морозними і сніжними зимами краях. Буквально: скіфи – люди холоду.

[52] Гелон – одна з можливих назв стародавнього Києва. По-грецьки Сонце – Геліос. Як відомо, арії були сонцепоклонниками. Розкопки Гелона проводяться зараз в південно-західній частині Києва. Гелон спалив перський князь Ксеркс в 512 році д.н.е.

[53] Розкопки столиці готів на Дніпровських порогах ведуться нині біля с. Башмачка між Запоріжжям і Дніпропетровськом.

[54] Деякі історики цю назву відносять до Києва після його захоплення готами.

[55] В скандинавських літописах з V ст.н.е. аж до кінця десятого століття Русь називають князівством гуннів. Рівність чоловіка і жінки в русів, вірогідно, йде від сарматів. Походження самого терміну "Русь" істориками не з'ясовано. Давньоруські літописці називали русами військовий прошарок населення, а в географічному значенні його ототожнювали з середнім Подніпров'ям. Візантійці називали наш народ скитами і тавроскитами, але говорили, що себе вони називають русами. Арабські дослідники прямо говорили: "Щодо русів, то вони плем'я із слов'ян". В новгородських літописах говорилось: "послати послів в Русь", або "дружина пішла в похід на Русь", маючи на увазі Київське князівство.

З легкої руки російських істориків, в світі поширена версія китайського походження гуннів. Жило-було собі нікому не відоме китайське плем'я "хунну", яке чомусь знялось з насиджених місць і пішло завойовувати світ. По дорозі до нього приєднувались всі, кому "не ліньки", та й докотилась та страшна хвиля аж до Риму, майже зруйнувавши велику імперію. З точки зору науковця, ця версія не витримує ніякої критики, тим більше, що майже за сто років свого існування імперія гуннів не залишила по собі ніяких археологічних слідів поховань та побуту китайського або хоча б тюркського походження на території Європи. Зате скрізь знаходять сліди землеробної, аграрної культури, якою володіли руси. І мабуть більш надійною буде версія скандінавських літописців, які називали Київське князівство полян хуналанд – країна жінок, країна амазонок (це вже перси), бо у всіх народів визивала подив рівність чоловіка і жінки у полян. Жінки, як і чоловіки, обробляли землю, добре їздили на конях і ставали до лав захисників Вітчизни під час двобою з ворогами[56].

В одному з грецьких літописів розповідається про гунно-готську війну 342 року н.е., коли готські воїни вийшли назустріч дружині гуннів[57] залишивши свою столицю без належного захисту. Цією обставиною скористались булгари і зруйнували столицю готів, після чого останні покинули землі на Дніпрі і відійшли на захід.

В ці часи набуває поширення ще одна версія походження слова "руси". Греки Скиліц та Кедрін пишуть, що Київська Русь має кельтське походження. Кельти називали себе rutheni (рутені, русені), поклонялись півневі, а тому південних кельтів називали галлами. За твердженням Скиліца та Кедріна, частина племен галлів-русинів, рятуючись від римського свавілля спустилася по Дунаю до Чорного моря. Частина з них зупинилась в Карпатах та Прикарпатті, де змішалась з місцевим населенням і заснувала місто Галич, а самі жителі стали називатись галичанами. Ті ж, що розселились в Закарпатті і зріднилися з тамошнім слов'янським населенням – стали русинами і гуцулами. Інша частина галльських племен пішла до Дніпра і, змішавшись з полянами, дала їм назву руси.

Існує ще одна версія походження галичан і, взагалі, русів-українців. Коли в Ізраїлі розповсюдилась слава про месію Ісуса, як про царя єврейського народу, в Галілеї почали організовуватись загони воїнів, що мали визволити свою країну від римлян. Ізраїль в ті часи поділявся на дві споріднені території: на Ізраїль і Галілею. Багатша частина євреїв була з ізраїльтян і мала привілеї від Риму, а тому не дуже бажала змін свого становища. Можливо саме тому всі апостоли, як і Ісус Христос, були галілеянами. Після того, як Христос відмовився від "царства" і, замість білого коня, в'їхав в Єрусалим на ослі, ізраїльська верхівка добилась його розп'яття. Звільнення євреїв від Риму не відбулось, а Тіберій II, римський імператор, почав переслідування послідовників Христа, особливо галілеян. Останні, рятуючись, були змушені емігрувати на північно-західну частину Причорномор'я, де, змішавшись з місцевими слов'янами, дали початок слову "галичани". Незважаючи на деяку екзотичність, ця версія цілком вірогідна, бо дає пояснення тій обставині, чому перший апостол Христа Андрій Первозванний хрестив Русь і в 55 р. н.е. поставив хрест на київських горах, віщуючи про велике майбутнє міста на Дніпрі.

В п'ятому столітті князівство гуннів досягає найвищого розквіту. В 418 р. батько знаменитого вождя гуннів Атіли, князь Мундиух, збудував в Києві першу

---

[56] Має право на існування і угро-фінська версія походження гуннів. Угро-фінські племена за Велесовою книгою називалися єгунами або ягами. Тож в слові Варяги поєднані назви води (санкритське „вар", у нас залишилось слово варити) і народу що жив поблизу води – ягів-єгунів.

[57] Згідно з літописом, княжна гуннів (русинів) вийшла заміж за князя готів Германаріха. Через наклеп князь вбиває свою дружину. Їх син виховується у діда в Києві і коли він стає богатирем, збирає дружину і йде на батька, щоб помститися за неньку.

церкву з арійським хрестом на шпилі. Мундиух, син гунського царя Доната та руськоланської княжни з Приазов'я, мав двох синів, одного з яких звали Атілою. Народився Атіла в 401 р. в Києві. Свою сестру Либідь віддав за Атілу князь руськоланів Кий, який потім був полководцем і соратником Атіли. Підкоривши величезні простори і безліч народів, Атіла створив імперію гуннів.

Як вже згадувалось вище, спочатку гунни завдали тяжкої поразки Римській імперії, а в 476 році вже германські племена на чолі з Одоакром поставили останню крапку в історії Римської імперії. Сам Атіла зазнав нищівної поразки на Каталаунських полях в 451 році і після його смерті в 453 році імперія гуннів розпалась. В цей час у Києві послідовно правили роксолани (руськолани) за походженням: Лебедян, Веренез, Велик і Сережень, що були царями держави антів, яка охоплювала більшу частину нинішньої території України і яка проіснувала майже два століття.

В шостому столітті, за свідченням Іордана, на берегах Дніпра жили венеди, анти, скіфи та гунни. На півдні Європи, як пише Іордан, жили дві групи слов'ян: склавіни і анти. Перші складали західну групу, другі – східну, що мешкала між Дунаєм і Сіверським Дінцем. "Історія готів" Іордана донесла від четвертого століття розповідь про союз племен антів на чолі з Божем. У шостому столітті анти мешкали по північному кордону Візантії. За свідченням візантійських письменників, анти були високими, дужими людьми, які легко переносили холод і спеку. В одному з датських літописів розповідається про те, як датський конунг (король) Фротон одружився з княжною гуннів Ганідою[58]. Рятуючись від наговорів королівських лакеїв, Ганіда втікає на Русь. Батько Ган збирає дружину і йде на датчан, але терпить поразку від Фротона, після цього Русь стає частиною Датського королівства. Як сказано в літописі, в склад королівства входили Гольмгард (новгородська земля), Коногард (земля полян) і Саксонія (земля лужських сербів)[59].

Витоки Київської Русі

Як складалась історія Русі на протязі VII – VIII століть – мало що відомо. І все ж, як згадують арабські мандрівники IX-X ст., на терені східних слов'ян в ті часи існували державні утворення: Куявія (вірогідно Київська земля), Славія (ймовірно майбутня Новгородська земля) і Артанія, розміщення якої невідоме, хоча деякі історики відносять її в межиріччя Десни, Оки і Дону, а деякі на території прилеглі до Чорного моря. Тому ж, що дійшло до нас про ці часи за "Повістю врємєнних лєт" цілком довіряти не можна. Так, якщо вірити Нестору-літописцю (варягу за походженням), то двоє із співвітчизників Рюрика, Аскольд та Дір, пішли з Новгорода до Константинополя шукати щастя. По дорозі вони побачили невелике містечко Київ, жителі якого платили данину хазарам, та й залишились там княжити. Потім озброїли майже 200 суден(?) і пішли на Константинополь. Як кажуть, коментарі зайві. Швидко лише казка розповідається.

Фальсифікацію "Врємєнних лєт" підтверджують незалежні джерела. Арабський історик Аль-Масуді, який жив саме в той час писав: "Першим серед слов'янських царів є цар Дір. Останнім же з київських князів був Аскольд, якого

[58] На Русі в ті часи імена давали по йменню батька, а тому у князя гуннів Гана дочку звали Ганідою.

[59] Східну частину нинішньої Германії населяли слов'яни – лужськи серби, тому більшість географічних назв тут мають слов'янське походження, серед них і назва германського міста Берлін.

підступом вбив Олег, коли на чолі варяжської дружини захопив землі руські" (версія Нестора-літописця).

В IX столітті почались сутички між варягами та хозарами, спочатку на шляху з варяг в греки, а пізніше за володіння слов'янськими землями. В 875 році варяг Аскольд (за версією "Велесової книги") вбиває останнього з руських князів Діра і стає володарем у Києві. На тайному соборі племенні князі та волхви обирають Великого волхва (волгва – вольгва – ольга – Олега) – Віщого[60] Олега. Олег визволяє Київ, вбиває вже Аскольда і виганяє варягів з Києва. Зрозумілою стає і смерть Рюрика у 881 році, за два роки до смерті Аскольда, бо саме у 881 році відбулась перша битва Олега з варягами за визволення Русі від варягів під проводом Рюрика, що сидів в Новгороді. Після смерті Олега князем в Києві стає Ігор, син Рюрика. Але як, "Велесова книга" про те не говорить.

За іншою версією, у середині IX століття північні землі слов'ян платили данину варягам[61], вірогідно, германцям з Ольденбурга, князям вагрів. Якщо довіряти німецьким літописам, ольденбургський князь Роріх захопив землі на Ладозі, де заснував укріплене поселення. Після кількох років, проведених в походах, Роріх повертається додому, але місто Ольденбург зникло – страшний шторм знищив його разом з мешканцями. Роріх повертається на Ладогу, де до нього приходять посли з Новгорода зі словами: "Земля наша велика й багата, та порядку в ній немає – йди княжити і володіти нами." З якої це нагоди новгородці звернулися саме до Роріха? Все пояснюється просто: при владі варягів-німців на землі новгородській були спокій і порядок. Данина була невелика, а завойовники, як на той час, цивілізованими. Та бояри новгородські, незадоволені іноземними порядками, скористались відсутністю Роріха, підбурили народ на повстання і вигнали норманнів. Через боярські міжусобиці воля для новгородців стала нещастям. Згадуючи "задовільне життя" при варягах, за порадою старійшини Густомисла, новгородці звертаються до Роріха з покаянням і запрошують назад, на княжіння. В історію Русі Роріх ввійшов як Рюрик.

Рюрик "навів порядок" у Новгороді і посадив своїх братів на княжіння: в Білозері, над фіннами, Синеуса, а в Ізборську, над кривичами, Трувора[62]. Згодом Роріх захопив майже всю північну Русь а після його смерті Олег – сподвижник і наставник малолітнього сина Рюрика Ігоря – завершив завоювання Русі, підступом оволодівши Києвом[63].

Так почалась (а може продовжувалась?) "німецька доба" в історії Русі. Особливістю цього періоду було те, що Русь, залишаючись незалежною державою, мала за князів представників іншого народу[64].

Рюриковичі правили Руссю, завдячуючи варяжським дружинам, і дітей своїх виховували в спільності з дружинниками. Як наслідок, навіть Святослав, перший із

---

[60] Стає зрозумілим походження слова "віщого", оскільки волхви передбачали майбутнє.

[61] Під варягами потрібно розуміти всі народи, що мешкали навколо Балтійського моря.

[62] Ізборськ знаходився між Полоцьком і Смоленськом.

[63] Олег послав до Києва гінців з вістю, що йде в Константинополь з товарами (як купець) і буде радий оказати честь київському князю. Та коли Аскольд з дружиною вийшов "за дарами", воїни Олега, що ховались під товарами, миттєво оточили князя і вбили разом з його охороною.

[64] Еммануїл Кант, посилаючись на Рюриковичів та Катерину II (німецьку принцесу Софію Фредеріку Августу) стверджував, що "слов'яни – сміття історії", бо навіть самі не можуть організувати свою державність, а ту що мають – завдячують німцям. Парадокс в тому, що сам Кант походив з Прусії, а Прусія – це територія розселення литовців, за походженням слов'ян, що близько 3000 років тому пішли з середнього Подніпров'я і осіли в Прибалтиці, де після завоювання хрестоносцями "онімечились". Згідно логіки, сам Кант відносився до "сміття історії".

Рюриковичів – князь із слов'янським іменем, дуже погано володів руською мовою і дуже добре варяжською, ймовірно, німецькою[65].

Подальшу історію Київської Русі переказувати не має сенсу – збереглось багато суб'єктивних і об'єктивних джерел, завдяки яким маємо історії Карамзіна, Ключевського, Соловйова, Грушевського та інших. Для цільного сприйняття нашої історії більш важливими будуть події, про які мовчала і мовчить офіційна історіографія або з огляду на державну російську міфотворчість, або завдячуючи "комуністичній кваліфікації" радянських істориків та широко розповсюдженому їх діалектичному невігластву.

Олег княжив 33 роки і лише після його смерті князем київським став син Роріха-Рюрика Ігор. Після вбивства Ігоря древлянами за непомірні податки деякий час при владі залишалась його дружина Ольга, а потім їх син Святослав. У Святослава було три сини: Ярополк, Олег та Володимир. Саме з Володимиром Великим пов'язані дві важливі віхи в житті Русі. Перша – традиція братовбивства серед князів руських. Спочатку Володимир вбив свого брата Ярополка, потім його нащадки вбивали один одного, палили міста та села руські, та так і пішло. Друга – хрещення Володимиром Русі у 988-989 роках. Володимир, який поклонявся ідолам богів полянських і приніс їм в жертву перших християн (і перших київських святих Федора та сина його Іоанна), зрозумів доцільність для держави мати одного бога і одну релігію і прийняв віру Христову, за що пізніше був причислений церквою до святих віри православної[66].

Усиновлений Володимиром племінник Святополк після смерті Великого князя захоплює київський трон і вбиває братів Бориса, Гліба та Святослава. Проти Святополка повстає інший син Володимира – Ярослав. Рятуючись від гніву останнього Святополк знаходить свою смерть аж у Германії. Часи, коли на престолі київському сидів Ярослав, прозваний Мудрим, мабуть були найкращими в історії Русі. Завдячуючи не стільки мечу, скільки розуму князя, Русь стала великою і славною державою, знаною і авторитетною в світі. Мати кровні узи з князем київським вважали за честь государі багатьох європейських держав. Казімір, король польський, одружився на сестрі Ярослава Марії, Єлисавета, дочка Ярослава, вийшла заміж за короля норвезького Гарольда; інша княжна, Анна, стала дружиною Генріха I, короля французького; третя донька, Анастасія, вийшла заміж за короля угорського Андрія I. Широкого розповсюдження на Русі в ті часи знайшла просвіта, а бібліотека Ярослава Мудрого була чи не найбільшою в Європі. І, нарешті, Ярослав залишив для нащадків перший письмовий збірник громадських законів "Руська Правда".

Після Ярослава Русь заполонили міжусобиці нащадків Рюрика. І лише іноді, як в часи онука Ярослава Володимира Мономаха, наставали спокій та відносна злагода[67].

---

[65] Святослав – це не єдиний приклад, коли лідери Русі не знали руської мови. Так, В. Ленін, який виховувався в дитинстві в сім'ї дідуся Бланка, добре говорив на південно-німецькому діалекті єврейської мови – ідіші, і погано – на російській. З дитинства залишилась за ним і особливість цієї вимови – картавість, пов'язана з буквою "р". Не дуже гарне володіння російською мовою призвело до того, що перші свої праці Ленін писав на німецькій мові і лише пізніше перейшов повністю на російську.

[66] Традиція зараховувати "грішників" до сонму святих в руській, а пізніше в російській православній церкві збереглась і донині. Головне, щоб майбутній святий вірою і правдою служив державі і церкві, яка сама служила тій же державі, а не Богові.

[67] Про мудрість Мономаха та про його людські якості говорить "Повчання", написане князем для дітей своїх.

Історія Київської Русі

У IX ст. на території центральної і східної Європи постала одна з найбільших держав середньовіччя – Русь. Центром і ядром Русі було Середнє Подніпров'я, де традиції суспільного життя складались ще з часів скіфів. Русь об'єднала більшу частину східних слов'ян і сягала на захід Вісли, на півночі Фінської затоки, на сході Оки і Дону, на півдні – Чорного моря. Географічно Русь займала весь басейн Дніпра і Дністра і частково Західної Двіни, Німана, Вісли, Дону і Оки. В основі Русі лежала спільна територія, єдина мова, споріднена землеробна культура, тісні міжплемінні і економічні зв'язки. Центром консолідації Полянського племінного союзу став Київ, заснований за писемними та археологічними джерелами не пізніше IVст., хоча перші поселення на київській землі сягають 25 тисяч років д. н. е.

Важливим етапом у формуванні Русі став проміжок VIII-XIст., впродовж якого склалось державне об'єднання полян, древлян і сіверян, що отримало назву Русь. До Русі, як ядра майбутньої великої держави входили землі Київщини, Чернігівщини і Переяславщини від Сейму до Сули на Сході та до Тясмину на Заході. За письменними свідченнями союз вище згаданих племен зародився ще за часів антів, а зміцнів і оформився в самостійне утворення за часів панування Хазарського каганату із центром у місті Ітіль в пониззі Волги. Сформувавшись в VII сторіччі в полі етнічному середовищі при провідній ролі єврейської меншини[68] Хазарський каганат поширив свій вплив на захід аж до Середнього Подніпров'я. Підкоривши силою значні території, що належали слов'янам, Хазарія зумовила процес об'єднання і консолідації полян, сіверян, русів (по Дону і Дніпру) та в'ятичів в боротьбі проти завойовників. Є підстави вважати, що вже за князювання в Києві Аскольда й Діра хозарська зверхність у межах Руської землі була подолана.

Тоді ж, у IXст.н.е.за даними «Повісті минулих літ» прийшли на Русь нормани-варяги: Рюрик, що став на чолі Новгорода, його брати (?) Синеус в Білозері та Трувор в Ізборську.

Саме в Хазарському каганаті, вперше в історії, в якості офіційної державної релігії був запроваджений іудаїзм. За часів окупації хозарами Києва туди переселилось багато євреїв-купців і фінансистів. Відомо, що пізніше уже за часів Київської Русі євреї навіть фінансували деякі з походів руських князів.

Після приходу Рюрика до Новгороду (у 862 році) влада варягів розповсюджується на всю Русь. По смерті братів регентом і наставником малолітнього сина Рюрика Ігоря стає його ратний сподвижник Олег. У змові з верхівкою Києва Олег з дружиною (882рік) вбиває київських князів Аскольда та Діра і стає князем всія Русі. Олег здійснює два походи на хазар (844 і 885рр.), звільнивши від хазарської залежності сіверян і радимичів. Край хазарському володарюванню на Русі остаточно поклав син Ігоря – Святослав.

Окрім завоювання значних територій, заселених угро-фінами, Олег здійснив у 907році похід на Візантію, де після перемоги прибив свого щита до міської брами Царгорода.

Після смерті Олега у 917році київським князем стає Ігор. Дружиною Ігоря була Ольга, за однією версією болгарська царівна, за іншою – походження Ольги варяжське. У 945році в результаті подвійного збору данини з древлян, останні перебили дружину Ігоря, а самого Ігоря розірвали навпіл, привязавши до двох

[68] За однією версією Малуша була донькою древлянського князя, за іншою донькою єврея Малка з Любича. Остання версія пояснює чому Володимир прийняв в якості державної віри християнство, що виросло з іудаїзму.

нахилених дерев. Ольга жорстоко помстилась древлянам, спаливши їх столицю (нинішній Коростень Житомирської області). При Ользі посилилась християнізація Русі. Знову таки за одною версією вона охрестилась в Царгороді, коли в 957році(946р?) відвідала з державним візитом Візантію, за іншою в церкві Іллі на Подолі.

Поки Ольга займалась державними справами в Києві, її син Святослав «тримав в своїх руках» ситуацію в Новгороді. Святослав був однією з найяскравіших фігур в часи зростання і становлення Русі. Природжений воїн, вихований по суті в варяжській дружині, Святослав був блискучим стратегом і полководцем. Сучасники говорили, що Святослав легкий та швидкий у військових походах, як барс. Із собою він не брав ні намета, ні воза, ні казана; як його вірні дружинники їв печене на вугіллі м'ясо, спав на підстилці із сідлом у головах. Візантієць Лев Діакон писав про Святослава: він середній на зріст, кирпатий, вусатий, мав кошлаті брови і світло-сині очі, на голові пасмо волосся («оселедець»), а в усі носив золоту сережку. Починаючи бій Святослав завжди попереджував супротивника «Хочу на ви йти». Святослав приєднав до Русі величезні території, заселені на півночі і північному сході єгунами (угро-фінами, що мешкали в басейнах північних річок та по басейнах Верхньої Волги), а на сході (Поволжя) тюркськими народами. Зруйнувавши Хазарський каганат, руська дружина дійшла до Аракса, підкоривши яків (осетинів) та косогів (адигейців).

Мрією Святослава було перенесення столиці Русі на Дунай, де він навіть заснував місто Києвець, але після багатьох перемог зазнав поразки від об'єднаних військ Візантії і Болгарії. Повертаючись у 972 році на Русь Святослав, в результаті зради варяжської частини своєї дружини, загинув біля Дніпровських порогів від рук печенігів.

Позашлюбний син Святослава та ключниці Малуші Володимир (не то перемігши, не то повбивавши братів і зайнявши Київський престол) продовжив справу батька по розбудові і зміцненню Русі. Володимир приєднав до Русі землі по Західному Бугу, Галичину і Холмщину, започаткував і побудував велику кількість нових міст по всій країні. Здійснивши похід на Волгу[69] Володимир ще більше розширив кордони Русі.

Розуміючи, що різноетнічна держава є нестійким утворенням, Володимир шукав шляхи її зміцнення. Один із важливих інструментів, що давав можливість тримати народ у покорі, була і залишається релігія. При тому така релігія, яка б служила вірою і правдою князеві і владній верхівці. Саме таким на той час було Візантійське «православя», яке Володимир у 988 році приймає в якості офіційної державної релігії[70] , вигнавши за межі Русі священиків римського варіанту віросповідання, в якому королів «коронував» Папа Римський.

Хрещення Русі було складним і тривалим процесом і продовжувалось за різними оцінками від трьох до п'яти століть, не зважаючи на всі намагання церкви[71] .

---

[69] В склад Русі входили землеробні племена русів, угро-фінські племена збирачі-споживачі і кочові тюркські народи Поволжя.

[70] Прийняття християнства було зумовлено ще однією подією. Під час походу князя на Херсонес (Корсунь) в знак примирення візантійський імператор видає свою доньку за Володимира. В Корсуні князя охрестили і там же він повінчався з Анною. Анна була шостою (сьомою?) офіційною дружиною Володимира.

[71] В «Слові о полку Ігоревім» жодним словом не згадується християнство. А це значить, що під тиском Володимира охрестили киян та мешканців деяких інших міст, але більша частина Русі ще довго чинила опір насильницькій християнізації.

Помер Володимир у 1015р., залишивши десять законних синів. Найстарший – Святополк, бажаючи одноосібно правити Руссю, почав убивати братів. Спочатку Бориса і Гліба, а потім Святослава.

По смерті Володимира в боротьбі за київський престол зі старшим братом Святополком Окаянним переміг Ярослав, якому в спадок від батька дістався Новгород. Ярослав, прозваний Мудрим, правив Руссю з 1019р по 1054р. За часів правління Ярослав Русь ще більше зміцніла і стала одною з провідних держав у Європі.

На відміну від батька і діда Ярослав прославився на стільки військовими подвигами, скільки розумом. Князь знав п'ять мов і користувався великою повагою в Європі. Він започаткував так звану «шлюбну дипломатію», видавши своїх доньок за норвезького, угорського і французського королів. За Ярослава на Русі були побудовані, як вважають деякі історики, «Змійові вали», довжина яких сягала тисячі кілометрів, а на їх спорудженні мали працювати десятки тисяч чоловік десятками років, що говорило про ресурсні можливості князівства[72]. За Ярослава на Русі почала діяти перша «конституція» - Руська Правда, основу якої склав «Покон вірний», розроблений і впроваджений між 1024 і 1026рр. (портрет на ст.109).

В «Руській правді» Ярослав узагальнив правові норми для громадян усієї держави. Старі звичаєві закони усувалися; наприклад кровна помста замінювалась грошовою карою. «Руська правда» чітко регулювала майнові та станові взаємини на Русі.

Ярослав розбудував Київ, звів Золоті Ворота, церкву святої Софії, заснував у 1039р.митрополію у Києві, ходив походами до Балтійського моря, де заснував Юріїв (нині Тарту), розбив орди печенігів, ходив на Царгород і на косогів (нині Азербайджан). За його князювання в Києві діяло близько 400 церков, будувались школи і бібліотеки. Одною з найбільших у Європі була власна бібліотека Ярослава, частину якої забрала до Франції його донька Анна.

Після смерті Ярослава по черзі на Київському престолі сиділи його діти Ізяслав (з 1054 по 1073рр.), чернігівський князь Святослав (з 1073 по 1076рр.) та переяславський князь Всеволод (1076-1093рр.).

На початку XII ст. визначними постатями для Русі стали син Всеволода князь Володимир Мономах, що обіймав престол з 1113р по 1125р та його син Мстислав Великий (1125-1132рр.). Перший набув популярності ще будучи чернігівським (1078-1094рр.) і переяславським (1094-1113рр.) князем. Саме він очолив походи проти кочовиків, а його заклики до об'єднання Русі знайшли широкий відгук широких верств населення.

Не зважаючи на зусилля Мономаха і Мстислава Русь у своєму поступі невпинно наближалась до невблаганного етапу розвитку феодальних держав – роздробленості. Зміцнення влади на місцях призвело до того, що все більше князівств почало вести самостійну від Києва політику. Центрами розпаду Київської Русі стали Галицьке і Ростово-Суздальське князівства, Полоцька та Новгородська феодальні напівреспубліки. Після смерті Мстислава, протягом XI-XII ст.., на політичній карті Русі з'явилось 18 великих земель- князівств, а згодом біля сотні. Роздробленість Київської Русі зумовила етнічна неоднорідність. Більшість князівств виникло в межах розселення різноетнічних племен. І якщо Київське, Чернігівське, Переяславське,

[72] Можна було б повірити в цю версію, якби Змійові вали фронтально розташувалися не з північного сходу на південний захід, як захист від кочовиків, а з південного сходу на північний захід. Якщо вірити ізотопному аналізу, вік Змійових валів налічує не менше 2000років і тоді вони мали бути захистом від Риму. Але не було на початку нової ери на Русі держави з ресурсами достатніми для створення настільки визначних фортифікаційних споруд. За деякими іншими гіпотезами Змійові вали були споруджені ще раніше.

Володимир-Волинське і Галицьке тяжіли один одного, то Полоцьке поступово набувало етнічного центру майбутньої Білорусії, а Ростово-Суздальське, в своїй етнічній основі угро-фінське, через тюркську трансформацію в Золотій Орді стало основою формування Московії і, в кінцевому вигляді, Росії. Трагічно склалась доля словянських Новгорода і Пскова, заснованих на тих же угро-фінських територіях і знищених етнічно (поголовно вирізаних Іваном III і Іваном IV у 1477., у 1510., у 1570.,у 1581 роках), та заселених тюрко-угорською людністю Московщини. Дісталось від ростово-суздальців і Києву. У 1169 році Андрій Боголюбський, захопивши Київ, три дні його нищив, палив і грабував.

Наприкінці XII сторіччя у братовбивчий суперечці претендентів на великокняжий престол Київ практично втратив свого роль, доки в 1202 не був остаточно розграбований.

Серед князівств часів роздробленості Русі виділялись Чернігівське, Переяславське і Галицьке. І якщо перші в безперервних сутичках з половцями і печенігами виснажувались і поступово втрачали міць, то Галицьке, що відокремилось ще в XI ст., поступово міцніло і за правління нащадка Ярослава Мудрого Володарка стало одним із основних центрів державотворення на Русі. Син Володарка Володимирко поширив межі князівства майже на всю Західну Україну, на півдні вийшовши до Чорного моря. Ще більше зміцнив Галицьке князівство син Володимира Ярослав, про якого в Слові о полку Ігоревім сказано: «Галицький Осмомисле-Ярославе! Ти високо сидиш на своїм золотокованім престолі, підперши гори Карпати своїми залізними полками, заступивши королеві угорському дорогу, зачинивши ворота Дунаю і справляючи суд до Дунаю! Гроза твоя по землях тече! Ти відчиняєш ворота Києву, стріляєш з батьківського золотого престолу султанів у далеких землях.»

Сини Ярослава не змогли продовжити справу батьків і з 1199 року Галицьке князівство розпалось. Натомість волинський князь Роман у 1199 році завоював Галицьке князівство і, об'єднавши його з Волинським, утворив єдину Галицько-Волинську державу, розширивши ще кордони за рахунок Пінщини і Берестейщини. Загинув Роман у бою з поляками досить молодим, залишивши сиротами трирічного Данила та однорічного Василька. Понад сорок років Галичина була ареною міжусобиць. У 1214 році Галицько-Волинське князівство розділили між собою угорці і поляки. Галичина відійшла до володінь угорського короля, Перемишль і Берестейщина до Польщі і лише Волинь залишилась у спадок Данилі.

У 1223році зі Сходу на Русь посунула смертельна татаро-монгольська орда. Вперше русичі зустрілись з невідомими суперником на річці Калці (Калміусі), що впадає в Азовське море. В об'єднаному війську русичів вели свої дружини і Данило з Василем. На жаль розрізнені руські полки не могли конкурувати з організованою силою Орди і зазнали поразки. Повернувшись з походу Данило з Василем зміцнюють Волинське князівство. У 1238 році Данило звільнив Галич, а Києвом оволодів у 1240році. З поляками та уграми помирився після того, як завдав їм нищівної поразки під Ярославом у 1245 році.

Данило Галицький (1201-1264) був видатним полководцем, державним діячем і дипломатом. Саме він розгромив хрестоносців під час їх походу на Константинополь через польські та руські землі, а після падіння Києва його не міг здолати сам Батий-хан.

На початку 1241р.до Галича прийшла Орда, залишючи по собі руїни і сіючи смерть. Та коли Орда відійшла в пониззя Волги князі Данило і Василь почали відбудову Волинського князівства. У 1256р. Данило заснував місто Львів, назване так у честь сина Данила Лева, а також нову столицю Холм (у 1945р. Холмщина, заселена українцями, відійшла за наказом Сталіна до Польщі).

Зміцнення могутності Галицько-Волинської держави занепокоїло татаро-монгол і викликавши Данила до Орди, хан Батий дав зрозуміти, що Галицько-Волинське князівство васал його імперії. Данило домовляється з папою Римським Інокентієм VI про хрестовий похід на Орду. Папа навіть прислав царську корону Данилі, однак допомоги Данило не дочекався ні від папи, ні від сусідів. У 1254 році Данило вирушив самостійно на татаро-монгол і навіть розгромив військо монгола Куремси. Але тоді вже не волелюбне князівство була кинута найбільша орда Бурундуя. Данило зазнав поразки, за мирним договором був змушений зруйнувати всі захисні рубежі князівства. Помер князь у 1264 році.

Після Данила його нащадки майже 100 років жили в мирі і злагоді. Та у 1340 році загинув останній Галицько-Волинський князь Юрій II, отруєний власними боярами. Тоді ж Галичина відійшла до Польщі, а Волинь- до володінь литовського князя Любарта Гедеминовича. Так перестала існувати остання фортеця Київської Русі.

Історичні міфи.

З початку другого тисячоліття і до татаро-монгольської навали на території Русі не вщухали міжусобні війни. Ніщо не зупиняло Рюриковичів у боротьбі за владу – ні християнська мораль, ні кровне споріднення, ні звичайна людяність. Підступ, вбивства, зради, використання ворогів Русі проти своєї Батьківщини лише для задоволення особистих амбіцій; кров, пожежі, жорстокість супроводжували нашу історію майже два століття[73]. Закінчилась європейська доба в історії Русі, закінчилась сама історія Київської Русі. Ішов 1240 рік від Різдва Христового. Не встояли розрізнені між собою руські князівства проти навали тюркських (із домішками монголів) племен. Кожний з князів мав надію, що біда його не зачепить, а от його брата-ворога хай покарає; а коли підуть до степу кочівники – то й до рук можна буде прибрати спустошені землі. Надовго перестав існувати Київ, як столиця Русі і як місто взагалі. І лише більше ніж через століття з'являються згадки про Київ, як адміністративний центр Київського воєводства Великого Князівства Литовського. Відносно самостійними залишились землі Галичини, де княжив Данііл Романович, останній із славних князів руських. Згідно з Карамзіним М. М. незалежним залишився і Новгород. В своєму першому поході татаро-монголи не дійшли до Новгорода близько 100 верст і, "злякавшись" боліт та лісів, повернули на південь[74].

Існує ще одна історична версія. Зазнавши поразки від Данили Галицького в 1237 році, Тевтонський орден повернув свій погляд на схід. Над Новгородом нависла загроза бути підкореним хрестоносцями. В цей час, в 1238 році, зі сходу наближались орди Батия. І тоді Олександр Невський висилає послів назустріч Батию зі словами: підкоряюсь тобі, хане, будемо платити тобі данину, тільки захисти нас від хрестоносців[75].

---

[73] Достатньо прикладу Андрія Боголюбського, що двічі руйнував і палив Київ. Між іншим Боголюбський вивіз із Києва до Володимира чудотворну ікону Божої Матері, написану, за переказами, апостолом Лукою за життя Діви Марії, матері Ісуса. Коли Володимир Великий взяв за дружину доньку візантійського імператора, остання привезла цю ікону до Києва перед хрещенням Русі. Пізніше чудотворну ікону вивезли До Москви. Існує повір'я, що занепад Русі почався саме після того, як ікона залишила Київ, і що відродження Русі розпочнеться після її повернення до Києва. Та чи поверне коли-небудь Москва душу Русі з полону? Риторичне питання...

[74] Може це й так, але чому пройшовши по болотах та лісах від Ками до Москви і майже до Новгорода завойовники злякались природних умов за два дні ходу до Новгорода?

[75] Як пише відомий російський письменник Васильєв в творі "Четьтре лика России", Олександр, ймовірно міркував так: у лісах кочівникам робити нічого, прийдуть і підуть – потрібно буде лише платити данину. А от якщо прийдуть тевтонці – то вогнем і мечем будуть сіяти католицьку віру, а жителів перетворять

Битва татаро-монголів з хрестоносцями відбулась влітку і закінчилась поразкою хрестоносців. Пізніше, у 1242 році, зібравшись з силами, хрестоносці зробили ще одну спробу захопити Новгород, але тепер уже взимку, щоб глибокий сніг завадив маневрам татарської кінноти. Та й цього разу хрестоносці були биті і, рятуючись від некованої кінноти татар, відступали по кризі Чудського озера. В лісі, що ріс на одному з глибокорозташованих в озері мисів, в засаді сидів полк Олександра Невського, який і "закінчив справу". Проте – це татарська версія. А от Карамзін, в своїй міфологічній історії Росії, описує події зовсім інакше.

Як пише Карамзін, в ті страшні для Русі дні виникла слава Олександра Невського. Це був надзвичайно розумний, незвичайної краси і сили князь, з приємним голосом, що гримів як труба на вічі, князь, якого любив весь руський народ. Коли король шведський послав свого зятя Біргера з величезним військом, щоб захопити Ладогу і Новгород, то Олександр, не збираючи війська, тільки з дружиною, відправився на Неву і розбив шведів вщент, майже не зазнавши втрат зі свого боку, за що і одержав прізвище Невського[76].

Ще один із прикладів державної міфотворчості. Як пише московський історик Данилевський, прізвище Невський вперше згадується в історії Царства Московського від Іоанна Грозного. Саме тоді постала потреба мати славну історію держави. Що ж то була за Невська битва, про яку ніхто крім Росії не знає і не згадує? Згідно з місцевим літописом, 1240 року до Новгорода прибув гонець з вістю, що купецький караван ввійшов до Неви. Олександр, відчувши запах здобичі, взяв дружину (ймовірно, кілька десятків воїнів, бо головна дружина перебувала у батька, князя володимирського Ярослава) і помчався до Неви, де і відбулась "знаменита битва". Новгородці втратили близько двадцяти чоловік, а шведи аж... Після того, як вони відбили набіг Олександра, то стояли на тому ж місці ще добу, поховали своїх воїнів аж в двох ямах і спокійно відпливли з місця подій.

Згідно з історичними екскурсами того ж Данилевського, подібна легенда була створена і про Льодове побоїще. Про цю битву теж ніхто в світі не знає, окрім росіян. Вперше ця битва була описана в місцевому літопису, згідно з яким, Олександр з дружиною ходив в Лівонію (Литву) за поживою, де зустрівся з загоном таких же грабіжників, тевтонських рицарів. Відбулася битва в 1242 року, в якій було вбито 500 тевтонців і 60 захоплено в полон. В той же час німецький літопис повідомляє про втрату 20 рицарів та про полон ще шести. Різницю можна пояснити, якщо мати на увазі, що у кожного рицаря було до 20 слуг та челяді. Хрестоносців же розбив литовський князь Міндовга в Шауляйській битві, в якій литовці захопили в полон окрім хрестоносців ще й близько 200 бояр псковських, які воювали на боці ордена. Остаточно ж Тевтонський орден розбили спільними зусиллями литовський князь Вітовт з польським королем Ягайлом у 1410 році.

Після Льодового побоїща, за словами письменника Васильєва, Олександр почав користуватись високою прихильністю Батия, як і його батько Ярослав. За те, що Ярослав присягнув татаро-монголам на вірність, Батий поставив його над князями руськими і велів збирати данину та возити її в Орду, що Ярослав справно й робив. Та одного разу, коли Ярослав перебував в Орді, то три доби пили та веселились, а на четверту князь посинів та й "випустив дух". В Орду визвали двох старших синів Ярослава – Андрія та Олександра. Перевагу було віддано Андрію, якому дістався титул Великого князя і право збирати для Орди данину. Олександр був невеликого

у рабів. Самостійно протистояти Орді Новгород не міг, бо, відповідно з літописними даними, нараховував біля 5000 жителів.

[76] Літописи фальсифікували як за часі Івана IV, так і за часів Катерини II.

зросту[77], дуже любив владу, а тому позаздрив братові. Тим часом Андрій домовився з Данилом Галицьким та іншими князями про звільнення Русі від Орди. Про це дізнався Олександр і видав ординцям всіх учасників заговору разом зі своїм братом. Ця подія зруйнувала останню надію на відтворення Русі. Після знищення князів визволення Русі стало неможливим. Русь перестала існувати як європейська – держава. Натомість в надрах Золотої Орди почав формуватись новий етнос, який пізніше стане російським. Спочатку європейська частина Орди, а пізніше і азіатська переростуть і трансформуються у Велику Російську Імперію.

Надзвичайна заслуга Олександра Невського полягала в ролі, яку він зіграв у виникненні російського етносу. Якби не його зрада – може б і залишилась Русь європейською державою, і не було б трьохсотлітнього іга в північно-східній частині Русі, і не народився б в Золотій Орді новий етнос.

Нагородою Олександру за зраду став титул Великого князя і названого брата сина Батия – Сартака. Щоб віддячити "за довіру", Олександр з завзяттям береться за збір данини з князівств руських, та з таким запалом, що проти нього повстають Новгород і Псков, а потім Володимир, Суздаль, Твер, Ростов і інші міста. Олександр бере загони монголів під керівництвом самого жорстокого монгольського воєначальника Неврюя і вогнем та мечем приборкує повсталі міста. Як пише літописець, – Олександр приніс на Русь крові і зла більше, ніж навала Батия.

Королівство литвинів-русинів, або Велике князівство Литовське.

В середині XIII ст.., коли на Русь накотилась Орда, важкого випробування зазнало племінне угрупування слов'ян-балтів, що мешкали між річками Німаном та Вілією. Тевтонський орден рицарів-хрестоносців та Лівонський орден створили дві держави на балтійському узбережжі (сучасна Прусія та Латвія з Естонією). У 1237 році ордени об'єднались з метою підпорядкування Литви, що розділяла території обох держав. Орденська загроза примусила литовців згуртуватись у міцну , сильну державу на чолі з князем Міндовгою, готову не лише до боротьби з хрестоносцями, а й до розширення своїх кордонів. Уже в 1240 році в склад Литви ввійшло Середнє Понімання – Чорна Русь, із містами Гродно, Новогрудок, Слонім та ін. Після загибелі Міндовги(1263р.) великим князем литовським став Вітенас (1295-1315рр.), але остаточного становлення Литва набула за князювання брата Вітенаса Гедиміна (1316-1341рр.), який уперше почав себе називати «великим князем литовським, руським і жемайським», а Литовське князівство «королівством литвинів і русичів». За князювання Вітенаса і Гедиміна в склад Литви ввійшли всі землі нинішньої Білорусії. За Гедиміна до Литви приєднується Волинь, де з 1340року князює син Гедиміна Люберт. Інший син Гедиміна Ольгерд приєднує до Литви Подніпров'я. ще один син Гедиміна Коріат-Михайло звільнює від Орди Поділля (від Дніпра до Дністра і від Росі до Чорного моря).

Після смерті Гедиміна в Литовському князівстві встановлюється спів правління двох його синів: Ольгерда й Кейстута. Кейстуту належала безпосередньо

[77] Про це свідчить обладунок Олександра Невського, що зберігся. По розміру він придатен хіба що на підлітка. Міфотворчість торкнулась і особистості Олександра Невського. В творах Карамзіна він описаний як людина великого зросту, надзвичайної сили. Створений істориками образ народного героя Русі Олександра Невського дійсно відіграв надзвичайно важливу роль в становленні російського етносу. Саме історичний образ, а не конкретний князь з усіма його страшними недоліками, став символом відданості Батьківщині, людяності і святості. І коли мова йде про святого Олександра Невського – потрібно мати на увазі саме святість образу, а не людини.

Литва з Чорною Руссю, Ольгерду – решта руських земель, до яких він приєднав ще й Сіверщину з Наддніпрянщиною (1345-1377рр.). В період з 1350 по 1360 рік Ольгерд витіснив Орду з Чернігівщини, Гомельщини, Переяславщини. Восени 1362року військо Ольгерда разом з дружинами його братів завдали важкої поразки війську Кримської, Перекопської та Ямболужської орд (що контролювали практично всю південну частину України) на р. Сині Води (Кіровоградська обл.), звільнивши всю правобережну Україну, а Лівобережжя- до порогів.

Титульним народом в князівстві Литовському були русини-русичі (90%), а по території, яку вони займали, співвідношення до литовців становило 12:1. Тож не дивно, що державною мовою двору і органів керування була руська (українсько-білоруська), а руські традиції публічного побуту і інституту влади затвердились надовго як загальновизнані. На чолі окремих територій князівства стояли переважно представники Гедимінівського роду. Київським та Сіверським володарями стали сини Ольгерда Володимир і Дмитро, на Волині княжив Ольгердів брат Любарт, на Поділлі-племінники Ольгерда, сини Кореатові.

По всьому князівству розгортаються масштабні фортифікаційні роботи, в тому числі в Києві, в Луцьку (Любартів замок), у Камінці та Скалі Подільській.

У 1370 році помер без нащадків чоловічої статі польський король із династії Пястів Казимир ІІІ. На престол польські рицарі посадили його племінника Людовика Угорського, але в Людовика теж не було синів. За згоди шляхти престол успадкувала одна з доньок, а пізніше онука Казиміра ІІІ Ядвіга, яку коронували 1384року у віці 11 років. За польськими звичаями владу можна було обіймати лише «по мечу», а тому придворні магнати видають юну Ядвігу за найперспективнішого партнера у боротьбі з Тевтонським орденом великого князівства литовського Ягайла Ольгердовича. Платою за польську королеву було визнання верховенства Польщі над Великим князівством Литовським. Цей договір не визнав двоюрідний брат Ягайла Вітовт Кейстутович, що очолив опозицію до Польщі. Ягайло був вимушений визнати Вітовта своїм намісником у князівстві Литовському. Вітовт практично одноосібно правив в Литві і на Русі з 1392 по 1430 рік. Особливо великого авторитету Вітовту додала перемога над рицарями хрестоносцями у 1410 року в знаменитій Гронвальдській битві. До складу війська Вітовта окрім литовців і поляків входили київський, кременчуцький і стародубський полки. У пам'яті мешканців князівства Литовського Вітовт залишився назавжди символом закону і справедливості.

Після смерті Вітовта (1430р.) рівноцінної заміни не знайшлось. Литовське князівство поринуло в смутні часи династичних війн, розпаду, поступовому підпорядкуванню Польщі. Після смерті Вітовта на Русі починають діяти польські закони. Сільських жителів поділили на дві групи – тяглих (колишні закупи) та данників (смердів). І ті і інші не мали землі і працювали на пана на його землях, що брались в оренду, по суті перетворюючись у кріпаків. З 1435 року селянину дозволявся перехід від пана до пана лише після Різдва, а з 1505 року переходи були зборонені взагалі. Панщина в Західній Україні проіснували до 1861 року і була відмінена аж за часів Царської Росії.

Литовсько-польська доба в історії України

Та повернемось до Русі-України. Як уже зазначалось вище, останнім незалежним князівством Київської Русі було Галицьке-Волинське. Та після того, як в 1340 році бояри отруїли свого князя Юрія ІІ, обезглавлену Галичину того ж року захопила Польща. Русь як, самостійна держава, перестала існувати. Спочатку Русь підпала під Литву, а після Унії Литви з Польщею в 1386 році – під польсько-

литовську державу, яка поступово перетворювалась в польську, в Річ Посполиту. Впродовж трьох століть Русь розвивалась в межах інших слов'янських держав – Литви та Польщі.

Литва часів завоювання Русі була більш відсталою; за населенням та територіально не перевищувала десяти відсотків від Русі, а тому після завоювання Русі (Білорусія і Україна тоді мало відрізнялись одна від одної) не рушила ні руської культури, ні мови, ні релігії і це стало основою її стосунків з Руссю. Більше того, Русь стала помітно впливати на Литву і відігравати провідну роль в Литовській державі, що офіційно звалась Литовсько-Руською державою. Князі литовські сприйняли православну віру і дітей хрестили руськими іменами[78].

Державною мовою Литви стала руська, або як кажемо нині – українська. По Литовсько-польській Унії 1386 року Польща також прихильно ставилась до Русі[79] і лише після Люблінської Унії 1569 року ситуація почала змінюватись. Незадовго до того до Польщі були допущені єзуїти, які повели шалений наступ на православну церкву. І, незважаючи на те ж саме генетичне коріння, між Польщею та Руссю на грунті релігійного протистояння[80] все більше зростає ворожнеча. Коли мова йде про безліч польсько-українських протистоянь кінця XVI-го – початку XVII сторіччя, то потрібно мати на увазі, що ці протистояння, перш за все, релігійні і вже потім соціальні. Після Берестейської Унії 1596 року Богдан Хмельницький у розпалі війни проти Польщі сказав про її причини: "Причиною, яка спонукала козаків піднятись війною на ляхів, було не те, що ляхи несправедливо відбирали в них села й доми, не те, що позбавляли їх земної батьківщини, не те, що обтяжували їх роботами, подібно до немилостивих фараонів, а те, що ляхи, змушуючи козаків відступати від благочестивих догматів та приєднуватися до невірного вчення, злим юродством руйнували села й доми нетлінних душ". Бо гірше фізичного рабства може бути лише духовне.

За Литви міста руські отримали самоуправління згідно Магдебурзького права, що надавало великої можливості для розвитку ремесел, торгівлі, освіти. Вперше в Європі в Литві виник прообраз сучасних парламентів – сейм, держава мала свої збірники законів та правових постанов – Статути. Виданий в 1347 році Вислицький Статут був на руській мові і судді мали судити згідно з цим Статутом.

Починаючи з XV сторіччя виникає вільна козаччина в нижньому Подніпров'ї, як перший рубіж захисту Русі від набігів кримських татар. Спочатку це товариство потрібно було б віднести до "піратсько-грабіжницького племені", бо основним їх заняттям був грабіж сусідніх держав. Козаки ходили на Московію і Польщу, в Крим і за Дунай. Та найбільше діставалось від козаків татарам, як і козакам від них. Такі постійні "дипломатичні" відносини призвели до поширення татарського впливу на Русь, особливо на січових козаків. Козаки носили татарські штани (які чомусь стали нашим національним одягом). запозичили багато татарських слів у нашу мову. З часом козаки стали силою, яка могла вирішувати державні завдання, і тоді першочерговим завданням стала організація "війська запорізького". При вирішенні цього завдання козаки багато чого запозичили зі статутів чоловічих православних монастирів. Побутова структура, ієрархічні відносини і навіть знамениті "чуби-

[78] Синів Ольгерда звали Андрій і Дмитро.

[79] З опису 1510 року бібліотека Сигізмунда, короля польського, мала 33 книги руських і лише одну польську. Відомий польський вчений Я. Банджке писав в 1815 році: "Усі Ягелончики, аж до Сигізмунда Августа в Литві, по-руськи писали, привілеї й надання давали, і навіть, часом не найкраще по-польськи вміли. Казимир Ягайлович IV (помер у 1492 р.) більше вмів по-руськи, як по-польськи."

[80] І поляки, і поляни мають спільне походження, що витікає вже з самої назви цих слов'янських племен.

оселедці" були запозичені від монахів[81]. Та на тому схожість і закінчувалась, бо для запису в козаки достатньо було православної віри та випитої чарки...

Вільні козаки спричиняли багато клопоту Польсько-литовській Унії. Поставити козаків на службу спробував князь Дмитро Вишневецький, який збудував на острові Хортиця замок і укріплення для козаків (1555 р.), а від короля польського вручив гетьманську булаву запорізькому козацтву. З одного боку це призвело до остаточного оформлення Січі, з іншого – мало вплинуло на зміст її діяльності. У 1572 році коронний гетьман Ю.Язловецький за наказом короля Сигізмунда II Августа набирає на державну службу загін з 300 козаків. Вони вписувалися у спеціальні реєстри, звідки і пішла їх назва – реєстрові. З часом кількість реєстрових козаків невпинно зростала, але вони не стали альтернативою вільним козакам, а нерідко і діяли спільно з ними. Великі міста для свого захисту і захисту держави в XVI-XVII сторіччях мали свої полки, а козаки, що входили до їх складу, називались реєстровими, тобто зарахованими на державну службу. На чолі реєстрового козацького війська стояв гетьман (німецьке Haupt mann – начальник), який з 1648 року являв собою і правителя України.

Запорізька Січ поступово набувала нового змісту, ставала виразником всього суспільного життя Русі, її менталітету. З часом Січ набула такої ваги, що завела дипломатичні відносини з багатьма європейськими державами, мала свої закони і архіви, захищала православ'я і сприяла поширенню освіти.

Литовська доба, а потім і польська – аж до Люблінської Унії – були надзвичайно сприятливими для розвитку руської культури. Спочатку духовні семінарії Києва та Чернігова, а згодом Острозька[82] та Києво-Могилянська[83] академії готують вчителів, видають підручники для шкіл. По всій Україні постають церковні братства, що боронили православну віру від уніатської (католицької), доглядали за церковним життям і провадили велику культурну роботу – заводили школи, друкарні, шпиталі. І коли бували на Вкраїні чужинці, їх дивувала велика культура нашого народу.

Павло Алепський, що в 1653 році переїздив Україну, писав:

"...всі вони, за малим винятком, грамотні, навіть більшість їхніх жінок та дочок уміють читати й знають порядок служб церковних та церковні співи; священики навчають сиріт і не дають їм тинятись неуками по вулицях... А дітей у них більше ніж трави, і всі діти вміють читати, навіть сироти."

В XVI та XVII віках з'явились у нас значні культурні центри зі своїми школами, друкарнями, вченими людьми. Такими центрами були Острог, Дермань, Євю, Кутеїнський монастир, Рахманов, Чернігів, Новгород-Сіверський, Луцьк, Почаїв, Вінниця, Гойськ, Стретин і багато інших, не кажучи вже про Київ, Львів та Вільно, де зростала і міцніла українська культура. Великого впливу на культуру Русі в цей час набула західна. Сини Русі навчались в університетах: Падуанському, Лондонському, Лейденському, Геттінгемському, Паризькому, Празькому, вчились в Кенігсберзі, в Римі та інших центрах Європи, переймали і несли з собою на Вкраїну кращі надбання думки і духовності. Магдебурзьке право в суспільному житті, західна література, музика, живопис, архітектура зробились рідними на Україні, пустили

[81] Завдяки чубам – оселедцям козаків росіяни стали звати українців "хохлами". Натомість українці за татарські рідкі борідки росіян називали останніх "кацапи" – "как цап".

[82] Острозьку академію, першу в Східній Європі, заснував великий патріот, князь Костянтин Костянтинович Острозький н місті Острозі в другій половині XVI віку, десь біля 1580 року.

[83] Києво-Могилянська академія була створена на базі Києво-Богоявленського братства і заснованої в 1631 році Петром Могилою школи при Києво-Печерській лаврі. До 1701 року мала назву колегії.

глибоке коріння. Все це потім, в другій половині XVII та XVIII віках Русь-Україна передала до Москви. Якщо релігія і писемність прийшли до Росії через Київ з Візантії, то культура, наука, освіта прийшли туди через той же Київ, але вже з Західної Європи.

Національною назвою "нашою" за цієї доби було "русин", а народ звали "Русь", мова наша називалась "руською". В ці ж часи поступово з'являється і інша назва наших земель – Україна. Старовинне слов'янське слово Оукраінь, в значенні країна, Батьківщина, рідний край – застосовувалось в різні часи як назва Подніпров'я, Галичини, Псковських земель і т.д.[84] І коли московити почали називати Русь Малоросією – це мало вигляд приниження, а тому друга назва – Україна – стала невдовзі домінуючою, як назва наших земель спочатку на Лівобережжі, а потім і на Правобережжі[85].

По Люблінській Унії 1569 року розпочався напівсмертельний для нашого народу, як нації, процес ополячення руської інтелігенції та шляхти. Останні кидали свою православну віру, приймаючи католицтво, а потім забували мову й ставали поляками. На католицтво перейшла вся національна верхівка, а в вірі православній зостались лише "попі та хлопі", як казали поляки. З 1569 року почалось велике переселення українців на Лівобережжя. Рятуючись від католизації та польської шляхти, рухались українці на вільні, незаселені землі, в дикий степ, на південь і схід від Київщини та Чернігівщини. Та й тут Польща "наздоганяла" переселенців. Величезні території роздавались королями польським магнатам. Краї переселення були небезпечні від татар і тому поселенцям давали волю на 20-40 років. На Лівобережжі постало безліч міст і сіл, виникали величезні латифундії.

Якщо розглядати історичний процес взаємодії українського і російського народів в метафізичному сенсі, то в ці часи почалось друге щеплення руської культури, етики, моралі, духу на угро-татарському підвої. З метафізичної точки зору утворення кожного етносу не випадкове, кожний етнос має свою надзавдання в планетарному розвитку суспільства. Чи то руський етнос на кінець X-XII віків уже зіграв свою роль, чи може завдячуючи надзвичайно негативній рисі самовинищення в боротьбі за владу серед князів, він став нездатним для рішення кінцевого завдання, але саме наприкінці цього періоду відбулось перше етнічне щеплення руської культури на підвої тюркського етносу, де завжди панувала жорстка детермінанта диктатури хана. Як показала історія, перше щеплення виявилось недостатнім. В XVII сторіччі, після багатьох історичних подій, знов постало питання: якому етносу вирішувати етапне метафізичне завдання майбутнього розвитку людства? Руському, трансформованому в український, чи угро-тюркському, трансформованому в російський. Та події середини XVII сторіччя показали, що Русь-Україна не позбулась своєї страшної риси, яка наклала свій відбиток на часи, прозвані в народі "руїною", а тому після "коливань" з 1648 р. по 1709 рік, коли перевага віддавалась то одному, то іншому етносу, вибір прийшовся на Росію.

Походження російського етносу

Починаючи з 1240 року розпочинається окрема історія трьох народів: руського (українського), білоруського, московського (російського). Історія Русі-України з цього часу пов'язана з Галицько-волинським князівством, а згодом з Литвою і

[84] І зараз це слово поширене серед слов'ян. Всім відома назва "Сербська Країна", але не Сербська "окраїна", подібно до того як називають Україну "окраиной" росіяни.

[85] Слід зауважити, що в ті часи поляки уже називали наші землі Україною, хоча народ називав себе русами та русинами.

Польщею, Білорусії – з Литовським князівством, а Росії – з Золотою Ордою, під якою вона перебувала більше трьох століть, та з центром творення нового етносу – Москвою.

З початку XIII століття почалась німецька експансія на Литовські землі. Тевтонський орден захопив летголу і прусів[86]. І тоді інші литовські племена об'єднались під проводом князя Мендовги (помер в 1263 році), який не тільки захопив Литву, а ще й більшу частину земель білоруських, перенісши свою столицю до Новгорода. Білоруські племена не виявили великого опору литовцям і вже інший литовський князь Гедемін (1316-1341 роки) захопив всю Білорусію, заснувавши столицю над річкою Вілією – Вільну (Вільно). По цьому Гедемін легко захопив і Руські землі, Берестейщину та Волинь (1320 рік), а його син Ольгерд (1341-1377 роки) забрав і решту руських земель: Чернігівщину, Київщину та Поділля. В 1363 році військо Ольгерда, основу якого складали білоруси та руси-українці, на Поділлі, в урочищі Сині Води завдав важкої поразки Орді[87]. Виникла величезна європейська держава – Велике Князівство Литовське, Руське і Жемантське, в простонародді – Русь.

Як бачимо, білоруські землі майже не перебувала під впливом Золотої Орди, а українські – лише кілька десятиліть, та й то не всі.

Чому ж так сталось, що невелике за розміром і населенням князівство Литовське змогло завдати такої відчутної поразки Орді, що деякий час правителі Орди вимушені були коронуватись у Вільно? Чому так легко підкорилась Литві Русь, але вперто протистояла Москва?

Події цього часу легко зрозуміти, розглядаючи їх через етнічну призму. Київська Русь була аграрною країною, основу якої складав аграрний етнос. Від Тьмутаракані до Новгорода і від Карпат до Оки слов'янські племена займались землеробством. Для землеробного етносу характерні своя етика, мораль, закони суспільного життя. Етнічні риси землеробів значно відрізняються від етнічних рис кочових етносів, як і від споріднених їм споживаючих етносів – збирачів. Згадаймо, що ще за часів Київської Русі до Русі були приєднані великі території, заселені угро-фінськими та тюркськими племенами. Ці народи, різні етнічно, поступово перейшли на руську мову, бо з завойовниками прийшла писемність, прийшла Біблія, більш сильна культура.

З цього приводу Л.Гумільов в книзі "Чтобы свеча не погасла" пише: "Хрестились не великороси, а русичі. Це різні етноси. Русичі, як і слов'яни взагалі, з'являлись на історичній сцені в підсумку пасіонарного поштовху I-II віків. Цьому передувало етнічне зубожіння, що охопило і Рим, і Парфію; романські, германські і сарматські племена, які опустились і загубили минулу жертвенну доблесть. Населення скорочувалось, добро замінило зло, площі під посіви зменшувались...". В XIII-XIV сторіччях по меридіану Східної Європи від Балтії до Африки зароджувались нові етноси. В межах Золотої Орди саме в цей час народився новий російський етнос[88]. В верхів'ях Волги, де споконвічно мешкали угро-фінські племена, в великому етнічному

[86] Слід зазначити, що литовські і прусські племена мають спільне, слов'янське походження. До нової ери ці племена жили в середньому Подніпров'ї, про що свідчать дані археології. Пізніше, з невідомих причин, ці племена перебрались до Прибалтики і, як мовна група, першими відокремились від слов'янської групи мов. Після захоплення Прусії Тевтонським орденом остання поступово перейшла на германську мову і перейняла германську культуру.

[87] Куликовська битва відбулась на 17 років пізніше, в 1380 році. На боці Дмитра Донського виступили сини Ольгерда – Андрій і Дмитро, на чолі сильної Полоцько-Брянської дружини.

[88] Одночасно упала Візантійська імперія під натиском тюркських племен і виникла могутня Османська імперія. Почалась трансформація руського етносу в український.

казані змішались три етноси: угро-фінський, що займав територію від Балтії до Уралу і від Льодовитого океану до ріки Оки[89]; племена Великого Степу – кочові тюркські племена Орди[90], і русичі, що завоювали колись ці території [91].

Посол французького короля Людовіка IX до золотоординського хана Сартака, Вільгельм де Рубрак, подорожував у 1253 році в Каракорум, столицю чінгізідів, із Константинополя через Крим і південь України. Де Рубрак писав: „Руссія тягнеться від Польщі і Венгрії до Танаїду (Дону) ... Країна Сартака знаходиться між Доном і Волгою. До неї напівночі входе країна Моксель[92] яку населяють племена мокша і мордва, останні сарацини (мусульмани)[93].

Записи де Рубрака підтверджує історик Рашід-ад-Дін (народився в 1247 році): „Коли Каан Угетей сів на престол Золотої Орди, він (Бату) підкорив землі кипчаків, аланів, асів, русів, булгар, Моксель і інші".

Новий етнос взяв на озброєння руську мову, бо на ній розмовляла слов'янська адміністрація Русі, бо з русичами-завойовниками прийшла Біблія і писемність. Але, як пише Л. Гумільов, новий етнос, взявши багато чого з угро-фінських етнічних рис[94], норми етики, моралі та закони суспільного гуртожитку взяв тюркські, попросту – золотоординські[95]. І коли Орда накотилась на північно-східну Русь – остання досить швидко злилась з тюркським етносом, вільно почуваючи себе в його межах. Інша річ аграрний етнос русів – він чекав лише миті, щоб зірвати з себе ярмо, перш за все духовне, чужого етносу. І коли Мендовга та його нащадки піднялись проти Орди – під їх стяги встала вся Русь. Велике князівство Литовське було європейською державою, основу якого складав аграрний слов'янський етнос. Золота Орда була ж чисто азіатською державою і її основу складали кочові етноси і близькі за етнічними ознаками до них[96]. Золота Орда виявилась надзвичайно сталим утворенням. Москва

---

[89] Москва, Волга, Печора, Клязьма та інші назви річок і міст в Підмосков'ї мають угро-фінське походження.

[90] Волга-матушка – не руська, а споконвіку тюркська річка Ітіль, по якій до Російської імперії стояли тюркські міста-сараї. Саратов — спогад про тюркське минуле цього міста.

[91] За даними американського антрополога О. Дражньовського, антропологія українців і росіян різна. Про це свідчать дані антропології і генетичні ознаки крові. Аналогічні дані наведені в англійського дослідника А.Муранта, який надрукував карту розселення народів світу за генетичними ознаками крові (за характеристиками генів і антигенів).

[92] Моксель в фальсифікованій історії Росії носить назву Залешанської землі, або Ростово-Суздальського князівства. Про те, що на той час на цих землях мешкав лише фінно-мордовський етнос (меряни) говорив російський археолог О.С. Уваров, експедиція якого в 1851-54 рр. Розкопала в тій землі 7729 поховань і в жодному не знайшла жодної київської монети в той час як германських 80, а азіатської безліч. Не знайшов Уваров і жодного слов'янського поховання, всі вони належать „мерянам".

[93] Волжські булгари прийняли мусульманство в 922 році.

[94] Коли їдеш Підмосков'ям, з Москви на Пітер, або іншими північними областями Росії, то скрізь вас зустрічають села, біля будинків яких немає ніяких насаджень, особливо дерев. Це угро-фінська традиція. Колись навколо угро-фінських поселень були дрімучі ліси, в яких було повно хижих звірів. Дерево біля будинку могло стати місцем засади рисі, ведмедя чи іншого звіра, а тому всі дерева вирубувались. Топити "баньку по-чорному" – це теж угро-фінська традиція.

[95] Прикладом може бути "знаменитий російський мат", який насправді є тюркським, але на відміну від Росії, в Орді він використовувався лише для приниження завойованого населення, яке було більш цивілізованим ніж завойовники. Та, мабуть, попав він на благодатний грунт нового етносу.

[96] Іоанн Карпін, який побував з дорученням папи Інокентія IV в Орді, писав:

"...Вони... їдять все нечистими руками, витираючи їх об чоботи та траву, не миють посуду, ні одежі своєї, люблять кумис та п'янство до крайності... Чоловіки не займаються ніякими роботами... іноді наглядають за табунами та роблять стріли... Жінки, на подив, трудолюбиві, варять, шиють одежу і взуття, ремонтують вози та інше... Вони поважають чиновників, терплять жару і мороз, голод і з пустими шлунками співають веселі пісні, допомагають один одному... Всіх чужоземців зневажають, а обдурити іноземця вважається похвальною хитрістю..."

зростала і міцніла в Орді, і коли Орда почала руйнуватись – перейняла на себе місію збирання Орди до купи.

Чому саме Москва стала збирачем Золотої Орди? На те було декілька причин. І перш за все, це місце її розташування – на кордоні трьох етносів. З самого початку Москва – поліетнічне місто, в якому вільно почували себе і угри, і татари, і слов'яни. Підпавши під Орду, Москва залишилась Москвою. Московські князі, як і князі інших північно-східних земель, заради власного благополуччя женили своїх синів на ханських доньках, а своїх доньок видавали заміж за татарських царевичів. А тому майже всі знатні московські боярські роди були подвійного походження – руського і татарського. Більшість княжих дітей подовгу перебувала в Орді, де призвичаювались і переймали етику, мораль, закони суспільного життя "престижної ординської верхівки", кочового етносу.

З іншого боку, Москва містилася поблизу європейських народів, де уже в XIV віці знали порох, мали вогнепальну зброю. І коли по всій Орді ще мали на озброєнні шаблі, піки та луки зі стрілами, в Москві з'явились перші гармати і пищалі, почали виготовляти порох, знайомились з іншими іноземними здобутками.

На відміну від інших ординських земель, Москва мала підвалини руської культури, сталу релігію і писемність, що надавало їй переваги в порівнянні з іншими областями Орди. Етнічно Москва була підготовленою до соціальної перебудови. І коли Орда перетворилась на державу-релікт, її подальше існування з архаїчним змістом стало неможливим. То ж коли російські історики пишуть, що початок руйнуванню Орди поклала Куликовська битва, то це вірно лише частково. Міцність складної системи залежить, з одного боку, від міцності внутрішніх зв'язків самої системи і від сили дії зовнішніх факторів на неї – з другого; це – закон природи. В XIV сторіччі почали руйнуватись внутрішні зв'язки Орди, а дія зовнішніх ставала все більш агресивною. Орда вже не могла підтримувати свою життєздатність. На авансцену театру історії вийшла Москва і, поки на руїнах Орди не зміцніли нові держави, поки не зібрали достатньо сил для захоплення ординських земель сусідні держави, Москва взяла на себе роль ведучого центру Орди, збирача її земель до купи. Приєднавши Казанське, а згодом Астраханське і Сибірське ханства, Москва майже відновила кордони Золотої Орди, тільки відтепер столиця її містилася в Москві[97].

Новий російський етнос міцнів, пускав все глибше коріння. набирав сили. Орда поступово трансформувалась в Росію. Ми не будемо переказувати історію Великого князівства Московського – з нею можна познайомитись за багатьма підручниками та монографіями[98]. Для подальшого ж розуміння історії Русі-України більш важливим є не опис історичних особливостей, а етнічний підтекст утворення Росії. Виникнення назви Росія пов'язано, в основі, з трьома особами. І першою серед них був великий князь московський Іоанн Ш. Цей князь одружився на доньці брата останнього Візантійського імператора Костянтина – Софії. Софія виховувалась в Римі і, ставши дружиною Іоанна, сприяла впливу Європи на Москву. Завдячуючи Софії

Що до цього можна додати або відняти?

[97] Показовою в цьому відношенні є переписка Катерини II з Вольтером, всесвітньо відомим письменником і істориком. Катерина II писала: "Ми, велика Європейська держава Росія...", а Вольтер їй відповідав: "...З яких пір азіатська держава Тартарія (Золота Орда) стала європейською Руссю? Ми в Європі знаємо одну Русь – Київську. останнім королем на теренах якої був Данило Галицький...".

[98] Читаючи такі книги слід пам'ятати, що історія, як дівчина, підкреслює все, що надає перевагу над іншими, і приховує те, що може завадити. Показовим є вислів П. А Чаадаєва в "L'Univers" від 15.1.1854 року: "Говорячи про Росію, постійно думають нібито говорять про таку державу, як і інші, насправді ж це зовсім не так. На противагу всім законам людського співжиття, Росія йде лише в напрямку власного поневолення і поневолення сусідніх народів".

Москва прийняла візантійський герб – двохголового орла, а також претензії на третій Рим[99].

Саме з Іоанна III Москва почала збирати землі руські і неруські. При Іоанні III чисто слов'янські міста Новгород і Псков втратили свою незалежність. Нетерпимість нового етносу до старого, руського, в повну силу проявилась пізніше, при Іоаннові IV який просто вирізав Новгород в 1570 році. Іоанна IV повторив Петро I, за вказівкою якого війська московські під проводом Меншикова вирізали і спалили гетьманську столицю Батурин (Варфоломіївська ніч була дитячою іграшкою перед цими жахливими варварськими злочинами).

При Іоанні III Москва набуває свої неповторні євро-азіатські риси. Архітектура – Кремль, бані церков[100], багато історичних будівель – поєднує в собі європейський стиль (архітекторами були переважно італійці) з одвічними тюрко-азіатськими мотивами. В ці ж часи серед тюркських народів поширюється ісламу; його експансія простежується майже по всій Орді, відчувається в Москві, де з'являються мечеті вже за Дмитра Донського. Православна церква, яка мала в Орді значні пільги, а тому ставилася "з розумінням" до Орди, відчула загрозу втрати свого впливу, становища і, відповідно, "хліба й до хліба". А тому починає різко виступати проти залежності від Орди і в особі Сергія Радонежського благословляє князя Дмитра на битву з Мамаєм. Мусульманська експансія була призупинена, але лише за царя Олексія в Москві були зруйновані мечеті, а Петро I насильно перехрестив підмосковне дворянство з мусульманської віри в християнську[101].

З Олексієм Михайловичем Тишайшим пов'язана ще одна подія в історії Росії – він заборонив до вживання одну з державних мов – татарську, бо добре розумів, що без єдиної мови немає держави. Наявність двох державних мов, руської і татарської, підривала підвалини державності. Росія мала стати або тюркською, або слов'янською країною. Терези історії схилились в бік слов'янської мови, православної церкви, руської спадщини[102]. Все ж слід зауважити, що обидві державні мови використовувались ще значний відрізок часу. Так, ще Є. Пугачов видавав свої накази двома мовами: татарською і руською.

---

[99] "Другий Рим" – Візантія – був завойований турками в 1446 році. Відомий вислів Іоанна III: "Були два Рими, третій – Москва, а четвертому не бути".

[100] Один із найяскравіших прикладів нової архітектури – храм Василя Блаженного, збудований в 1555-61рр., в якому бані відтворюють різнобарвні чалми. Взагалі бані православних церков Росії – це "бані" азіатських мінаретів.

[101] Відомі прізвища Кутузових, Державіних, Чаадаєвих, Юсупових, Карамзіних та багатьох інших – це прізвища російської еліти – татар за походженням. Відомий РОСІЙСЬКИЙ історик Карамзін був онуком останнього казанського хана. В перекладі з татарської кара – чорний.

[102] Коли російські історики пишуть про Київську Русь, як про матір держави Російської, то це не зовсім так. Дійсно, витоки Росії багато в чому пов'язані з Руссю, але Русь була не матінкою, а бабусею; ненькою ж Росії була Золота Орда. Русь матінкою Росії зробила Катерина II фальсифікуючи історію Тартарії. Всі знамениті літописи (Львівський, Лаврентіївський, Троїцький, Ростовський та інші) „знайшли" при Катерині II, в тому числі і знамениту працю „Повість врєменних літ" Нестора-дітописця. Всі оригінали літописів „згоріли" в Москві у 1812 році, хоча зберігались в Петербурзі, залишились лише переписані версії. Цікаво, що першу історію Росії написав у 1692 р. А.І. Лизлов і називалась його книга „Скіфська історія". Основою історичних досліджень Лизлова були „Синопси" (Києво-Печерське видання 1674 року), „Хроніка Сарматії Европейської" А. Гваньїні (польський переклад 1611 року), „Історія про великого князя Московського" А.М. Курбського (Польща, 1573 рік), „Степенна книга"(духовного наставника Іоана IV Афанасія, 1563 рік), „Хронограф Київський"(невідомо чий, бо нині іх сотні і всі фальшиві), „Засєкін літописець"(невідомо чий), „Історія Казанського царства"(XVI ст), „Хроніка Матвія Стрийковського"(1582 рік), „Хроніка всього світу"(Мартин Бєльський, 1564 рік), „Польська хроніка" Мартина Кремера 1611 року, тощо. У жодної згадки про нині „знамениті" катерининські літописи, що як гриби появились на світ білий за часів великої імператриці для надання європейського лоску Київської Русі азіатській Тартарії.

Вперше князівство Московське Росією назвав цар Олексій. Після приєднання до Москви земель України він говорив: "...є Мала Русь, є Біла Русь і є Велика Русь, а все разом Росія".

Що мав на увазі цар Олексій, коли називав Україну "Малороссией", а Московське царство "Великороссией"? Зміст цього вислову побудований на грі слів. Справа в тому, що митрополитів на Русь призначав патріарх візантійський. Патріарх призначав митрополита в Малу Візантію – в Грецію, яка була ядром Візантії, і в Велику Візантію – в території, завойовані Константинополем. Аналогічно призначались митрополити в Малу Русь, або в Київську, як першооснову, і в Велику Русь, або на території, завойовані Києвом і підлеглі йому. Завдяки багатозначності слів і нетотожності перекладу Русь стала Малою, а окраїна Русі – Великою Руссю – Росією[103].

Про походження росіян добре сказано у книзі К. Валішевського „Іван Грозний", що вийшла друком у 1912 році: „Взгляните на москвича XVI века: он с ног до головы одет по-самаркандски. Башлык, азям, армяк, зипун, чебыш, кафтан, шлик, башмак, колпак, клобук, тафья, темляк – татарские названия его одеяния. Если, поссорившись с товарищем он станет ругаться, в его репертуаре неизменно будет фигурировать «дурак», а если придется драться, в дело пойдет «кулак». Будучи правителем, он собирает налоги в «казну», охраняемую «караулом», устраивает по дорогам - «ямы», которые обслуживаются ямщиками. Встав из почтовых саней, он заходит в «кабак»… И все это слова азиатские.." Отже ще в XVI сторіччі Московія повністю була фінно-мордовською та татарською країною. Саме ці етноси в подальшому стали „Великоросами", або московитами.

На початку XX сторіччя подібні думки читаємо в іншого російського історика О. Шахматова: «С точки зрения истории … мы должны решительно отбросить мысль о том, что Киевская земля была в древности населена не предками современных малороссов, а предками представителей иных «русских» народностей. Искать в X-XII веках возле Днепра великороссов является делом пустым, так как великоросская народность происхождения иного…»

Хронологія країни Моксель

(хронологія правління рюриковичів-чингісідів)

Щастя ваше – покорення непокірних.
Примушуйте покорених, щоб вони
самі себе вам на щастя тримали в покорі.
Чингіз Хан
Темуджін.

Всім хто вивчав історію дореволюційної Росії, Радянського союзу та знайомий з іншими варіантами історії Росії відома не дійсна історія, а її державно-міфічна складова, особливо за золотоординський період її становлення. З 1237 року і до 1601 року не існувало Росії як держави. Більше трьох з половиною століть Росія була органічною частиною Золотої Орди. І якщо російська історія починає свою розповідь з Київської Русі, то варто зауважити, що Київська Русь лише одна з бабусь Росії, а матінкою була і залишається «Золота Орда». Приведена нижче часова хронологія

[103] Потрібно зауважити, що на той час "Мала Русь " була більша за "Велику Русь" і за населенням і за територією.

країни «Моксель» дозволяє під іншим кутом зору глянути, не лише на історію не зовсім братнього і не зовсім слов′янського народу, але й показати, що росіяни і українці різні народи з різними долями і ролями в розвитку планетарного суспільства.

988р. – насильне хрещення Русі князем Володимиром.

988-1237р. – розбудова християнства на Русі. Експансія християнства,на території заселені угро-фінськими племенами (Мурома, Мері, Мокша, Мещера, Весь),що мешкали на півночі і північному сході (від Балтики до Уралу і від Оки до Льодовитого океану), та татарськими на сході (Поволжя, ріка Урал).Виникнення монастирів-центрів майбутніх міст, центрів поневолення місцевого населення і одночасно його захисту від набігу сусідів, центрів поступового обрусіння. За рухом носіїв християнства спостерігається рух дружин чисельних нащадків Володимира, захоплення нових територій і утворення нових князівств.

1147р. – в Іпатївському літописі перша згадка про Москву: «Князь Довгорукий дав у 1147р. в Москві обід сильний», Вважається (М. Карамзін), що Москву заснував київський купець Степан Кучко. Юрій Довгорукий одружив сина Андрія (Суздальського, знаного як Боголюбського) на доньці Кучка Уліті, а самого Кучка задушив „шнурком".

1169р. – Андрій Боголюбський, отримавши благословення від патріарха візантійського Хризоверха і золотий меч з написом «допоможи рабу твоєму» в дарунок, грабує і спалює Київ. Тим же мечем пізніше Андрія вбиває його воєвода Амбал. Тоді ж Андрій Боголюбський вивозить ікону Божої матері, майбутню головну святиню Росії, з Вишгорода до Володимира. Історик М. Аркас писав з приводу руйнації Києва: «…Як дика орда лютували суздальці в Києві…»

З 1175р. - згадується Суздальська волость.

З 1237р. відстежується золотоординське народження і існування Московії-Росії. В 1237р. суздальське князівство захоплюють татаро-монголи і з 1238р. вона стає складовою частиною Монгольської імперії. Малолітній син князя Ярослава Олександр з 1238р. в якості заручника живе і виховується в оточенні Батий-хана, де подружився зі старшим сином Батия Сартаком і став його кровним братом. За традиціями монголів, Олександр (від Івана IV Грозного прозваний Невським) і всі його нащадки стають нащадками Чингіз-хана-«чингісідами». Кров чингісідів священна, їх не можна вбити звичайними засобами, але можна безкровно отруїти.

Якщо Олександр народився в 1230-1232рр.то він мав приймати участь в льодовому побоїщі в 7-8 річному віці. За легендою в 1240р. він здобув перемогу на Неві над шведами, а в 1242р. розбив хрестоносців на Чудському озері.

В 1246р. в ставці Чингіз-хана раптово помирає Ярослав Всеволодович, батько О.Невського, наймовірніше був отруєний.

В 1247-1249рр. сини Ярослава Андрій і Олександр приймають участь у боротьбі Батия проти наступника Чингіз-хана Гуюка.

В 1252р. Олександр зраджує старшого брата Андрія та меншого Ярослава і видає їх Батию, як зрадників Орди, після чого отримує призначення на володіння Володимирським князівством. Княжіння Олександра у Володимирі продовжується до 1263р.

В 1253р. Ростово-Суздальське князівство ввійшло в склад володінь хана Сартака. Московія на той час мала назву «Моксель» (Так писав посланик Людовіка IX Рубрак- 1253р.)

В 1259р.[104] О. Невський, син мордово-фінського етносу та вихованець хана Батия, привів татарські війська під Новгород і поневолив його.

В 1258-1260рр. суздальська дружина в складі війська Берке-хана приймає участь у поході до Китаю.

В 1262-1263рр хан Берке приєднує Азейбарджан.

В 1261р. народився Даніїл, син О. Невського. Помер в 1303р. Даніїл вважається першим удільним московським князем (з 1277р.)

В 1272р. за часів хана Менгу Тімура, онука Батия, вперше згадується Москва. В походах Менгу Тімура (в 1270-1278рр на Кавказ, в 1275р. на Литву, в 1281-1291р. на Угорщину, Польщу і Іран) приймали участь і суздальські дружинники.

З 1272р. по 1373р. в Москві (і в московському князівстві) жодного бунту проти татар. Всі походи Москви відбуваються за участю татар і під їх захистом.

В 1262р. бунт в Суздалі і отруєння О.Невського.

З 1277р. до 1303р. княжіння в Москві Даніїла.

В 1299р. з Києва до Москви тікає митрополит Максим і засновує незалежну від Києва православну митрополію.

В 1312р. помер хан Тохта і юний хан Узбек в якості державної релігії приймає іслам. Іслам розповсюджується і на Московський улус.

В 1319р. Гедимін Литовський завершив звільнення Київської Русі (Білорусії і України) від татаро-монгол.

В 1325р. на Московське княжіння отримав ординський ярлик четвертий син Даніїла Іоан Калита. З 1327р. по 1340р. перебував в ставці хана Узбека в Орді. Помер в 1340р. В 1327р. до складу Московського улусу входили Коломна, Можайськ, Звенигород, Серпухов, Руза, Родонеж.

В 1328р. Москва отримала офіційний статус князівства-улуса.

З 1340р. по 1353р. володар Москви Симеон Іоанович.

З 1339р. по 1352р. в Європі чума, що забрала дві третини всього населення.

З 1355р. по 1359р. княжіння Іоана II.

З 1356р. по1357р. хан Джанибек іде походом на Персію. Після походу до Персії його вбиває власний син Бердибек. Починається смутний період в Орді з 1360 по 1380р. За цей час на троні змінилось 25 чінгісідів.

В 1362р. Ольгерд розбив ординське військо на Синіх Водах.

В 1363 р. Західну частину Орди захопив Мамай (Мамаєва Орда). Свою столицю Шехр-ель-Джедід Мамай побудував за Дніпровськими порогами.

В 1373р. Москву захопив князь литовський Ольгерд. По мирному договору Москва переходе у володіння Литви і платить ій данину.

В 1380 Орда робить спробу відновити володіння над Московським улусом. Хан Мамай іде за даниною в Москву. На Куликовому полі (під Москвою, нині в Москві територія автозаводу) його зустрічають дружини синів князя литовського Ольгерда Андрій Полоцький і Дмитро Брянський з дружиною князя московського Дмитра. В цій битві останній передає свої регалії одному з воїнів, а сам приймає участь як рядовий ратник. У війську Мамая немає татар (одні найманці з півдня). Мамай не чінгісід, а узурпатор влади над частиною Орди. На допомогу руcько-литовським дружинам поспішає король польський Ягайло. Отримавши звістку про наближення Ягайла. Мамай втікає з поля бою. Дмитра Московського (Донського) привітав з перемогою Великий хан Орди Тамерлан.

---

[104] Велика російська історія-брехня стрверджує, що в XIII столітті слов'янські Новгород і Псков якимось чином належали до мордово-фінського Володимирського князівства і що там у Новгороді, княжив Олександр (прозваний Невським), який на той час з 1238 року по 1252 рік, знаходився у хана Батия Заручником.

В 1382р. Дмитро Донський попадає в немилість до хана Тахтамиша. Тахтамиш іде на Москву. Дмитро Донський втікає з Москви до Костроми. Захист Москви очолює юний князь литовський Остей, онук Ольгерда. Москва зруйнована, десятки тисяч москвичів убиті. Московське князівство знову стає ординським улусом.

З 1389р. по 1425р. княжіння Василя під ханом Орди Шахматом.

З 1399р. хан Тімур Кутлук на Ворсклі наніс поразку князю литовському Вітовту, але за літописами розійшлись «на рівних» .

В 1407р. один із чингісідів хан Едигей іде на Москву. Князь Василь тікає з Москви кинувши її на призволяще.

В 1410р. князь литовський Вітовт в Грюнвальдській битві розгромив хрестоносців.

З 1425р. княжіння Василя Темного. Помер в 1462р.

В 1453р.близько 30000 турків-сульджуків завоювали Візантію з п′ятнадцятимільйонним населенням (в основному греків).Впав Константинополь – другий Рим, греки стали турками.

В 1473р. Іван ІІІ на біблії присягає на вірність кримському хану (на той час, після розпаду Золотої Орди, там правлять одні з останніх чінгісідів).

В 1472р. Іван ІІІ одружується на племінниці візантійського імператора Софії. Початок розбудови міфу Московії, як «третього Риму».

В 1477р. Іван ІІІ вирізав Новгород, знищив еліту кривичів-пращурів білорусів і посадив натомість туди московських (татарських) воєвод.

В 1482р. хан кримський Менглі-Гірей, наставник Івана ІІІ, зруйнував Київ і собор святої Софії. Частину награбованого повезли до Москви.

В 1502р. хан Менглі- Гірей об′явив про падіння Золотої Орди. В тому ж 1502р. чінгісідів Невського на московському троні змінила династія ординського боярина Кобили-Романова

З 1473р. по 1563р. – «любов» і вірність підлеглих московських князів до кримських ханів.

В 1510р. московіти вирізали Псков.

В 1552р. Іван IV (Грозний) іде на Казань, столицю Заліської Орди, куди територіально входило Московське князівство. Вбито близько 70000 мирних жителів. Казань підпідає під володіння Москви.

В 1554 р Іван IV захоплює все Поволжя заселене татарами і «приєднує» Астраханське ханство.

В 1510р Іван Грозний іде в похід на Псков і Новгород по дорозі вирізавши всі міста, а в кінці зруйнував і вирізав Новгород(тюркський менталітет Москви фізично знищував слов'янську ментальність північно-західних областей майбутньої Росії, заселяючи ці райони мешканцями Підмосков'я). Подібні ситуації відстежувались і пізніше за часів царської Росії і Радянського Союзу по відношенню до словян-українців, авт).

В тому ж, 1570р турецький султан надіслав вимогу Івану IV ввійти в підданство султану. Москва, що претендує на престол оновленої Золотої Орди, не погоджується, а тому в 1571р на вимогу турків кримський хан Давлет-Гірей іде на Москву. Кордон між Московією і Кримським ханством проходить по Оці. Іван IV втікає, Москва спалена, залишився один Кремль. Іван IV вибачається і б'є чолом хану Гірею. Боячись Лівонії(Литви) і Криму Іван IV передає «престол» казанському царю Саін-Булату(1574).

В 1577р син Давлет-Гірея Магмет-Гірей прийняв Івана IV і всю Московію у васальну залежність Орді і допомагає йому у війні проти Литви. Литовці і руси наносять жорстоку поразку об'єднаному війську із татар і мордви. Полководці

московські і кримські кидають військо на призволяще і втікають до Москви. Тоді ж король Польщі полководець венгр Баторій (з 1576 по 1581р) вигнав московитів з Литви.

В 1581 році за підтримки кримських ханів московити повністю вирізали Псков. На цей час Москва платить данину ханам Перекопським.

В 1591 році, після чергової відмови Москви платити данину, відбувся похід на Москву кримського хана Кази-Гірея, а в 1594 р цар Феодор знову присягає на вірність Менгли-Гірею. Після смерті в 1598 р Феодора повністю переривається лінія рюриковичів в історії Московщини.

З 1601 року Москва вперше перестала платити данину останнім чінгісідам-кримським ханам.

В 1614р. Сагайдачний розбив татар-московитів під Оршею.

В січні 1667 р. Польща і Московія за Андрусовським перемир'ям поділили Україну між собою по Дніпру.

У 1681 році за Бахчисарайським договором до Росії відійшло Лівобережжя, до Турції Волинь і Поділля.

У 1708 році вийшов наказ Петра Першого про тактику випаленої землі на Україні в війні з Карлом XII. Подібна тактика застосовувалась виключно рідко і лише на окупованих територіях (як Сталіним в 1941-43рр. так німцями у 1943-44рр. на Україні)

У листопаді 1708 року російські війська вирізали все населення гетьманської столиці Батурина.

У 1709 році російські війська вогнем і мечем пройшлись по Україні знищивши Чортомлицьку Січ.

У 1711 році Петро I розплатився за програний Прутський похід південноукраїнськими землями.

У 1765 році ліквідація полкового козацького ладу на Слобожаншині.

У 1768 році сумісне придушення російськими та польськими військами гайдамацького повстання.

У 1775 році Росія ввела кріпосне право на Гетьманщині, повна ліквідація Запорізбкої Січі та три розділи Польщі (1772, 1793 та 1795 рр.). За третім розділом Західна Україна.

У 1815 році новий поділ Польщі, ліквідація польської держави.

У березні 1918 року Ленін за Брестським договором розплачується Західною Україною.

У 1939 році поділ Польщі між Гітлером і Сталіним.

У 1941 та 1942рр. Сталін двічі пробує заключати мир з Гітлером в обмін на Україну.

В 1945 році Сталін передав Польщі Холмщину і Підляшшя

Руїна

До визвольної війни 1648 року Русі від Польщі з довгої черги козацьких гетьманів можна виділити хіба що Сагайдачного, який зіграв надзвичайно важливу роль в розвитку української культури і просвіти, в становленні самосвідомості української нації. Зеніту ж соборна воля Русі досягла при Богданові Хмельницькому, коли постала незалежна Україна. Та сили протистояти експансії зразу трьох держав: Польщі, Росії та Османської імперії (в особі Кримського ханства) – в України не доставало. В пошуках компромісу, вибираючи з трьох не найкращих варіантів,

Хмельницький зробив ставку на православну Московщину, в надії, що народ тієї ж віри не зашкодить Русі.

Одного не усвідомлював Хмельницький до кінця – в Росії церква завжди слугувала не Богові, а царям. Останні ж завжди дотримувались етики і моралі Орди. І підписуючи з Москвою договір про воєнну допомогу (а не про приєднання України до Росії), він навіть не міг уявити, чим все закінчиться[105]. А якщо і уявляв, то мабуть не мав іншого вибору в надії на кращу долю руського народу, бо всупереч офіційній версії, Богдан писав: "Ми, руси, заключаємо договір з Московією..." Нажаль обидва примірники цього договору були знищені, а переписані Москвою і підписані під її диктовку вісімнадцятирічним сином Богдана – Юрієм – були вже іншого змісту.

Після смерті Богдана Хмельницького гетьманом в 1657 році став Іван Виговський, який мав пропольську орієнтацію. Проти Виговського повстали запорожці на чолі з Яковом Барабашем та Полтавський полк під проводом Мартина Пушкаря. В першій міжусобній козацькій війні загинуло біля 50000 українців. Виговський переміг, але це була піррова перемога, яка поклала початок серії братовбивчих війн на Україні, початок "руїни" руського етносу.[106]

Скориставшись моментом, Росія ввела на Лівобережжя стоп'ятидесятитисячне військо під командуванням князя Трубецького. Спішно зібравши сили, та за підтримки поляків і татар в 1658 році під Конотопом Виговський буквально знищив царське військо і пішов на Москву. Москву охопила паніка, цар Олексій вже збирався тікати в Ярославль за Волгу, та рука Провидіння направила історію в інше русло. Кілька проросійських запорізьких полковників підняли заколот проти Виговського, звинувативши останнього в "продажу" України Польщі. Виговський відмовляється від гетьманства й тікає до Польщі. Москва скористалась конфліктом в стані запорожців і, зібравши нове військо, знову окупувала Лівобережжя, поставивши гетьманом сина Хмельницького – Юрія. Переляканий силою і погрозами росіян, Юрій підписав підроблений текст Переяславської угоди 1654 року "Про приєднання України до Московщини". В 1660 році між Москвою і Польщею знову вибухнула війна за владу над Україною і, коли росіяни зазнали нової страшної поразки під Чудновом, Юрій розірвав договір з Москвою і погодився повернутись до Речі Посполитої. Та знову старшина козацька, що мала привілеї вже від росіян, повстала тепер уже проти Юрія і обрала гетьманом Якова Сомака.

З цього часу боротьба за владу в козацькому стані ще більше загострилась. Водночас гетьманської булави домагалось по кілька претендентів, а гетьманів налічувалось часом від двох до чотирьох. В боротьбі за "булаву" українці забували про єдність і в міжусобицях винищували свій народ. Все, чого було досягнуто за Сагайдачного та Хмельницького, було зруйновано. Більше того, загальний стан Русі-України погіршився, бо сам етнос виявився розірваним на дві окремі частини сусідніми державами. В 1667 році поляки та росіяни за спиною гетьманів підписали

---

[105] Історія полюбляє кепкувати з тих, хто не вчиться розуму ні на чужих, ні на власних помилках. Коли соціалісти Центральної Ради в 1918р. сподівались, що російські соціалісти не будуть стріляти в українців, вони так само помилялись, як і Хмельницький. Наслідки обидва рази були ті ж самі.

[106] Період козаччини відзначився не лише руйнівними процесами в суспільстві. За той же час відбулось і кілька знаменитих подій, що стали знаковими для майбутнього України. Так у 1439 році у Львові виникло перше церковне братство при Успенській церкві. У 1481 році Юрій Котермак із Дрогобича став ректором Болонського університету. У 1569 році князь К. Острозбкий відкрив першу вищу школу, а в 1576 році Острозьку академію. У 1588 році організовувалось Віленське, у 1591 році Берестейське, у 1592 році Мінське, у 1594 Могілівське, у 1600 році Лучьке, у 1615 році Київське церковні братства.

У 1575 році Острозький розбив татар під Синявкою, у 1577 році під Дубном, у 1578 році під Острогом.

У 1615 році Галшка Гулевичівна подарувала місцину на Подолі під монастир та школу, яка з 1632 року стала колегіумом, а з 1701 року академією.

Андрусівський мир. Правобережжя відходило полякам. Лівобережжя з Києвом – Москві. З одного боку, почався історичний процес просвіти й окультурення Росії українцями, з іншого – 300-річний занепад русько-українського етносу.

Друге етнічне щеплення на угро-фінському привої

В XVI – XVII віках стан культури в царстві московському був первісним. Шкіл майже не було, а на науку споглядали як на диявольв плід. Архієпископ Новгородський Геннадій в кінці XV віку так скаржився на неписемність в Москві: "От приведуть мені мужика на посвяту: я дам йому читати апостола, а він і ступити не вміє – я дам йому псавтира, а він і тут насилу бреде. Я його вижену, а на мене за це скаржиться. Земля, кажуть, такая; не можемо поздобути людини, щоб грамоти щупила. І б'ють мені чолом: пожалій, господине, звели навчати. Я накажу проказувати йому єктенії, а він і до слова пристати не зугарний. Ти йому одне, а він тобі друге. Накажу йому вчити азбуки, а він посидить трошки, та й втікає геть..."

Друкарня на всю Росію була лише одна, в Москві, та й та друкувала лише церковні книги, іншого не знала. Вже в кінці XVII віку, в 1698 році Петро I скаржився патріарху: "Священники у нас грамоты мало умъют... Ежели бы ихь в обученіе послать въ Кіевъ въ школы...". Як писав професор Морозов: "...вь Великороссии видится только заматеръло грубости чудо, всьхь ужасныхь видовъ ужасное, и нътъ людей, которые могли бы руководить просвъщеніемъ духовенства, заботиться о школах, слъдить за ходомъ й результами преподаванія; вотъ почему, желая поднять уровень образованія въ этой средъ, он (Петр I) необходимо долженъ былъ обратиться къ кіевским ученымъ".

Нема нічого дивного, що свою культуру Русь почала передавати Москві. Вкраїнці почали їхати в Москву ще в XIV – XV віках, а з XVI віку цей рух став масовим. Від царської сім'ї[107] до найдальших куточків Росії – скрізь вчителювали українці. Українці писали перші російські підручники, закладали по Росії друкарні і школи, виправляли церковні книги[108]. З українцями до Росії вирушила і українська книга. Сила українських книжок була в бібліотеках царів, патріархів, єпископів, бояр, у всіх грамотних людей. Українці принесли в Москву західноєвропейську і свою, руську, культуру; їх вплив відчувався у всьому: в архітектурі, в малюванні, в звичаях, на праві, в літературі[109] і навіть в московській мові[110].

В Москву їхали і ремісники-українці. Вони виробляли порох, мило, шапки, одіж, римарські справи та інше, а заодно вчили ремеслам росіян. Добре володіючи багатьма іноземними мовами, українці робили переклади на російську європейських творів, служили послами і товмачами, складали більшість в царських та державних канцеляріях. З українцями до Москви прийшов театр, драматична і любовна поезія, комедійний жанр. Особливо ж в Москві, що майже не знала музики, прийшлись до

---

[107] Вчителем дітей царя Олексія, в тому числі і царевича Петра, був Семен Полоцький.

[108] "Знаменитим" російським (точніше татарським) матом на той час були заповнені майже всі релігійні книги. На Україні матерні слова вважались гріхом аж до Вітчизняної війни 1941-45рр. навіть в усній мові.

[109] Більшість сюжетів руських (києво-руських) билин і казок, переказів, обрядів, пісень було перенесено на "московський грунт." При цьому часто змінювалась територія дійства, а герої набували рис російського етносу. Ілля Мурин з Полісся став Ильёй Муромцем з Мурома, київська чудотворна ікона Божої Матері, яку А.Боголюбськяй "викрав" при розоренні Києва, стала Володимирською чудотворною іконою і т.п.

[110] О.С.Пушкін жалівся своїм товаришам: "Малороссы одолели, везде их слова..." Більшість педагогів ліцею, в якому навчався поет, були вихідцями з України.

душі церковні співи та народна українська пісня. Музика і пісня завжди були в пошані на Русі, а з відкриттям духовних семінарій та академій в Острозі і Києві на Україні почали цілеспрямовано навчати музикальній грамоті. І не дивно, що саме з України набирали співаків і музикантів в царський і церковні хори. Вже в XVIII віці, за Катерини II, українці заснували саме національне російське співання, куди вони вклали всю свою душу, викохану на українському грунті. І перш за все це були композитори Дмитро Бортнянський та Максим Березовський[111], родом з Глухова, що на Сумщині, які навчались в Італії.

Вплив українців на культуру Москви продовжувався і в XVIII столітті. Українці - їєромонахи Славинецький і Сатановский з трьома десятками монахів, в 1649 році заснували в Москві Слов'яно-греко-латинську академію на зразок Київської і вчителювали там впродовж всього XVIII століття. Уряд академічний, професори та казнодії завжди були з українців. І коли бракувало справжніх професорів, то на професорські посади до Москви брали навіть студентів з Києва.

На всіх вищих державних посадах – від Синоду до ігуменів – сиділи по всій Росії самі українці. Майже сто відсотків тогочасних вчителів в Росії були українцями, як і священиків, що хрестили десятки народів імперії від Волги до Аляски.

Здавна українці славились як чудові педагоги, а тому рівень і якість навчання в російських школах підтримувався завдяки їм. При кожному архієрейському домі був особливий екзаменатор ставлеників, persona non grata при школі. Ці екзаменатори мали великий вплив на школу і культуру Росії взагалі, і на цій посаді були майже одні українці.

Ординський молох

Як бачимо, в XVII – XVIII століттях мала місце друга спроба щеплення руської культури на "угро-тюркському підвої" Росії. Але й ця спроба не принесла бажаних результатів. Якщо в період "українізації" зовнішня сторона Росії набула європейського лиску, то внутрішня, ординська, за змістом не змінилась. З кінця XVIII, а особливо в XIX столітті золотоординський менталітет Росії повів безкомпромісну боротьбу з руським впливом не тільки в мові і культурі, а з початку XX сторіччя на духовне і фізичне знищення руського етносу. Уже в XVIII сторіччі були заборонені українські школи[112], а в XIX-му – друкування українською мовою. Були закриті, або переведені на російську мову[113] школи і вищі учбові заклади, заборонено видавництво українських пісень і музикальних творів. Була зруйнована автокефальна церква, як цитадель духовної демократії, скрізь запанувала Московська православна. Ще більше тиск на русько-український етнос посилився починаючи з більшовицького заколоту 1917 року, коли золотоординський дух і менталітет запанували на всій території Російської імперії. Спроба України відокремитись в 1917-18 рр. закінчилась кровопролиттям і кількадобовими грабунками червоних в Києві, зумисним голодом

[111] Прізвище Березовського вибито золотими літерами на стінах консерваторії, яку він закінчив, поряд з іменем Вольфганга Амадея Моцарта. Геній Березовського ставили на один рівень з генієм Моцарта. На жаль, це славне ім'я майже забуте на Батьківщині.

[112] Якщо в середині XVII сторіччя на Україні кожне село мало школу (в середині XVIII сторіччя лише на Лівобережжі було 866 шкіл), то уже в кінці XVIII на Лівобережжі не залишилось жодної української і лише де-не-де були російські.

[113] Як пише історик Ключевський: "...если бы татаро-монголы не разрушили Киев, не пришлось бы Пушкину писать свои произведения на угро-финском диалекте, а Гоголю – переводить на него свои произведения."

1933 року, концтаборами ГУЛАГу, де за самими скромними підрахунками було знищено кілька мільйонів українців, серед них майже весь цвіт нації.

В роки Великої Вітчизняної війни загинув кожний четвертий білорус і українець і на фініш XX сторіччя історія винесла обезкрилений і обезкровлений русько-український етнос.

Де, ми, українці, поділись?[114]

Спливає час. Минають роки, десятиліття, вже й XX століття позаду. Всяке було в нашій історії. Були особливо прокляті дати: 1654, .1708, 1775... Були й інші, менш вікові. А ось XX століття - прокляте суціль. Не озиратися назад не можна, а озиратися - страшно. Озираєшся: було нас так багато, а стало так мало. Де ми поділися? Запитання, звичайно, більш риторичне, бо відповіді не знають лише ті в Україні, хто цілком байдужий до долі українства, - все ще, як не дивно, великого європейського народу, що нарешті живе у своїй власній державі.

Переді мною, перед моїми очима давнє видання – «На великой стройке». Так по-радянському пафосно називається «Рабочая книга для третьего года обучения в сельской школе. Випуск 1», видана 1931 року «государственным учебно-педагогическим издательством» у Ленінграді. Цей підручник склала група авторів «под редакцией А. А. Шибанова». Є в цьому підручнику зовсім не таємні «цифри для диаграмм» і, зокрема, відомості про те, «сколько жителей разных национальностей живет в СССР»: із зауваженням: «В этой табличке показаны только более многочисленные, крупные. национальности. Всех же народностей в СССР около 200».

Це результат, вірогідно, перепису 1929 року. Наведу табличку цілком, бо «крупних» національностей було небагато - ось вони(в тисячах):

«Рус ские -	77791 (тобто 77 млн. 791 тис.)
Укра инцы	81195 (тотбо 81 млн. 195 тис.)
Бело русы	4739 (4 млн. 739 тис.)
Каза хи	3968 (3 млн. 968 тис.)
Узбе ки	3905 (3 млн. 905 тис.)
Тата ри	2917 (і т. д.)
Євре и	2600
Груз ины	1821
Тюрк и	1707
Армя не	1568
Морд	1340

[114] Стаття за авторством Анатолія Мокренко, лауреата Національної премії України імені Тараса Шевченка, народного артиста України, професора Національної музичної академії імені П.І. Чайковського.

ва

Немц 1239

ы

Чува 1117

ши

Тадж 979

ики

Поля 782

ки

Турк 764»

мены

Принцип побудови таблиці простий, від більшої чисельності до меншої. Однак… Бачимо голий факт, панівна нація Радянського Союзу - поза принципом наведеної таблиці, і ця аномалія красномовна, адже імперія була не українська, а російська, хоча росіян, як не дивно, в ній виявилося на три 3 половиною мільйони менше, аніж українців: росіян - майже 78 мільйонів, українців - понад 81 мільйон. Це без урахування українців Зяхіпної України, Буковини та Закарпаття, які увійшли до Союзу пізніше - у 1939 та 1945 роках.

Рівно через півстоліття, а саме в 1979 році, теж було проведено всесоюзний перепис населення. У довіднику «Население СССР» (М. «Политиздат, 1983» наведено такі дані (таблиця 49, стор.129): росіян (уже!) – 137 млн. 397 тис., українців (раптом!) - 42 млн. 347 тис. Це вже разом із Західною Україною, Буковиною та Закарпаттям.

Де ж ми поділися впродовж 50 років? Нас винищили чи ще й «переписали». За статистичними данними:

- В громадянській війні загинуло 4 млн. вбитими;
- В голодоморах: 1921 року 2 млн. жертв, 1933 – 10 млн, 1946-47 – 2 млн;
- В політичних репресіях – 1933-1947рр – 4 млн.;
- У війні 1941-45рр 7 млн(за іншими оцінками до 8.5 млн);
- Вивезено до Германії в концтабори, або закинули в радянські концтабори після повернення з Германії 5-6 млн чоловік,

а всього в період 1917-1947 років було знищено близько 35 млн. чоловік

Населення ж самої України на 1979 рік становило: українців -36 млн.- 489 тисю, росіян – 10 млн. 472 тис. Виходить, що кількість росіян збільшилася за півстоліття вдвічі (білорусів, грузинів, татар - теж удвічі, узбеків, вірменів, таджиків - утричі і т. д.), а українців ,стало... вдвічі менше. Дуже цікава арифметика, жили собі українці нібито під захистом «великого й могучего», зда-валося, і множилися, як і всі інші народи, а виходить катастрофічне зникали у репресіях, війнах, голодоморах, асиміляціях, паспортизаціях, русифікаціях. В той же час русифікація інших ніби й не торкалась... Хоча і не в абсолютному розумінні. Нині, наче за інерцією маховика, ми зменшуємося, як шагренева шкіра, в уже своїй незалежній державі, і це навіть називається «національним відродженням»…

Тут щось дуже лихе діється. Замислюєшся мимоволі: що ж то за прірва, що нас поглинає, та ще й… офіційно? Чи ми самі себе поїдаємо, чи нас поїдає хтось інший? То, може таки, нам усім, хто ще живий з українців, нарешті зібратися б докупи і зупинити оцей геноцид, визначити, яким чином позбутися страшного лиха, щоб надолужити втрачене хоча б за майбутнє півстоліття?

Переслідування всяких етнічних ознак Русі не припинилось, Після недовгого "потепління" двадцятих років, коли були відновлені українські школи і в деяких межах культура, почався новий етнічний наступ. Було зроблено все, щоб наш народ

забув свою мову, свою етику, свою мораль[115]. Ординський молох захопив майже всю східну, південну і центральну Україну. Всі перераховані території втратили майже всі етнічні ознаки, перетворившись, за висловом Е.Канта, в „сміття історії". І лише на Правобережжі, особливо в Прикарпатті та в Карпатах, зосталось живе коріння; те, з якого вже скільки разів на протязі тисячоліть, як фенікс з попелу, відроджувався руський дух, руський етнос.

В 1991 році почався розпад найбільшої імперії планети. Україна стала незалежною державою. Що ж її чекає в XXI віці?

Розпад Російської імперії вказує на те, що метаісторичне завдання російського етносу зосталась невиконаним. Якщо зазирнути у XXI сторіччя, то це сторіччя буде іспитом на співіснування в єдиному планетарному домі різних рас і етносів.

Моделі співіснування різних етносів в межах однієї країни відпрацьовувались в історії неодноразово. Останні дві моделі поліетнічних країн будувались на теренах Сполучених Штатів Америки та Росії. Але, якщо в США корінну народність було майже знищено, а етнічні групи з усього світу лише варяться в казані нового етносу, то в межах Росії були зібрані кілька корінних етносів: східноєвропейський слов'янський православний; тюрксько-угорський православний (російський), тюркський мусульманський та багато менших. На жаль, мирного, демократичного, рівноправного гуртожитку в межах Росії не склалось[116]. Російське его, етнічна нетерпимість[117] серед народів Росії призвели до того, що найменше послаблення ґрат

---

[115] Так, в 1937 році вийшла відома постанова відносно викладання в вищих навчальних закладах російською мовою, що призвело до студентського страйку в Харкові. Страйк закінчився тим, що біля тисячі студентів було репресовано і більше ста – розстріляно. Зараз спостерігається зворотна тенденція, коли ті ж викладачі і студенти-українці, що втратили національну самосвідомість, ніяк не бажають повертатись до рідної мови.

[116] Організм держави в чомусь подібний до організму людини, в якому кожний орган має свою спеціалізацію і виконує характерні для нього функції. Якщо б в межах однієї країни зібрались етнічні утворення, які б складали без суперечностей єдиний організм, то, можливо, таке утворення було б сталим. В якості близького прикладу можуть бути США, де, за даними перепису, має місце етнічна спеціалізація, своєрідний симбіоз різних етнічних груп. Так більшість посад в воєнізованих інститутах (армії, поліції, ФБР та інших) займають німці за походженням; в банківських структурах (точніше в фінансових) та в юриспруденції зарекомендували себе євреї; в справі організації виробництва – англійці та вихідці зі скандінавських країн; в фермерських справах – де гарні чорноземи – українці, білоруси, поляки; в машинобудівному комплексі в якості інженерів і технологів – вихідці з Південно-Східної Азії; в галузі створення комп'ютерних технологій – серби та вихідці з Радянського Союзу; на освітній ниві – українці і т.д.

[117] Згідно з принципом Кюрі-Короленко, при взаємодії двох структур більш сильна поширює свою симетрію, прикмети і властивості на менш стійку. Коли взаємодіють дві культури, то вони, всупереч сталій думці, не доповнюють одна одну, а ведуть війну на виживання. І в цій боротьбі перемагає більш примітивна і жорстока; та, в якій менше етичних і моральних обмежень, в якій все дозволено.

Коли мова йде про негативний вплив ординської культури, етики, моралі на руську, то не потрібно ототожнювати росіян, як особистостей, з тим молохом, що роз'їдає душі українців. Боротись потрібно не з людьми – елементами іншого етносу, а з негативним впливом цього етносу на інший. І коли Г.Померанц в статті "Нравственный облик личности" (Знание-сила,М5/90г) пише: "Века татарщины и крепостного права оставили традицию холуйства и хамства", то слід доповнити, що холуйство і хамство є ще наслідком і деградації імперських традицій.

Деградація духовності суспільства обумовлює багато негативних наслідків в суспільному житті. Один з них полягає в тому, що духовно убоге суспільство створює духовно убогих лідерів і "годує" таких же "виродків" інших народів, якщо вони працюють на імперську ідею. Як влучно сказав В.Жаботинський: "Дозвольте нам мати своїх негідників", – по відношенню до євреїв. Але цей вислів стосується і інших народів, особливо імперських, де завжди в особливій шані були негідники інших племен і народів, і перш за все, це явище мало і має місце в Росії. Всі національні лідери і герої в устах Росії негідники, злочинці, націоналісти і т.п.; а національні зрадники, бандити, христопродавці – шановані люди в Москві. Достатньо прикладів І.Мазепи, С.Петлюри, О.Бендери та інших національних героїв України.

на суспільному концтаборі призвело до розпаду Радянського Союзу а найближчим часом, вірогідно, розпадеться й Росія[118].

Прикметою несталої структури Росії є те, що єдиний російський етнос в межах Росії майже за тисячу років існування Золотої Орди так до кінця і не сформувався[119].

Л.Гумільов в своєму визначенні етносу виділяє кілька ключових моментів життєздатності етносу, головними з яких є:

- відчуття членами етносу єдиного коріння і перспективирозвитку;
- наявність достатнього відсотка воїнів-пассіонаріїв, готових пожертвувати собою в інтересах етносу;
- єдиної мови і культури, єдиного духовного середовища;
- народжуваності, яка б відтворювала етнос;
- здатності висунути етнічного лідера із своїх членів.

За цими показниками і руський (український), і російський, і білоруський етноси належать до вимираючих. Останні три століття завдання руського етносу зводилось до залежного від завдання російського етносу. Зараз, після розпаду Радянського Союзу, змінюється метаісторична перспектива розвитку всіх етнічних груп, що входили до його складу.

---

[118] Звичайно, якщо в Росії збережеться демократична тенденція. Якщо ж в Росії пануватиме диктатура однієї етнічної групи над іншими, її розпад затримається. Прикладом може бути Чечня. Росія зробить все, аж до знищення Чечні, але не допустить виходу Чечні з Росії, бо останній буде початком її кінця. І все ж, згідно з законом розвитку суспільства, це рано чи пізно має статися.

[119] Для кмітливого ока не є непоміченою одна цікава особливість російського етносу, пов'язана з походженням найбільш визначних його творців. В переважаючій більшості це представники інших етносів, народів, культур, а саме: українців, білорусів, поляків, євреїв, німців. І майже немає Сидорових, Петрових, Іванових. Можливо першопричина криється в генетичній спадковості. Майже всі, хто близький до рослинного чи тваринного світу, знають різницю між сортами й гібридами. Сорт – це генетично стійка послідовність, вироблена довгостроковим відбором за якимись показниками. Гібрид же – це те, що одержують шляхом схрещування двох близьких, але дещо різних генетично представників рослинного чи тваринного світу. В першому, іноді в другому поколінні гібриди за окремими властивостями перевершують своїх батьків, в наступному поколінні вже не відрізняються від інших сортів, а починаючи з третього-четвертого – з'являються ознаки виродження. В Росії, де особливо за радянських часів відбувалась цілеспрямована "гібридизація" населення (як і в багатьох інших імперіях) за початковими фізичними, інтелектуальними і духовними здобутками, повинен настати період деградації в усіх сферах особистості, а за ним і в суспільному житті. Етноси-гібриди живуть в своєму часовому вимірі не більше, ніж гібриди-рослини. В генетично неякісні тіла "не вселити" досконалі душі (на калькуляторі не реалізуєш можливості сучасної ЕОМ).

Можливо, що хтось, заперечуючи цей біологічний аспект проблеми, посилатиметься на США. Але в США з самого початку зібрались етнічно близькі групи населення, здебільшого з романо-германської гілки арійської раси і, окрім того, не мала місця навмисна гібридизація населення для створення "совєтського народу". І все ж приплив в останні десятиріччя в США різноетнічних елементів з усього світу повинен в недалекому майбутньому привести до тих же наслідків, до яких дійшла Росія. Підтвердженням цієї тези є те, що як і в Росії, так і в США майже відсутні свої творці інтелекту і духу! З іншого боку, в США і Росії дуже багато спільних рис, які і притягують ці дві країни одна до одної, і протиставляють їх в боротьбі за панівне становище в світі.

Ще одним запереченням викладеної тези може бути приклад єврейської нації, що не тільки не розгубила своїх найкращих рис, але й примножила їх, не зважаючи на багатовікове змішування з батьма народами світу. Це дійсно так, але це не суперечить даній тезі, бо євреї, як високорозвинена нація, свідомо чи напівсвідомо провадили відбір якісної генетики. Євреї одружувались або з представниками своєї національності, або ж з найбільш обдарованими представниками інших, що дозволяло і дозволяє підтримувати генетичний фонд на відповідному рівні. В даному випадку можна сказати, що трішки "отрути" – це ліки, а багато – то смерть. Та шлях єврейського народу можливий за наявності можливості вибору. За тими ж законами "гібридизації" Ізраїль в найближчі історичні часи багато втратить з того, що мали і мають переселенці до своєї прабатьківщини (на відміну від тих, що розкидані по всьому світу, звичайно за умов збереження можливості відбору). І все ж сказане не повністю заперечує можливість генетичного змішування народів. Згідно з тими ж законами генетики результат залежить від вибору батьків. З іншого боку, саме згідно з законами генетики, можна зазирнути в минуле історії народів, прогнозувати майбутнє існуючих і можливості виникнення нових. Для українців генетично сприятливими є союзи з представниками інших слов'янських народів; за ними, хоч і гірше – з представниками романо-германської арійської гілки, задовільно – з іншими гілками білої раси і небажано – з представниками жовтої, червоної і чорної раси.

Кожна етнічна складова вийшла з цього спільного концтабору (в етнічному розумінні цього слова) з різними здобутками і втратами; в залежності від цього можна зробити хоча б деякі висновки про перспективи кожного етнічного утворення в планетарному майбутньому людського суспільства. Смерть етносу і зникнення його з теренів історії, лікування з доопрацюванням і продовженням покладеної на нього місії; перепрограмування (етнічне перещеплення) для іншої задачі – ось ті три можливих шляхи, що чекають нас уже сьогодні. Вибір історії і наш власний залежать в значній мірі від нас, від нашої етнічної самосвідомості і наших можливостей, від тих етнічних рис, які є загальними для всього суспільства і тих, завдяки яким ми створюємо окрему етнічну спільність; іншими словами, від інваріантів нашого етносу, необхідних для вирішення наступних завдань планетарної еволюції.

Розмову про можливі варіанти подальшої еволюції русько-українського етносу, перспективи розвитку нашої держави продовжимо наприкінці історичного екскурсу. А зараз доцільно поговорити про надзвичайно важливу річ в самоусвідомленні українців – про нашу національну символіку.

Національна символіка Русі-України

Символіка кожного народу, кожної держави відображає найбільш глибинні і характерні риси, притаманні саме цьому народові чи державі. Розуміння цієї символіки – це розуміння космічної суті народу, його історичної місії, завдання в розвитку суспільства.

До української символіки належать жовто-блакитний стяг і трисил. Змісту цих символів на Україні майже ніхто не розуміє і провина в цьому лягає, перш за все, на істориків, які замість результатів досліджень несуть до народу які завгодно особисті версії, але ніяк не історичну дійсність. За цими версіями жовто-блакитний стяг – це стигле хлібне поле і небо над ним (іноді Чорне море, що омиває хлібні береги України), а трисил – це і вила, і сокіл, і лук із стрілою і інші, які завгодно асоціативні вигадки.

Та якщо подивитись в глибину тисячоліть, то і там зустрінемо наші, давно знайомі символи. І сягає та давнина 5508 року до н.е. (а може й раніше), коли, згідно з Рігведами, відбулось перше "відкриття Бога" Рамі; а саме, коли Рамі було дано, що жовте – то сонячне проміння, а блакитне – то вода. Разом – це дві стихії, що народжують життя у Всесвіті: сонячні промені і вода! Саме сонячні промені несуть інформацію на посів життя і на його розвиток. І коли наша планета була "готова до посіву", цей посів ішов через воду[120]. Не у всіх нащадків аріїв зберігся цей символ, а лише у Фракії (нинішня Румунія), у шведів, у норвежців...

Ще глибший зміст у іншого символу – трисила – символу, який зустрічається майже в усіх міфологіях стародавнього світу – від аріїв до шумерів і греків, від Дани до Нептуна і Посейдона. Та навіть в більшості міфів загубилось його первісне значення – триєдність Бога, триєдність Природи, триєдність людини. Фізико-біологічна, енергетично-інформаційна і духовна суті поєднані в одному, і з одного виростають три іпостасі всього сущого. Біологічне тіло, ментальне (інформаційне) і духовне тіла або душа, поєднані в людині. Поєднання цих тіл іде через воду і в воді; може саме тому і в Нептуна, і в Посейдона в руках ми бачимо трисил[121] [122].

---

[120] Склад морської води – це склад нашої крові. Можливо, що склад крові відтворює склад морської води, бо життя вийшло на сушу з океану; а може океани було створено під майбутній посів життя?

[121] В 1930 році біля острова Шанця на Дніпрі знайдено кам'яну застібку Трипільської культури (~5000р.д.н.е.) з трисилом. Багато подібних знахідок має місце в Криму.

Та не лише ці два символи мала Київська Русь, а задовго до того – орії. На стягах і щитах Русі майоріла свастика; свастика, що обертається за годинниковою стрілкою – на відміну від тої, що була у фашистів гітлерівської Германії і яка оберталась в зворотному напрямку. Якщо зміст першої – це символ сонця, світла, життя, еволюції, то другої – пітьми, смерті, розрухи... Можна сказати: яка різниця, куди повернена свастика, свастика – вона і є свастика. Та як показує сучасна фізика, в свастиці закладений надзвичайно глибокий фізичний зміст. Нашому, речовинному за фізичною природою, Всесвіту відповідає своя просторово-часова конструкція. Але якщо цю конструкцію зорієнтувати в зворотному напрямку обертання – це вже буде конструкція іншого стану матерії, місця в якому ні нам, ні живому взагалі уже не буде (живому в нашому, людському, розумінні цього слова).

Ще один символ, який прийшов на Україну від оріїв і майже загубився – це орійський хрест. Хрест, який ніс в собі космічний зміст зірок, в тому числі і Сонця. І мав цей символ вигляд Сонця з чотирма потоками проміння (дивитись малюнок).

Космічна ж суть цього хреста була в тім, що Сонце є тим механізмом, в якому перехрещуються і поєднуються два потоки: Матерії і Духу; потоки, що дарують нам життя. На перших київських церквах були саме такі хрести. За твердженням Ю.Канигіна вони були на Русі вже в IV сторіччі, за гуннів... Та й зараз на деяких церквах в тому ж Києві можна ще бачити хрести з сонячним символом на перехресті[123]. Не всім відомо, що Ісуса Христа розіп'яли не на хресті, а на його подобі, що той хрест який ми бачимо як символ віри православної, з'явився пізніше після навали на Європу гуннів. Вірогідно, що саме тоді поєднались між собою змістом хрест орійський з розп'яттям Христовим, як символом перемоги Ісуса Христа над злом, пітьмою. Сьогодні ми спостерігаємо велике розмаїття форм, оздоблення хрестів, але щоб зрозуміти їх зміст, необхідно повернутись до оріїв... Найближчим до орійського є мальтійський хрест, а на нашій Батьківщині то був козацький.

П'ятим важливим символом було Колесо Часу, Колесо Самсари, знак коловороту, вічного повернення і відродження, але уже на новій основі, життя і свідомості. Цей символ відомий ще як Колесо Сварога, що циклічно котиться по дванадцяти сузір'ях протягом 26 000 років і зображається дванадцятьма золотими зірочками по колу на блакитному фоні.

Шостим символом космічного буття є шестикутна Зірка Велеса, символ сходження Духу Предвічного в світ непроявленої матерії Майс-Макоші через поєднання трикутників золотого кольору Духу з блакитним кольором розуму, що в перетині породжує зелений колір життя в світі Макоші.

Важливим сьомим космічним символом нашого народу є вінок або Шлях Даний (Шлях Дао), Доля людини і народу, до складу якого входе дванадцять квіток-зірок і дванадцять стрічок буття.

Ще одним, восьмим символом є Сніп, або Дідух, що характеризує принцип єдності і єднання Всесвіту, сім'ї, етносу, Людства.

За законом єднання і концентрації (Сніп-Дідух) людство перетворюється в космічну силу (ноосферу) започатковуючи еволюційне сходження в Розумі і в Дусі по колу-спіралі Сварога (дванадцять сузір'їв-зірочок на блакитному небі). Згідно з Шляхом Даним, шляхом Долі (вінок з 12 квіток і дванадцяти стрічок).

---

[122] Інший вигляд трисила – це символ Японії , зміст якого аналогічний – три в одному і один в трьох (інша проекція).

[123] В Москві можна зустріти хрести з півмісяцем, що є відлунням тих часів, коли поряд з православними церквами стояли в Москві мечеті, а майстри, що їх будували, нерідко були одні і ті ж.

Як бачимо, символіка нашого народу суто космічна і не так багато символік подібного змісту в інших народів планети. Лише євреї, японці, араби, китайці, індійці та деякі інші народи мають, або мали подібну символіку[124]. Але таку глибоку і послідовну мабуть мали лише арії, а згодом Русь-Україна. І все ж, незважаючи на змістовність символіки, можна запитати: а яке відношення має все це до нас з вами, до нинішнього стану суспільства, до нашого майбутнього? Щоб відповісти на це запитання, потрібно спочатку розглянути "інваріанти" нашого етносу.

Етнічні інваріанти і потенціали

Як уже йшла мова, кожному етносу притаманні риси як загального, так і особливого змісту. Етнічні риси, що відрізняють даний етнос від інших і не змінюються з часом, називаються етнічними інваріантами. Враховуючи триєдність природи Людини, етнічні інваріанти слід розглядати через біологічну, ментальну та духовну призми.

Фізичний стан. Відомо, що ще гітлерівці та їх ідеологи шукали ідеальний образ арійця і знайшли його... в полку полонених бійців Радянської Армії, набраного в північній частині Росії: довгообрази, з голубими очима, русяві, високі, стрункі – але то були не німці. Гітлерівці стверджували, що високий інтелект мають лише довгообрази – з подовженим черепом, а ті, що круглоголові – то нижча ступінь людства, то Азія, яка ні на що путнє не здатна... Та археологи знаходили круглоголових в усіх країнах світу, як і довгообразих; тільки кількість перших збільшувалась в напрямку з північного заходу на південний схід, а других – навпаки.

І все ж, майже безпомилково, можна відрізнити жителя Прибалтики від жителя України, Британії від Греції, Ефіопії від Конго, Японії від Китаю, Єгипту від Ірану і т.п. Чим же відрізняється українець від інших навколишніх народів? Якщо відстежити всі слов'янські типи, то перше, що впадає у вічі – це два типи слов'ян: північні і південні. Серед північних більше русявих з голубими очима, з білішим кольором шкіри, серед південних більше темноволосих, карооких, з більш смуглим кольором шкіри. За цими ознаками до північних слов'ян слід віднести поляків, литовців, білорусів та слов'ян північно-західної і західної частини Росії. Україна, Словакія, Чехія, Югославія, Сербія, Словенія, частково Болгарія, а також слов'яни чорноземних областей півдня Росії (Кубань, Воронеж та інші) – до південних. Можливо, що умови проживання впродовж тисячоліть на різних широтах призвели до домінанти більш відповідних для цієї місцевості рис; можливо що ще за доби аріїв в єдиному арійському казані змішались різні за походженням народи – так чи інакше, але єдності слов'янських рис не спостерігається.

Більше того. Хоча в Україні за генетичними ознаками крові домінують слов'яни, але відстежуються і інші гілки білої арійської раси: угро-фінської, тюркської, ірано-кавказької та романо-германської; причому не лише в окремих особистостях, а в суміші генетичних ознак окремої особистості, що ще раз обґрунтовує не тільки спільне походження, але й спільну колиску цих народів, територіальне віднесену до басейнів рік, що впадають в Чорне море. Може саме тому так важко виділити біологічні домінанти типового українця, щоб окреслити його між інших представників білої раси.

За складом нервової системи серед українців можна знайти і холериків, і меланхоліків, і сангвініків, і флегматиків, може дещо більше за інших – сангвіно-

[124] До таких символів слід віднести зірку Давида, семисвічник, звиток Тори, Ін і Янь, три кольорові кола в одному та деякі інші.

флегматиків. За фізичними ознаками – теж повне різноманіття. Згадаємо хоча б деяких чемпіонів світу і Олімпійських ігор: спринт – Борзов, стрибки з жердиною – Бубка, важка атлетика – Писаренко, боротьба – непереможний Піддубний, бокс – Кличко, спортивна гімнастика – Шахлін, Підкопаєва, художня гімнастика – Турищева тощо. Безліч імен в усіх видах спорту, в особистих і командних змаганнях. Та всі ці види спорту потребують окрім природних даних ще й великої працелюбності, тягучості й терплячості, витривалості, уміння і можливостей пристосовуватись до самих різних умов функціонування організму.

Таким чином, аналізуючи чисто біологічні можливості, ми можемо стверджувати, що наш народ має дуже добрий набір генетичних можливостей для перебудови і виживання в найрізноманітніших умовах навколишнього середовища.

І все ж – це лише один бік медалі. Бо з іншого боку, для неупередженого спостерігача зразу ж впадає в очі яскраво виражена фізична деградація населення України. Два відсотки населення (більше мільйона осіб) – офіційні інваліди. За даними Міністерства охорони здоров'я, серед тих, хто вступає в доросле життя, лише одиниці мають здоров'я, що відповідає світовий нормативам. Народжуваність менша за смертність в кілька разів. Фізично організми майбутніх мам не готові і не здатні до повноцінного відтворення етносу. Населення похилого віку складає більшість. А ще слід додати наслідки Чорнобиля, надзвичайно високу інфікованість (туберкульоз, гепатит, інфекція ВІЧ та інші епідемічні захворювання), несприятливі життєві умови – соціальні і екологічні, поширена наркоманія (від паління і зловживання алкоголем до вживання сильних наркотиків). Висновок із сказаного можна зробити лише один: фізичний організм етносу перетворився в старе, трюхляве та ще й важко хворе дерево, якому важко розраховувати хоча б на якесь майбутнє.

Другий висновок протирічить першому, та лише на перший погляд, бо якщо перший говорить про потенціальні можливості, то другий про важку хворобу етносу. Для більш повного розуміння етнічного занепаду нашого народу потрібно розглянути ще два аспекти його буття: інтелектуальний (ментальний) і духовний.

Інтелектуальні можливості. Ще перед Великою Вітчизняною війною японці досліджували інтелектуальні можливості різних народів і знайшли, що коефіцієнт інтелектуальності слов'ян приблизно на п'ятдесят відсотків вищий, ніж японців і китайців. Так це чи ні – важко сказати. Та якщо взяти якусь із визнаних світом енциклопедій, то неважко помітити, що більша частина сучасних знань про навколишній Всесвіт завдячує вченим Європи, більшість лауреатів Нобелівської премії – вихідці з Європи, найбільш кардинальні ідеї і проекти запропоновані представниками романо-германської та слов'янської гілок арійської раси[125]. Щоб оцінити інтелектуальні можливості українців, потрібно переглянути досягнення представників нашого народу в усіх галузях інтелектуальної діяльності. Серед найяскравіших зірок математики Остроградський, Боголюбов, Ляпунов; фізики Іофе, Будкер, Векслер; творець теорії пружності і міцності Тимошенко[126]; один з найвидатніших конструкторів авіаційної техніки Сикорський, творець неврівноваженої термодинаміки – цариці сучасної фізики – Пригожин; один з

[125] Слід окремо зауважити, що серед європейських вчених багато єврейського походження, а їх внесок в науку XX сторіччя один з найбільших. По коефіцієнту інтелектуальності євреї не відрізняються від більшості народів білої раси, але можливості реалізації інтелекту в євреїв завдяки високій національній самосвідомості набагато вищі. Крім того необхідно зважати і на те, що більшість вчених-євреїв виховувалась в суспільному і інтелектуальному середовищі європейських народів.

[126] Іофе і Тимошенко родом з одного старовинного руського містечка Ромни, Іофе був "батьком" радянської фізики; за книгами Тимошенка розраховують всі сучасні конструкції на міцність і пружність – від комбайнів до космічних апаратів.

найвидатніших медиків в світі хірург Пирогов; видатні конструктори ракетно-космічної техніки Ціолковський (з роду козацького отамана Наливайка), Кибальчич, Корольов, Янгель Глушко і багато інших, не менш уславлених імен. Одне прізвище Вернадського, в питанні осмислення природи Всесвіту, якому немає рівних у світі, першого президента Української академії наук творця науки про ноосферу – як ніяке інше характеризує інтелектуальні можливості народу України. На Україні виростали і творили видатні педагоги Прокопович, Смотрицький, Ушинський, Дорошкевич, Левицький, Огієнко, Русова, Ващенко і інші, що створили надзвичайно ефективну систему освіти і виховання для всього слов'янського світу. Серед юних українців переможці міжнародних конкурсів і олімпіад, чемпіони світу в галузі інтелектуальних ігор. І зараз, в годину важкого занепаду всього суспільного життя, єдине, що ще тримається, – це інтелект народу. Та й тут хмари все густіші і все більш непевна перспектива. Обдарована молодь покидає країну (останнім часом близько 5000 найталановитіших молодих вчених щорічно), старіє науково-педагогічний склад, невпинно збільшується відсоток дітей, не здатних, з причини природних вад до повноцінного навчання, спотворюється сама система освіти. І все ж надія на інтелектуальне відтворення етносу ще є. Є в тому разі, коли всі зрозуміють, що наш етнос важко хворий, і що причина цієї хвороби криється в духовній структурі етносу.

Духовний стан. На перший погляд духовне підґрунтя нашого етносу міцне і стале. На відміну від багатьох народів світу ми маємо свого духовного вчителя – Т.Г.Шевченка. Надзвичайно гармонійну, співучу і емоційну мову, багату літературу, театр, живопис, архітектуру, велику музичну культуру, одну з найдемократичніших і духовних православну віру. Відомі всьому світові композитори Бортнянський і Березовський, Чайковський і Лисенко, Прокоф'єв і багато-багато інших; широко відомі письменники Гоголь і Чехов, Короленко і Достоєвський, Франко і Українка, Котляревський і Булгаков[127]. З України вийшли знамениті художники Рєпін, Куїнджі, Айвазовський; філософи Сковорода, Бердяєв, Блаватська. Та хіба можна перерахувати всіх великих митців творців духу народу, починаючи з невідомих авторів билин і епосів до кобзарів і гумористів? Дотепність і кмітливість, винахідливість і гострий розум – скільки раз ми спостерігали ці риси хоча б в зустрічах команд клубів веселих і винахідливих, коли почергово всі команди з України майже щороку ставали чемпіонами. А скільки талановитих композиторів, співаків, акторів театру і кіно, музикантів вийшло з України і яких рознесло по всьому світові?!

Та все це губить свій сенс, коли вмирає душа етносу. Коли одна з найжахливіших рис нашого етносу – самогубство – весь час, у всі історичні відрізки приводить суспільство до того ж самого стану, який влучно ще в XVII – XVIII віках назвали одним словом "руїна". Коли кожний українець вважає себе "розумнішим" за всіх[128], коли скільки українців, стільки й поглядів; коли "де два українці – там три гетьмани", чи можна чекати спільної ходи до єдиної мети? Зрозуміло, що ні... І все ж, з одного боку, ця риса дозволяла зберегти свої етнічні особливості за всілякі негаразди, вижити етносу в будь-яких умовах; з іншого, як наслідок, виживання переходить в пристосування за всяку ціну до інших умов, аж до зміни етнічної незалежності і знищення власного етносу. Хіба не найбільшими ворогами свого

---

[127] Чехов говорив сам про себе, що він з малоросів, з козацького роду; Достоєвський походив з сім'ї священників із Західної України; Булгаков народився і виріс в Києві.

Батьки Чайковського родом з України. На Україні жила і вся рідня композитора. Чайковський часто приїздив в Україну, де під впливом казкової природи народилось багато видатних творів композитора.

[128] Про цю негативну особливість східних слов'ян говорив ще М.Ломоносов, порівнюючи їх з німцями: "Если взять отдельного немца и отдельного россиянина, то первый – "баран", а второй – умница; но если взять десять немцев и десять русских, то первые – сила, а вторые – стадо баранов".

етносу в усі часи були українці, що здобували чини в інших етносах, особливо в Польщі і в Росії? Саме свої "виродки", або за їх допомогою, в багатьох випадках знищували українську мову і культуру, етику і мораль; вбивали своїх братів і сестер. Якщо ж до цієї пухлини додати 300-річний молох московсько-ординського етносу[129], що мов жорна перемолов в собі східну, південну і центральну Україну[130], знищивши майже всі етнічні ознаки на цій території, то загальний духовний стан етносу можна визнати критичним.

Більше того, вплив цього етносу призвів до крайнього духовного зубожіння, до розпаду етики і моралі, до заміни духовних цінностей на антицінності; коли антикультура антигуманізм, антиетика і антимораль тюремної свідомості стали органічною суттю душі багатьох і багатьох колишніх українців тих, кого Е. Кант, а за ним і інші європейські лідери називали і називають етнічним сміттям історії. Коли на вулицях з'явились тисячі бездомних, сотні тисяч сиріт при живих батьках, коли все – від душі до тіла – продається і купується, коли той, хто "має", дбає лише про своє черево і свої кишені, в той час, коли навколо мільйони обкрадених ними напівголодних і голодних громадян, коли забуті всі духовні цінності, а в думках лише гроші та "фізіологія" – що можна чекати від ракової пухлини власного етносу, своїх "виродків", від етносу "орди", якій не потрібні ні Україна, ні українці, навіть свої власні діти. Бо ким вони будуть, коли не буде України? Китайцями, турками чи американцями? Чи просто сміттям, нікому і ні для чого не потрібним? Бо без своєї Батьківщини, за межами свого етносу, в межах іншого (нічиєї території не буває ні в фізичному, ні в інтелектуальному, ні, особливо, в духовному плані) – людина перетворюється в бур'ян, у відходи; і, лише, іноді, за відповідних умов і ціну (за скільки себе продаси) – в елемент чужого етносу. Саме падіння в прірву бездуховності, привело до інтелектуального зубожіння, та ще в більшій мірі – до фізичного виродження етносу. Навіть не віриться, що надворі кінець XX сторіччя.

Життєдіяльність і функціональність якого завгодно об’єкту чи системи визначаються двома факторами: ресурсним і інваріантним. Перший фактор відомий в різних визначеннях кібернетики, інформатики, статистики, біології, економіки та інших галузей науки. В кібернетиці це відома теорема про дієвість системи: для досягнення поставленої мети (виконання задачі, цільової функції) необхідно, щоб система (чи об’єкт), що може самоорганізовуватись, з самого початку мала не менше ~ 75% необхідних матеріальних (структурних), інформаційних і енергетичних ресурсів. Якщо система не забезпечена необхідними ресурсами, вона переходе до стану хаосу, зупиняється або ж руйнується. В статистиці й інформатиці це відомий коефіцієнт стохастичності (к $\approx$ 0,75). У фізиці – коефіцієнт граничних або фазових переходів, він же межа між хаосом і порядком геометричних і фізичних структур, він же золотий перетин (φ = 0,618 …) в архітектурі, біології, в математиці, в інших чисельних розділах знання.

Аналіз забезпеченості України ресурсами не дозволяє зробити позитивні (багато в чому під знаком питання) висновки відносно життєздатності і функціональності цього державного утворення. Найбільшу тревогу викликає питання трудових ресурсів. При наявності в країні ~ 60% пенсійного і передпенсійного складу

---

[129] При визначенні російського етносу, як московсько-ординського, мова не йде про конкретних росіян, а про ту етику і мораль, про менталітет, що з підвалин Орди через тюрми і зони випливли страшенним брудом в душі населення колишнього СРСР.

[130] Якщо в одній державі об'єднати два етноси, то згідно з принципом Кюрі-Короленко, численніший, але менш розвинутий духовно етнос обов'язково перемеле інший, перетворюючи його структури в подібні до своїх. Його не зупинять морально-етнічні обмеження, бо їх у нього немає. Вовк не питає вівцю, чи хоче вона жити, навіть якщо це "найлюдяніший" вовк у світі.

населення важко говорити про позитивні вектори життєздатності України, особливо якщо це складова не компенсована іншим, в першу чергу технологічними, інформаційними і енергетичними ресурсами. В той же час подібний аналіз проводиться виключно на основі порівняльного підходу з точки зору небезсумнівної якості життя різних народів і ніяк не враховує цільової функції буття того чи іншого народу, його місця і призначення в розвитку планетарного суспільства.

Досягнення мети, виконання поставленої задачі (цільової функції) можливе лише при наявності необхідних для цього інваріантів: властивостей, співвідношень, законів і принципів, структур, констант, що не змінюються ні за яких впливів на систему, її деформацій і перетворень. Бачення і розуміння інваріантів системи дозволяє говорити не лише про призначення системи, але й про можливість її подальшого існування і виконання поставленої задачі, досягнення поставленої мети.

Які ж інваріанти буття України можна вирізнити на основі аналізу її історичного минулого і сучасності? Перше, на що необхідно звернути увагу, це мова народу. Мова – це фонетичне відображення нашого мислення, нашої свідомості. В той же час у відповідності з принципом Короленко – Кюрі результати нашої діяльності, нашої творчості, вклад у розбудову ноосфери залежать від структури мислення. Іншими словами – гармонія мови (мислення) породжує і гармонію творчості, впливає на якість створюваного. А кому невідомо, що українська мова є не лише одною із самих інформативних мов (наприклад, на ~ 10% більш інформативною, ніж російська), але й одною з найбільш гармонійних мов у світі?!

Другою інваріантною рисою українського етносу є його «космічність». В ракетно-космічній галузі, в науці і філософії українцю притаманні космічна системність, глобальність, бачення проблеми з космічної висоти. Майже 80% найбільш відомих у світі творців ракетно-космічної галузі народились в Україні, або ж їх батьки були родом з України. Якщо мова йде про науку, то досить згадати прізвища Тимошенка – творця сучасної теорії міцності; Гамова, який запропонував «теорію великого вибуху Всесвіту» і передбачив будову молекули спадковості ДНК; Пригожина – творця цариці фізики, неврівноваженої термодинаміки, Вернадського – вченого з воістину космічним мисленням, творця науки про ноосферу, а ще Чаргаффа, Катермака, Полюя, Остроградського, Боголюбова, Олександрова та багато – багато інших. У філософії це Ярослав Мудрий, Володимир Мономах, Сковорода, Соловйов, Достоєвський, Бєрдяєв, Ціолковський, Вернадський, і найбільше відома у світі жінка абсолютно космічного мислення, Олена Павлова – Блаватська. Та ж космічність відстежується в міфах і казках, у відичному світогляді, в народних піснях і баладах кобзарів.

Третє, що дає надію на особливу життєздатність народу в умовах глобалізму, експоненціально наростаючого світового тероризму XXI сторіччя, незалежність думки і дії від існуючих установок, так звана «хуторська свідомість», яка в епоху глобального зомбіювання планетарного суспільства дає шанс в час катастрофічних подій і змін на вживання і продовження своєї планетарної місії.

Четверте – це вчительство. Починаючи з трипільської цивілізації, де орії (орачі), в перекладі з санскриту «вчителі», і до наших днів найбільша кількість відомих у світі педагогів – новаторів народились, жили і діяли в Україні. Приклад тому Ярослав Мудрий, Володимир Мономах, Петро Сагайдачний і Пилип Орлик, а ще Магницький, Смотрицький, Ушинський, Левицький, Дорошкевич, Прокопович, Огієнко, Ващенко, Макаренко, Сухомлинський та безліч інших.

І, нарешті, це відома з історичних часів рівність чоловіка і жінки. Дружина (і він, і вона), Берегиня з великої космічної літери, не декларована, а реальна, дозволяє зберегти і пронести через тисячоліття перераховані вище інваріанти.

Можливо не такими окресленими по відношенню до інших народів, але досить суттєвими рисами нашого народу є творчість і винахідливість, універсальність і пристосовуваність до несприятливих обставин, упертість у досягненні мети, терплячість, вибуховість при переході до дії і захисту, схильність до духовного усамітнення, миролюбність, орійська інтернаціональність.

Зважаючи на все вище викладене можемо прийти до висновку не лише про космічне призначення нашого народу, але й про його осяйне космічне майбутнє, запрограмоване і від початку земної цивілізації в інваріантах буття українського етносу і пронесене ним через тисячоліття до наших днів! Чи скористаємося ми цим скарбом, чи продовжимо шлях заповіданий нам залежить лише від нас.

Русь Велесова

Частина III

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА

Як уже зазначалось вище, події, подані в Книзі Велеса, сягають давнини в 26000 років і кардинальним чином змінюють наші уявлення про шляхи-дороги наших пращурів у сивій глибині тисячоліть. Офіційна історична еліта Росії заперечує Книгу Велеса, вважаючи її підробкою. Особливо негативно проти неї налаштована православна церква. Щоб зрозуміти атмосферу недовіри до "Книги Велеса", необхідно її прочитати. Звичайно, важко довести достовірність книги після загибелі першоджерела. Та багато фактів, наведених в ній, стали надбанням історії лише в останні десятиріччя, а тому не могли з цієї причини бути підробленими.

І все ж, незважаючи на значення відомостей про історію орійських народів, особливу цінність для нас становлять релігійно-філософські уявлення наших пращурів, їх космічний світогляд. Об'єднані в цілісну систему вони мають таку глибину проникнення в космічну сутність буття, що сучасні світові релігії, порівняно з ними, є лише частковими випадками. І якщо поглянути в майбутнє нашого народу, то віриться, що справдиться "Заповіт Патріарха Орія" нащадкам і ми повернемось до віри пращурів.

"Книга Велеса" є священною книгою всіх слов'ян. Вона була написана (вирізана) кількома авторами з VI по IX сторіччя на букових дощечках[131] *і присвячена богу Сонця Велесу. Ця книга подає історію слов'ян-русів і багатьох інших народів задовго до нової ери, за день бога Сварога (26000років) і до хрещення Русі. "Велесова книга" відкриває нам духовний Всесвіт древніх русів, передає досвід багатьох тисячоліть духовних пошуків, боротьби, перемог і поразок багатьох народів Євразії. Це єдине Священне джерело народів Європи, що збереглося. Від священних книг греків і римлян (Рапсодичної Теогонії Орфея, творів Мусея, книг Сивілли) до нас дійшло небагато. Античні міфи й священну історію ми знаємо за перекладами пізніших авторів. Зберігся скандинавський епос XIII сторіччя, пісні скальдів "Старша Едда" і "Молодша Едда", та "Коло земне". Від священних книг друїдів залишились лише пізні ірландські перекази.*

В цьому ряді "Книга Велеса" займає особливе місце, бо це книга жерців, а тому її текст, найдавніший з відомих, є і найдавнішою духовною спадщиною Європи і Азії, бо за змістом опереджає і доповнює Риквіди, священні гімни Оріїв, і давньоіранську авестійську літературу. Сюжети і стиль розповіді "Книги Велеса" про прабатьків наближені до біблейських легенд про патріархів.

"Книга Велеса" спочатку зберігалась в бібліотеці Ярослава Мудрого, а потім з його донькою Анною переїхала у Францію. У Франції книги Анни зберігалися в королівській бібліотеці, як і Євангелії[132], написані глаголицею; пізніше в абатстві Санліс (майже 800 років) до Великої французької революції. Під час революції, коли "старі реліквії і якісь манускрипти" стали пролетарям не потрібні, співробітник російського посольства П. П. Дубровський скупив за безцінь багато античних, єгипетських, візантійських і старофранцузьких рукописів, у тому числі і більшу частину бібліотеки Анни. В 1800 році П. П. Дубровський повернувся в Росію, де, ймовірно, з причини фінансових труднощів, продав частину свого надбання відомому колекціонеру А. І. Сукуладзеву. В колекції Сукуладзева згадується і "Книга Велеса",

[131] О. Асов в книзі "Слов'янські боги і народження Русі" стверджує, що книгу створили новгородські жерці. От тільки бук росте в Карпатах…

[132] Ярослав Мудрий видав Анну за короля Франції Генріха І Капета. На слов'янському Євангелії (так званому Реймському) давали клятву при вступі на трон королі Франції і цей звичай заснувала Анна Ярославівна.

вирізана на дощечках, числом 45, за назвою "Патріарси". Можливо що вона мала назву: "Криниця, IX сторіччя, Чердиня, Олеха вишерца, про переселення старожилих людей і першу віру". Після смерті Сукуладзева його дружина Софія розпродала більшу частину колекції. Дощечки "Книги Велеса" придбали Неклюдови. Разом з дочкою Неклюдових Катериною вони попали в садибу князів Донських – Захаржевських, неподалік від Харкова. Після Жовтневої революції, під час Громадянської війни, ці дощечки були знайдені офіцером Білої армії Алі Ізанбеком, що цікавився історією. Разом з ним "Книга Велеса" попала до Брюсселю, де з 1924 року літератор (що писав на історичні теми) Ю. П. Миролюбов на протязі 16 років робив з них копії і займався дешифровкою. В 1941 році Ізанбек помирає, а його майно (близько 600 полотен разом з дощечками) реквізує гестапо, після чого доля "Книги Велеса" невідома. Подальша розповідь про "Книгу Велеса" подається московським автором Олександром Асовим в книзі "Слов'янські боги і народження Русі". Для читачів, що цікавляться подробицями, неважко і корисно познайомитись з цією книгою безпосередньо, бо в подальшій розповіді увага буде зосереджена на двох сюжетних лініях: історичному перебігу подій і на будові світогляду наших пращурів.

Події, описані в Книзі Велеса, захоплюють відрізок часу тривалістю в 26000 років – в рік Сварога. Це час прецесії осі нашої планети, її руху відносно дванадцяти зодіакальних сузір'їв. 26000 років тому Земля зазнала значних кліматичних змін. Прабатьківщина оріїв – острови в Льодовому океані – стала непридатною для житла. Зважаючи на незмінність потоку сонячної енергії на Землю на протязі сотень мільйонів років, зміну кліматичних умов можна пояснити лише зміною положення полюсів планети. За однією версією змінився нахил осі обертання[133], за іншою версією змінила положення земна кора відносно осі обертання[134] В результаті цих змін на Прабатьківщині оріїв установились полярні умови. Попереднє положення північного полюса, ймовірно, містилася в Атлантичному океані, південніше екватора, а південного - на Далекому Сході, північніше екватора. В той час лінія екватора, швидше за все, проходила через Нову Зеландію на острови Шпіцбергена. Та близько 26000 років тому Північний Полюс перемістився на Північ, в район Великих озер Канади. Почалось обледеніння Європи, яке сягало межі від Карпат до Уралу. Натомість в Сибіру були досить пристойні умови для життя таких великих тварин, як мамонти, про існування яких не могло бути і мови при глибоких снігах та тривалих лютих морозах. Одночасно з кліматичними змінами відбувалась міграція всього живого, в тому числі і наших предків. Відступаючи перед льодовиком вони дійшли до Причорномор'я і Прикаспію, де і знайшли собі нову Батьківщину.

Близько 12000 років тому на планеті відбулись чергові зміни. За легендами Земля захопила свого супутника Місяця, можливо відбулась інша космічна подія. Так чи інакше, але Північний полюс зайняв сучасне положення, відбувся всесвітній потоп, загинула Атлантида[135], розтанув Європейський льодовик, похолодало в Сибіру, загинули мамонти і деякі інші види тварин. Біля Чорного моря виникає перше державне утворення – Аратта, що залишила після себе протошумерський клинопис на глиняних дощечках в Румунії та на брилах Кам'яної могили біля Мелітополя.

---

[133] Але для зміни положення вектору моменту кількості руху планети необхідне надзвичайно потужне зовнішнє зусилля космічного масштабу, наприклад вплив іншого небесного тіла, приміром такого як Місяць. Можливо також, що це був прояв періодичності взаємодії Землі з полями Сонця.

[134] Ефект обертання сирого і вареного яєць, коли лише земна кора змінює своє положення відносно осі обертання.

[135] За одною з версій Атлантида існувала в Середземному морі, що було частиною Атлантичного океану і охоплювало значну частину Північної Африки. За цією версією останки Атлантиди необхідно шукати під пісками Сахари.

В VI тис. до н.е. нове похолодання змушує частину аріїв шукати кращої долі далеко від Батьківщини – в Інських краях (Західному Китаї та в Індії). В IV тис. до н.е після катастрофічного потопу частина аріїв (племена русів) з Західного Китаю повертається до Дону і Придніпров'я. Тоді ж, або дещо пізніше, через Іран і Кавказ на Батьківщину, після страшного землетрусу в Пенджабі, повертаються арії з Індії. Вони будують ряд міських поселень, створюють державу Руськолань по лівому березі Дніпра, по Дону і Кубані.

За 2.5 тис. до н.е. під тиском Китайської імперії арії назавжди залишають Семиріччя і відходять на Південь і Захід. Частина з них через Іран і Афганістан іде до Індії, відновлюючи там культуру Риквід, частина через Вавілон, Малу Азію і Грецію виходить до Карпат. Ще одна частина через Поволжя (Одін і Рус) повертається до північного Причорномор'я.

В кінці I тис. до н.е. карпатські слов'яни (племена Кия і Щека) поновлюють Руськолань, та вже в IV–V ст. н.е відходять знову до Карпат. На зміну Руськолані приходить держава антів, а згодом Київська Русь. Пращури русів втрачають віру батьків і приймають християнство. Закінчується Коло Сварога і завершуються події описані в Книзі Велеса.

Та перш ніж читач перейде безпосередньо до сюжетної лінії "Книги Велеса", необхідно звернути увагу на одну особливість цієї книги. Коли мова йде про ту чи іншу історичну особу, то необхідно мати на увазі, що під іменами Руса, Орія, Скіфа і т.п. слід розуміти назву народу, племені, чи роду. Князь, що очолював свій рід, отримував і ім'я свого роду, а тому за "Книгою Велеса" відомі кілька Русів[136], кілька Оріїв і т.п.

Основний зміст "Книги Велеса" викладено дуже конспективно, але в завдання автора і не входив детальний опис подій, висвітлених в книзі в їх послідовності. Головне завдання полягало в зрозумілому викладенні історії оріїв і в тому, щоб донести до читача сутність "Космосу слов'ян".

ВЕЛЕСОВА КНИГА

З Арктики в Причорномор'я. Переселення в інські краї.

Дві тьми років тому назад[137] наші пращури під проводом Бога Сонця Яра і Бога оріїв Вишня[138] пішли з арктичної(?) Прабатьківщини, бо настали холодні часи (Книга Велеса, Род I)[139]. Бог Яр привів орійські племена до Чорного (Руського) моря, а Бог Вишень дав людям вогонь, напоїв їх сонячним напоєм (світлом, сур'єю).

---

136 Одно із значень слова рус – це поле, орачі, село, хлібороби, селяни, це ті, хто вирощував "жовті колоски", які так нагадували променисте сонце. "ра+ус"=сонце+промені=рус, русявий.

137 Дві тьми – це день Бога Сварога, час прецесії земної осі. День Сварога дорівнює приблизно 25870 років. За цей час вісь земна обігає по колу 12 сузір'їв. В кожному сузір'ї вісь земна "перебуває" близько 2156 років.

138 За переказами різних народів Європи поблизу Північного полюсу розташовувались кілька великих островів, в тому числі: Білий (Фаворський), де володарював Вишень (Всевишній); Великий, де правив бог нічного неба (Зодіаку) Сварог; Туле, що належав богу Ковалю (і Громовержцю) Перуну; а також Золотий – на чолі з богом Сонця Яром. З острова Туле пішли західні і північні народи Європи, з Великого – індо-іранці і тюрки, з Золотого – слов'яни і з Фаворського – угро-фіни.

139 І так скотину водили пращури наші, і були батьком Яром приведені в Край Руський; тому, що залишившись потерпали дуже від ранніх холодів. І тоді дійшли ми до цього місця (Причорномор'я) і оселились вогнищанами на землі Руській. І так пройшло дві тьми (Книга Велеса, Род I, 1, 2).

Звичайно, орії прийшли не на пусте місце, бо біля Чорного моря в ті часи також мешкали люди, і були вони, вірогідно, негроїдами (про що свідчать археологічні знахідки черепів). Після настання великих холодів в Арктиці – похолодало і в східній Європі, а тому місцеве населення витісняли відразу два вороги: холоднеча і племена оріїв. Все живе – рослини, комахи, тварини і люди – переміщувалось в краї, до умов яких воно було пристосоване. Зміна одного населення іншим не відбувалось без кривавих сутичок між племенами різних рас і народів. І може тому в міфах багатьох народів Європи демони, диви і чорти чорні, а в Африці і Китаї – білошкірі і рудобороді.

Після великих холодів (Книга Велеса, Род 1,2) багато оріїв зневірилось в вірі в Бога, бо знову і знову приходила велика холоднеча[140]. Тому родичі наші стали битись за володіння іншими краями. І багато говорило, що не потрібно звертатись до Роду, бо немає спокою огнищанам. І стали вони вірити в Дия (Чорнобога) і його сина Індру, що стоїть біля трону Дия. І тоді орії пішли в Інські Краї (Індію і Китай)[141, 142].

За Риквідами (священними гімнами оріїв) в землі Інські оріїв вів великий пророк людства, боголюдина Рама. Частина оріїв зупинилась в Тібеті, на території Західного Китаю, де постала держава Куш і з столицею Вер, а частина дісталась Пенджабу в Індії, або П'ятиріччя.

Легенда про Богумира. Перша хвиля повернення оріїв

Держава Куш охоплювала величезні простори, від Каспію до Тихого океану і від Уралу до Індійського океану (хоча ця територія могла обмежуватись територією Середньої Азії та Західного Китаю). Одним з вождів держави був Богумир (відомий під іменем бога Іміра у скандинавських народів, царя Іми у слов'ян, Йуєші в Китаї, під іншими іменами в різних народів Євразії). В книзі Коляди розповідається, що за часів Богумира "… піднялись води великі, і Богумир з дружиною Славунією, з дочками і синами рятувались в Великому Дворі Кайле-града (коло-града) на Святій горі разом з іншими рослинами, тваринами і людьми[143].

Після потопу перед Богумиром постала непросте завдання одружити своїх дітей, бо земля стала безлюдною. В Книзі Велеса мова йде про трьох доньок Богумира – Полеву, Скреву і Древу, а також синів Сіву і Руса. За Велесовою книгою від дітей Богумира, що повернулись в Край Руський, пішли основні руські племена сіверян, русів, древлян, полян і кривичів. Спочатку руси займали території пониззя Дону і, ймовірно, їх столицею була Біла Вежа, що розташовувалась там, де Волга через Дон стікала в Азовське море[144]. Сіверяни зайняли території по притоках Дніпра: Десні,

---

[140] В VI–V тис. до н.е. Європа зазнала ще одного інтенсивного похолодання, яке закінчилось, вірогідно, потопом і іншими катаклізмами з IV тис. до н.е. В Біблії це часи Ноя.

[141] Відхід частини наших пращурів в інські краї відбувся в VI тис. до н.е. А до того на теренах Причорномор'я уже існувала писемність (Кам'яна могила, глиняні дощечки з написами, знайдені біля румунського містечка Тертерія і датовані аж до IX тис. до н.е.) і орне землеробство, про що свідчать археологічні знахідки упряжі на коней та волів, а також серп із спижу (бронзи) в Новгород-Сіверському районі Чернігівщини віком не менше 7000 років.

[142] Серед племен, що прийшли в Індостан були "криві" і "драва", яких ми знаємо під назвою древлян і кривичів.

[143] Опис цієї події нагадує біблейську легенду про Ноя. Можливо, що це переказ тієї ж самої події, можливо, що щось подібне відбувалось в різних місцях планети.

[144] Волга змінила напрямок своєї течії десь в III тис. до н.е., коли завдяки якимось катаклізмам Міотійські болота перетворились в Азовське море, утворилась Керченська протока, а Волга стала впадати в Каспійське (Хвалинське-Волинське) озеро-море.

Сулі і Ворсклі, а також по Донцю. Столицею сіверян було місто Голунь (Колунь, грецьке Гелон) на Полтавщині, біля нинішнього містечка Бельськ, на Ворсклі. Поляни розташувались в Середньому Подніпров'ї, а столицею в них був Київ. Древляни розселились по Прип'яті і їх столицею, можливо було місто Тур(ов), там, де Горинь впадає в Прип'ять. Кривичі розселились в верхній течії Дніпра і басейні Західної Двіни[145].

В період похолодання VI–V тис. до.н.е., після відходу частини оріїв на схід, життя в Подніпров'ї поступово згасало. Та після повернення нащадків Богумира і оріїв з Пенджабу в Край Руський, розквітла Трипільська культура.

Що спричинило повернення оріїв на Батьківщину сказати важко. Можливо причиною тому був "потоп", можливо етнічні конфлікти, можливо недостача природних ресурсів. Так, чи інакше, але повертаючись назад арії заснували знамениті міста того часу Аркаїм (Південний Урал) і Асгард, столицю асів.

Асгард містився на схід від Танаквісля (Дону) і вождем асів був знаменитий бог-лицар скандинавських народів Один(Одін). Та повернення Одіна було пізніше…

Друга хвиля повернення оріїв

В ті ж часи, коли орійські племена Богумира потерпали від потопу, в Індії, в П'ятиріччі (нинішній штат Пенджаб) відбувся страшний землетрус. Як розповідає Книга Велеса (Рід 1,2), з причини відходу від віри батьків, від віри у Всевишнього Рода "дуже розсердився і став лютувати … бог Сварог". І будівлі родичів були зруйновані, і скотина загинула, падаючи в глибокі розщілини, що утворювались під час землетрусу. Ті, що залишились живими, звернулись до Яруни (Арджуни в індійському епосі), щоб він вивів племена оріїв з індійських земель. Так в IV тис. до н.е. відбувся ще один поворот історії. Яруна з синами Києм, Щеком і Хоривом, а також з братом Кісеком повели інських орійців до Причорномор'я.

На Кавказі, поблизу гори Арарат, сини Яруни заснували міста Куар (Кий), Мелтей (Щек) і Хореан (Хорив). На території Північного Кавказу інсько-арійські племена розділились на народ Кісека (майбутніх ванів, пращурів романо-германських народів, і слов'янські племена куявів (відомих пізніше в Польщі), чехів (від роду Щека) і хорватів[146] (від Хорива). Куяви і чехи спочатку мешкали в середньому Подніпров'ї, а вани і хорвати зайняли території по Дону і Приазов'ю.

Розселення племен Яруни і Кісека ослабило дружини орійців, чим скористались яги-єгуни (угро-фінські племена, що мешкали північніше Середнього Поволжя). В результаті війни з ягами більшість народу Кісека загинула і якби на допомогу не прийшли воїни Яруни, то племена ванів були б знищені повністю. Після цих подій Кісек пішов далеко на північ в Скандинавію. Як сказано в Книзі Велеса: "…

За іншими легендами у Богумира було багато дітей. Окрім згаданих називаються Купальниця, Ранниця, Вечорниця і Полудниця, а також Плуга, Подага і Прия. До Сіви і Руса додають синів Кімара (майбутнього пращура кімерійців), Скіфа (прабатька скіфів) і Казара (Касара, Касака, Сака), що дав родовід народам саксської групи.

В пошуках подружжя для своїх дітей Богумир поїхав до священного дуба, де вночі, розпаливши вогнище, приніс жертви в честь бога Вогню. І тоді до Богумира з'явились діти бога Вогню Зоревик, Полуденник, Вечірник і Північник – охоронці і зберігачі чотирьох сторін світу. Звали їх кумарами (юнаками) і зійшли вони з хребта Кумартаг, що з'єднує гори Яматау (підземні) і Іереміль (небесні, вирію). За ними з'явився Семаргл, а потім Велес в супроводі дітей мудреців, що мали вигляд ведмежат і були душами семи зірок Великої Ведмедиці, за іменами Крив, Пров, Браг, Ант, Подаг, Арк і Сава. Богумир повернувся з ними в Кайле-град і одружив своїх дітей з дітьми богів. Потомство дітей поклало початок багатьом великим родам і народам.

[146] Пізніше хорвати відійшли до Карпат, а потім, під натиском готів (нащадків ванів) на Балкани.

до Земель Кісека ходять наші отари. І там є земля Одіна, який пішов від нас до них. І там бились. І там ми бачили руку, що загрожувала нам, і бачили Суворого Одіна…" (Книга Велеса, Троян, IV).

В землях Русі інські орії злилися з місцевим населенням і племенами русів, що повернулись з Семиріччя[147], а сини Яруни заснували нові міста на Північному Кавказі на Дону і на Дніпрі[148]. На час повернення першої хвилі оріїв на Батьківщину і припадає спалах Трипільської культури. За археологічними даними, Трипільська культура створювалась русами (полянами, сіверянами, русами), що спілкувались на протогерманській мові, і індо-орійськими племенами, що говорили на протослов'янській мові. Підтвердженням тому є письмові знахідки, виконані на різних мовах і різними алфавітами: протошумерським клинописом, протогрецькими буквами і рунічними знаками протогерманської писемності. Із цих трьох найдавнішим був протошумерський клинопис, яким користувалось місцеве населення ще задовго до відходу оріїв на схід[149]. Руси і орійці, що повертались на Батьківщину користувались уже дещо трансформованими алфавітами, від напівієрогліфічних (нащадки Богумира) до рунічних – асів Одіна і готів. Характерною особливістю всіх цих алфавітів був різноманітний клинопис[150].

Богумир і Ящер

Та повернемось до "Велесової книги". Богумир (за легендами) жив майже тисячу років[151], а його держава займала практично всю Євразію[152]. Богумир вчив людей ремеслам, землеробству, будівництву, дав основи державотворення і знань про будову Всесвіту[153].

Та з часом влада і слава затьмарили його серце і Богумир вирішив, що не існує в світі нікого вищого за нього. Він починає вимагати, щоб його мали за основного бога. По всій території Євразії почались конфесійні і етнічні конфлікти, чим скористався Чорнобог – Ящер, що заснував Вавилон. Почалась світова війна поміж прибічниками Богумира (Білобога) і Ящера (Чорнобога), яка після багатьох битв закінчилась поразкою Богумира. За Богумиром залишився лише Китай, до якого на той час (середина III тис. до н.е.) належав східний Казахстан, регіони Тянь-Шаню і

147 Під Семиріччям вважають район озера Балхаш, хоча з цього приводу існують і інші версії.

148 Можливо саме сини Яруни заснували Білу Вежу, Голунь, відновили Київ, бо час приходу дітей Богумира і синів Яруни приблизно той же.

149 Як уже говорилось, це протошумерський клинопис Кам'яної могили, що на р. Молочній неподалік Мелитополя.

150 Писемність трипільської культури вплинула на спадкоємну, що носила назву руського письма і якою за арабськими довідниками, користувались ще в I тис. н.е. хозари і готи. Перші Євангелії і Псалтирі, задовго до Кирила і Мефодія писались на буквиця від буку(дощечки для письма) – руським письмом. Кирилиця цих двох відомих просвітників – це не алфавіт народної мови, а алфавіт церковно-слов'янської мови (що походила з батьківщини просвітників Македонії) і адаптованої з одного боку під народну мову русів, з іншого – під церковні книги, написані на грецькій мові. Ця синтетична мова мало впливала на корінне руське населення, але в значній мірі позначилась на формуванні в XIII–XV віках н.е. мови російської, коли завдяки цій писемності і християнській релігії спочатку населення Московського князівства, а потім і десятки народів майбутньої імперії переходили на державну мову.

151 Цікаво, що і родовід євреїв в Старому Заповіті відраховує тривалість життя пращурів сотнями років, що наводить на думку про спорідненість міфологій євреїв і оріїв.

152 На користь такого твердження говорить те, що легенди про Богумира збереглись практично у всіх народів Європи.

153 Свої знання Богумир отримав від богів, найбільше – від Велеса. (звичайно, за легендою, авт.).

Алтаю. Саме в цих межах існувала Китайська імперія Сюнну (Хунну)[154]. За переказами, Богумира за "перероджения" вбиває Один, який на той час став втіленням Велеса[155]. Один, після цієї події, не стає головною діючою особою в державі Богумира, а з племенами асів повертається до Поволжя, де володарює в столиці асів Асгарді.

Після Богумира в Китаї володарює Адвін, він же Двоян[156], з династійного роду Богумира. Ящеру було заповідано, що його трон впаде від нащадків Богумира, а тому він шукає їх і знищує. В Китаї Ящер вбиває Двояна. Дружина Двояна з дітьми Орієм, Поришем і Арком-Мосем (Ведмедем) тікає в Семиріччя, де царював старший син Двояна Троян. Від синів Двояна пішли нові роди і нові племена оріїв, що на протязі наступних тисячоліть визначили перебіг подій в Азії і Європі.

В Арія в Семиріччі народились сини Тур і Сармат, в його брата Поришa-Печеніг. Від них пішли торчини, сармати і печеніги – іранські і тюркські племена.

Ящер (він же Чорнобог) захопив Китай і направив війська сюннів в Семиріччя, де зруйнував головні святині оріїв. І тоді Орій сказав: "Йдемо від землі цієї, де хунну братів наших убивають і часто кров ллється (Книга Велеса, Род III).

Третя хвиля повернення оріїв

Під проводом Орія і його синів Тура і Сармата арії з Семиріччя пішли на південь і обійшовши Каспій з півдня, зупинились на деякий час в Ірані(Аріані). Тоді ж орії захопили одне з найбільших міст Старого Світу, засноване атлантами, Алтинград[157].

Відхід Орія і його роду з Семиріччя був викликаний війною з Ящером, правителем Вавилона. І ця війна не припинялась і надалі ні в Передній, ні в Малій Азії. Перший нищівний удар арії нанесли по цитаделі Ящера місту Бейт-оль-муккадесу, Священному місту, яке орії іменували Єрусалимом. "Ми пішли з Семиріччя, з гір Орійських … і прийшли в Дворіччя і там розбили всіх своєю кіннотою, а потім пішли в землю Сирії", так сказано в Книзі Велеса, Род III. Саме оріям (хіберам[158] і гіттітам-гіксам) Бог обіцяв землі в Палестині[159].

З Азії арії, яких вели Орій, Пориш і Мосем (Арк), а також сини Орія Тур і Сармат, пішли в Європу, на землі своєї Пробатьківщини. Арк з Поришем і своїми родами зупинились в Греції. Арк народив Пелега, від якого пішов рід пеласгів, перший арійський народ Середземномор'я[160].

---

154 Коли мова заходить про походження гунів, то дехто з істориків відносить їх саме до китайської народності "сюнну", хоча ця імперія існувала на три тисячі років раніше і не могла бути джерелом руху народів в I тис. н.е.

155 Якщо це так, то або описані події відбувались раніше, або Один заснував Асгард майже на тисячу років пізніше, бо після Богумира були Адвойн, Троян, Само, Зорян і патріарх Рус, або другий Рус, який зустрівся в Асгарді з Одіном.

156 За переказами Один був братом Двояна.

157 Нині це величезне, малодосліджене городище Алтин-депе на півдні Туркменистану.

158 За цією версією імена Орія і Моска стали праобразами Аарона і Моісея. Підтвердженням цієї версії є те, що за Августином "…Манасія не спадкував "Бежана" – воно ж місто Бет-Сана (XI ст.до н.е.) – бо воно є місто скіфське Скіфополь (округ Галілеї). Може тому, що в Галілеї жили нащадки скіфів, у Ісуса Христа були сині очі, а його апостоли (всі галілеяни) відрізнялись від родичів з племен ізраїлевих".

159 На цей же час (II тис. до н.е.) припадає і друге вторгнення аріїв в межі Індостану.

160 Пеласги (пела+сги – морем народжені) – це филистимиляни Біблії, під контролем яких знаходилась Галілея. Відомі з XXV ст. д. н. е., як засновники Кріто- Міккенської культури.

В XIII–XII в.в. до н.е. культура пеласгів відстежується від Дунаю, через Трою, до Палестини. Близькі пеласгам тирсени мігрували в Італію і стали етрусками, народом, що заснував Рим в754р. до н.е.

Орій пішов північніше, на Дунай[161] і був відомий грекам під іменем скіфського бога війни Ареса. З Дунаю Орій ходив на Кавказ, де вже осіли слов'яно-руські племена, що прийшли туди з батьком Русом[162].

Заповіт Оріям

На Кавказі Орій отримав від Сварога "Заповіт оріям". В Книзі Велеса, в дощечці Род III сказано.

І ось Сварог, який суть Сам Творець, сказав Орію:

"Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Дажьбог буде Батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам скаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.

І ви будете народом великим, і переможете весь світ, і розтопчете роди інші, які видобувають свої сили з каміння і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватись за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви облишитесь мужності, і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І тоді Боги скажуть вам:

Любіть Заповіт батька Орія! Він для вас – Світло Зелене і життя! І любіть друзів своїх, і будьте мирними між родами!

За Книгою Велеса "Заповіт" був даний Орію, коли він ішов із світу земного до Бога. І тоді закінчилась епоха Лади (Тільця) і настала епоха Білояра (Овна).

В "Заповіті" батька Орія дано бачення всієї майбутньої історії слов'ян, сказано про майбутній їх відхід від прадавньої віри, і про наступне повернення, про нове явлення "Заповіту" нащадкам батька Орія[163].

Існує і інша версія заснування Риму. За стародавньою легенді Рим заснували сини "вовчиці" (волхви) Реї Сільвії (на проторуській мові волхв – вулф – вовк) Ром і Ромул. Відомо також, що ще до недавніх пір серед італійців ходила легенда, згідно з якою Рим заснували руси із-за Дніпра, і що перші римляни були русяві. Ця легенда може відображати дійсні історичні події, бо на той час в межах Десни, Сули і Ворскли мешкали сіверяни, з якими в багатьох авторів пов'язана назва Русь, а два старовинних міста "підозріло" носять назву Ром-ни і Ром-а-дан. За Велесовою книгою ця територія входила в баготовікову державу Русколань, столицею якої періодично були Біла Вежа на Дону та Голунь (Колунь) на Ворсклі.

[161] На Русі завжди була туга за Дунаєм; багато міфів слов'янських пов'язано з Дунаєм.

[162] Батько Рус, праправнук Двояна, правнук Трояна, онук Само і син Зоряна був другим Русом. Перший Рус був сином Богумира і жив на 2000 років раніше.

[163] Патріарх Арій мав прізвисько Оседень – Мудрець. В легендах германських і скандинавських народів відомий під іменем бога Тора. Серед протослов'ян відомий більше під іменем вождя кіммерійців Таргитая (Тор-гитая). За скіфською легендою у Таргитая (1524р. до н.е.) було три сини: Колоксай, Ліпоксай і Арпоксай. Від Колоксая пішли пара-лати (протолитовці), від Ліпоксая – скіфи, від Апроксая – катиари (тріспії). За цією ж легендою (записаною Геродотом) скіфам упали з неба плуг, ярмо, секира (сокира) і чаша. Вони були такі гарячі, що їх зміг взяти в руки лише Колоксай, що став вождем скіфів – землеробів. За тією ж легендою Арпоксай заснував Трою.

Патріарх Рус. Русколань. Венеди і вандали

Як уже згадувалося вище, на Північний Кавказ, в пониззя Дону, ще до приходу туди родів Орія свої племена привів Патріарх Рус, син Зоряна, онук Само, правнук Трояна. На відміну від Орія шлях Руса лежав до річки Ра (Волги, що в ті часи впадала через Дон в Азовське море). Легенди скандінавських народів розповідають, що в тих землях правив Одін, брат Двояна, втілений Велес. Він же цар Асгарду в скандинавській "Сазі про Інглінів". Асгард знаходився на схід від річки Танаквісль (Тана, Дана, Дон; Тана+Вісла=Танаквісль, грецьке Танаїс). Роди Руса в Асгарді з'єднались з родами Одіна і Рус схилив голову перед нащадком бога Сонця.

З Асгарду руси і аси Одіна ходили походами на Кавказ і в Європу. Спочатку вони билися з ванами, за якими стояв Чорнобог Ящер.Битви з воїнами Ящера відбувались як в Азії, так і в Європі. І тоді костобокам-сакам-рибоїдам дістались землі в Скандинавії, і від них пішли сакси[164].

Руси другої хвилі створили могутню державу Русколань[165] від Дону до Кубані, що займала більшу частину лівобережжя Дніпра а також майже всю територію басейнів Дінця, Дону і Кубані. Ймовірно, саме руси витіснили ванів в Центральну Європу, що отримала назву Венедія. Частина ванів-венедів влилася в германські (вандальські), частина в західнослов'янські і прибалтійські (венедські) роди.

Рус прийшов на Дон в середині третього тисячоліття д.н.е. разом з братами Словеном і Скіфом. Якщо Руси другої хвилі розташувались по Лівобережжю Дніпра, то словени і скіфи по Азову і Причорномор'ю, відтіснивши ванів на правий берег Дніпра, а потім-в Карпати[166]. Між племенами русів, словенів та скіфів і нащадками Кісека (що прийшов з інськими аріями Яруни) ванами весь час точились сутички, а тому Словен з своїм родом пішов на північний Захід, до Польщі, де заснував Старград[167], а пізніше, в землях ягів, Славенськ[168].

В ці ж часи (за Велесовою книгою) вперше на території Русі згадуються гуни, що зруйнували Голунь, засновану Києм, Щеком і Хоривом: "... І побачили ми проти себе озброєних готів, і мали битись за життя своє в той час, коли гунни йшли по стопах батьків наших, нападаючи на них, вбиваючи людей і забираючи худобу".

---

[164] Кожний народ, витіснений з своєї природної ніші, шукає подібну: землероб – для землеробства, риболов – для рибальства, кочівники – де пасти худобу.

[165] Русколань відома і за грецькими літописами, але більше як Артанія – земля хліборобів (артос – хліб, грецьке). В IV ст. до н. е. Русколань – Артанія входила в склад скіфської держави з столицею в Неаполі-Скіфському (Новгороді). Греки поділяли Скіфію на скіфів – орачів, царських скіфів, землеробів і кочових. Геродот поселяє царських скіфів в Герах, куди можна добратися за сорок днів на північ по Борисфену (Дніпру). Цю територію займали сіверяни, вони ж "артос", артанці, хлібороби. До скіфів – землеробів відносилися поляни – сонцепоклонники, столицею яких було місто Гелон. Можливо, то була Голунь на Ворсклі, можливо це був доісторичний Київ, що в своїй історії мав кілька назв.

[166] Наприкінці I тис.д.н.е., на початку I тис.н.е. вони повернулися в Причорномор'я уже під назвою готів (годів).

[167] Пізніше словени під натиском готів відійшли на Ільмень і в землях ягів заснували Славенськ, але не затримались там і відійшли в Карпати

[168] З часом Славенськ був зруйнований ягами-єгунами і відновлений лише в середині першого тисячоліття уже під назвою Новгорода.

До русів на ті часи "Велесова книга" відносить русів, борусів, дулібів, скіфів, антів і сурожців[169].

Троянові віки. Межі етносів в II-I тис. д.н.е.

В наступному сюжеті Велесової книги мова йде про Троянові віки (II тис. д.н.е.-середина I тис. н.е.).

В VI ст. д.н.е. в Скіфії[170] (в Руськолані) правив Аріатна. При його царюванні руси перейшли від бронзової до залізної зброї. Аріатна зумів об'єднати всіх скіфів (русів). На початку VI ст. до н. е. він розгромив Урарту[171], підкорив грецькі причорноморські колонії, значну частину Європи, дійшовши до Балтійського моря і до Берліну.

В IV–V ст.д.н.е. південні межі Русі все більше турбували греки, які захопили майже все побережжя Чорного моря і старовинні руські міста Сурож і Корсунь.

Інські арійці, що прийшли до Карпат з Малої Азії під проводом Патріарха Орія, конфліктували з дасунями (майбутніми румунами) і даками(предками германців). Очолив боротьбу проти германців король Беріг, що привів свій рід із Скандинавії. В IIIст. н. е. в битві з данами руси зазнають поразки і їх флот переходить на службу до данів. Після цього дани вторглись в Скандинавію і завоювали народ "роусі", асів-венедів, нащадків Одіна, племен, що прийшли з Асгарду в часи об'єднання русів Патріарха Руса з ясунями (асами) Одіна. На той час венеди займали всю Центральну Європу і більшість топонімічних назв в Європі мають слов'янське походження, наприклад Берлін, Лаба(Ельба), Прусія і т. п.

Стосовно Прусії – то це землі литовських племен, слов'янських за походженням, "скіфів-землеробів", що мешкали в I–II тис.д.н.е. в Подніпров'ї і мали назву лотва (землероби). Можливо ця назва споріднена з назвою знаряддя обробки землі лопатою. Лотва пішли зі Скіфії з словенами, які заснували Старград в Польщі, а пізніше Новгород на Ільмені.

Для допитливого читача необхідно зробити ще одне зауваження. Від прочитаного про безперервний рух племен і народів у читача може скластися враження, що всі народи перемішані і ситуативні і що ніколи не існувало чітко окреслених меж етнічних територій. Але при більш уважному погляді можна бачити, що території по Волзі і за Волгою завжди були землями тюркутів. Пращури слов'ян і германців, мешкали в Семиріччі тимчасово (з VI по II тис.д.н.е.). Угро-фінські народи займали територію на північ і схід від умовної лінії Південний Урал – Ока – Прибалтика (нинішня Естонія) – Скандинавія (територія Фінляндії). Угро-фінські племена на той час відомі за назвою ягів-людоїдів. Саме племена ягів і хазар-ягів найбільше досаджали русам з півночі і сходу[172]**.** Територія розселення русько –

---

[169] Маються на увазі племена, що жили біля Сурожа і Корсуня, заснованих за часів Руськолані в Криму (VIII ст.д.н.е.).

[170] Маркіан із Гераклеї Понтійської в 400р.н.е. визначав розміри Скіфії як півтори тисячі кілометрів на півтори тисячі. Скіфія мала 53 міста і 56 племен.

[171] Тоді ж руси (за Велесовою книгою) ходили на Вавилон і Єгипет. В Мідії – це саки, з якими туди прийшов Заратуштра.

* За Шильовим Ю. Троя I була заснована в 2920 р. до н.е. Загинула під час Дарданового Азовського потопу 2600-2700рр до н.е. Трою II і Геліон (біля с. Більськ на Полтавщині) у 2591 р до н.е. Славен і Рус. Цікаво, що після завершення Савур-могили (бл. 3100 р.д.н.) з'являється Троя I, як анступна ланка в культурологічному поступі наших пращурів.

[172] В хазарському каганаті, до складу якого входила і частина угро-фінських племен з Середнього Поволжя, головним богом був Ягве, що згідно з Біблею, весь час "вимагав" жертвоприношень. В "Велесовій

слов'янських племен обмежувалась з півночі Нижньою Волгою, далі по Дону до Оки і через Брянськ, Смоленськ, на Західну Двіну; з півдня кордонами Русі були Північний Кавказ, Кубань, Причорномор'я, Дунай, Карпати і більша частина Польщі[173]**.**До безпосередніх русів слід віднести племена полян**,** сіверян, кривичів, древлян і самих русів, а також литовців, прусів, роусі в Швеції і Норвегії (що пішли з Русі в II–I тис. до н.е)**.**[174]

Кожний суперетнос займав території, до кліматичних умов яких був пристосований. Тюрські племена займались скотоводством; слов'янські – землеробством і скотоводством; угро-фінські – полюванням і збором дарів природи. Ареал протогерманських племен спочатку співпадав із слов'янським (нижня Волга, Дон, Придніпров'я і Причорномор'я, Дунай, Карпати), поступово прийнявши сучасні межі романо-германських народів.

Четверта хвиля руху оріїв

Беріг підкорив всі центральноєвропейські слов'янські племена венедів. Тоді багато слов'янських племен пішло до Дніпра і в Руськолань до Голуні, де відновили слов'янську мову від сармато-іранської і розчинили в собі племена третьої хвилі (скіфів, сарматів і алан) [175,176]. Відбувались указані події з VI ст.д.н.е. по 430 рік н. е. В

книзі" сказано: "Боги русів не беруть жертв людських, а варяги(вар+яги, або водяні яги, – угрофінські прибалтійські народи) і алани приносять жертви людські". Прихід варягів з Новгорода на Русь призвів до встановлення жертвоприношень і в Київській Русі, заборонених знову з приходом християнства.

[173] Для тих читачів, що цікавляться своїм походженням від конкретного племінного роду (за місцем проживання дідусів і бабусь, а також їх рідних) можна навести приблизну географію розселення слов'янських і руських племен на IX–X ст.н.е.:

-по Дунаю: серби, хорвати, словени і словаки;
-по Дніпру: поляни і сіверяни;
-по Дону і Донцю:сіверени, аси, руси;
-по Кубані: касоги;
-по Оці: в'ятичі;
-по Сожу: радимичі;
-по Березині і Верхньому Дніпру: дреговичі і кривичі;
-по Німану: лотва;
-по Віслі: поморяни, куяви, ляхи, великі і малі поляни, пруси, дуліби;
-по Дністру і Пруту: білі хорвати, тіверці;
-по Бугу: угличі, бужани;
-по Волхову: словени (а взагалі – це території угро-фінських племен корсі, ільмів, весі і жмуді);
-по Західній Двіні: полочани і кривичі;
-по Одрі і Ельбі: чехи, лужські серби, поморяни, моравці.

[174] Необхідно зауважити, що слов'яни і руси – це (за Велесовою книгою) дві різних етнічних групи, що перетинаються в межах сучасних України і Білорусії. До слов'ян додатково входять серби, хорвати, протоболгари, словени, словаки, чехи і поляки, що сформувались з приходом інських аріїв і не є русами. В той же час деякі народи (частково північно-кавказькі-такі, як алани, протошведи, протонорвежці, протопруси, протолитовці) є русами, але не є слов'янами. Так, в Велесовій книзі мова йде про сутички слов'ян з аланами.

[175] З Велесової книги випливає, що основною мовою на Руськолані була протогерманська, вона ж проторуська, і що ця мова відрізнялась від тої, що принесли з собою племена Патріарха Арія через Дунай і Карпати.

[176] Геродот називає скіфів-хліборобів (сіверян) сколотами (грецьке-частокіл, огорожа навколо поселення). Вони ж скоти в Британії. В перекладі з грецької скіф-сердитий, похмурий, суворий. По латині severi – сіверяни Геродота. Шотландці і зараз називають себе "скотами"–скитами. Стародавні кельти прийшли в Великобританію з Великої Скитії – це Геродотові сколоти, вони ж кельти. Вони ж (за переказами) спорудили знамениту обсерваторію "Стоухенджа".

VI ст.д.н.е. Щек (Чех) привів свій рід в Карпати, а вже в I ст.н.е. відійшов до Дніпра, звідки в 430 р. повернувся знову назад, в Карпати [177].

В "Велесовій книзі" сказано: ... Кий вів русів, і Щек вів свої племена, а Хорив своїх хорват, і йшли вони в землю ту, бо були онучата Божі. І відійшли Хорив і Щек звідси, а ми сіли в Карпатських горах. І там були інші міста, побудовані другими і мали ми інших співплеменників, і мали багатство велике. І тоді вороги напали на нас і ми побігли до Києв-града і до Голуні. І там оселились.

То ж Кий (кияни-русичі) залишились в Києві, Щек пішов на захід сонця і Хорив забрав своїх воїнів. Деяка частина із роду Щека оселилась з русичами і відновила Руськолань. Ми підкорились Кию і з ним зібралась Русь воєдино. А венеди (західні слов'яни) стали іншою силою і не пішли з Руссю. Але вона мати наша, і ми діти її, і будемо з нею до кінця".

І тоді Кий пішов на болгар (гунів[178]), ... і взяв Голунь град ... і русичі там осіли ... і стала та земля нашою ... і була вона Руськоланню ... це земля наша і навіки буде Руссю ... Але пішов Кий від нас, і велика свара пішла між русами за розподіл країни ... І прийшли годи (готи) з єгунами (гунами), і впала Руськолань. І тоді коли створювалася Київська Русь і Антія ... І готи нас злякались і пішли на північ.

Тричі Русь гинула і тричі відновлювалась. І ми бились з гунами і відкинули їх до краю Сінського (за Волгу)... Та знов багато племен прийшло в наші степи, і не видно стало від стріл Сонця, і від дзвону мечів не чути було голосів. І ми б загинули, якби не були єдині.

В 543 р.н.е. готи захопили Київ і вбили князя Свентояра, якого обрали Борусь і Руськолань. Піднялась тоді Русь і з ханом Баяном розбила готів під Воронежцем. Та після готів і гунів прийшли обри і було їх як піску морського. І ми їх зупинили, і бились з ними, але не було ладу на Русі і тому обри перемогли[179]. І пішли наші роди на Дунай і там отримали перемогу над ромеями. А після знову прийшли гуни і ми їх розбили. І ось на Волинь ми прийшли, і бились там з ворогами анти Мезамира, і отримали перемогу над готами, і були розбиті вони нами. Та потім прийшли обри і вбили князя Мезамира... І тоді синє море відійшло від Русі[180].

Бус Білояр

В III ст. н.е. в історії наших пращурів відбулась неординарна подія. 20 квітня 295 року народився Бус Білояр – Бус Біле Сонце (про цю подію мова йде в "Бояновому гімні" і в "Книзі Велеса"), спадкоємець престолу Руськолані – Антії[181].

---

[177] Перша хвиля чехів (племена Щека) інських аріїв прийшла в Карпати ще в IV тис.д.н.е. Тоді ж в Карпати прийшли хорвати (Хорив) і куяви (Кий). Частина цих племен залишилась на Русі (хорвати на Кубані і в Приазов'ї, чехи по Прип'яті, куяви на Дніпрі). В середині першого тис. д. н. е. під натиском кіммерійців до Карпат відійшли і вони. Це була друга хвиля переселення, а третя відбулась в V ст.н.е.

[178] Під гунами в Велесовій книзі виступають різні племена, але найчастіше це єгуни (угро-фінські племена) в союзі з тюрськими, що змінили в Поволжі асів Одіна, та готи.

[179] Мова йде про війну антів з обрами в 602 році. Вважається, що обри прийшли з Сирдар'ї, рятуючись від експансії тюрк-ютів.

[180] В Велесовій книзі про ці події говориться наступне:

"...Єсь ми Дажьбогові онуки і не сміємо нехтувати слави нашої і заповітів... Се ж бо Анти були по Руськолані, а вдавнину були ми Руси. Се Волинь була попереду і била ворогів, бо хоробра є; та Волинь найперша родом є. І ось підпорядкувалась вона і анти Мезамирові, і отримали перемогу над годами і розтрощили їх на двоє. І тоді годи зібралися з єгунами і з ними на отців наших напали і були розбиті і знищені. А по них прийшли обри... і тоді синє море відійшло від Русі".

[181] Рід Білоярів походив від союзу родів Білогорів і Орія Оседня – роду Ярів.

Дитинство Буса проходило в Києві Антському, де волхви навчали його мудрості за священними книгами, що зберігались в старовинних храмах, побудованих чарівником Кітоврасом (Мерліном) і птицею Гамаюн за повелінням бога Сонця. Пройшовши шлях навчання Бус став Побудом (Буддою, пробудженим), духовним вчителем і вісником волі богів. Він відновив ведичні знання і погляди на Русі. В Книзі Велеса (Бус I, 2:1) про це сказано так: " Муж Правий сходив на омовницю і рік про те, як іти по Путі Праві. І слова його збігалися з діями і про нього, Старого Буса, говорили, що він творив треби і був лєпим, так як і діди наші". В Бусовому Провіщенні дається космогонія і філософія слов'ян. Бус казав: "Явь – це те, що минає, плинне; те, що створено Прав'ю. Навь же – після неї, і до неї теж Навь. А в Праві є Явь. І все, що відбувається в Яві, є відображенням того, що відбувається в Наві, в світі богів і духів. І, що війні на Землі передує війна на небесах. Часи Буса Білояра були часами протистояння Руськолані і готів Германареха. Як сказано в Книзі Велеса (Бус I, 6:1) "... І була повергнута Руськолань готами Германареха. І взяв він дружину від роду нашого і вбив її. І тоді вожді наші потекли на нього і Германареха розбили. За свідченням готського історика Іордана конунг готів Германарех був великим полководцем, який завоював майже всю Східну Європу. За Книгою Велеса (Бус II, 2:2) Германарех спочатку "пив вино за дружбу" з слов'янами, а потім "пішов з мечем на нас". Мирний договір був скріплений одруженням Германареха з сестрою Буса Лебіддю. Та за кохання Лебеді до сина Германареха останній вбиває і його і дружину, після чого почалась війна між готами і русами. І коли Германарех підступом розбив русів і пішов в Руськолань, проти нього піднялись всі руські племена і під проводом Буса розбили готів.

В Книзі Велеса про цю подію розповідається так: "... це Білобог повів наші раті і кінноту. І тут ми побачили в лісах чарівників, що прийшли до раті і взяли мечі. І бачили ми чудесників, що творили велике диво, як із жмені землі, піднятої до неба, встають раті небесні. І течуть вони на ворогів, і ввергають їх в могилу..."

Бус провів реформу календаря, уточнивши дати проходження найбільш яскравих зірок через нульовий меридіан[182], і, відповідно, дати найбільших ведичних свят (пізніше трансформованих в християнські). Згідно з календарем Буса в 368 році нашої ери закінчилась епоха Білояра (Овна) і розпочалась епоха Роду (Риб). Закінчився Великий День Сварога, настала Ніч Сварога. Втілення Вишня має бути "розп'ятим"[183], а влада переходить до Чорнобога. Тексти Книги Велеса наповнені очікуванням цієї події. Коли почнеться обертатись нове Колесо Сварога і почнеться новий відлік часу: "І ось Мати Сва співає про День Той. І ми чекаємо Час Той, коли почнуть обертатись Колеса Сварога. Цей час за піснею Матері Сва настане" (Книга Велеса, Троян III, 3:2).

Повернулось Небесне Коло, і настала Ніч Сварога, люта епоха Риб для слов'ян. І прийшов Амал Вінітарій (Венд по слов'янськи) новий вождь готів, і хитрістю заманив в пастку Буса[184], і ще 70 вождів племен слов'янських і розіп'яв їх на хрестах, Римський поет Авзоній писав про ці події так: " Поміж скал скіфських стояв для птахів сухий хрест, з якого з тіла Прометея сочилась кривава роса..." В цих рядках поєднались образи Прометея, Христа і Буса. 31 лютого 367 року (21 березня 368 року за сучасним календарем) настала Північ Сварога. Зупинилось Старе і почало обертатись Нове Колесо Сварога. В ніч розп'яття Буса відбулось повне місячне затемнення, а навколо Чорного моря все було зруйновано страшним землетрусом.

[182] Якщо взяти за нульовий той меридіан, що проходить над Руссю.

[183] Це не значить, що розіп'яти в чисто фізичному змісті.

[184] Існує версія, що Бус прибув на умовлене місце для переговорів з Вінітарієм

... Русь знову була повержена. І бога Буса, і сімдесят інших князів розіп'яли на хрестах. І смута велика була на Русі від Амала Венеда. І тоді Славен зібрав Русь і повів її. І в цей раз готи були розбиті (Книга Велеса, Бус І, 6:2 – 3)

З розп'яттям Буса Білояра закінчились Троянові віки.

Після Троянових віків

Після Троянових віків Русь втратила віче через хазар, що вперше з'явилися в 567 році з Прикаспію (з пониззя Волги і з північного Кавказу). Столицею хозар було місто Ітіль на річці Ітіль (на Волзі). І стали вони притісняти нас...

В ті часи жив в степу боярин Скотин і попросив він допомоги у іронців (аланів) і ми розбили хозар, а потім готів. Хозари втекли за Дон, а готи були розсіяні. І земля, на якій співали славу Богам, називали Руськолань.

Згідно з подальшою розповіддю Велесової книги в VI–VII сторіччях руси безперервно воюють з греками і хозарами. В ті ж часи на Дунаї княжать Мосх і Родогост (590 р.). Після невдалої війни з волохами Мосх іде на північ і зупиняється на території Підмосков'я[185].

В 789 році словени заснували на Ільмені Новгород[186]. В IX сторіччі Новгород підпав під варягів і в 870-872 роках проти варягів (Рюрика-Роріха) повстав у Новгороді Вадим з закликом: "відженіть Рюрика від земель наших, женіть його назад, туди звідки прийшов". На той час греки захопили весь південь Русі і тоді Аскольд злий прийшов в Київ (870 р.).

В кінці Велесової книги невідомий автор говорить, що Аскольд не русич, а варяг, і хоче він попрати Землю Руську, але загине роблячи зло. І Рюрик не русич, тому він як лис нишпорив по степах і хитрістю вбивав купців, що йому довірялись.

І далі автор продовжує: Старі люди кажуть, що прийде інший Аскольд на Русь (теж варяг), а за ним ще три Аскольди, і не для нас,. для себе вони жертви приносити будуть. Чужі це князі і силою крадуть владу над нами.

Закінчується Велесова книга рядками: Наші прабатьки йдуть по висохлій землі. І ми не маємо краю того і землі нашої. І хрещена Русь сьогодні... Не дозволяйте вовкам красти агнців, які є дітьми Сонця!

НАБЛИЖЕНА ХРОНОЛОГІЯ ПОДІЙ ЗА ВЕЛЕСОВОЮ КНИГОЮ. СХЕМА РУХУ ІНДО-ЄВРОПЕЙСЬКИХ НАРОДІВ

26×10^3 років д.н.е. – Ярій приводить наших пращурів з Арктичних островів до Причорномор'я, до майбутньої Русі.

11×10^3 років д.н.е. – початок кліматичних змін, загибель останніх островів Атлантиди.

$(11\div7)\times10^3$ – розвинута цивілізація в Причорномор'ї, протошумерське письмо Кам'яної могили.

---

[185] Можливо, що Москву заснував в 603 році князь Мосх (Моск), але як стверджують лінгвісти назва Москви угро-фінського походження, тому більш ймовірно, що Мосх зробив це угро-фінське селище своєю столицею, княжим городом.

[186] Перший Новгород був побудований в Тавриді ще в III ст.н.е. і називався Новгород-Скіфський (Неаполь – Скіфський).

~ 6×10^3 р.д.н.е. – кліматичні зміни, відхід частини оріїв в інські краї: Китай і Індію.

~ 4×10^3 р.д.н.е – потоп в Семиріччі. Правління Богумира. Повернення дітей Богумира (родів Руса, Сіви, Полеви, Скреви і Древи) до Причорномор'я, на Дон і Дніпро. Перші руси.

Перша хвиля переселення. Катастрофічний землетрус в П'ятиріччі (Пенджаб, Індія). Повернення індійських аріїв через Кавказ на Русь.

Яруна з братом Кісеком і дітьми Києм, Щеком і Хоривом повертаються на Батьківщину.

Індійські арії-майбутні слов'яни. Друга хвиля повернення. Спалах трипільської культури. Київ, Голунь, Біла Вежа. Перша бронза (спиж).

~ 2×10^3 р.д.н.е. – Китайська імперія витісняє оріїв з Семиріччя. Один веде асів на Волгу, де засновує Асгард. Другий Рус, син Зоряна, онук Само, правнук Трояна з братом Хозаром ведуть другу хвилю русів на Батьківщину (третя хвиля переселення). Арій Оседень, брат Трояна, з братами Мосем і Поришем, синами Туром, Сарматом і Пелегою через Іран, Вавилон, Сірію і Малу Азію приходять на Дунай і до Причорномор'я (четверта хвиля повернення).

Ослов'янені руси. Частина оріїв через Іран повертаються в Індію. Початок створення Рігвед.

~ Кінець І тис. д.н.е. – Щек і Кий відходять з Карпат на Дніпро і Дон, відновлюють Руськолань і слов'янську мову (проторуська мова Руськолані була наближена до протогерманської).

~ І тис.н.е. – П'ята хвиля переселення – Щек і Кий повертаються в Карпати. Держава антів. Розп'яття Буса Білояра. Люта епоха. Боротьба за виживання. Готи, гуни, обри, греки, хозари, варяги. Хрещення Русі.

РОДОВІД АРІЇВ ЗА КНИГОЮ ВЕЛЕСА

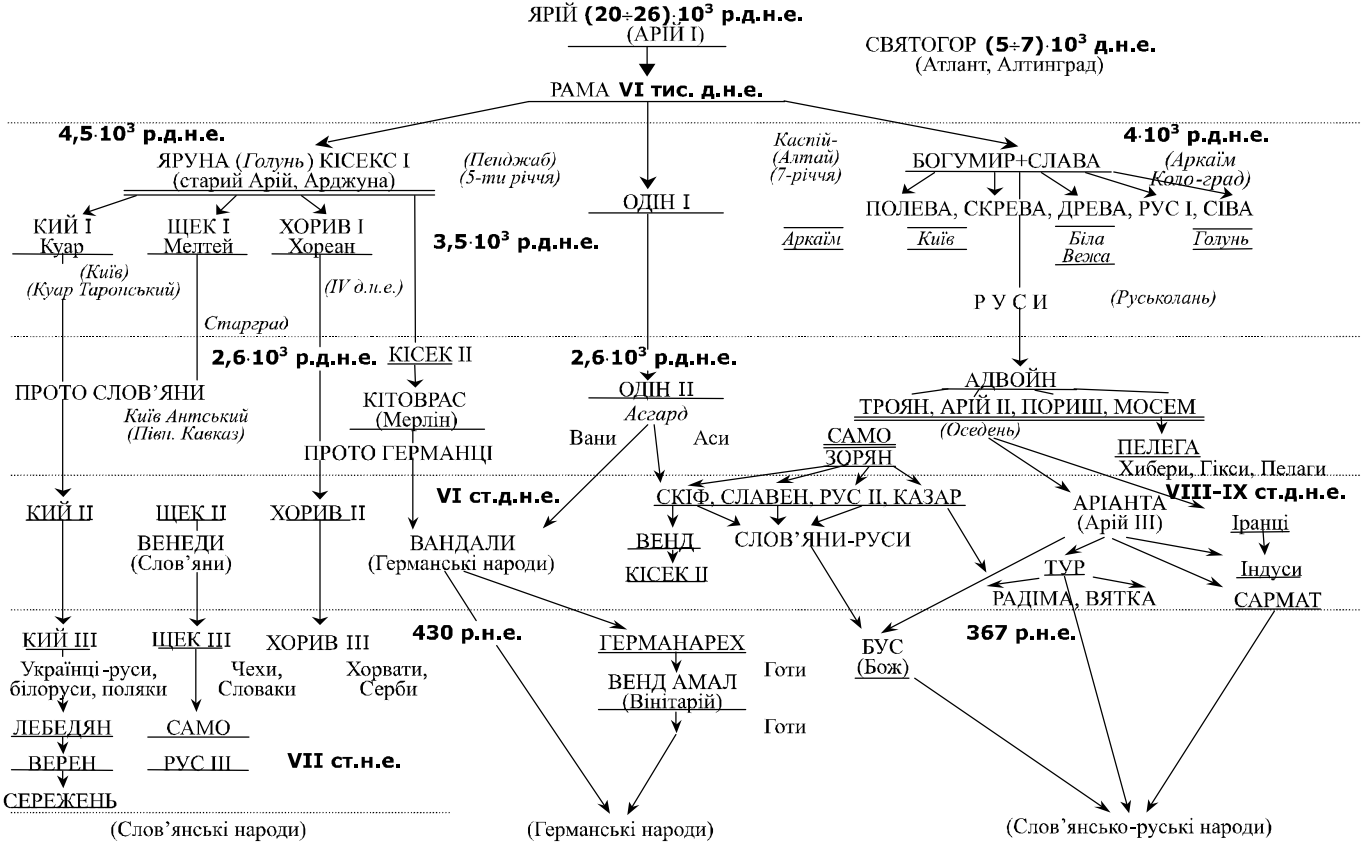

«Скази Захарихи» та «Листи до Ока Божого», Скрижаль Ора.

Після тотального знищення писемних свідчень історії Русі-України християнською церквою в XI – XVI сторіччях , імперською владою Росії в XVII – XIX сторіччях та фальсифікації і переробки деяких рукописів під запити імперії практично нічого не залишилось для писемної реконструкції прадавньої історії України. І все ж , не зважаючи на всі зусилля завойовників , територіальних і духовних , збереглось кілька, із визначальних, пам′яток серед яких «Велесова книга» , «Листи до Ока Божого» та «Скази Захарихи» (останні в епічному переказі кобзарів і гуслярів), Скрижаль Ора.

Якщо про історію Велесової книги та її зміст написано доволі багато, то про два інших джерела не знає навіть більшість істориків. Найбільш інформативними після Велесової книги є «Скази Захарихи» , що за змістом описуваного періоду історії мають передувати ВК (Велесовій книзі) . «Скази Захарихи» входили до літературного спадку залишеного Ю Миролюбовим – першим дослідником Велесової книги . Скази вперше надрукував у шведському журналі «Facts» Володимир Штепа. «Скази Захарихи» охоплюють величезний проміжок часу , близько 7000 років і в останній частині перетинається з ВК , де мова йде про період , що передував Київській Русі. Крім того у Сказах і ВК дуже схожа мова і дух розповіді (Facts.-NVI.-1992). Можливо ,що Скази це взагалі перша частина ВК , тим більше , що дощечки Велесової книги були двох видів : одні скріплювалась по широкій стороні , другі – по вузькій.

Скази Захарихи ,надруковані в 20-томному збірнику праць Ю.Миролюбова в неопрацьованому вигляді , обробили , дослідили і видали їх ентузіасти історії Русі Валентин і Юлія Гнатюки в книзі «Сказания о стародавних Временахъ».- М.: Белые альвы, 2003.-144 с. Для зручності Скази розділені по часовому принципу на 5 глав. Найбільш цікавою є перша глава «Сказання про Землю Ойразьку», в якій мова йде про життя Русів-Ойразів на благодатному острові (півострові ?) і як ця земля за одну ніч зникла в пучині вод: …Земля затремтіла і до води пішла , а гора Меру стала вогнем горіти… Частина людей рятувалась на кораблях , а зранку уже побачили , що позаду, де земля була , нічого не залишилось, тільки море кипіло … Тоді коли південь не там був, і коли в небі два місяці було , а тепер лише один ходить (сказ про Сораву і Русаву)…

Катастрофа, про яку іде мова, відбувалась тоді, коли між Чорним (Руським) морем і Білим (нині Середземним) уже була «Велика Протока» , оскільки Руси-Ойрази після знищення своєї землі попливли на південь і через три дні побачили берег , потім ввійшли у Велику Протоку і попливли далі на «полудень» до Єгипту .Велика Протока за М. Чмиховим утворилась близько 5,5 тисяч років до нашої ери під час Дарданового (Девкаліонового) потопу, а тому наступний великий катаклізм, згідно з 1596 циклом Чмихова, мав відбутись десь на початку IV тисячоліття д.н.р., саме тоді коли зароджувались Шумерська і Єгипетська цивілізації. Вельми симптоматично, що в Сказах говориться: «… сім тисяч літ ми Ойразами-Русами звемося на Землі нашій…». Якщо до 4000 років добавити 7000 літ то отримаємо час близько 11000 р.д.н.р., або гіпотетичний час загибілі Альтланда і Атлантиди.

В Сказах також стверджується, що Боги живі не були Русами, а першим Русом (першим вождем) став Януш, або Мануш, що отримав назву першолюдини (в індійському епосі розумної людини, в романо-германських мовах ман - мужчина, чоловік).

Про форми державного правління у Ойразів мовиться так: «У наших пращурів цар Сварог і під ним ще тридцять царів було, і кожний був йменням Бога названий. І

всі вони були Богами живими, і носили їх імена. Крім тих царів були царі дальні і всі вони Сварогу-царю підкорялись, і всі його беззаперечно слухались…».

Після загибелі Землі Ойразьської руси на чолі зі Сварогом попливли шукати Єгипту, та не знайшли і оселились в землі Могучарській, землі Сеймській, Хоропській і Сіндській. І жили Руси на Самарі, на землі Богучарській, на семи річках: Сеймі, Хоролі, Самарі, Інді (один із рукавів стоків Дніпра, що впадав в Молочне озеро, нині Азовське море). Рештою із семи рік були інші притоки Дніпра, швидше за все Десна, Сула і Ворскла, бо в тих же дощечках ВК говориться: «… а та Земля тягнеться від нас до Полян і Дреговичів, і Руси досягають моря, і гір, і степів полуденних – і це є Русь. Боги нам кажуть: Ходіть з Руссю і ніколи з ворогами (дощ.24в)».

Після того як руси-ойрази обжились на новому місці цар Сварог з частиною ойразів поплив на полудень знову шукати Єгипту і не було його 30 років. А коли Сварог повернувся, то сказав, що знайшов землю Єгипту, і що там було все не по Праві, що став він царем у тій землі, щоб навчити людей жити сімейно(сім'ями), навчити їх робити зброю, землю орати, скотину розводити, бо вони не знали нічого з того, що знали Руси…

Після повернення в землі могучарські зібрав Сварог усіх райців-ойразців і сказав «Сім тисяч років звемося ми Ойразами-Русами на землях наших і ніхто не зміг подолати силу руську. Ви Руси, Тавр-руси, Русави, Боруси, Руси і Гета-Руси, Могучари і Хоропи,тож знайте, що всі ви ойрази».

В другій главі Сказів розповідається про війни з Вавилоном і Персією, коли руси влітку пасли свої табуни по Донцю і Дону, а взимку йшли за ріку Аракс в Азербайджані(кінець VII, початок VI сторіччя д.н.е.), де і мали себе боронити від вавилонян і персів.

В третій та четвертій главах мова йде про пращурів наших кіммерів(сумерів) і скіфів-русів, що кочували на возах по степах, та ще про те як спільно з іншими слов'янами боронили свою землю від ойранців(іранців).

В четвертій главі мова йде вже про те, що кімери мали залізні мечі, в той час як в степах Криму ще користувались бронзовими.

У п'ятій главі знаходимо розповідь про прихід на Русь «кельчі»(кельтів-готів?) в Vст. д.н.е. і що була вона рудою і білою.

У шостій мова йде про війни і торгівлю з греками, у сьомій про взаємовідносини з Римом, у восьмій про Яруслан (Єрусалим), в дев'ятій про війни з готами, гунами, обрами і уграми і, нарешті, в десятій- про «становлення Київської Русі».

Не варто переповідати самі «скази», з ними краще познайомитись безпосередньо за книгою Гнатюків.І все ж варто виділити окремо одну важливу світоглядну рису наших пращурів із сказання про Усулу Доброго: …був би хліб та мир, а що зайвого – те не потрібно. Бо від зайвого жінка портиться, сини гуляють, роботу кидають, дочки по чужих людях розходяться, і від лишнього людина залишається на одинці з собою – всім зайва…

Ще одним важливим історичним документом із історії наших пращурів можна вважати послання оріян косакам «Листи до Ока Божого». Древній манускрипт, писаний прадавньою українською мовою, віднайшов В.Войнич у 1912році в італійській ієзуїтській школі «Мандрагон». Разом з ним знайшовся лист ректора Празького університету Й.Марчі від 1666 року до свого вчителя А.Кірхера з проханням розшифрувати пам'ятку. Кірхер розшифрувати рукопис не зміг і лише в семидесятих роках минулого століття вивезений до Сполучених Штатів рукопис розшифрував слов'янознавець Д.Стойко. В рукописі подане послання вірників бога Ора прихильникам іншої віри – Ока Божого. Під Оком Божим ймовірно йдеться мова

про місто волі(культовий центр О-Ра-Бога) з вимогою поваги до Січі, Лугу, Коси та Коша. І хоча цей рукопис не містить якихось особливих історичних відомостей,. він дає додаткову інформацію про вірування наших пращурів та версію про походження слова «козак» від іншого «косак». Справа в тому, що за відсутності гострих інструментів для стрижки легше було заплести довге волосся в косу, щоб воно не мішало, особливо під час бойових дій. Тож спостерігаємо на стародавніх гравюрах воїнів різних народів із заплетеними в коси волоссям не лише на голові, а й на бороді.

Одне з племен, що відносилося до наших пращурів, носило коси і називалось косаками, а вже пізніше ця назва перейшла і до козаків.[187]

Останнім часом все більшого визнання набуває ще один писемний свідок Велесової Русі – „Скрижаль Ора".

В 1808-1990рр.німецький археолог Фелікс Фон Луман знайшов у Самалі статую головного божества оріїв, відомого в літературі як статуя Гаради (статуя бога). На цій статуї міститься напис у мові русів, так само як і написи на будівлі Самаль у Нерабії (Сірія) VII ст..д.н.д. Зведений текст можна вважати фрагментами втраченого на сьогодні тексту культової скрижалі Оріїв, в якій приведені основні світоглядні настанови.

Починаються настанови оріям так: «Велике у полі ще учи ма ори. Ухо Ора є ще, як но ви ори. Нож наге ухо ще то але. Це ми ж Єго ма, ори ми бо є ще. Но ухо, що учи бо ще но ма? Їгол учи, ора. Ма Ора учи. Вої, учи Ора. Вої поуче Ор і кому ви є, уче суще. Се учи. Усе уче Ор, усе пода то Ор де є ми. Ма го учи ухо, що бо ще но Ор сипе? По що ж?»

Зміст цього уривку приблизно такий[188]: перед вами Велике поле знань, яке ви повинні знати як Ори. Ор звертається до вас, оріїв: навчиться слухати його! Ор говорить до вас так само, як говорить і навчав нас. Але ви ще не готові стати справжніми Оріями. Даємо вам це вчення; якщо ви Орії – ви його сприймете. Знання дасть вам Ор, якого ви не відчуваєте, але ви вої і повинні це зробити. Всього навчить Ор, хто ви є, і звідки ви, і хто над вами, і де ми. Навчиться чути його, бо який сенс йому давати знання, як ви його не чуєте…

І далі: для того, щоб відкрити ухо, потрібно стати нічим, відійти від зовнішнього, досягти стану без сторонності, споглядати світ «збоку». Вчиться не думати в той час, коли слухаєте Ора. Пам'ятайте, що ми є Ори усі…

Ор почав вас вчити і являє вам свою силу. Поступово ви візьмете її, бо всі ви його діти і він думає про вас. Раніше ви були дітями Кия[189] і він вас вчив, а тепер прийшла пора Ора. Тіло Ора уче і силу дає. Тож слухайтесь Ора і прийде світло до вас і розуміння істинного…

…Ви діти Ора, ви воїни Ора, ви тіло Ора. Повірте в Ора і будете рухатись вперед. Там чекає на вас воля. Не бійтесь відректись від тіла, сприйняти науку Ора. Рух – це сила і Ор є прояв її. Ви всі під захистом Ора, нічого не бійтеся. Не тримайтесь за зовнішнє, будьте «гой» вільні, тоді сприймете науку Ора. Не витрачайте час на розвиток розуму (так як ви це робите?), це відводить в бік, не дає необхідного розвитку. Від цього ваше горе. Слухайте тільки Ора ви повинні розуміти,

---

[187] Більш детально з «Листами до Ока Божого» можна познайомитися в часописі «Індоєвропа» №1 за 1995 рік та коментарями до них в книзі С.Коваля «Сини Ра з берегів Дніпра».

[188] Версія В.Чумаченко та Л.Скиби.

[189] За версією ВК в історії наших пращурів було кілька Оріїв, Київ, Русів, Одинців і т.д.

що це не ви боїтесь Ора, а ваш розум і тіло його лякаються, бо не хочуть, щоб ви вийшли спід влади розуму і взяли власну силу…

…Тіло (рать) це могутня сила Ора. Завдяки тілу ви можете тримати силу Ора. Тіло утримує дух на землі. Воно є знаряддям зв'язатись, постійно його розвивати. Тіло залежить від свідомості і щоб підняти «Дух займіться вихованням сили духу, яка лежить у поширенні»...

…Хочете піднятись до нашого рівня, забудьте науку Кия, який вчив лише підкорятись не мислячи (часи, коли ори називали себе сваргами, народи, що переслідує в житті щастя.) Не згайте ту силу, що йде від Ора. Станьте і зверніть свою увагу довкола. Ми існуємо так само, як існуєте ви, маючи тіло невидиме оку. Всі знання отримаєте через нього. Бо є у вас все що вам потрібно. Завдяки розумові здійснитись можна, зрозумійте тільки, про що іде мова. Через Ора отримаєте досить сили, щоб піднятись до нашого рівня.

…Знання Ора розлито в довкіллі. Всі ті знання від Бога, але Бог належить не проявленому. Тому основу знань дає вам (розбудований Бог у світі проявленому) Ор. Ор вчить вас бути незалежними від зовнішнього, бо саме так розривається ваша внутрішня суть. І доки вона розкрита у вас, вам потрібно вчитись у Ора…

У записі знайденому у Неробі (північна Сирія) на креслення мас такий узагальнений зміст: «Усі ви можете зрозуміти Ора, стати його послідовниками, тільки необхідно прислухатись до його порад. Прийде час і зрозумієте нас, повірите в свою силу. Ми любимо вас і віримо в вас, з нами Бог. Через Ора отримаєте знання коли вас стане багато, ви станете непереможними. Вивчайте науку Кия, там багато правди; але йдіть вище, ми вас навчимо. Є Отець, який над всіма нами і який нас навчає жити у правді. І лише тоді виправдаються всі ваші сподівання…»

Русь Відична

Частина IV

Передмова. Зміна епох

На початку третього тисячоліття від народження Христового, епоху Риб змінить епоха Водолія. Земна вісь входить в сферу дії нового зодіакального сузір'я, в якому господарює Уран. Закінчується епоха впливу Сатурна і черговий етап у розвитку людства. Згідно з вірою наших пращурів, Відичною вірою, в епоху Риб господарює Чорнобог. В священній книзі арійських народів ″Велесовій книзі" сказано: ″І ось Мати Сва співає про день той. І ми чекаємо Час Той, коли почнуть обертатись колеса Сварога. Цей час настане" (Книга Велеса, Троян III, 3-2). Згідно з календарем Божа (Буса Білояра) в 386 році нашої ери почалась Ніч Сварога, люта епоха Риб для слов'ян. Зупинилось Старе і почало обертатись Нове Колесо Сварога, позначене непримиренною боротьбою Пітьми і Світла, падінням і злетом духовності Людства. Велична місія Ісуса Христа, що мала планетарне значення, не отримала логічного завершення, і під нашаруванням догматів ″церковних пророків" християнство поступово перетворювалося в формальне, схоластичне вчення, а християнські церкви в усіх модифікаціях в служниці капіталу і державних егрегорів. Подібної катастрофи зазнала і спроба поновлення підвалин духовності, яку зробив пророк Муххамед, заснувавши нову мусульманську релігію. Але на відміну від християнства, мусульманство виявилось більш приземленим і не створило тої трансфізичної надбудови, яка характерна для буддизму і християнства.

На протязі епохи Риб стрімко розвивалась друга складова ″Троїці" – інформаційна, але не в повному обсязі, а лише з акцентом на складову руйнації духовних підвалин суспільства і середовища існування людства взагалі. Найбільших успіхів людство досягло в цей час в аспекті власного самознищення. Розвиток суспільства будувався на системних законах капіталу, серед яких панує закон "прибутку". Максимального прибутку можна досягти лише на обслуговуванні загальної для всіх людей сфери фізіологічних потреб, а тому сучасне суспільство будується не на канонах духу, а на задоволенні потреб тіла, його тваринної суті. Не тіло обслуговує душу, а душа стала рабинею тіла. Водночас така будова суспільства призводить і до руйнації третьої складової "Троїці" – фізичної. Спостерігається генетичне і фізичне виродження найбільш розвинутої інформативно складової частини планетарного суспільства – білої раси, а саме суперхристиянського етносу. Казав Ісус Христос: "не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх". І, якщо на початку християнство було потужним стимулом духовного сходження людства, то завдячуючи церкві маємо всі ознаки його духовного і фізичного виродження, розтління, руйнації. В тому вигляді, в якому перебувають сучасні християнські церкви, вони вичерпали себе, бо не можна, як казав Ісус Христос, служити одночасно Богові і мамоні; не можна рятувати однією рукою, коли інша топить. Тож на початку третього тисячоліття маємо від'ємну народжуваність в країнах білої раси, об'єднаних в суперхристиянський етнос, подвійну мораль до своїх і чужих, руйнацію духовного і суспільного середовища під гаслами глобалізації економіки, культури, суспільної моралі.

Та знову повертаються Колеса Сварога, приходить епоха Водолія, в якій відбувається зміна Богів і зміна напрямку розвитку суспільства. Як слідує з віри наших пращурів, на зміну Чорнобогу приходить Кришень, який в епоху Водолія виливає нове відичне знання, наповнене "сонячним змістом". Тож маємо переглянути ті постулати, що призвели до нинішнього стану суспільства, залишивши і об'єднавши в єдине ціле вчення Великих пророків Людства. Маємо побудувати нову систему цінностей за заповідями Христа, Будди, Заратустри, Муххамеда. Маємо за заповітом

"Патріарха Орія" повернутись до Відичної віри, віри своїх пращурів. Маємо навчитись жити за Заповідями Божими в гармонії з навколишнім Всесвітом, в суспільстві, в якому не душа обслуговує тіло, а тіло служитиме душі, з розумінням своєї сутності і сутності свого буття на шляху сходження до Горнього, до Вишнього.

Буття. Зоряний закон.

Над всім сутнім знаходиться і все сутнє обіймає Всевишній. Ненароджений Всевишній рухається невпинно. Всевишній є Батько і Мати, Син і Донька, Душа всього, що існує, що було і буде, початок і кінець. Ми всі у Всевишньому, а Він –у нас.

Всевишній звертається до нас, говорячи: "Я в вас, а ви в Мені, але Я не ваш, а ви не мої. Ваша душа моя пристань і причина мого народження в вас. Те, на чому я покоюсь, не старіє, бо не знає часу. Найменший із найменшого я перебуваю неусипно в усіх істотах і, водночас, поза ними і поза простором. Мене знають як Духа, що перебуває в тайниках всього сутнього, в серцях усіх живучих:

Від Мене йде світло; воно опромінює світ цей.
І сонячне, місячне, зоряне світло теж від Мене.
Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине,
Змішається все, загинуть і люди, й тварини.
Я жертва й жертовник водночас. Я предкам офіра.
Я масло й вогонь, попіл я й негасиме горіння.
Суддя я і свідок. Я вічності сім'я .
Я дім і дорога. Я зникнення і воскресіння.
Спадаю в світи я дощем і спекотним паланням,
Я є і немає. Існую поза існуванням.
Хоч я не в істотах, збагни мою Суть, мою володарську йогу,
Я їхній носій і творець – їх пускаю в дорогу.
Як вітер, що простір заповнив собою,
Отак всі істоти земні – у Мені і зі Мною.
По кончині своїй у Мою вони входять основу,
Опісля їх всіх я відроджую знову.
В тім нижня Моя, восьмигранна природа,
І вища безсмертна душа, що об'єднує світ цей.
Все сутнє із лона її, маєш це зрозуміти,
Кінець і початок всього я, що міститься в світі.
Я знаю усе, що було і що має настати,
Про Мене одного заказано смертному знати.
Є лоном моїм вічне брахмо. Я кидаю в нього
Насіння своє для народження всього земного
І всякого тіла, де здатне воно виникати й зростати.
Лише я його Батько, а брахмо одвічне – то Мати.
Гармонія, рух і інертність – три гуни природи-пракрити,
Що явлене тіло зшивають до купи, як нитки.
Те брахмо в усьому постійно, у сутності всякій,
І творить істоти, і знищує їх одночасно .
Я час і причина, порядок і дія,
Живого мета, а по смерті – надія.
Знай, пристрасні вмерши – законом у кармі відроджені будуть,

Забуте згадають і знову, пізнавши, забудуть.
Не гріти там сонцю і місяцю там не світити,
Звідтіль не вернутись – моя там обитель.
Лиш частка Мене є живими істотами в світі,
Де долям вершитись, де Сонцю світити.
(Бхаватгіта)

Три сутності, три складові, три іпостасі Всевишнього – це три світи:
Ірію (Наві, Вирію), Праві (Законів) і Макоші (Матері – землі, дому Матері).

Ірій – світ Духу, світ звідки приходимо і куди йдемо, світ посмертний. Це світ пращурів і богів, світ де перебуває Зоряний Закон, керуючий світами, Закон Буття і Еволюції. Зоряний Закон обіймає Закони взаємопроникнення, взаємозв'язку і гармонії, єдності і боротьби протилежностей, білого і чорного, заперечення – заперечення, зміни батька сином, коловороту –послідовної зміни Яві і Наві. В Світі Ірію знаходиться Гора Меру, Божий Престол, Гора Богів. Шлях в Ірій відкриває Бог Яма. Світ Ірію – це вирій душ людських.

Правь – світ Законів, Світ Інформації, Світ Знання. В Світі Праві знаходяться й закони Світу Явленого. На початку творіння Світу Яві Закони Всесвіту дав Всевишній. Всевишній сам Закон. Через закони Праві Світу Яві Всевишній проявив себе як Син Бога. Син Бога народив усе суще, тому він Рід. За законами Праві Син Бога створив Сваргу і Світ Явлений, а тому Він Сварог.

Світ Праві – це світ думки і форми, де думка є форма, а форма є думка, це світ мислеформ.

Світ Макоші – це світ матерії. Світ матерії немає ніяких властивостей і ніяких структур, ніяких субстанцій. Це світ без простору і часу, без зарядів і руху, без минулого і майбутнього. Це світ, в якому потенційно існує все, як можливість, і нічого, як реальність. Це світ Праматерії, основа світів явлених.

У проявленого Сина виникає задум майбутнього Всесвіту – Світу Яві, поєднуючого в собі Світи Ірію, Праві і Макоші, світи духу, інформації і праматерії. За законами Праві задум, проект, Слово від початку було у Бога Сварога і Слово було Бог. Воно було з початку з Богом і все через Нього виникло, що виникло; в Ньому було життя і життя стало світлом, і світло в пітьмі світило, і пітьма його не обняла, і Слово стало плоттю, стало Світом Яві.

Сварог – Рід має два крила, два полюси, дві якості, що заперечують одна одну: Білобога і Чорнобога. Білобог створює, щоб після досягнення мети зруйнувати створене і перейти до нового етапу творення. Після досягнення Мети Білобог перетворюється в Чорнобога. Чорнобог руйнує все, що не придатне для подальшого творення, до рівня, необхідного для втілення наступного задуму. Але з моменту початку руйнації Чорнобог несе в собі Білобога в вигляді задуму майбутнього творення. Білобог, починаючи з моменту творення, уже несе в собі Чорнобога – майбутнього руйнівника створеного. Полярність Сина - Бога в просторі і часі відображається символом "він – вона", "ін-янь", і проявляється в протилежності активного і пасивного, "Чоловічого і Жіночого", Світла і Пітьми, лівого і правого, плюса і мінуса.

У кожному своєму проявленні в Світі Яві Сварог виступає в іпостасях Білобога і Чорнобога; і кожна іпостась Бога Сварога троїчна по своїй природі, бо єднає світи Ірію, Праві і Макоші в Світ Яві. І кожна іпостась явленого Сварога проходить у часі етапи народження, стійкості і згасання. Розмаїття задумів Божих і подій у Світі Яві відображається восьмигранною структурою "Книги гексограм, книги перемін".

Протягом одного космічного циклу доби Сварога Син Бога приходив до нас у світ Земний Вишнім, Кришнем, Колядою, Велесом. Сходження Бога на Землю – Його Сини єдині з ним, його проявлення в світі земному. Через свої Образи являє Він волю свою, Закони Праві.

Кожне з імен Бога Сварога – одна з Його якостей, істинне ж ім'я Всевишнього, що поєднує всі якості – невимовне. Бог і один, і чисельний водночас. Хоч і дуже наближено, Всевишнього можна представити у вигляді Прадерева. Все Прадерево – це Всевишній, великі «гілки» – Його продовження в світах явлених, менші «гілки» – боги нижчих рівнів від галактичних до планетарних, найменші гілочки закінчуються в найменших живих істотах. Весь Всесвіт пронизаний і поєднаний в єдине ціле Диханням Всевишнього, і в кожній істоті горить Його іскра. І коли ми звертаємось один до одного, ми звертаємось до Всевишнього, Який в нас і поза нами, в просторі і поза простором, у часі і поза часом, Який присутній в нас і відсутній водночас, бо Дух Передвічний присутній там, де відсутній, і відсутній там, де присутній. Велике таїнство Всевишнього в тому, що Він у Сварозі, а Сварог це Перун і Світовид, і вони в Сварозі, де Білобог і Чорнобог в єдності і протистоянні, і їх Сварог тримає, аби цьому світу не бути поверженому(Книга Велеса). І в множині ликів Бога Сварога даний нам Зоряний Закон-Закон Троїці.

Закон Троїці

Зоряний Закон – це Правь Світу Явленого і Навь світу духовного, посмертного, Світу Ірію. Праві підкоряються і Небо, і Земля. І той, хто розуміє Правь, розуміє минуле і знає майбутнє. Зоряний Закон – це Закон Троїці: Праві, Наві і Макоші, сутність яких розкривають три Великих Закони Праві: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Закон Троїці – це Закон трьох головних сил, що утворюють життя і його течію. І за кожною з цих сил , за кожним Богом і Духом стоїть своя космічна сутність - Сила, а тому Зоряний Закон відображається " Трисилом" (Трисулом, Триглавом). Троїця – це Зоряний Закон слов'ян – русичів. Через Троїцю подані Закони творення Всесвіту і його структур, закони будови і еволюції Всесвіту.

Перша Троїця – Троїця творення: Всевишній (Бог), Бог – Син (Сварог, Рід) і Дух Святий (Мати Сва, Слава, Славуня). Всевишній один і єдиний, в проявах Бога-Сина-чисельний. Син Бога народив все сутнє, тому Він Рід. Син Бога створив Сваргу і народив Світ явлений у Майї. Всевишній робить Світ Яві живим, вселяючи в матерію душі- іскри божі, а тому Бог є Дух.

Друга Троїця – Троїця будови Всесвіту: Ірій, Правь і Макош, що утворюють Світ Яві. Як троїчна Явь, так троїчні боги, Всесвіт і людина. Троє в одному і одно обіймає трьох.

Третя Троїця – це три гуни, що зшивають світи Ірію (Наві), Праві і Макоші в єдине ціле, в Світ Яві: рух, інертність і гармонія. Не існує життя і еволюції без руху, але кожній зміні відповідає рівна їй протидія, що сприймається як інертність. В єдине ціле, у всесвітній ансамбль усе сутнє пов'язує гармонія.

Четверта Троїця – три основних Закони буття Всесвіту: Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Рід народжує – це буття, це творіння Всесвіту в минулому, сучасному і майбутньому. Закон Велеса – це закон життя, руху, це перетікання Яві в Навь, а Наві в Явь, зміна Батька Сином. Це закон "заперечення – заперечення". Закон Коляди – це вчення про Велике Зоряне Коло, про Коло Самари людей, богів і Всесвіту. Це закон Долі, закон Кар(м)и, це Шлях Даний.

П’ята Троїця – це три іпостасі, три стадії розвитку, еволюції богів і Всесвіту. В першій іпостасі Бога Сварога Всевишній створює Всесвіт, у другій – Бога Перуна – підтримує буття і еволюцію Всесвіту, в третій – Бога Велеса – забирає енергію, відкриваючи двері з Яві в Навь. Це Білобог, що створює, це Білобог у рівновазі з Чорнобогом, це перетворення Білобога в Чорнобога при згасанні, руйнації створеного, це закон “він – вона”.

Символ Зоряного Закону, як і Всевишнього, і Бога-Сина, Сварога, – Трисил. Три великих закони Праві – це Закон Роду, Закон Велеса і Закон Коляди. Закон Роду – перший закон Праві, закон Сварога, Бога-Сина. Символ Сина Бога, Роду – знак народження, знак буття, знак запліднення Праматері Макоші, Праматерії, Духом – Сонячний Хрест. Рід народив, створив Всесвіт – Світ Явлений. Рід народжував, народжує і буде народжувати Всесвіт. Він відокремив Буття від Небуття, Явь від Наві і від Праматері, і тим визначив шлях Праві. Тільки шлях Праві веде до Всевишнього. Всевишній безмежний і нескінченний, бо він поза Простором і поза Часом. Він поза нами і в нас, і для нас обмежених Він недосяжний. Але для преображених, що вийшли. за межі Яві, зробивши крок в буття Наві – Він стає Сутнім. Він за межами Світу і Часу, але, обіймаючи їх, Він сам Світ і сам Час. Він створив Простір і Час, початок і кінець, продовження і мету. В повноті своїй Він недосяжний і не може бути пізнаним обмеженим людським розумом. Але людині дано пізнати його проявлення, втілення на Землі, Його сходження. Людині дано усвідомити Закони Буття Всесвіту, мету існування Всесвіту і свого власного буття. Через явлення в Роді Всевишній дав людям Закон Велеса.

Другий Закон Праві, Закон Велеса – це Закон Коловороту, Закон Сварги. Бог-Син Сварог, створюючи Всесвіт, використовує Сваргу (Свастя, Світло) – світловий вихор, втілюючись в ньому і через нього в кожному об’єкті і в кожній істоті. На Великому Колі Сварога утворюються менші, на них ще менші, і так до найменших часток життя. Через своє втілення у Велесі Сварог приводить Всесвіт у рух. Велес має енергію, що заставляє перетікати Навь в Явь і Явь у Навь (Велес стоїть на межі Яві і Наві). Закон Велеса – це закон розвитку , закон зміни Наві і Яві, зміни Батька Сином А тому Рід – Сварог втілився в Перуні, Перун у Даждьбогові, Даждьбог у Коляді... Зміна богів – це повість про розвиток Всесвіту в Яві і Наві. Явь і Навь протистоять і протидіють одна одній. Явь народжує, пробуджує, заставляє рухатись. Навь намагається все повернути в первісний стан, її дія приводить до вмирання, згасання.

Біля дверей Яві стоїть Космічна Мати, яка дає енергію для проявлення Всевишнього в Яві, Вона народжує Сина. Велес користується її енергією. Він – Дух, що відкриває двері з Яві в Навь. Чим більше проникає Дух у лоно Матері, тим більше народжується Явь. Дух заставляє рухатись Явь за законом Сварги: по годинниковій стрільці при народженні Яві і проти годинникової – при її згасанні, при наступі Наві. Сварга, що обертається за рухом Сонця –це Сварга Яві, проти руху Сонця – Сварга Наві.

Закон Коляди – третій великий закон Праві. Це закон розвитку, еволюції; це закон Самсари, це вчення про Велике Коло, про День і Ніч Сварога; про Коло, що розділене на 12 зодіакальних епох на Землі. За День і Ніч Сварога земна вісь проходить по всьому Зодіаку і повертається назад. Нині людство живе в переломну епоху, коли вісь земна покидає знак Риб і переходе до знаку Водолія. В епоху Риб , в епоху Роду, відбувається руйнація старого і народження нового світу. В епоху Водолія Кришень виливає з чаші, наповненої сонячною сурією, Відичне знання; в епоху Козерога на Землю сходить Індра (Числобог, Перун, Прометей), поновлюючи Закон Кар(м)и; в Стрільці володарює Бог Сонця Хор(с), в Скорпіоні сходить Скіпер-звір. В Терезах володарює Велес, у Діві – Мая (Мати Божа, Покрова), у Леві –

Даждьбог. У Ракові сходить Кришень в образі Коляди, в Близнюках прилітає Мати Сва (Слава) і народжуються Леля і Полель (Дана і Сіріус), у Тільці Лада передає Богомиру тайну приготування Сур'ї, в Овні – Білояр Даждьбог перемагає Чорнобога Кащея, після чого відбувається Великий Потоп, Чорнобог змінюється Білобогом і Рід відроджує Світ знову. Символ Закону Коляди – 12 зірок по колу на блакитному небі.

Душа

Що є душа? Це те, що робить людину живою. Те, в чому поєднані наші думки і почуття. В душі народжується Любов і через неї ми пов'язані з Всевишнім. В книзі Велеса сказано: "і ми на Землі як іскра. Як іскра господня, як промінь світла, промінь Господа – монада. Майя народжує матеріальний Всесвіт по велінню Всевишнього. Майя робить Всесвіт живим, вселяючи в матеріальні тіла душі, іскри Божі. І через іскру Божу Бог завжди присутній в серці людини... І ми відали як пити Сур'ю (Світло), і йшли до січі, і там отримали напій інший, створений Богами. І він буде нам як Жива Вода в час великої тризни... Піде від нас іскра, і загинемо в пітьмі"... Все проходить у цьому світі. Явь – матеріальний світ - пронизана смертю. Все матеріальне смертне, як і наше тіло, як і весь Всесвіт. І лише душа безсмертна. В "Книзі Велеса" читаємо: "і так проголосили ми славу Богам, які є Батьки наші, а ми Сини їх. І будемо достойними їх чистотою тіла і душ наших, які ніколи не помруть. І не вмирають Вони в час смерті наших тіл. Мати Сва сяє в Хмарах, як сонце, і сповіщає перемоги і загибель, але ми цього не боїмось, бо маємо життя вічне і ми повинні турбуватись про вічне, тому що земне проти нього – ніщо...".

Якщо Дух створюється Всевишнім, еманує з Нього, то Матеріальності з Світу Праматері створюються монадами. Дух у своєму первісному стані, не поміщений ні в які покрови, представляє собою субстанцію, яку в порядку першого наближення можна порівняти з найтоншою енергією. Духовні лише Всевишній і монади – промені, незлічена сукупність богонароджених і богостворених вищих Я, неподільних духовних одиниць, що відрізняються між собою ступенем вродженої масштабності задач у Всесвіті, різноманіттям створюваних матеріальних покровів і шляхів свого буття. Монада, що високо піднялась, може бути в багатьох точках Всесвіту одночасно, але вона не повсюдна. Дух же Божий (Предвічне Дерево Життя) воістину повсюдний. Він перебуває скрізь, без нього не може існувати нічого, навіть те, що ми вважаємо "мертвою" фізичною матерією. І якби Дух Божий покинув її, вона перестала б бути, існувати для нас, вона б повернулась в стан Праматері.

Продовженням Всевишнього в нас є монада, іскра Божа. Монада створює ті перші матеріальні покрови, які називаємо душею. Наступні людські покрови утворюються Землею і Сонцем (їх монадами).

Сім творінь Бога

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог-Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – закони Світу Яві і праобрази всього, що має бути у Світі Яві, а також визначає як і через які стадії вони повинні здійснюватись в еволюційній послідовності. Абсолютний Розум – це Закони і принципи побудови, народження, розвитку і еволюції Світу Явленого: це першоструктури, що відтворюються безмежне число разів, заповнюючи і формуючи Світ Яві; це Зерна

Посіву, Єства, Пламена, Початки, Будівники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності.

Коли Розум готовий, Пітьма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь; і тоді Зародок згущується в Світову Кулю – Кулю в пустоті, що не належить їй. Спочатку Світ Матерії не має ніяких властивостей і ніяких структур, не має ніяких субстанцій – є лише праматерія. Як аспект Всевишнього – вона вічна. Це неуявима "субстанція" (бо не маємо відповідного слова, щоб визначити цей стан), безречовинне (безатомне), аморфне "щось". Енергія Бога-Сина (Фохат) – енергоінформаційний потік рухом непредставимої швидкості створює Сваргу – спіральний вихор життя і через нього первісні атоми найтонкішого стану Матерії, а потім, послідовно, ще шість ступенів ускладненої тонкої матерії, з яких людським почуттям доступний лише сьомий, найгрубіший рівень. Матерія, що утворює Світ Яві – є еманації (промені) Сина Бога, а сили і енергія – струм Його життя. Не існує мертвої матерії; все, що існує, живе. Не існує духу без матерії і не має матерії без духу. Матерія є форма, дух є життя, і не існує життя поза формою.

Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній Розум пробуджується і перетворюється в Спіральний Вихор (Сваргу), що рухає Всесвіт. Матерія стає живою. Життя передує формі і переживає останній атом при згасанні Всесвіту. Бог-Син пряде живу тканину, верхній край якої прикріплений до Духу (світла Світу Наві), а нижній до тіньового краю, до Предвічної Матері. І тканина ця є Всесвіт витканий з двох світів, двох сутностей воєдино злитих за законами Праві. Тканина розростається, коли подих Вогню над нею, скорочується і розпадається, коли Подих Праматері торкається її. Тоді Сини роз'єднуються і розсипаються, розчиняються, щоб повернутись в Лоно Матері при згасанні Великого Дня, щоб знову з'єднатись з нею.

Світловий Вихор несе програми розвитку Світу Явленого. Програми стають активною силою – Фохатом, енерго-інформаційним приводом Всесвіту, тканина стає твердою. Те світло, божественне і вічне, є велике світло променисте, найвища слава Бога- Сина. Те світло поважають боги, завдяки йому сяє сонце. З того насіння-проміння виникає розум, що усвідомлює себе і, завдяки тому світлу, розум зростає. Те насіння знаходиться в середині тіл, що світяться, і само, не полум'яніючи жаром, запалює те, що вміщує жар (енергію). Промінь Творіння і Спіральний Вихор водночас (Фохат-Промінь) є Кінь, а Думка-Програма – його Вершник. Фохат розмножує мале проміння, Він скликає і несе іскри в Світ Яві, поєднує їх і створює зачатки Зоряних систем-колес в шести напрямках простору.

На другий день шляхом диференціації нерозділеної живої тканини Бог-Син створює чотири стихії: плазму (вогонь), гази (повітря), рідини (воду) і кристали (землю) – чотири стани проявленої матерії, як образ мовчазного нерухомого Духу. Існували предвічні води (матерія), основа п'яти станів речовини (п'ятий– нейтронний). Серед тих небесних вод затвердили себе Крила Сварога: Білобог і Чорнобог в ефірному просторі (вакуумі). Їх підтримує всепроникаюче і всеохоплююче божественне проміння – насіння. Те насіння божественне і вічне підтримує Небо і Землю, всі сторони Світу, і весь Всесвіт підтримує воно. З нього виникло все. На колесі вічної колісниці, овіяній нев'янучими подвигами і космічними подіями, мчать його невидимі коні, мчать осяяного знаменом мудрості через небесний простір до божественного і нетлінного. Форма Його невловима ні в якій подобі, доступній уяві, і ніхто не може бачити Його очима. Але той, хто пізнавальною здатністю, розумом і серцем пізнає Його, той стає безсмертним (Махабхарата).

На третій день Бог-Син приводить Всесвіт у Рух, наділяючи його властивостями і почуттями.

На четвертий день Бог-Син створює форми: мінерали і матеріальні тіла.

На п'ятий день, коли Земля готова, з сонячним промінням іде посів біологічного життя через воду. Сонячне проміння і вода – це дві стихії, що народжують життя у Світі Явленому. Спочатку рослини, потім комахи і тварини.

На шостий день Бог-Син народжує богів (за Крішною – напівбогів), як своє продовження в Світі Яві, відповідальних за втілення Задуму Божого, за розвиток і еволюцію.

В сьомий день по образу і подобі триєдиної природи своєї Всевишній в образі Бога Сина звертається до богів, дітей своїх і свого продовження в Світі Яві: це ваша пісня. І кожний з вас знайде серед явленого те, що призначене йому; те, що він має продовжити; те, що лише частина цілого. Всевишній в іпостасі Бога-Сина готує тіла людські – помешкання для синів Божих. І після їх готовності сини Божі опускаються і перебувають в них. Люди – діти Всевишнього – були задумані Ним одним, і ніхто з богів не брав участі в їх створенні.

Народження, буття і час прощання в Світі Яві пов'язані з життєдайним потоком божого дихання, потоком Творення. Страшний той ілюзорний потік невидимого світла. Під охороною і наглядом богів він розпадається на дванадцять потоків. І душі, що хочуть "напитись" з нього, злітаються до нього і п'ють з нього. Серед всіх істот лише для людини призначив Бог той потік. І безкрилі людські душі попадають на дерево незнання, з золотим листям, і звідти, отримуючи крила, розлітаються кожна в своєму напрямку і за своїм призначенням, приймаючи нове народження відповідно своїм нахилам. І ті, у кому присутній Дух Божий, стають вчителями, поводирями людей, самі залишаючись людьми. Всі інші, хто несе в собі іскру Божу, мають пройти довгий шлях навчання, становлення і сходження до Горнього, до Вишнього. Бог-Син створив Всесвіт, будучи Ним Самим, людина вчиться творити і творить нові світи в світі явленому.

Від повного потоку Знання відтворюють вони Всесвіт в усій його повноті, і від повноти тої самі стають наповненими. Від повного вони розсівають все, що складає повноту, і в підсумку повне залишається і зберігається. І з того повного розповсюджується "вітер", і в повному він міститься і утримується. З нього виникли іскри і світло життя, і в ньому перебуває вся сукупність життєвих сил. Весь Всесвіт пішов від Того, але Те не можна пояснити (в зрозумілих термінах). Подих поглинається видихом, а дихання поглинається Місяцем (як втіленою волею), і те Дихання поглинає Сонце, а дихання Сонця (як пізнавальну здатність) поглинає Вищий Дух-Світова Душа, Всевишній.

Як пояснити Сварога, Його народження, смерть і безсмертя? Як пояснити Його полярність, Білобога і Чорнобога і їх продовження – богів, нижчих рівнів? Правда і неправда однаково пов'язані з істиною. У сущого і не сущого, існуючого і не існуючого – одне і теж джерело. Ні добрими, ні поганими діями не можна досягнути порятунку (і вічності), як це розуміють люди, бо все вважається рівноцінним. Те ж стосується і безсмертя. Хто засвоїв те глибоке, може досягти пізнання, а пізнавши побачити в усьому Єдиного Творця і усвідомити Його задум. Не існує Слова і не існує Мелодії, що лине не від Бога, як і того, хто б зміг змінити Мелодію наперекір Богу і Долі. І, якщо хтось із богів Світу Явленого відкриє потайні думки своєї свідомості, той зрозуміє, що вони лише частина цілого і є свідками слави Всевишнього. І навіть тоді, коли вони вважають, що осягнули задум Божий, то несподівано серед бурі пристрастей земних і небесних виникає нова мелодія і нова тема, схожа і не схожа на попередню. І вона набуває грізної сили і нової краси, і ніхто не може її подолати, бо вона вбирає в себе невимірну міць і неосяжну глибину Всевишнього.

Все у Всесвіті змінюється, тече, розвивається: батька змінює – син, а донька – матір. Змінюють один одного боги і люди. Тривалість життя відповідає тривалості Завдання, що стоїть перед ними (і їм призначеного). І як смертні одні, так смертні і інші, як і все у Світі Явленому. Безсмертні лише душі, що в кожному новому втіленні підіймаються важкими шляхами навчання і усвідомлення сутності буття на шляху сходження в Дусі до Горьного, до Вишнього.

Відичні боги

Відичні боги – боги наших батьків. Хто забув про Богів батьків своїх - поклоняється чужим Богам. Хто зрадив Богам пращурів, той зрадив себе і, в значній мірі, перестав бути самим собою, став придатком іншого етносу. Щоб відновити себе, зрозуміти сенс буття народу і буття власного, маємо повернутись до відичних Богів. Яким же Богам поклонялись наші батьки?

Всевишній – єдиний Бог; Бог, що обіймає все сутнє; Бог над всіма світами. Він в часі і поза часом, в просторі і поза простором, в нас і поза нами. Всевишній – це Вічне Джерело світів Ірію, Наві, Праві і Яві, Всесвітів що були, є і будуть. Всі інші боги – невидиме для людей продовження Всевишнього. На земному рівні Всевишній уявляється як Світове дерево Духу предвічного, Дідом- прадідом, Корочуном.

Символ Всевишнього Триглав (Трисил, Трисул).

Сварог – Бог-Син, Продовження Всевишнього в Світі Явленому, Творець Світу Явленого, нашого Всесвіту. На рівні Сонячної системи – Сонячний Бог. В течії Буття сприймався пращурами через окремі якості, отримуючи імена Родогоща, Кришня (Крішни), Вишнього (Вішни). В якості Сонячного, Небесного Вогню отримував імена Сваржича – бога Вогню (Агні), Цура, Сура (Сур'я), Вогнебога, Сімаргла, бога семи зірок, семи ярил. В перекладі на сучасні поняття: Сварог = Сва(стя) + Ро(к) ⟶ творець слова (долі), творець живого Всесвіту. Іноді виступає в якості Рарога – бога долі. Символ Сварога «він - вона» або «ін - янь».

Сварог полярний сам собі. Два полюси Сварога – два крила: Білобог і Чорнобог. Білобог і Чорнобог існують лише разом, як дві протилежні якості одного і того ж. В єдності Білобог і Чорнобог протистоять один одному та заперечують один одного, і, в одночас, кожний себе, переходячи з якості в кількість і із кількості в нову якість.

З Білобогом у людини ассоціюється поняття раю, з Чрнобогом – пекла, що носить іноді назву тартари. На рівні Сонячної ієрархії Білобог виступає як Ярило, іноді Сур, а в земній ієрархії – як Див (диво, дивина), або Троян. Чорнобог ассоціюється з Денницею на Сонячному рівні, а на земному рівні з Дием (Богом підземного царства Дияволом).

За три світи Наві – Ірію, Праві і Майї (Праматерії, Брахмо) відповідають Яма, Світовіт і Покрова.

Яма – Бог потойбічного світу, Ірію-Наві, Вирію, цар-пастух тих, хто відходить у Вирій, допомагає померлим. На Сонячному рівні Яма виступає як Мара. В жіночому значенні Мара – Богиня холоду, спеки, несприятливих обставин. На земному рівні Яма – це Богумир.

Символ Ірію Гора Меру, що відображається білочорною пірамідальною ієрархією.

Світовіт — Бог життя, він же Святовіт. Бог Світу Праві, відповідає за принципи і закони, що керують Світом Яві. Світовіт несе життя через світло; це світло життя, іскра божа, бог світла, чотириликий бог, Промінь Творення, Фохат. Він

же Світовид (видиме проявлене світло). Світовіт чотириликий Бог, який бачить все, знає минуле і майбутнє. На рівні Сонячної системи – це Числобог або Савітар – наглядач за колесом Сварога. На земному рівні – це Вій (Ваю, Орфей, Фея, Стрибог). Вій – Бог повітря, звуку, пісні, слова, все знає і відає, Бог мудрості.

Числобог (Індра, Перун) – проявлений Сварог, Бог Світу Яві; Бог, який слідкує за життям, повертає колесо часу (коловорот, сваргу), тримає "в руках" Сваргу, слідкує за світовим порядком, відповідає за Кар(м)у, відраховує дні Самсари. Він же бог грози, як символ вищих, небесних сил.

Покрова (Дана, Лада, Леля, Берегиня) – Божа мати, проявлені предвічні космічні «води», вода-мати, богиня життя, води, течії, еволюції, миру, злагоди, любові; Богиня сім'ї, Роду, захисниця і берегиня. Ще одне ім'я Покрови – Купала. На рівні Сонячної системи Покрова виступає як Мати Сва, Слава; на земному – Макоші – богині Землі, народжуючої матері, що турбується про своїх дітей, Богиня урожаю і достатку.

Сварог, як Творець Світу Яві на рівні Всесвіту, отримував ім'я *Рами* (Брами), на Сонячному – Індри, на земному Перуна. Індра і Перун доволі часто виступають втіленим Світовітом з функціями законодавців Числобога і Вія. Символ творення Світу Яві - Сонячний хрест.

Підтримує життя Світу Яві *Вишній* (Кришній, Крішна, Вішну). На Сонячному рівні Вишній трансформується в Ра, Ярилу; на земному – Даждьбога. Ярило, як Бог Сонця, в якості весняного Велеса відповідає за сходження в розумі і в дусі, за навчання, за погоду, за клімат, за земну еволюцію.

Переміни в Світі Яві зобов'язані Велесу (Сіві, Шиві). Велес стоїть на межі Яві і Наві, це Бог мудрості і провідник у Світ Ірію-Наві через річку Лєту. Він же Бог Сонця, що сходить і заходить, брат Хорса – Бога Сонячного диску. Відповідає за достаток, надбання, благоплуччя. На земному рівні роль Велеса часто перепоручається Дідуху (Місяцю, Василю). Дідух – Бог Місяця, що поєднує вогонь і воду, змінює періоди згасання природи і її відродження. Символи Велеса Сварга (Свастя, Свастика) і «Око». Велес в іпостасі Одина є Богом, що споглядає Світ Яві одним оком, а іншим дивиться в світ Ірію – Наві.

Богом земної біосфери у наших прабатьків був Пан.

Пан – бог біосфери, яку будує за допомогою п'ятипроменевої симетрії, протистоїть Кар(м)і і Індрі, продовжуючи життя.

Священними в вірі пращурів слов'янських народів (як і більшості індоєвропейських) були наступні образи – символи:

Прадерево (Іггдрасіль) – світове дерево, дерево на якому народжуються душі, і які, отримавши крила, розлітаються за своїм призначенням в пошуках своєї долі. Інше значення – Чумацький Шлях, Галактика.

Лєта (Літо) – річка між світами Явленим і Вирію, між весною і осінню. Річка через яку душі відлітають у Вирій і через яку повертаються в світ Яві.

Око – воно ж Сонце, воно ж око Варуни, Одіна, Зевса, Ра, Аллаха – богів чисельних релігій минулого і сучасності; Око, що слідкує за всім у Всесвіті і все бачить, для погляду якого не існує перепон. Вважається, що боги мають два ока: одним вони все бачать у світі Яві, другим – у світі Наві.

Рот (і принцип Рта) – межа, першоджерело, боже слово, первісний вогонь, межа Наві і Яві, раю і пекла, бог, що відповідає за річ, ритм, кругообіг.

Меру – гора богів, божий престол в світі Наві, в Вирії.

Тріта – Триглавий, Пояс Оріона, бог, що дивиться в три світи (Наві, Праві і Макоші). Він же Троян, триєдиний простір.

Валу – бог охоронець, стоїть на межі космосу і хаосу (вал). Він же Віл, Волес, Велес.

Асура Мага (Ахура Мазда) – мудрий, могутній сонячний бог.

Шуша (Суша) – Змій вседержитель.

Пуруша (Пу-Руша) – пути рухаючий. Створювач світу.

Тартари – підземний світ.

Салілама – "біле-зламане", білий розвернутий простір.

Савітар – наглядач за колесом Сварога.

Тара (Та-Ра) – богиня планети Венери.

Пушана (Пути Шани) – шлях пошани.

Сома – світові води, світова риба.

Гери – уславлені, Гера, герой, Геракл – уславлений.

Особливе значення в Відичній вірі надавалось світилам: Зорі – Венері, Сободаю – Юпітеру, Полелю – Сіріусу, Золотому плугу – Оріону (Білояру), Волосу – сузір'ю Тура (Тільця) і Волосожару – Тільцю з Плеядами.

Звичайно, перераховані боги не відображають всього пантеону богів Відичної віри, але вони підкреслюють один із основних її догматів, а саме: всі боги – це одна, або кілька якостей Всевишнього в світі Явленому; і всі вони один єдиний бог Всесвіту і світів інших – Всевишній.

Шлях до Вишнього

Шлях Праві – це шлях до Бога, шлях у відповідності з призначенням на Землі. Шлях Праві – це шлях духовного зростання, це життя по правді, відповідно з відичними законами, це підтримка кастовості суспільства і вічової влади. За Велесовою книгою князі і вожді мають вибиратись вічем – всіма дорослими. "...І ось в старі часи багато родів мали вождів, яких вибирали старійшини на вічі. І ми мали князя, який обирався на сім коло (сім років). І всяким родом правив чарівник, і жертви творив. І всякий рід мав старого чарівника, який на Родогощі служив. І це було Прав'ю".

Підіймаючись до Всевишнього людина має пройти чотири ступені.

Перший ступінь – це шлях служіння рідним і суспільству. На цьому етапі необхідно:

- розвинути в собі культ сім'ї, родини, батьківщини;
- навчитись жити за принципом – "не нашкодити";
- дотримуватись ідеалів добра, справедливості, людяності, служіння;
- вести себе з повагою до оточуючого, розумного, живого Всесвіту;
- жити за законами гармонії з навколишнім середовищем;
- нести відповідальність за слова і вчинки, що принижують людську гідність і людську сутність;
- турбуватись про близьких і рідних, про оточуючу природу, допомагати беззахисним, хворим, тим, хто попав у біду не з власної волі.

Другий ступінь – це шлях знання, шлях пізнання Законів Буття. На цьому шляху необхідно вчитись, вчитись і ще раз вчитись з тим:

- щоб розкрити свідомість і не дати їй "зацементуватись" з роками;
- щоб навчитись самостійності і творчості в кожній справі;
- щоб бути винахідливим і завжди шукати кращий варіант;

– щоб не захаращувати свідомість бур'янами, щоб вона засівалась, перш за все, добрим і вічним;

– щоб розрізняти слова, бажання і наслідки; поняття: хочу, можу і треба; щоб розуміти, що кінцевий результат залежить не від слів, а від їх реалізації. Бо казав І.Христос: "Не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх";

– щоб усвідомити, що основа успішного навчання – повторення і закріплення пройденого, що це рух по спіралі;

– щоб відрізняти важливе від другорядного, ядро знання від його периферії;

– щоб свідомість була не руйнівною, а будувалась у гармонії з розумністю оточуючого Всесвіту;

– щоб рівень свідомості і висоти сходження залежав від рівня проблем і задач, що вирішуються, від мети, яку ти ставиш в житті і якої маєш досягнути.

На шляху пізнання маємо пам'ятати, що шлях пізнання звивистий: те, що сьогодні абсолютна істина – завтра відносна; а тому важливо, щоб людина мала чисте серце і йшла під проводом вчителів добра і світла. І якщо на цьому шляху людина уникає спокуси пустого мудрування, не загордилась, усвідомила малість своїх знань і те, що є непізнаванне, безмежне; те, що за межами нашого світу; зрозуміла, що у Світі є Причина, то така людина наблизилась до третього ступеня.

Третій ступінь – це шлях оволодіння знаннями духовними. Ідучи цим шляхом, людина має перш за все:

– розкрити душу для безмежного сходження Духу Господнього;

– жити за принципами всеосяжної любові і власної жертовності перед Богом, природою, людством, родом і родиною, не принижуючи гідність власну і гідність інших, шануючи старших і менших;

– мати територію власного "Я", територію творчості душі, на якій би вона зростала і міцніла;

– мати етичну межу, нижче якої вона не зможе опуститись ні за яких обставин, межу людської гідності і людської сутності;

– жити в духовній гармонії з оточуючим Всесвітом, за заповідями великих Духотворців минулого і сучасності, за правилами екології душі і розуму;

– іти шляхом духовного очищення через усамітнення і молитву, через сповідь і прощення.

На шляху оволодіння знаннями духовними людина обирає духовного наставника – вчителя і стає послушником – учнем. Після цього людина стає сама духовним учителем, волхвом, чарівником, священником.

Найвищий ступінь – *четвертий*. Той, хто зійшов на нього, стає вчителем учителів; тим, хто будить Волю Людства, Побудом, Буддою. Побуд – це духовний Вчитель, що став просвітленим. Побуд може піти з Землі для служіння Всевишньому, може повернутись на Землю, щоб нести Слово і Волю Всевишнього. На шляху служіння Всевишньому Побуд несе людям:

– закони Шляху Праві;

– закони Шляху Даного;

– закони Шляху Очищення.

Побуд має донести людям усвідомлення невипадковості життя і його подій, допомогти в визначенні Мети і в пошуку засобів вирішення високих завдань, що стоять перед людством і окремою людиною; навчити долати перешкоди і незгоди; розрізняти дійсні і ілюзорні цінності буття, на власному прикладі показувати необхідність і важливість сходження Людини до Горнього, до Вишнього; на прикладі власної жертовності навчати інших жертовності і служінню Всевишньому, прививати

рівень космічного погляду, свідомості, мислення і духовного зору на буття власне і Буття Всесвіту.

Шлях Даний – це шлях призначення на Землі, це доля людини, її земне коло буття, коло Самсари. Кожний наступний крок людини – це уроки, які вона має засвоїти, і задачі, що має вирішити в даному втіленні; це наступний клас школи земної. Для того, щоб людина могла виконати призначене їй, вона має у цьому житті набути досвіду і знання для виконання майбутньої ролі у Всесвіті. В цьому житті вона має отримати те, що знадобиться для вирішення задач наступного. І якщо людина йде шляхом свого призначення, Шляхом Даним, то в відповідний час їй зустрінеться необхідна людина і необхідна книга, і події будуть розгортатись найліпшим чином. Якщо ж людина збилась з дороги, марнує час і нівечить життя, то отримуватиме попередження і синці, а негаразди переслідуватимуть доти, доки вона не повернеться на шлях навчання і служіння.

Як визначити шлях своєї долі, Шлях Даний? Відповідь кожен має знайти в собі самому, маючи на увазі, що не буде підбирати людина все те, що лежить на дорозі, а лише те, що може знадобитись у майбутньому; те, що їй необхідно для наступного кроку. Тож досить лише уважно придивитись до самого себе, щоб зрозуміти сенс власного буття і усвідомити шлях своєї долі.

Шлях Даний – це не шлях розваг і байдикування. Не зрозуміє людина болі іншої, якщо у самої не боліло; того, хто плаче, якщо сама не плакала, а ситий – того, хто голодний. Біль і радість, здобутки і втрати даються Богом людині по силі її, як уроки на майбутнє, якщо вона йде шляхом своєї долі. І чим важчі уроки, тим більші досягнення на шляху сходження. Кожний має пам'ятати, що кожен день і кожний час людина має не прогуляти, і не бігти в піні за ілюзією, а прожити і пережити.

Шлях очищення – це шлях прийняття рішення, це підготовка до духовного контакту з Всевишнім через піст (фізичне очищення), усамітнення (очищення свідомості) і сповідь (духовне очищення). Тривалість і глибина очищення залежать від ступеню сходження людини до Всевишнього, від Шляху Праві. Шлях очищення – це шлях жертовності і прощення, це глибинне усвідомлення важливості і необхідності пройти призначене, це життя за заповідями Божими: не нашкодь, не бери чужого, не перелюбствуй, не бреши, не пий спиртного і не вживай наркотиків, не принось неправдивої клятви, не лицемір, не переступай межу людської сутності, не зраджуй, стався до інших так, як хочеш, щоб ставились до тебе, люби Господа.

Закон Кари. Щоб ніхто не зміг змінити сюжет втілення Задуму Всесишнього, у Всесвіті діє закон Кар(м)и, що повертає всі процесси і події при їх відхиленні в русло Творення. Закон Кари – це закон відповідальності минулого і даного перед майбутнім, це відповідальність за чотири Гріхи Людства: першородний, батьківський, людський і власний. Першородний гріх – це гріх людини – хижака від природи, її руйнівника; за батьківский гріх до четвертого покоління відповідають діти, онуки і правники; людський гріх проявляє себе у законах і моралі суспільства. За ці гріхи людина відповідає впродовж власного життя. За четвертий гріх, власний, відповідальність починається відразу і подовжується на шляху нових народжень до вичерпання покарання.

Закон Кари не діє лише в випадку, коли людина неухильно йде Шляхом Даним, Шляхом Долі, бо на цьому шляху "порушення" є передбаченими і несуть позитивні для Всесвіту зміни згідно з Задумом Творця.

Догмати (інваріанти) Відичної віри.

Кожна віра, як і всяка система цільового призначення, побудована на кількох догматах (постулатах, інваріантах), що залишаються незмінними доти, доки система не виконає свою задачу. В склад догматів віри можуть входити як принципи будови і еволюції Всесвіту(в буддизмі дхарми), так і принципи, що об'єднують певну множину людей в єдиній вірі за єдиними законами моралі і етики. Поширюючись з одної спільноти людей на інші віра змінюється, модифікується, розбудовується, трансформується. Умови життя і виживання на даній території і в різних обставинах накладають відбиток на свідомість людини і на сприйняття тих чи інших законів в якості більш важливих і домінуючих. Кожен народ, чи якась його частина, прошарок суспільства вибирає в якості беззаперечних один, або кілька догматів, а також відповідаючих існуючому в даній спільноті світогляду богів. Змінюються умови буття суспільства, поглиблюються уявлення про оточуючий Всесвіт і на зміну одним богам приходять інші, час існування яких визначається часом існування етносів і в середньому складає близько двох тисяч років.

Найбільш глибокою, змістовно відповідаючою сучасному природознавству є Відична віра – віра наших пращурів. Відична віра побудована на основних принципах будови живого розумного Всесвіту і включає 34 догмати, частина з яких є світоглядними, а частина – об'єднуючими людство в єдине ціле, а тому обов'язковими до виконання. Всі інші сучасні світові релігії є спрощеними варіантами Відичної, а тому повернення до Відичного світогляду не викликає релігійної конкуренції і нетерпимості, бо кожна з існуючих релігій є лише частиною Відичної, її спрощеним і деформованим варіантом, що можна бачити з наведеної таблиці принципів і догматів.

	Догмати, інваріанти Відичної Віри	Символи	Відична Віра Трипилля, Трипетан	Індуїзм	Пантеон богів Шумерії	Пантеон богів Вавілону	Пантеон богів Єгипту	Пантеон богів Греції	Зороастризм	Буддизм	Іудаїзм	Пантеон богів Риму	Християнство	Мусульманство	Конфуціанство	Даосизм
1.	**Всевишній триєдиний, вічний; Бог Вогню(Агні)**		Всевишній, Ра	Крішна, Агні	Енліль	Астарта	Ра	Зевс	Мітра	дхарми	Ягве	Юпітер	Бог сини Христос	Аллах		
2.	**Дух предківчий, Прадеревожиття, Вирій**		+	+						+						
3.	**Світ Праві, світ законів(дхарм)**		+	+						+					+	
4.	**Світ Майї, Вічно народжуюча мати**		+		+	+		+		+	+			+		
5.	**Ієрархії Світу, гора Меру**		+					+			+	+				
6.	**Хаос, світ нерозділених богів**		+							+					+	
7.	**Син Всевишнього, Сварог,«він»-«вона»**		+												+	
8.	**Білобог і Чорнобог**		+	+		+			+		+		+	+		
9.	**Колочакра, закони і план розвитку Світу Яві, третє творіння**		+	+						+						

	Догмати, інваріанти Відичної Віри		Символи	Відчина Віра Трипільян, Трипетян	Індуїзм	Пантеон богів Шумерії	Пантеон богів Вавілону	Пантеон богів Єгипту	Пантеон богів Греції	Зороастризм	Буддизм	Іудаїзм	Пантеон богів Риму	Християнство	Мусульманство	Конфуціанство	Даосизм
	Сварога																
10.	**Сім творінь Сварога, Світ Яві**			+	+						+	+		+			
11.	**Спуск Духу Предівічного в лоно Майї, Сонячний хрест, Закон Роду**			+										+			
12.	**Зародок, Прайяйце, ДНК Всесвіту**			+	+	+					+						
13.	**Сварга, Свастя, подих Бога, Закон Велеса. Перше творіння Сварога**			+	+						+						
14.	**Народження Всесвіту, друге творіння Сварога**			+								+					
15.	**Коло Сварога, коло Самсари**			+													
16.	**Запліднення, 2 стихії народжуючі життя: сонячне проміння і вода, п'яте творіння Сварога**			+													

	Догмати, інваріанти Відичної Віри	Символи	Відчина Віра Трипілля, Трипстан	Індуїзм	Пантеон богів Шумерії	Пантеон богів Вавілону	Пантеон богів Єгипту	Пантеон богів Греції	Зороастризм	Буддизм	Іудаїзм	Пантеон богів Риму	Християнство	Мусульманство	Конфуціанство	Даосизм
17.	**Побуд. Будда, шосте творіння Бога Дзвін**		+	+	+				+	+	+		+		+	
18.	**Біосфера, Зірка Ярила, 5-ти проме-нева симетрія життя**		+													
19.	**Дерево життя, ДНК, четверте творіння Сварога**												+			
20.	**Сьоме творіння Сварога, знак лю-дини**		+													
21.	**Покрова, Берегиня життя, Майя- Земля Макош**		+										+			
22.	**Закон Роду в біосфе-рі, Родова гілка**		+	+							+					
23.	**Закон єднання, Сніп**		+					+								
24.	**Богоявлення, сяюче серце**		+	+					+	+	+		+	+		
25.	**Вість, Авеста Корекція шляхів розвитку,**		+						+				+			

	Догмати, інваріанти Відичної Віри	Символи	Відчина Віра Трипітака, Трипітан	Індуїзм	Пантеон богів Шумерії	Пантеон богів Вавілону	Пантеон богів Єгипту	Пантеон богів Греції	Зороастризм	Буддизм	Іудаїзм	Пантеон богів Риму	Християнство	Мусульманство	Конфуціанство	Даосизм
26.	**Шлях Даний (12 квіток, 12 стрічок) Вінок життя, долі**		+		+											
27.	**Закон Кар(м)и**		+	+						+						+
28.	**Закон нагляду**		+				+									
29.	**Дерево знання, добра і зла**		+													
30.	**Закони, заповіді людства**		+								+					
31.	**Жертовність, служіння**		+										+			
32.	**Очищення душі, сповідь перед Богом**		+	+					+	+	+		+			
33.	**Усамітнення, очищення свідомості**		+	+						+			+			
34.	**Зірка на долоні, сходження Духу людського**		+	+					+	+					+	+

Відичні свята і традиції

Головними відичними святами, загальними для всіх, є:

Різдво – свято народження Бога-Сина, Творця Світу Явленого. Відзначається в день зимового сонцестояння.

Великдень – свято воскресіння Природи, перемоги Білобога над Чорнобогом. Відзначається в день весняного рівнодення.

Троїця – свято Всевишнього, свято єдності трьох космічних сутностей, що визначають Буття Всесвіту. Це час літнього сонцестояння.

Покрова – свято Матері Світу, Духу Явленого, що захищає нас, дає віру і надію на майбутнє. Відзначається в день осіннього рівнодення.

Особливими днями в житті кожної людини є:

- день народження;
- іменини;
- хрестини;
- вступ в дорослий світ;
- вступ в подружнє життя (вінчання);
- народження дітей;
- відхід у Вирій.

Ім'я новонародженому дають на 9 день життя, бажано з імен святих даного дня, або з імен найбільш поважних членів (померлих) родового дерева.

Обряд хрещення бажано здійснити перед днем народження, через рік життя.

Свято вступу в доросле життя проводиться на Троїцю для підлітків, вік яких досягнув 16 років.

Свято вступу в подружнє життя проводиться після Покрови. Найкращий вік для цього у юнака – 22 роки, у дівчини – 18. Це свято *вінчання.*

Свято народження дитини – це *свято продовження Роду*. Найкращі дні народження приходяться на квітень (друга половина) – жовтень (перша половина) місяці (сузір'я Тільця, Близнюків, Раку, Лева, Діви, Терезів).

У час Тризни душа покидає тіло. Це відбувається на третій день після смерті; після чого за відичною традицією тіло спалюється. На дев'ятий день душа покидає родову гілку, на 40-й день – відходить із Землі до дня нового втілення. Найкращий варіант нового наступного втілення – це повернення на свою родову гілку. А для цього бажано, щоб народжувались діти у дітей власних і онуків. Без дітей родова гілка засихає і Рід зникає назавжди. Третій, дев'ятий і сороковий дні – це дні прощання і поминок. Два рази на рік (тиждень після Великодня і тиждень після Покрови) справляють дні пам'яті по померлих родичах і близьких.

Великий гріх перетворювати поминки в "п'яне свято". В ці трагічні дні всі рідні і знайомі мають думати перш за все про те, як допомогти близьким померлого і, ні в якому разі, не пирувати за їх кошт. Співчуття родині висловлюється не за столом, а на цвинтарі. В перші 9 днів після смерті близькі і рідні померлого звертаються до членів Роду в Вирії, щоб ті зустріли душу померлого і були їй провідниками у Світі Наві, бо Світ Наві живе за законами подібними до земних; і там є боги і душі добрі і недобрі, лікарі і вчителі, мисливці і браконьєри душ людських.

У кожного поселення (або у Роду, родини) святкується окреме свято "Введення в храм", коли всі жителі даного поселення в знак вдячності до засновника і охоронця поселення "возносять його" і просять про захист і допомогу.

Переважний вплив того чи іншого бога на земне буття за уявленнями прабатьків відповідав окремим періодам року:

- *22 грудня* – день Сварога, Сина-Бога, Різдво;
- з 22 грудня по 22 січня – час Стрибога, Дідуха, Василя, Числобога;
- з 22 січня по 22 лютого – час Вія, Вея, Софея; Софії і Кришня;
- з 22 лютого по 22 березня – час Ярила, час Роду;
- *22 березня* – день Білобога, Великдень;
- з 22 березня по 22 квітня – час Білояра-Даждьбога;
- з 22 квітня по 22 травня – час Лади і Роду;
- з 22 травня по 22 червня – час Купали, Матері Сва, Слави;
- *22 червня* – день Всевишнього, Троїця;
- з 22 червня по 22 липня – час Перуна;
- з 22 липня по 22 серпня – час Макоші і Даждьбога;
- з 22 серпня по 22 вересня – час Світовіта;
- *22 вересня* – день Матері Світу, Покрови;
- з 22 вересня по 22 жовтня – час Велеса;
- з 22 жовтня по 22 листопада – час Хорса;
- з 22 листопада по 22 грудня – час Коляди.

Організація культової частини Відичної Віри

Одним із найважливіших моментів формування відичного світогляду є формування і підтримка відичного егрегора. Складовими базовими елементами структури егрегора Відичної віри є Слово, символи і культи, що є інструментом священнослужителя. Підтримка егрегора і спілкування з ним відбувається в вибраних місцях – Храмах, де людина налаштовується на контакт з егрегором через проповіді і ритуали.

Інформаційна частина егрегора має дві складові: усну і письмову (або знакову). До усної відносяться суб'єктивні уявлення, що передаються переказами. До знакової належать книги, заповіти, заповіді і догмати, кодекси, літописи життя і діяння святих і церкви. Все перераховане відносно Відичної Віри має бути створено або відновлено найближчим часом.

Інформаційна частина має супроводжуватись символічною, до якої входять космічні символи, етнічні, природні, в тому числі символи богів, величних духів, егрегорів. Символи можуть бути іконічними, модельними (із дерева, металу та інших матеріалів), природними.

До культової частини відносяться богослужіння, таїнства, що пов'язані з найважливішими подіями в житті людини і природи, а також з етапними подіями на Шляху Сходження.

Зв'язуючими ланками між віруючим і егрегором Відичної віри є священнослужителі. Священнослужителі у своїй зовнішності, в поведінці, у відносинах з людьми мають відповідати вимогам, сформульованих до тих, хто обрав Шлях Сходження в якості змістовної частини свого життя. Зовнішність має бути лагідною, спокійною, доброзичливою. Одяг, що використовується, рослинного походження, голова непокритою, як і ноги, для контакту з земними і небесними

сутностями (але не на морозі) Священнослужитель має жити за Заповідями Відичного світогляду і морально-етичного кодексу Ш-го тисячоліття.

Священнослужителя має обирати (або давати згоду) громада, а контролювати його діяльність – церковна рада, що вирішує всі поточні справи церкви, в тому числі майнові як самої церкви, так і священнослужителя. При невідповідності священнослужителя вимогам сану громада звільняє його, обираючи собі іншого. Священнослужитель у випадку звільнення має почати свій Шлях Сходження знову з самого початку.

У виконанні функцій священнослужителю допомагають віруючі, що йдуть Шляхом Сходження, але не досягли необхідного рівня. Функції священнослужителя може виконувати людина, достойна цього призначення за визначенням церковної ради. Рівень готовності священнослужителя визначається Радою священнослужителів регіонів за рекомендацією громади.

Обов'язковим обмеженням життя священнослужителя є матеріальне: воно не повинно нічим виділятись у цьому відношенні від життя віруючих. Священнослужитель не повинен мати свого майна і користуватись лише наданим для нього громадою. У випадку, якщо церковна рада не виконує своїх функцій, вона має бути переобрана за зверненням священнослужителя до громади.

Центрами діяльності і впливу егрегора на віруючих є храми та інші культові споруди. Храми мають будуватись на підвищеннях з тим, щоб бути в полі зору віруючих. Архітектура храмів має підкреслювати космічність, прагнення до вишнього, небесного і відповідати призначенню. Будова храмів має бути зручною і гармонійною, затишною і без зайвих деталей, що відволікатимуть віруючих від думок про Горнє, про Вишнє, про свій шлях і своє призначення у Всесвіті, про досягнення і помилки на Шляху Сходження.

Оточуюча природа має ландшафтно доповнювати храмову архітектуру, нести в собі елементи відичного світогляду і мати в своїй структурі квіти, рослини, дерева, птахів і тварин, що стали природними символами даного етносу (для українського це чорнобривці, м'ята, барвінок, троянди, калина, вишня, дуб, тополя, береза, ясен, яблуня, ластівка, синиці, лелека (бусел) і т.п.).Вагому роль в оформленні церковного (храмового) комплексу відіграє кладовище (могилки).Воно розташовується за межами поселення, церкви і має ділитись на дві частини: світлу і темну. На світлій знаходяться поховання тих, хто служив людям і Всевишньому, на темній ті, хто руйнував життя своє і чуже, шкодив живому Всесвіту. Останки других краще спалювати взагалі, щоб їх негативна. інформація не шкодила живому.

Особливого значення в богослужінні і в таїнствах мають речі, що допомагають налаштуванню віруючих на Вишнього і на його продовження – Відичного егрегора. Інструментами налаштування є різного роду навіювання через світло, музику, вогонь, кольори, благовоння, хори, дзвони, бубни. Та найважливішими інструментами спілкування людини з Вишнім були і є думка-слово та почуття.

Принципи будови Всесвіту

Історія Всесвіту починається з моменту його народження. Як сказав Святий Августин: "Світ створено з часом, але не в часі". Ми нічого не можемо сказати про те, що було перед народженням Всесвіту, окрім того, що існували Вічні Категорії Духу, Праматерії і Законів Праві. Дух – це те, що дає життя і само є життям; те, що робить

Матерію живою, проростаючи в ній; те, що сприймається нами як Прадерево життя. Праматерія – це основа будови і життя Всесвітів;те, що називаємо в класичній фізиці матерією в безструктурному і беззмістовному стані, або вакуумом. Закони Праві – це закони будови і розвитку безмежної кількості варіантів Всесвітів.

Індра, бог Відичної Віри, бог, що знає майбутнє і минуле, говорить: "Мені знайомий страшний розпад Всесвіту. Я бачив, як усе знищується всякий раз знову і знову в кінці всякого циклу. В цей жахливий час кожний атом розпадається на первісні частинки Вічності, з яких колись виникло все. На жаль, ніхто не порахує Всесвіти, які пішли безслідно і виникнення нових, які знову і знову народжувались із безформенної безодні цих вод. Хто порахує минаючі епохи світів, що без кінця змінюють одна одну?"

Народженню Всесвіту передує Задум Сина Всевишнього Бога-Сварога, який водночас і Всевишній і його продовження – втілення, паросток Прадерева життя, Духу Предвічного; і Того, Хто присутній там, де відсутній і відсутній там, де присутній. Із Законів Праві вибираються необхідні для побудови, розвитку і буття майбутнього Всесвіту. У відповідності до Задуму створюється інформаційна модель Всесвіту, що поєднуючись з енергією Духу стає "світлоносною", де енергія – "кінь", а думка (інформація) – "вершник". Син Бога створює "Сваргу",- світловий енерго-інформаційний "вихор" і сам стає Сварогом, насінням, що проростає в Праматерії. Спочатку Сварог є монада, неподільна енерго - інформаційна одиниця -матриця, утворення і структуру якої уявити ми не можемо, бо вона не має ні просторових, ні часових, ні зарядових (структурних у просторі і часі) ознак зрозумілих нам. Проникаючи і проростаючи у світ Праматерії Монада Сварога створює у відповідності до програми-Дживи (програми - життя) свої перші Покрови, що сприймаються нами як речовина. Спочатку "думка - енергія", "думка-світло", потім "думка - форма". Від "подиху" Сварога на Монаді Сварога в Праматерії, що сприймається як Ніщо, Первісні води, Хаос, вакуум, виникають (утворюються, народжуються) перші Покрови, "втілюючись" в майже безмежній (для нашої уяви) кількості часток-променів, що на його монаді програмуються, перетворюючись в пари "частка - античастка". Кожна частка несе в собі ознаку тяжіння ; вона притягує те, чого їй недостає до цілого, і відштовхує те, що зайве. Водночас Сварог "народжує" нові монади, що є частиною і продовженням його самого і які проростаючи в глибини Праматерії народжують монади ще нижчого рівня.

Монада може утворити свої перші покрови лише розділившись у собі, ставши полярною, парою в єдиному, чи окремо "він - вона". На полюсах Монади Сварога формуються покрови електродинамічних структур і явищ, Світ Яві. Всі кванти промені, всі елементарні "частки" є продовженням тіла Сварога, його втіленням, а тому все тяжіє за цією ознакою до цілого, до Монади. І це сприймається нами як гравітація.

Кожна елементарна частка Покровів є "вихором" у вакуумі, продовженням "Сварги", що надає властивості "потенціальної ями". Взаємодія з іншими подібними утвореннями обумовлюється співвідношенням між енергією кванта-променя (руху) і енергією структури, що будується (потенціальною енергією). Найменша частка енергії сприймається як квант дії (постійна Планка), що утворює найменшу цеглину в будові речовини. У стані руху це енергія помножена на час, у структурному стані – це координата (простір) на імпульс. Якщо енергія тяжіння більша за енергію руху – утворюються стаціонарні структури, що, в свою чергу, під дією потоку енергії через них, генерують нові і нові структури. І так по всіх рівнях будови Всесвіту. Останній

принцип носить назву енергодинамічної пари : якщо через дві різні суміжні структури пропустити потік фізичного параметру, то в цих структурах утвориться кільце (потік) іншого фізичного параметру. Кожному наступному кільцю (контуру) Сварога відповідають свої структури і свої потоки. У фізиці принцип енергодинамічної пари відомий у формі співвідношень неврівноваженої термодинаміки між потоками і силами.

Дія, функціювання кожної енергодинамічної пари, кожного кільця Сварога визначається правилом Сварги, світловим вихором, поступально-обертовим рухом енергоінформаційного потоку. І так само, як розростається дерево при наявності сонячної енергії і необхідного для росту матеріалу, так і дерево Всесвіту розростається доки його живить енергоінформаційний потік життя. Безліч різних за складністю і масштабністю вирішуваних задач монадами Всевишнього через розбудову матеріальних покровів сприяють розростанню Прадерева Життя, Дерева Знання, Дерева Всесвіту. І все, що може сприйняти людська свідомість – це відозміни одного і того ж; того, що називаємо праматерією; того, що набуває ознак простору, часу, зарядів, різноманітних структур під дією енергоінформаційного потоку життя.

Зміні кінетичної енергії завжди відповідає еквівалентна зміна потенціальної, зміні значення якого завгодно параметра відповідає еквівалентна зміна одного або кількох інших фізичних параметрів; "кожній дії відповідає рівна їй і протилежно направлена протидія". В останній формуліровці цей принцип носить назву принципу компенсації в природі і відомий ще як *принцип інертності* (стійкості, стабільності, консервативності): без дії зовнішніх чинників значення параметрів системи не змінюються.

Оскільки кожний рівень структур заповнюється поступово, існує варіативність побудови і перебудови даної структури, при тому, що вона будується на стабільній, врівноваженій структурі попереднього рівня. Попередня структура служить базисом, ядром; нова – периферією. Стабільність нової структури визначається *принципом золотого перетину*: в структурі, що росте, будується, формується, стабільна частина складає φ=0,618 від одиниці(цілого). Для кожної енергодинамічної пари характерні затрати енергії на побудову і перебудову структури чи процесу. Повністю витратити енергію на перебудову системи навіть по одному параметру неможливо. Завжди існує перерозподіл енергії між різними контурами і структурами, а тому для того, щоб "щось" створити, необхідно мати надлишок енергії. Цей принцип відомий як *принцип надлишковості*, або "теорема Ешбі - Гьоделя".

Принцип балансу (він же компенсації) кінетичної (руху) і потенціальної (структур) складових з урахуванням принципу пропорційності між силами і потоками (експоненти), їх швидкостями, проявляється в *принципі оптимальної дії*, згідно з якими сума (інтеграл) різниці між кінетичною і потенціальною енергіями, що взята в кожний момент процесу, буде мінімальною (*принцип найменшої дії* – ПНД). В залежності від різниці кінетичної (W) і потенціальної (U) складових енергії (точніше від знаку цієї різниці) говорять про еліптичні (W<U), параболічну (W=U) і гіперболічні (W>U) траєкторії процесу. Відповідно розрізняють три структурних стани на кожному рівні будови Всесвіту. На рівні речовини це твердий, рідкий і газоподібний (плазмовий і нейтронний стани відносяться до рівня атомарної будови речовини).

Рух у потенціальних "ямах" сил тяжіння підкоряється еліптичним рівнянням, або маятниковим, хвильовим. Для всіх консервативних систем при кінетичній

складовій, що менша за потенціальну, рух буде коливальним в межах значень потенціальної ями. Більшість процесів відбувається в тій чи іншій потенціальній ямі, а тому для них притаманний *хвильовий принцип* (для суцільних середовищ це механізм передачі імпульсу, енергії та моменту імпульсу за допомогою хвилі; для обмежених об'єктів – на маятниковому принципі).

Важливим принципом будови Всесвіту є принцип Корленко-Кюрі, згідно з яким об'єкт переформовує середовище, а середовище об'єкт.Теж відноситься до процесів і структур.Із принципу Короленко-Кюрі слідують *принципи максимуму і мінімуму виробництва ентропії*. Доки структура змінюється, перебудовується під процес, спостерігаються максимальні втрати енергії (максимум ентропії в нерівноважних процесах) і після закінчення перебудови енергія витрачається лише на загальні механізми втрат: на дифузію, тертя і променевий переніс, тому втрати енергії будуть мінімальними (мінімум виробництва ентропії). Кожна структура у Всесвіті це й інформація на його будову і розвиток. Перебудові структури відповідає перезапис інформації. Якщо інформацію представити в енергетичній формі, то значення ентропії (енергії, втраченої на перебудову) дорівнює втраченій або заново записаній інформації (*принцип енергоінформаційного приводу стабільності Всесвіту*). Кожній новій порції "енергії-інформації" відповідає зростання структурних одиниць запису. Спостерігається розростання дерева інформації (Дерева Знання) і структурна розбудова, розростання Всесвіту (Дерева Життя).

Якщо потенціальна (структурна) енергія об'єкта більша за кінетичну внутрішню енергію його складових, система називається консервативною по відношенню до визначальних, організуючих параметрів. Для консервативної системи притаманна наявність законів збереження. Всесвіт можна визначити як консервативну систему по відношенню до параметрів енергії, кількості руху, моменту кількості руху, кількості зарядів. Із принципу найменшої дії витікають закони збереження енергії, імпульсу (кількості руху) і моменту кількості руху, що підтверджує замкнутість, кінцевість і консервативність Всесвіту по цих параметрах. Замкнутість Всесвіту підтверджується і принципом компенсації.

Ієрархічність будови структур у Всесвіті дає можливість відновлення і розуміння структур даного рівня з боку вищого і нижчого рівня, що отримало назву принципа подвійності. Основою принципу подвійності є дія законів і структур даного рівня в будові суміжних. Структури Всесвіту побудовані так, що зовнішні чинники, за виключенням окремих явищ, мають меншу енергетику і не впливають руйнівним чином на об'єкти нижчих рівнів (електричні явища не впливають руйнівним чином на будову елементарних часток, а гравітаційні – на електричні структури). У Будові структур указаний ефект називається принципом невтручання і відомий як теорема Кюрі, згідно з якою у Всесвіті взаємодіють між собою лише об'єкти , структури і явища однієї і тої ж фізичної природи.

Виникнення нових замкнутих потоків фізичних параметрів при проходженні енергії-інформації через структуру (менших кілець Сварога) призводить до впливу вихідного параметру (побічного параметру кільця, що виникло) на вхідний параметр потоку. Вплив вихідних параметрів на вхідні через механізм ЕДП носить назву принципу Кар(м)и, або принципу зворотнього зв'язку.

Ще одним важливим принципом будови Всесвіту є принцип проникливості, за яким кожний рівень структур проникний для нижчих і непроникний для вищих. Цей принцип є похідним від принципу невтручання (ієрархії взаємодій у Всесвіті).

Принципи буття живого Всесвіту

Розвиток Всесвіту підкоряється незмінним законам і принципам, що покладені в основу Світу Яві Сварогом, втіленням Всевишнього в одне із своїх числених творінь. Всесвіт не вічний, вічні закони, як і Всевишній. В Світ Яві, в його основу, покладена обмежена кількість законів Праві, при тому, що їх кількість зростає при сходженні по рівнях розбудови Всесвіту, а їх зміст змінюється за принципами наслідків і комбінаторики. При цьому закони першостворених рівнів діють на всіх наступних, в той час як похідні від них - на залежних, що утворюються на наступних стадіях.

Кожному рівню будови Всесвіту відповідає своє коло богів і їх ієрархія. Кожний бог є продовженням і втіленням Всевишнього в Світі Яві, але, на відміну від вічного Всевишнього, боги «смертні», як і Світ Яві, як і все що одягнуте в покрови світу Матерії. Небо і Земля пройдуть, слова же Мої не пройдуть – говорить Господь. Тривалість існування кожного бога відповідає часу виконання задачі, що стоїть перед ним. Життя бога, як і людини, вимірюється часом втілення, але закінчення втілення не є переходом у небуття, в ніщо, в неіснування, а лише трансформою, часто складною і болісною. У Всесвіті «щось» не виникає з «нічого» і «щось» не може перетворитись у «ніщо». Закінчення втілення не є смертю в людському розумінні, а лише переходом у інший стан, або поверненням у Світ Наві, у Вирій, в Лоно Всевишнього.

Найважливіший закон будови Світу Явленого – Зоряний, закон Троїці. Через Троїцю подані закони творіння, будови і розвитку Всесвіту. Троїчні боги, люди, все у Світі Явленому. Зоряний закон обіймає три фундаментальних закони буття: Закон Роду, Закон Велеса, Закон Коляди. Закон Роду – це закон народження Сина Бога, закон народження Всесвіту, його зростання і еволюції. Увесь Всесвіт живий, але завдяки матеріальним покровам все в ньому народжується, зростає, живе і помирає.

Як і Сварог, все існуюче полярне, бо лише полярність створює рушійну силу життя. Плюс і мінус, ліве і праве, добро і зло, біле і чорне, порядок і хаос, вогонь і крига, реальність і ілюзія – все відносно у Світі Явленому. У хаосі присутній порядок, а в порядку – хаос; у доброму – зачатки зла, а в злі – добра. Протилежні якості в своїй єдності рухають Всесвіт і роблять його живим. Закон Роду – це й Закон боротьби і єдності протилежностей. І Білобог і Чорнобог завжди в єдності і протистоянні, і їх Сварог обіймає і тримає в собі, аби цьому світу не бути поверженому. А тому космічний символ Сварога “він-вона”.

Без поняття зла втрачає сенс поняття добра, без жіночого – чоловіче, без плюса – мінус, без лівого – праве. А тому Господь говорить: Вам, хто слухає , кажу: любіть не лише друзів, а й ворогів ваших, благотворіть ненавидячих вас, благословляйте проклинаючих вас і моліться за тих, хто кривдить вас. Всякому, хто просить у тебе, давай і від того , хто взяв твоє, не вимагай назад. І як хочете, щоб з вами вчиняли люди, так і ви вчиняйте з ними. І якщо любите люблячих вас , яка вам за те подяка? Бо й грішники люблячих їх люблять. І якщо робити добро тим, які вам роблять добро першими, яка Вам за те подяка? Бо й грішники теж роблять. І якщо в борг даєте тим, від яких сподіваєтесь отримати назад, яка вам за те подяка? Бо й грішники дають у борг грішникам, щоб отримати назад більше. Любіть ворогів ваших і благотворіть, і в борг давайте не очікуючи нічого; і буде вам нагорода велика, і будете синами Всевишнього, бо він благ і до невдячних, і злих, як Батько до дітей своїх. Отже будьте милосердні, як і Батько ваш милосердний.

Полярність не просто бажана, вона має бути в усьому, Господь говорить: Ви сіль Землі. Якщо ж стане сіль прісною, чим зробити її солоною? Ні нащо вона більше не придатна, хіба що викинути її геть, щоб топтали її люди. Ви світло світу; не може сховатись місто, розташоване на вершині гори, і коли запалюють світильник, не ставлять його під посудину, а на підсвічник, і світить всім у домі. Тож хай засяє світло ваше перед людьми, щоб побачили вони ваші добрі справи і прославили Батька вашого, який на Небесах і в серцях наших. І якщо полярність не окреслена, то для створення рушійної сили необхідно зробити світ полярним: Думаєте ви, що я прийшов дати мир на Землі? Ні, говорю Вам, а меч і роз'єднання ; бо віднині п'ятеро в одному домі будуть роз'єднані: троє проти двох і двоє проти трьох! ... Вогонь, прийшов я звести на землю і як хочу я, щоб він уже розгорівся! Хрещенням маю я хреститись і як я томлюсь, доки це не звершиться.

Інструментом розбудови Всесвіту служить енергоінформаційний потік, що є світловим вихором, свастям. Це Слово у Світі Яві, енергія Духу, це інструмент Сварога- Сварга, Його життєва Сила, це Сам Сварог у іпостасі Велеса – Волеса. Сварог говорить: Від Мене йде Світло; воно опромінює світ цей. І Сонячне, місячне світло теж від Мене. Якщо я спинюсь хоч на мить – Всесвіт хаос поглине. Хліб божий є той, що сходить з небес і дає життя Світу Явленому . І всякий, хто п'є воду цю, прагнутиме знову; а хто буде пити воду, яку Я дам йому, той не буде бажати повік, але Вода, яку я дам йому , зробиться джерелом, що тече в життя вічне. Я – Хліб життя, Хто приходить до Мене, не буде плакати і, віруючий у Мене, не матиме спраги ніколи…. Хліб, що я даю, з неба сходить, щоб людина від нього вкусила і не вмерла. Хліб, який я даю є плоть" Моя (не в біологічному змісті) , яку Я даю за життя світу. Поїдаючи (використовуючи) Мою плоть (матерію) і п'ючий (споживаючий) Мою кров (енергію – інформацію) у Мені перебуває і Я в ньому. В мені Батько (Всевишній) і я в Батькові (як і все живе, весь Всесвіт).

Слово в Світлі несе програми життя, визначає Долю Всесвіту і долю людини, Шлях Даний. Це закон Коляди, це програма життя і розвитку, це Коло Самари, закон причин і наслідків. Всевишній у образі Христа - земного Сварога - звертається до дітей своїх: Не подумайте, що я прийшов скасувати Закон чи Пророків. Я прийшов не скасувати, а виконати. Бо істино кажу вам: доки не пройдуть Небо і Земля, жодна нота, жодна риса не пройдуть у Законі, поки все не збудеться. У вас і волосся на голові все перераховане і ні один із них не впаде на Землю без волі Батька вашого! Тож не піклуйтесь для душі вашої, що вам їсти і що пити, ні для тіла вашого, в що вдягнутись;чи не душа більше їжі, а тіло-одежі? Ваш Батько знає в чому ви маєте потребу; краще слухайте Слово Боже і все прикладеться вам. Все дається людині по силі її і нічого понад те. І все дається через Слово , через програму Життя (Живу, Джіву), Шлях Даний. Бо: "Спочатку було Слово, і Слово було з Богом, і слово було Бог. Воно спочатку було з Богом, все через нього виникло, що виникло, в ньому було життя і життя було світло людям, і світло в пітьмі світить, і пітьма його не обняла. І Слово стало плоттю ...

Шлях Даний реалізується за законом Самсари, законом Коловороту, розвитку по спіралі. За законом Самсари як у будові Всесвіту, так і в процесах, що протікають на різних рівнях його будови, все повторюється, змінюючись лише якісно. Що наверху, те й внизу; пізнаєш людину – пізнаєш Всесвіт; яка частина, таке й ціле; скажи хто твої друзі і я скажу хто ти; які люди, такі й боги. Енергія руху (кінетична) переходить в енергію структур (потенціальну), а енергія структур - у енергію руху. Від їх співвідношення залежить стан матерії і сутність її буття. Тверде, рідке і

газоподібне існують на всіх рівнях будови матерії, її покровів. Відповідно трьом станам будови повторюються і три стани руху: обертовий, хвильовий, поступальний. Гармонія структур і станів на кожному рівні будови породжує циклічність, повторюваність і подібність циклів розвитку, що відображається символом року Сварога. На рівні свідомості людства це цикл повного оберту земної осі відносно дванадцяти суз'ірь екліптики.

Закон Самсари це й закон ієрархічності будови світів Вирію, Праві і Яві. Ієрархії Всесвіту побудовані за ознаками якості, переходу кількості в якість і якості в кількість. Кожна наступна ступінь організації зберігає попередні якості і набуває нових (будова знизу), і кожна нижча ступінь втрачає якості вищих (ієрархія зверху). І в будові Всесвіту, і в ієрархії богів присутні обидві течії. Сварог, як продовження і втілення Всевишнього, втілюється в богах наступних рівнів "вниз", втрачаючи якості більш високих ступенів. Людина-один із ярусів втілення Сварога в Даждьбогові, бо ми онуки Даждьбогові, але лише все Людство в цілому наближається до наступного рівня втілення Сварога (гілка з гілочками є цілим, але гілочка окремо не є гілкою). Ієрархію зверху доповнює і «протидіє» їй ієрархія знизу. Мурашники, популяції, біоценози і біосфера в цілому; сім'я, рід, нація, етнос, людство утворюють нові якісні рівні в будові живого Всесвіту, народжуючи богів знизу. Постаті святих і пророків, величні постаті родових (племінних) і етнічних богів, егрегорів і деміургів народів, постаті планетарного масштабу суперетносів (християнського – І. Христос, буддистського – Будда, мусульманського - Муххамед) – це ієрархія Світла знизу.

Утворення ієрархії знизу неможливе без участі зверху, бо так само, як живе може народитись лише від живого, а розумне лише від розумного , так і той, хто не народжений від Води і Духа, не зможе ввійти в Царство Боже. Народжений від плоті є плоть і народжене від Духу є Дух. Не дивуйтесь, що Я сказав: потрібно, щоб ви народились згори. Вітер віє, де захоче і голос його чуєш і не знаєш звідки приходить, і куди йде. Так і народжений від Духа (Христос).

Масштабність бога визначається не лише масштабністю задачі, що стоїть перед ним, а й кількістю різних за призначенням покровів монади бога і ступенем їх розбудови та якості. Кількість покровів визначається з одного боку умовами функціонування, з іншого – умовами виконання задачі. Монада з покровами забезпечення життєдіяльності є ядром об'єкта, системи, живого створіння. Покрови, що забезпечують виконання задачі, найчастіше варіативні і структурно і функціонально (і за будовою, і за дієвістю).

Варіативність, змінність, різноманітність – обов'язкова умова будови периферії . Співвідношення між стабільною і варіативною частинами визначається числом золотого перетину (1 до 0,618, або 1,618 до 1). Відношення варіативної частини до стабільної називається коефіцієнтом випадковості (стохастичності), визначається порогом протікання і, в залежності від умов протікання, лежить в межах від нуля до 0,382. Рішення задачі переводить варіативну частину в стабільну і монада набуває додаткового покрову, або ж розбудовує уже присутні. Розбудова Монади, її покровів, відбувається за фрактальним принципом. Так само, як Всевишній створює, народжує монади, першопочаткові зразки – модулі всіх майбутніх об'єктів Всесвіту, так на кожному наступному рівні будови боги цих рівнів створюють зразки покровів даного рівня, їх матеріального, інформаційного і духовного наповнення. При наявності зразка необхідного виду матеріальності і достатнього енергетичного потоку розбудова покрову відбувається за фрактальним принципом (куди не глянеш, скрізь одне і теж) до меж визначених порогами протікання процесу.

Кожна монада є центром конденсації, “центром зборки” необхідного для рішення задачі інформації, технологій, інструментарію і матеріальності. Вона не лише центр тяжіння, а й вектор спорідненості. З цього приводу Всевишній словами Христа говорить: Просіть і дано буде вам, шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам; бо всякий, хто просить отримає і хто шукає – знаходить, і тому ; хто стукає, відкривають . А ще: хто має, тому дано буде і буде в нього достаток, а хто не має, у того буде забрано і те, що має .... Бо кожний може розбудувати лише те, для чого народжений: майте віру в Бога. Істино кажу Вам: хто вірить і не засумнівається в серці своєму, а буде вірити, що збудеться те, що він каже – буде йому. І все чого не попрохаєте в молитві з вірою отримаєте.

За законом Кар(м)и всяке відхилення від Шляху Даного впливає на подальший перебіг подій, на стан, структури і можливості об’єкта в майбутньому. Можна відхилитись, порушити закони розвитку Всесвіту, можна діяти всупереч своєму призначенню, своїй долі, можна діяти не за законами оточуючого тебе і впливати руйнівним чином на оточуюче середовище і перебіг подій навколо за власним бажанням і розсудом. На рівні людини – це чотири гріхи: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний гріх- у поїданні братів наших менших, у негативному впливі на життя на планеті, батьківський – у тому, що гріхи батьків впливають на родову гілку до четвертого коліна, доки Природа .” не вимиє” зламане і порушене. Суспільний гріх полягає у тому, що Людина залежить від соціального середовища існування і живе за його стандартами (ефект білої ворони; серед вовків жити – по вовчи вити). Власний гріх – це особисті рішення і поступки, що негативно впливають на оточуючих і їх долю, на життєві процеси на Землі, на майбутнє Людства. Якщо перші три гріхи опосередковані і відносні, то останній є особистим і карається найтяжче. Коли людина йде своїм Шляхом Даним , то їй вчасно зустрінеться і необхідна книга, і лікар, і вчитель; коли ж ні, то переслідуватимуть невдачі і синці, хвороби і втрати, як наслідки зради Шляху Даного.

На Шляху Даному людину очікують закони відповідності Шляху і захисту (Покрови), закони сходження до Всевишнього і очищення на ньому. На Шляху Даному ідучий по ньому знаходиться під захистом Покрови. Всевишній лише попереджає: не біймтесь вбиваючих тіло, і потім не в змозі більше нічого зробити. Біймтесь того, хто душу Вашу може ввергнути в геєну. Але: від всякого, кому дано багато, багато і вимагається, і кому багато довірено, з того більше спитають.

Найважливішою заповіддю на Шляху Даному є « не нашкодити ні в думках, ні в почуттях, ні в справах своїх живому і розумному Всесвіту, зробити все для єднання божого і людського в Сварозі, творити осяяне розумом і духом майбутнього, жити за законами жертовності перед Родом, Людством, Планетою, Всесвітом, Всевишнім». Чи може зберегти життя клітинка організму , якщо загине тіло? Можна тимчасово стати клітинкою ненажерливої і смертоносної пухлини, що руйнує тіло. Але загине Родова гілка, і не повернуться батьки на Землю, загине Людство і стане мертвою планета, загине частина Всесвіту. А тому Господь звертається до нас в душах наших: “... Син Людський не для того прийшов, щоб йому слугували, а щоб послугувати і дати душу Свою, як викуп за багатьох”. В справі служіння Всевишньому і Людству: “кожний, хто возвеличуватиме себе, принижений буде, а хто принизить себе – возвиситься”. Господь попереджає: “Не збирайте собі скарбів на Землі, де міль і тля руйнують, і де злодії підкопують і крадуть, але збирайте собі скарби душі і серця, які ні міль , ні тля не зруйнують і злодії не вкрадуть. Бо де скарб твій, там буде і серце твоє”.

Не просто і важко йти Шляхом Даним. Заходьте вузькими воротами, бо широкі ворота і просторий шлях, що веде до загибелі, і багато йде ним. Вузькі ворота і вузький шлях, що веде в життя і небагато знаходить його. Стережіться лжепророків, які приходять до вас в одежі овечій, всередині ж вовки хижі. По плодах і по справах їх пізнаєте їх – попереджає Господь. Бо якщо дерево добре, то і плід його добрий, а дерево погане і плід його поганий. По плоду пізнається дерево ... Добра людина з доброго скарбу серця свого винесе добре, а зла людина із злого скарбу серця свого винесе зле, бо від надлишку серця говорять вуста його. Необхідно , щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуса приходить.

І далі Господь говорить: Горе вам, багаті! Бо ви вже отримали свою втіху. Горе вам пересичені нині! Бо жадатимете, нічого не вартого. Горе вам, хто сміється над іншими нині! Бо заплачете і заридаєте. Горе вам, коли люди говорять з вами улесливо і про вас похвально! Бо так було з усіма, хто підносить себе, і з лжепророками в усі часи. Пам'ятайте, що все, що дано людині, дано на час виконання задач Шляху Даного , для служіння людям, живому Всесвіту, Всевишньому. Для чого Мені безліч жертв ваших? – говорить Господь . Коли ви приходите перед лице моє, хто вимагає від вас цього? Досить топтати двори Мої. І не приносьте непотрібних дарів. Перестаньте творити зло, навчіться робити добро, шукайте правди, стримуйте насильників, захищайте сиріт, вступіться за вдову.

Не зважаючи на полярність всього сутнього Господь кличе до єднання, щоб світу цьому не зруйнованому бути. Бо всяке царство, що розділилось само в собі, опустіє, і дім, що розділився сам в собі, впаде, і якщо Сатана розділиться сам в собі, то як встоє царство його? Господь говорить: Бо де двоє, чи троє зібрані в ім'я Моє, там Я посеред них і з ними. Чоловік і жінка – вони вже не двоє, а плоть єдина. Так і Всевишній в усіх проявах своїх. Отож "що Бог поєднав, того Людина нехай не зруйнує". І те, що зробили ви одному з братів Моїх менших, те зробили Мені. Господь судить не по переконанню людей, а по справах їх. Той, хто слугує ближньому, слугує Богу, нехай навіть він цього не розуміє.

Великого значення в будові Світу Яві надається принципу відповідності. Бог закликає: "де скарб твій, там і серце твоє", де серце твоє там знайдеш і свій скарб". А тому " стукайте і відкриють, просіть і дано буде, шукайте і знайдете. І в кого є, тому і добавиться, а в кого немає – і останнє відніметься. Бо якщо хто не народжений від води і Духа, не зможе ввійти в царство Боже. Народжене від плоті є плоть, і народжене від Духу є Дух. Не може мертве народити живе, а нерозумне – розум. Жива і розумна людина може народитись лише в живому і розумному Всесвіті. Люди давно помітили: " з ким поведешся – від того і наберешся". Людина може відчувати себе і поводити себе як людина лише серед людей. Які твої друзі, такий і ти сам, і по справах їх пізнаєш їх.

Розбудова Всесвіту і розбудова життя у Всесвіті. Боги і люди.

Продовження Всевишнього –Його Син Сварог. Монада Сварога створює свої покрови і ці покрови є Світ Явлений. І так само як Всевишній народжує Синів, Сини народжують своїх синів – богів нижчих рівнів для розбудови себе і втілення Задуму в життя. Монада кожного Бога може народжувати монади богів нижчого рівня, але ніколи вищого і собі подібних. А тому існування бога можливе лише в межах світу його батька і тривалість буття кожного бога відповідає рівню і тривалості задач його

батька. При цьому кожний бог може втілюватись лише на нижчих рівнях простору свого буття серед синів своїх при необхідності корекції, або зміни плану Задуму в рамках їх свободи волі. І це сприймається людьми як сходження бога „на землю", на рівень людського сприйняття подій і процесів у Всесвіті.

Якщо Сварог утворює свої перші покрови із найтонших часток матерії, то його продовження і його сини з покровів Батька створюють свої власні, ускладнюючи і розбудовуючи їх під себе і під свої задачі. Масштабність покровів бога залежить від його положення в ієрархії і відповідає масштабності задачі в просторі і часі – територією, що створюється як власний покров даного бога. При цьому із богів, які є продовженням свого батька, один (одні) створюють покрови (будівничі), інший (інші) займаються енергетичними проблемами (звичайно в межах цього простору – часу), ще інші – комунікаціями, транспортом, керуванням, всім тим, що входить в якості умов і передумов втілення даної частини Задуму.

Завдячуючи завжди і на всіх рівнях присутній свободі волі та зважаючи на обмеженість території і інструментарію дійства у багатьох з богів спостерігається бажання "розбудови" і розширення власних покровів за рахунок сусідів. Вирішення конфлікту може бути короткочасним (війна) і тривалим, еволюційним (результат той же, але здобутий іншим шляхом). Війні на землі «передує війна на небі». І коли мова йде про територію бога, ніхто на згадує про долю і призначення людей. Зважаючи на полярність Сварога і відповідну полярність кожного з богів нижчих рівнів розбудовуються в рівній мірі обидва полюси. А тому порушення рівноваги обов'язково веде до її відновлення за принципом "маятника". Втрата "території" між системами даного рівня сприймається як "зло", а все, що сприяє її розбудові – як "добро". На рівні людської свідомості поняття "добра" і "зла" сприймаються через призму людського буття, в той час як на інших рівнях ієрархії те, що маємо за "добро" може бути "злом" і навпаки.

В конкурентній боротьбі між рівноцінними системами якась із них може набути переваги за рахунок підтримки зверху (втілення бога вищого рівня) і тоді ця система захоплює практично всю "територію" і стає "скелетною гілкою" для "проростання дерева" на наступний рівень. І в цьому розвитку втрачають "територію" і "гинуть" не лише пагони попереднього рівня, але й великі "скелетні гілки" а іноді й цілі світи – дерева (при тому, що тривалість існування всякої системи обмежена тривалістю виконання задачі).

Богом Сонячної системи є монада Сонця,а її продовженням (в межах території системи) – монади планет. Монада Землі, як і всі монади, має два полюси, які умовно, на рівні людської свідомості, отримали назви Бога (Планетарного Логоса) і Диявола (Господаря Землі). При цьому необхідно зауважити, що наявність і розбудова того чи іншого полюса може бути інспірована зі сторони (своє зло часто не сприймається як зло, особливо коли інше, не властиве нам, приходить зі сторони, як акт агресії). Кожен із полюсів монади Землі проростає власним корінням і гілками, утворюючи світи "світлої" і "темної" ієрархії за законами Праві.

Монади планет діють і розбудовуються за рахунок енергії Монади Сонця і в свою чергу створюють, розбудовують себе: зовні через супутники планет і внутрішньо-через "народження" земних богів і істот (систем) все нижчих рівнів (людей, ангелів, даймонів, тварин, стихіалей, демонів та ін.).

Монада Землі, як і монади інших планет, створює покрови, які можна умовно назвати світами, що різняться за призначенням, функціями і будовою, а, відповідно, і за законами Праві, що діють (використовуються) в них.

І це отримало назву тисячепелюсткового лотоса, в якому Земля – це “чашечка квітки”, а пелюстки – світи-покрови території монади Землі в межах території Сонячної монади. Кожний із світів-покровів має свою просторово-часову будову, свою ієрархію, свій розум, свої закони буття, свою територію і свої задачі. (якщо розум людини підкоряється законам двовимірної логіки, то лише тому, що наш світ побудований за законами тримірності простору і одномірності часу). Найбільше число просторових координат в світах земної монади – шість, часових – досягає 236. Чим більше число просторових координат – тим більше структурні можливості, чим більше число часових – тим більше варіантів функціонування і вирішення задач, тим більш могутній розум мешкає в такому світі.

Серед багаточисельних світів – покровів земної монади є п’ятивимірний світ, в якому перебувають монади людей: неподільні і безсмертні духовні одиниці. Монади людей народжуються монадами Землі і Сонця, але можуть бути продовженням і втіленням богів більш високих рангів, як і прийдешніми “зі сторони”. Вступаючи в межі території Земної монади, кожна монада обволікається її найтонкішими структурами, що пронизують всю територію Земної монади. Без цього покриття неможливе існування жодної духовної одиниці в земних світах. Із п’ятивимірної матеріальності монада створює свій перший структурний покров, який називають “шельт”. На шельті розбудовується наступний покров – астральне тіло із матеріальності чотиримірних просторів. Разом об’єднані ці два покрови – тіла носять назву “душа”. Якщо шельт є вмістилище монади і її перше знаряддя, то астральне тіло є інструментом шельту. Саме в астральному тілі, що створюється разом шельтом і будівничими монади Землі (стихіалями планети) зосереджені здібності духовного зору, слуху, обоняння, глибинної пам’яті, здібності польоту і спілкування з істотами – продовженнями земної монади (синклітами, даймонами, стихіалями, ангелами), здібності відчуття панорам і перспектив.

Мати-Земля, запліднена духом Сонця, для втілення людського шельту в земні структури створює тіло ефірне, як тіло зв’язку душі з біоматеріальним тілом. Без ефірного тіла неможливе існування “душі” в світах трьох і чотирьох просторових вимірів. І коли душа з ефірним тілом залишає своє зовнішнє фізичне тіло, то в світі, де мешкає людина залишається лише труп.

Фізичне тіло для душі створюється ангельськими ієрархіями (тими, що створюють матеріальні структури Землі) та великою стихіаллю людства, що створює із відповідних матеріальних структур тривимірності ланцюг роду (родову гілку), надаючи індивідуальність кожній людині.

Якщо фізичне тіло може “єднатись – вирощуватись” стільки разів, скільки необхідно для виконання задачі, то ефірне створюється і використовується на протязі виконання задачі один раз і рідко більше, та й то лише у випадку невідповідності задачі, або ж при зміні (трансформації) останньої. Астральне тіло супроводжує людину в даному земному світі, де воно безсмертне, а шельт – по всіх світах системи Землі. Монада, що прийшла на Землю від Сонця або планет з більшою кількістю ступенів структурованості, має шельт, притаманний цим монадам. Покидаючи Земні світи, вона позбувається і земного шельту, але залишається безсмертною в світах монади, продовженням і породженням якої є.

Народження людини в світі її помешкання починається з закладки фізичного тіла стихіаллю роду на основі інформаційної моделі ДНК з наданням йому відповідного програмного забезпечення для існування і функціонування в світі земному. Після початкового ступеню готовності створюється ефірне тіло, (біополе)

що поєднує фізичне тіло з душою, а точніше з астральним (ментальним) тілом, що має дві складові, а саме: програмне забезпечення на виконання майбутньої задачі (доля) і інтуїтивне тіло для зв'язку з вищими та деякими іншими ієрархіями даного рівня. Разом з астральним в фізичне тіло входить, як проекція, шельт. Монада яка залишається в п'ятимірному просторі, проявляє себе в тривимірній проекції земного людського помешкання.

Після народження людина продовжує розбудовувати себе в зовнішньому до себе середовищі. Колесо, крило, гвинт, реактивний двигун – стають продовженням ніг людини; все, що використовується для впливу на предмет праці (лопата, ніж, верстат, екскаватор, автоматична лінія...) є продовженням рук; комп'ютер – мозку; телескоп, мікроскоп – продовженням очей... В залежності від вирішуваної задачі набувається і розбудовується зовнішній інструментарій і територія дій як на фізичному плані, так і в ментальному, і в духовному . Набуваючи знань в школі чи в університеті, людина розбудовує себе в інформаційному відношенні, піклуючись про ближніх і про оточуюче середовище; займаючись творчістю, людина розбудовує себе в духовному Всесвіті.

На шляху зовнішньої розбудови використовуються і зовнішні ресурси, що створені відповідними системами – ієрархіями, або іншими спорідненими монадами. В прагненні власного життєзабезпечення і виконаня програм долі людина розбудовує себе, використовуючи не лише оточуюче середовище, але й людей в якості свого продовження (раби, воїни, робочі, селяни...), та результати їх діяльності.

Розбудова людини, як і богів, залежить від масштабності монади і важливості задач, що стоять перед нею. Людина, що змогла розбудувати себе в великих масивах інших людей, набуває статус "рукотворного" бога, що існуючи на рівні шельту і астрального тіла після смерті продовжує впливати на шельти і астрали інших людей і на рішення планетарних задач аж до моменту їх вирішення.

Для втілення на Землі монада повинна отримати відповідне її масштабності фізичне тіло. Нове тіло має відповідати параметрам втраченого або перевищувати за можливостями останнє. Але ні в якому разі нове тіло не має бути гіршим, бо воно стає перепоною на шляху сходження людини. Відповідне тіло створюється стихіаллю Роду, а тому та сім'я, яка хоче повернення рідних на Землю для продовження їх місії, має потурбуватись про народження дітей, про своє і своїх батьків майбутнє.

Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги.

Характерною особливістю розвитку живого Всесвіту є гармонійна розбудова „зверху" і „знизу". На розбудову і розвиток Всесвіту впливають Задум Всевишнього і інструментарій його вирішення з одного боку та матеріально – енерго - інформаційні ресурси – з іншого. Якщо відсутні ресурси, то дерево виросте карликовим, а при їх наявності – травина досягне розмірів дерева. Монада планетарного масштабу в умовах тюрми може деформуватись до стану тваринного існування, в той час як монада хуторського змісту може набути планетарних можливостей для перетворення Землі в хлів для домашніх тварин. Найкращі плодородні землі можуть стати безплідними, якщо на них вирощувати те, що не сприймається грунтом (або навпаки). Геній може ходити в рваних латаних покровах і бездарність сяяти королівським вбранням.

Інструментарієм Всевишнього є боги нижчих рангів. І кожен з богів нижчих рангів створює свій власний інструментарій для виконання покладених на нього функцій і втілення задуму. Кожне із зерен посіву має рівні початкові можливості, та не рівні зовнішні. Одна зернина впала на камінь, другу склювали птахи, а третє попала в благодатний грунт і проросла. Так само і монади богів нижчих рівнів: одні в даній ситуації не зможуть себе реалізувати – інші стануть могутніми прекрасними системами. Шлях створення богів нижчого рангу є шляхом зверху, шляхом сходження Сварога в матеріальність Всевишнього, у Світ Яві.

Допитлива людина бачить як життя рослинного царства поступово перетворює безплідний грунт в чорнозем, структуруючи і пристосовуючи його під себе, а поновому організований структурно і інформаційно грунт впливає на подальшу еволюцію рослин. Так само не лише монада впливає на оточуюче середовище, будуючи свої покрови, але й покрови впливають на можливості і діяльність монади. В розумно організованій системі „інструмент" окрім виконання покладених на нього функцій має самовідтворюватись і бути автоматичним регулятором, обладнаним механізмом зворотнього зв'язку, повинен мати широкий діапазон застосування і можливість пристосуватись і еволюціонувати. Всі тіла – покрови, як інструментарій монади, відповідають перерахованим вимогам, але не потрібно вимагати, щоб молоток став квіткою, а тому кожне з тіл – покровів у відповідному середовищі може продовжувати виконувати свої функції навіть за відсутності не лише монади, а й вищих за організацією тіл. Фізичне тіло з програмним забезпеченням на існування в біосфері Землі є біороботом (на зразок більшості рослин і тварин створених стихіалями монади Землі), астральне тіло з фізичним сприймається як біоінформаційна система з обмеженнями на творчість, а шельт з своїм інструментарієм – як духовна людина без „серцевини", без божої іскри, з обмеженим часом існування (до розпаду території живлення або її захоплення іншими монадами для побудови своїх покровів).

Розбудова тіл – покровів відбувається не лише зверху, від монад, але й знизу. Одним із найважливіших принципів будови Всесвіту є принцип взаємовпливу і гармонійного співіснування всього сутнього (принцип Короленко – Кюрі), згідно з яким „якщо в середовище помістити об'єкт, то або об'єкт перебудує під себе середовище, або навпаки". Цей же принцип діє на всіх рівнях організації середовищ, процесів і систем – об'єктів. Згідно з цим принципом кожне з тіл – покровів розповсюджує свою „симетрію" на оточуюче середовище, перебудовуючи його під себе за іншим важливим принципом: матриця – об'єкт: "кожен об'єкт в просторі і часі утворює „негатив – структуру", що є дзеркальним відображенням „позитив – структури" об'єкта".

Феномен утворення „інформаційної матриці", в деякій мірі двійника людини можна спостерігати на явищі утворення „домовика". Якщо сім'я тривалий час збирається в одному і тому ж місці (ритуально, наприклад за обідом, сніданками, вечерями), чи цілеспрямовано (для обговорення втілення спільної мети, чи рішення спільної задачі) то в цьому місті трансформується „зовнішнє середовище, де утворюються структури духовно – інформаційного конденсату". Ці структури завдяки постійно діючому джерелу живлення (сім'ї) міцніють, ускладнюються, об'єднуються і починають самоусвідомлювати себе в якості псевдо – живої системи, аналога – біоробота. Систему, що утворилась, називаємо домовиком. Домовик зацікавлений в продовженні і посиленні діяльності сім'ї в напрямку досягнення мети і збереження

стійкості, а тому він зворотнім чином впливає на її подальшу стабільність і життєздатність.

Своєрідні „домовики" виникають не лише над сім'ями, але й над якими завгодно живими системами, об'єднаними єдиною метою виживання в конкурентному середовищі та розбудови території існування, як передумови подальшого життя і еволюції. Подібні до „домовиків" енерго – інформаційні утворення ще називаються егрегорама і вони по своїй суті є діючими „дублікатами – макетами" покровів – тіл богів зверху. Подібні системи дублюють всі тіла – покрови тої множини людей (як і живих істот – систем в самому широкому розумінні цього слова), над якою вони виникають. Прикладом можуть бути покрови (аж до шельту) деяких споруд, де збираються регулярно великі масиви людей; іграшок, книжок та інших речей, якими користується багато дітей чи дорослих людей.

Досить часто подібна система – егрегор прив'язується до конкретної особи, до конкретного місця, або конкретного об'єкту, але з закінченням існування цієї особи (чи об'єкта) в фізичному плані вона продовжує існуванти на рівні вищих тіл допоки існує джерело живлення. В історії людства багато прикладів, коли історична особа і егрегор прив'язаний до неї, мають дуже різний зміст (дійсні історичні постаті О.Невського, Д.Донського, Петра Першого, багатьох інших та їх міфічних образів суттєво відрізняються від егрегорів). Тіло – матриця має практично ті ж можливості впливу на тих, хто живить їх існування, що й тіла – покрови монад вищих рангів (богів). Подібні енерго – інформаційні утворення називаються богами знизу, або „рукотворними" богами.

Якщо егрегор будується навколо конкретної монади, масштабність якої відповідає масштабності егрегора, то існування створених „тіл" забезпечено і зверху і знизу. Якщо ж егрегор був прив'язаний тимчасово до конкретної особи місцевої масштабності, або взагалі до якогось природного об'єкту, то в його шельт (з усіма утвореними – покровами) може „вселитись" монада відповідної масштабності і тоді це стає богом відповідного масштабу і призначення. Коли мова йде про Сонячних богів чи богів природніх явищ на Землі, то маємо на увазі богів ієрархії зверху. Коли ж мова йде про ієрархії християнського, буддійського, мусульманського суперетносів, то це мова про богів – егрегорів, що набули планетарного значення і впливу. На відміну від богів зверху, час існування і діяльності яких визначений задумом Всевишнього, час існування богів – егрегорів обмежений часом досягнення мети даною множиною людей чи інших істот. Зміна характеру діяльності великих масивів людей (часто народу), зміна джерел живлення, зміна умов існування призводить до відчуження старих богів, народження і зростання нових. Подібна ситуація виникає при заміні власних богів на чужих при захопленні ними вашої духовної, інформаційної і фізичної території (покровів- тіл етнічних богів).

Кожен народ, зацікавлений у стабільності свого існування і розвитку, в розбудові свого майбутнього має змінювати і розбудовувати своїх лицарів, святих, пророків і богів, щоб не стати „чорноземом" для живлення чужих, з перспективою піти „в небуття".

Передвічне Дерево життя і родова гілка

Кожна монада є часткою і продовженням Всевишнього – іскрою божою, галузкою Дерева Духу Предвічного. Кожна «галузка» в залежності від задачі втілення,

простору і часу дії розростається до меж можливого, заповнюючи «територію» виконання задачі. Монада-виконувач задачі породжує монади наступного рівня (менші гілки, менші життя), які є її продовженням і які мають вирішити окремі підзадачі основної. Підзадачі можуть бути однаковими, паралельними і тотожними за змістом в одній задачі і в різних (універсальними блоками - модулями), а також індивідуальними, такими, що визначають особливість, індивідуальність задачі в цілому. Відповідно до поділу підзадач діляться і монади – продовження. Більшість з них є універсальними модулями, а тому їх не обов'язково створювати заново, можна скористатись тими, що «відпрацювали» в інших задачах інших системних монад. Такі монади вічні за структурою і нагадують «диски», на яких можна записувати інформацію після народження і «стирати» після смерті: монада залишається, особистість стирається. На рівні біофізичної розбудови можливості таких монад визначається ДНК, механізмом спадковості. В той же час в розбудові кожної системної монади є її цільове або цільові продовження. В ієрархічній будові Дерева Духу Предвічного системна монада є богом даної задачі, а її цільове продовження – втіленням бога (в якійсь мірі аналогом може служити матка в бджолиному рої або в мурашнику).

Кожна монада-бог існує як бог до моменту вирішення задачі. Розростання гілки говорить про заповнення простору – території дії, при рівності кількості появи нових галузок і відмирання подібних-про процес рішення задачі, при перевищенні засихаючих побігів над тими , що ростуть,- про завершення.

Територія дії кожної монади обмежена територіями дії інших монад. На границях території спостерігається конкурентна боротьба, взаємовплив і взаєморуйнація, накопичення помилок і мутацій як результат впливу дії прилеглих монад. Поява мутацій є ознакою трансформації системи, зміни одної задачі іншою в межах задачі дії одного оператора на дію наступного. Якщо Прадерево життя вічне, то індивідуальність монади змінюється не лише після виконання задачі, а й в процесі виконання даної. Той, яким ти є сьогодні, уже не той, ким ти був учора, і не той, ким будеш завтра (бо хоча ти і універсальний модуль даного класу задач у Всесвіті, але характер самих задач безперервно змінюється).

Планетарне суспільство є галузкою Планетарної монади – Планетарного Бога. Скелетними гілками дерева планетарного людства в даний момент є три суперетноси: буддійський, християнський і мусульманський. В межах суперетносів розрослись гілки етносів, як результат розбудови монад етнічних богів. Складовими етнічних дерев є родові гілки дерева. Кожна родова гілка має свою монаду – патріарха. Її ми не бачимо очима, але вона в кожному з нас і водночас поза нами. Структурно в кожному з нас вона представлена через складову ДНК. Допоки «зеленіє» і «розростається» родова гілка, до тих пір говоримо про родове безсмертя, бо «померши» маємо можливість повернутись на свою родову гілку (складний вузол машини годиться і може функціонувати в такій же машині, але практично ніколи в іншій); в той же час деталі цього вузла можуть бути застосовані в вузлах інших машин, але не в рослинах – для цього деталі необхідно розібрати до атомів. Можливість повернутись на свою родову гілку – це можливість зберегти своє я, свою індивідуальність, свою особистість; це можливість своєї подальшої розбудови. Тож кожна людина має пам'ятати: якщо вона не цеглинка в будові суспільства, якій без різниці, в якій лежати стіні, то має потурбуватись про продовження свого роду; розбудову, зростання родової гілки, пам'ятаючи, що остання є лише часткою етнічного дерева і часткою планетарного людства (за умови, що все людство є продовженням Планетарного Бога,

бо можливі варіанти розбудови монад інших планет на території земної монади). Завжди маємо шанувати рідних (це твоя родова гілка!), турбуватись про своїх дітей і пам'ятати, що родова гілка лише частка Вічного Дерева Життя. Засохне дерево, засохне й гілка.

Добро і зло. Пекло і рай

Кожна істота Всесвіту (як і всякий об'єкт взагалі) має своє призначення і свої можливості виконання задачі (досягнення мети). Все, що сприяє завершеності структури і її дієздатності в процесі виконання задачі носить позитивний характер і може класифікуватись як добро. Покращення організації об'єкта, умов його існування, умов виконання задачі – теж є добро;все, що мішає ,не дозволяє, руйнує об'єкт, істоту, внутрішні і зовнішні чинники класифікується як зло.

Все, що існує, завжди виступає в двох іпостасях: добра і зла. Людина, що полює на інших живих істот, робить добро для себе і своїх близьких, але її дії є зло по відношенню до цих істот. В обмеженому конкурентному середовищі кожна істота виступає позитивно для себе і свого середовища: негативно до оточуючого. Все, що існує несе в собі протилежні якості, оцінка яких залежить від суб'єкта оцінювання, а тому поняття добра і зла суб'єктивні. Об'єктивно добро і зло, як поняття, можуть оцінюватись лише ззовні , системою більш високого рівня складовою якої є дія, що оцінюється (теорема Ешбі-Гьоделя). Коли людина щось робить і боляче пальцям, зло для пальців дає можливість здобути їжу для всього організму і то є добро.

Не розуміючи сутності речей і спрощуючи будову Всесвіту, людина розділила зовнішній світ на дві окремі якості: все, що для неї добре – то рай, все, що погано – пекло. Відповідно були розділені боги: хтось відповідав за рай, хтось – за пекло. Всевишнього опустили до рівня племінного бога, а йому протиставили іншого племінного чорнобога – сатану (диявола).Обидва полярні боги набули суспільного забарвлення. Кожна організована одною метою спільнота людей (держава, плем'я, рід, клан, банда, партія, церква) живе за правилами, що допомагають досягненню мети завдяки організації спільноти в єдине ціле. Ці правила є законами моралі і етики суспільства. Хто живе за цими правилами – потрапить в рай, хто їх порушує – в пекло. Над суспільством виникає енерго – інформаційна надбудова, яку можна класифікувати як "рай-пекло".

Позбуваючись у час смерті свого біологічного тіла, людина переходе в етап енерго –інформаційної сутності світу Праві, побудованого за дещо іншими законами. В Світі Праві простір організовано так, що все споріднене знаходиться поруч, близько, а все, що впливає на об'єкт – далеко. Все, що любиш і ненавидиш у цьому світі знаходитиметься поруч, а те, до чого байдужий , віддалиться. Якщо в небі зірки далеко одна від одної, то в Світі Праві вони поруч ; якщо споріднені люблячі душі на Землі на різних материках і відстанях, то в Світі Праві вони одна біля одної, саме в Світі Праві найкращі почуття складають світ Раю, найгостріші негативні – світ Пекла. При цьому необхідно пам'ятати, що Світ Праві такий же реальний і фізичний, як і світ проявленої організованої в речовину матерії; що почуття і душа не є властивістю Світу Майї-матері – це поняття Світу Наві. І відносяться вони до організації покровів монади, що утворюють душу. Відходячи до Світу Наві душа зберігає всі уявлення про буття у Світі Яві, і саме у Світі Наві йде корекція інформаційно-духовного наповнення, отриманого в Світі Яві; ця корекція відбувається в напрямку плану

досягнення Мети системою більш високого рівня (бога), до складу якої входить душа даної людини. Саме в Світі Наві душа очищається від зайвого на шляху до Білобога чи Чорнобога. Ніяка, нейтральна душа не додає можливостей ні одному ні другому, а тому вона не потрібна ні там, ні там. Переходячи Світ Наві душа починає подорож по світах – чистилищах, набуваючи якостей або Білобога або Чорнобога. Для земної людини є лише два шляхи і дві вершини: абсолютного "его" для себе і "жертви" себе заради буття людства і Всесвіту.

Розділяючи Світ на полюси "пекла" і "раю" людина надае своїх якостей і понять "богу" і "сатані" . Але: чи буде сатана звати вбивати, руйнувати, знищувати, катувати? Чи прийде він в образі страшному і потворному, навіть якщо це образ Чорнобога ? Звичайно ні. Це образ прекрасний і гармонійний, і звертається Він до людини закликаючи до любові, добра, людяності. Але не по словах, а по справах його ти пізнаєш Його. По наслідках тих слів і справ, що за ними тягнуться. Сказане не значить, що Чорнобог – це абсолютне зло. Чорнобог, як і Білобог є лише іншою якістю Всевишнього, проявленого в Сварозі. Так, Чорнобог тимчасово руйнує, але з метою продовження життя, еволюції Всесвіту. Бо все посіяне має бути зібраним, а все створене – використаним. І не потрібно змішувати поняття Чорнобога і Хаосу, бездумної руйнації Світу Явленного. Хаос не має ні обличчя, ні законів, ні образу: це перехід в "Ніщо", в стан відсутності Духу Всевишнього. Безглузде руйнування, необумовлене знищення, вбивство – це поломка системи, втрата її функціональності. І якщо систему не можна відкоригувати, налаштувати в Світі Праві – вона підлягає знищення. Ознаками подиху Хаосу, руйнації людини є її гріхи. Розрізняють чотири гріхи: першородний, батьківський, суспільний і власний. Першородний проявляється в "его" людини, в її біологічній природі, в обмеженості Світу Яві, побудованого на кінцевій території з обмеженими потоками енергії і інформації. В обмеженому Світі живе може існувати лише за рахунок живого, розумне за рахунок розумного, а тому до першородного гріха відноситься лише безумне, без загрози для власного життя, вбивство живого.

Батьківський гріх полягає в тому, щоб людина не примножила унаслідувані від батьків помилки і поламки.

Суспільний гріх – це порушення суспільних законів на користь системи нижчого рівня, коли інтереси сім'ї , клану, партії, церкви, інших об'єднань ставляться вище суспільних, руйнуючи систему більш високого рівня (так само як і суспільні інтереси вище планетарних).

Особистий гріх – це результат особистих рішень і дій, що мають важкі наслідки для буття і еволюції розумного живого Всесвіту. І цей гріх найтяжчий і карається він більше за попередні. Кара пов'язана з корекцією свідомості через почуття, а тому корекція почуттів викликає страждання. Чим більший гріх тим через важчі випробування проходить душа в Світі Праві і чистилищах пекла і раю. Серед особистих гріхів найважчий той, який дає найбільший урожай. Вбиваючи іншу людину вбивця понесе відповідну кару, але не обдумане слово чи рішення можуть вбити тисячі, і цей гріх в тисячі раз тяжчий. І в стільки ж більша кара та відповідальність за нього.

Є гріхи тіла, гріхи розуму(слова) і є гріхи душі. Найбільші гріхи – гріхи тіла, найтяжчі – духу. Як казав І. Христос: "...і не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі убити. А бійтесь вбиваючих душу, бо той, хто втратив душу, втратив усе."

У обох полюсів буття, є свої закони, своя структура і своя ієрархія, свої вчителі і свої лікарі. Людина зове їх ангелами і бісами, архангелами і престолами,

слугами світла і пітьми. Та в своїх оцінках маємо пам'ятати, що ми люди і виходимо з людського, в той час як на інших рівнях організації розуму і духу те, що добре для одних, кимось сприймається як зло і навпаки. І якщо ми дійсно Люди з великої букви, то завжди маємо виходити з правила діяти так, щоб розвивався , розростався і ставав все життєздатнішим, ще більш гармонійним світ навколо, щоб ми були хоча б у малому подібні до свого Творця – Всевишнього.

ВІДИЧНА ВІРА – МАГАВІРА III-го ТИСЯЧОЛІТТЯ

Рух народів і витоки світових релігій

11542 року до нашої ери загинула легендарна Атлантида, точніше її останній острів Посейдоніс. Занурення Атлантиди, за різними гіпотезами, почалось близько 25000 років до нашої ери, а фіналом цієї події стала планетарна катастрофа. "Ясен Іггдрасіль (земна вісь) вивернувся вгору корінням... Зірки попливли з неба і щезли в зіяючому просторі..." – так розповідають про цю подію міфи північно-західної Європи.

В старовинному рукописі "Ура Лінда Бук"[190], знайденому в 1869 році в Голандії, написано: "Все літо Сонце ховалось за хмарами, немов не бажало більше дивитись на Землю, а на Землі запанувала тиша і вологий вогкий туман повис над житлами і полями... Повітря давило і пригнічувало, люди не знали радощів і весілля. Тоді і стався землетрус, схожий на кінець світу. З гір підіймалось полум'я, а гори то провалювались в надра, то підіймались ще вище...

Алдланд (Альт-ланд – стара батьківщина), яку називали Атлан, зникла, над горами піднялись страшні хвілі і тих, хто врятувався від вогню, поглинула морська безодня."

Описуючи цю подію в "Тімеї" Платон переказує: "Далі сталися жахливі події: потоп, затьмарення неба і зникнення Сонця, землетруси і процесси гороутворення..." Майже сто років потому дюдство ще переживало наслідки цієї катастрофи. Через задимність і хмарність зменшився приплив сонячної радіації на землю, великі території охопило похолодання. Змістилися полюси і напрямки океанічних течій... Та через деякий час течія Гольфстріму понесла тепло до Європи і почав танути Скандинавський льодовик...

Ті, хто не загинув під час потопу, частково перемістились в Південну Америку, де заснували місто Тіаунако на березі озера Тітікака[191], а частково в Середземномор'я, на північ Африки. Захопивши більшу частину Європи, атланти[192] витіснили гіперборейців-аріїв на схід. Платон в своїх "Діалогах" розповідає про битви атлантів з гіперборейцями (жителями Європи) в районах сучасної Італії та Греції.

---

190 "Ура Лінда Бук" написана на давньо-фрізькій мові буквами-символами, що подібні до виявлених в 1965 р. на Балканах графем (писемних знаків), вік яких щонайменше 8000 років.

191 Зараз це солоне озеро довжиною 170 км розташоване в Андах на висоті близько 4 км над рівнем моря. Руїни міста Тіаунако лежать частково на суші, частково на дні озера глибиною до 230 м.

192 Читачеві варто звернути увагу на те, що "боги", які припливали в Америку і обіцяли повернутись, були білі, синьокі і рижобороді. Такими ж були і перші правителі Єгипту, в той час як корінне населення Америки червоношкіре (відгалудження жовтої раси), а Африки – чорне.

В ті ж часи за Велесовою книгою "пращури індоєвропейських народів, рятуючись від післяпотопних холодів, пішли до Руського моря, де мали битись за території для поселень з іншими племенами. Біля Руського (Чорного) моря вони засновують першу історично відому на теренах Україні державу Аратту. В VI – IX тисячоліттях (за писемними знахідками "Кам'яної могили" та клинописними табличками Подунав'я) виникають перші протоміста в гирлі Дунаю (Полло)[193], на Дніпрі (Трислав, біля села Таллянка) і в Міотиді біля нинішнього Азова (місто "Сонця"[194]), в районі Мелітополя, неподалік від "Кам'яної могили". Закінчилась "ніч" цивілізації, почалось відродження. Про ті часи йде розповідь на початку Велесової книги, одночасно розповідається і про віру наших пращурів "Ведичну віру", першу монотеїстичну релігію із відомих.

У післяпотопному світі панували два світогляди і два напрямки розвитку релігійних систем, які умовно можна назвати релігіями Бон-по (чорного сонця) і Сонячними. В перших мова йде про вибраність богів, народів і титанів – суперлюдей, в Сонячних про ієрархію богів і престолів під Всевишнім та рівність людей – дітей божих.

Якщо довіряти переказам Платона, то релігією атлантів була релігія Бон-по, темного спрямування, релігія магів і суперлюдей – титанів, з богом морів і океанів на чолі – Посейдоном. Відзнакою Посейдона був трисил (тризуб, триглав), що знайшло своє відображення в архітектурі столиці атлантів "Місті Сонця", де в центрі розташовувались культові споруди у вигляді трисила. Забудова міста була кільцевою з радіальними вулицями та переважаючими жовтими (сонячними) і блакитними (води) кольорами. Навколо міста були прориті три кільцевих канали, з'єднаних судноплавним каналом з морем.

Вплив Атлантиди на світогляд і суспільне життя інших народів можна відстежити по культових спорудах, по забудові міст, по трансформації ролей тих чи інших богів. Свій світогляд, свою мораль і свої вірування атланти перенесли в Америку і в Єгипет. Відносно Європи – питання набагато складніше, бо деякі предмети підтверджують атлантичні корені культури Європи, інші – суперечать. Піраміди європейці будували також, але вони були земляними, насипними. В загальних рисах збереглась планування протоміст Аратти, а пізніше і Трипільської культури, що копіювала "Місто Сонця" Атлантиди. В той же час релігія та погляди арійських племен значно відрізнялись від поглядів атлантів. Значна розбіжність в світоглядах арійців і атлантів може пояснюватись різним походженням цих народів, хоча зовнішньо вони були схожими. Ймовірно, що існувало дві Атлантиди, з яких і пішли два потоки цивілізації: безпосередньо з Атлантиди – згасаюча гілка темного спрямування, і з Атлана (міфічного острова Туле) – орійці, що сповідували культи сонця і жінки-берегині вогнища і кули (куль – сім'я). І співали арійці про далеке місто-матрику (місто-матір) на північному заході, що містилось на острові Туле, гірські масиви якого височіють, над холодними хвилями молочного моря у відблисках полярного сяйва...

---

[193] Полло – корінь слова Аполлон, – імені бога Сонця.

[194] За деякими гіпотезами це Герри Одісея, що плавав в Колхіду за "золотим руном". На той час рівень Чорного моря був на 40-60 метров нижчий і територія, що звалась Колхідою, тягнулась вздовж всього східного і північносхідного узбережжя. Розкішний палац царя Колхіди Єета (за Платоном) в Геррах нагадував палац бога Посейдона в Атлантиді.

Орійські племена йшли на південний схід. На береги Дніпра їх вивів один із перших відомих пророків людства Рама (оспіваний в індійському епосі Рамаяні). Вважається, що саме тут за голосом Неба він навчав і творив. Навчав землеробству, писемності, будівництву, щоб через деякий час рушити далі на південний схід, до Міотиди, Кубані і через Поволжя до інших "станів": Туркменистану, Казахстану, Узбекистану, Індостану і так далі. Частина арійських племен залишилась на території Праукраїни і стала творцем першої хліборобської культури в Подніпров'ї та Причорномор'ї – Аратти.

Подальший рух орійських племен описано в Велесовій книзі, а нас більше цікавитиме зміна світоглядів і релігійних вчень, що були започатковані атлантами і оріями.

Головними культовими святилищами Аратти були два, розташовані біля одного з гирл Дніпра, що роздвоюючись за порогами ніс свої води до Міотиди (Міотийського озера, нині Азовського моря) по нинішньому руслу річки Молочної і нинішньому руслу до Чорного (Руського) моря. Мова йде про духовний вузол не лише орійської, а й усієї посляпотопної цивілізації, що складається з двох історичних пам'яток біля міста Мелітополя.: На північ від Мелітополя розташована "Кам'яна могила", ідентифікована як святилище протошумерів. Зараз це місце є нагромадженням каміння з кількома напівзасипаними піском гротами. На стелях і стінах гротів серед наскальних малюнків шумерологи Кіфішин і Даниленко виявили протошумерські написи, зроблені на дві-три тисячи років раніше за інші відомі писемні знаки на планеті. Друге святилище розташоване на південний схід і нагадує величезну, в 40 км^2, ділянку землі з окремими залишками елементів споруд штучного походження[195]. Це саме те місце на річці Герос, де за твердженням Геродота ховали своє золото та інші скарби скіфські царі. За одною з версій на глибині до 20 метрів під землею в чисельних підземних камерах і переходах зберігаються не лише скарби, а й бібліотека глиняних табличок шумерсько-аккадського зікуріату Ур-Наму[196]. За переконаннями аматорів-дослідників в районі Мелітополя під землею міститься фрагменти гігантського підземного храмового комплексу, що нагадує стародавні Герри[197].

З Північної Припонтиди шляхи орійських народів розходились на схід і південь, на захід і північ. Після повернення на Прабатьківщину частини орійскіх племен з Семиріччя і П'ятиріччя в IV тис. д.н.е. спалахує Трипільська культура.

Назва Трипільської культури походить від назви села Трипілля Київської області, де в XIX сторіччі відомим археологом В. Хвойкою були відкриті залишки поселення IV тисячоліття до нашої ери. Та найбільше протоміcто Трипільської культури було відкрито пілотом К. Шишкіним перед Великою Вітчизняною війною біля села Таллянка в Черкаській області. Розміри цього міста (умовно будемо називати його Трислав) сягали 3×1,8 км. Забудова міста нагадує ступню Вишнього і являє собою ззовні суцільну захисну стіну з двоповерхових будинків дерев'яно-очеретяно-солом'яної конструкції, обмазаних глиною. За окремими показниками

---

[195] За подібною схемою побудоване і місто Аркаїм на півдні Уралу, що заснували арійські народи близько IV тис. д.н.е.

[196] Можливо, що саме цей "архів" шукали археологи німецького товариства "Аненербе" під час Вітчизняної війни? А може розуміння власної історії, що пов'язана з духовним центром і їх пращурів.

[197] На думку тібетських лам Мелітополь священне місто не лише України, а й усієї Європи. За їх твердженням колись цей район стане Меккою західної цивілізації на рівні з Києвом і Трипіллям.

деякі будинки мали по три поверхи і по декілька печей. Виникнення протоміст Трипільської культури відносять до межі V–IV тис. д. н. е., що на кілька століть (якщо не на тисячоліття) передує забудові протошумерських міст і початку розквіту Єгипту.

Важливими елементами світогляду трипільців в III–I тис. д. н. е. було поклоніння Сонцю в святилищах Велеса-Леля (Полеля, Полло, Аполлона – сонячного Бога) та його неньці Ладі, що дає можливість говорити про одвічний культ Матері-Берегині серед наших батьків і пращурів. Припущення відносно Сонячного Культу підтверджується вирізьбленною на землі серед поля великою зграєю лебедів навколо святилища Леля-Аполлона біля Пожарної Балки під Полтавою.

Невідомо з яких причин, але в другій половині четвертого тисячоліття частина орійських племен пішла через Кавказ в Дворіччя, де отримала назву сумерів (шумерів), частина спустилась в Малу Азію і на територію нинішньої Палестини (Пали-стану) до річки Йорд, названої в честь кельтської богині, другої дружини бога лицаря північно-західних народів Одіна[198], де заснувала місто Салим, згодом Ієрусалим. Ці орійці відомі як пелазги, пізніше фелістимляни. Пелазги створили Крітсько-Міккенську культуру, що дала поштовх античній культурі Греції. На захід почали рухатись аси-кельти під проводом Одіна. Якщо пелазги і аси пропагували сонячний культ, то шумери принесли його в Дворіччя, де під впливом атлантичної традиції поступово змінили власних богів на місцевих.

В ці ж часи "Відична віра", принесена орійцями в Індостан, поступово трансформується в "індуізм". Від Альп до Гімалаїв формується орійський пояс, в той час як південніше від Єгипту до Гіндукушу розповсюджує свій вплив атлантична традиція.

Трипільська культура існувала приблизно до 24 ст. д. н. е., коли на планеті відбулись якісь катастрофічні події. Ймовірно це був "локальний потоп" в Шумерії з одночасними кліматичними змінами в Середній Азії, звідки за Велесовою книгою почався черговий відхід орійських племен піл проводом Патріарха Орія (Арія). На цей же час припадає занепад Шумерської цивілізації та трансформація її залишків в Аккадське царство, а згодом в Вавілонсько-Аккадське. Залишки шумерів відходять до нагір'їв Кавказу і навіть до Північного Причорномор'я. Одночасно з середнього Подніпров'я на південь до Азовського моря (до Білоозера) рухаються трипільці. В районі Білого озера (Молочного моря, за Рігведами) виникає комбінована культура харіто-орійського походження, що відстежується археологами в могилах-курганах Причорномор'я.

Сусідство різних за світоглядом культур було нетривалим. Частина племен оріїв та племена харітів-шумерів повертаються до Аккадських земель. Тоді ж на межі другого і третього тисячоліть до нашої ери рівновага між орійськими і атлантичними світоглядами порушується. З території Аккадського[199] царства в свій історичний шлях вирушає плем'я халдеїв на чолі з Фаррою – магом, астрологом, провидцем і його сином Аврамом – прабатьком Євреїв (Га-іврі, просвітлених, перетворених, потойбічних, прибульців). Шлях перших євреїв, що пішли з Фаррою, пролягав за "провидінням небесним" до Палестини[200]. На той час в Палестині мешкали шість

[198] Інша версія походження назви Іордану віл слів Ор + Дана = місце Дани.

[199] Аккадія – прабатьківщина вірмен і тих "Га-іврі" – прертворених (євреїв), які пішли в Палестину. Мовно і генитично це два дуже близьких народи.

[200] На шляху євреїв лежить місто Салим, де править цар Правди, посланець Бога Мельхисадек. Мельхисадек був вождем хеттів, що прийшли в Малу Азію з Північного Причорномор'я. Мельхисадек

племенних союзів фелістимлян, серед яких вирізнялись гікси і фрізи[201]. Ймовірно під впливом Мельхисадека і уже просвітленого ним Авраама гікси пішли на Єгипет і захопивши його володарювали там на протязі майже двохсот років. Саме в ті часи онук Авраама Йосип стає "канцлером" Єгипту і за його покликанням батько Яків (Ізраїль, богоборець) приводе туди весь ізраїлів народ. Через деякий час євреї перебирають в свої руки всі ключові посади в Єгипті. Потерпаючи від утисків завойовників гіксів єгиптяни повстають і виганяють їх, а євреїв перетворюють в рабів. Фараон наказує знищувати всіх новонароджених єврейських хлопчиків. В цей час у сім'ї одного єврейського купця і викупленої ним рабині – кавказької цариці ашкеназки (ймовірно, що Фарра теж був із ашкеназів) народжується хлопчик Хозарсиф. Щоб врятувати його від загибелі батьки "підкидають" хлопчика сестрі фараона, яка його усиновлює і виховує. Спочатку Хозарсиф стає жерцем, потім верховним жерцем в одному з єгипетських храмів, а пізніше, за допомогою люблячої матусі, робить переворот в державі і стає фараоном Ехнатоном, що встановлює в Єгипті культ "сонця". Та вже чоловік його доньки скидає тестя з трону і "виганяє" сотні тисяч євреїв з Єгипту. Хозарсиф бере собі нове ім'я Мойсей[202] (спасений) і веде свій народ в Палестину, де за наказом бога Ягве євреї вогнем і мечем знищують ханаанців (невірних, в тому числі і гіксів і фрізів) для звільнення "життєвого простору"[203].

Приведена дуже коротка версія шляху євреїв дає можливість розуміння витоків іудаїзму, однієї із світових релігій, що в майбутньому стала одним із наріжних елементів християнства. Якщо перші паростки цієї релігії започатковані під впливом Мельхисадека Авраамом, то оформив її в якості світогляду свого народу Мойсей, поєднавши шумерські традиції з єгипитськими і ввівши додаткові закони і догмати. В кінцевому вигляді іудаїзм оформили два равіни з Вавилону: Єзикіел і Єздра в середині першого тисячоліття до нашої ери[204].

В першій половині першого тисячоліття до нашої ери до Приазов'я приходять племена кіммерійців, під натиском яких частина племен скотів-саків іде через Кавказ в Мідію (нинішній Іран). Разом з ними туди приходить Заратуштра, ще один великий пророк людства. Заратуштра проповідує сонячну релігію бога Мазди, створює перше Євангеліє – Авесту, започатковує багато традицій, характерних для християнства і інших релігій. Саки йдуть ще далі на схід, де на берегах Гангу в сім'ї царя Суддогана народжується основоположник однієї з найрозповсюджених релігій світу – Будда. Як і зороастризм, буддизм є ще однією трансформацією Ведичної віри.

Інша частина саків іде на захід і зупиняється в Палестині, де відома під назвою євсеїв (синів неба)[205], або галілеян. Серед галілеян народжується один із

гостинно зустрічає халдеїв і дає їм нове вчення бога Яви, що стає пізніше богом Ягве, а самих халдеїв перетворює в Га-іврі – в просвітлених, вказуючи їм шлях в Єгипет.

[201] Фрізи, фарезеї – прагерманці, за легендами нащадки першої дружини Одіна Фрізи, що частково пішли з пелазгами, а частково з кельтами.

[202] За Біблією Мойсея пускають за течією Ніла в кошиці, де його і виловлює сестра фараона, але ця історія, як дві краплини води, схожа на вавілонську легенду з подібним сюжетом.

[203] Вважається, що А. Гітлер знав про цей "холокост" і використав його як ідеологічне обгрунтування для холокосту в час другої світової війни.

[204] В Вавилоні в середовищі халдеїв, що там залишались, була написана в якійсь мірі полярна Талмуду Кабала (Наука про числа).

[205] За іншою версією євсеї – галілеяни були вихідцями з Галичини.

найвеличніших пророків людства Ісус Христос. З дитинства Він виховується євсеями і проходить посвячення в храмі, де був посвячений на кілька сотень років раніше Піфагор.

Ісус Христос, добре знаючи іудаїзм і традиції зороастризму, об'єднує ці дві релігії в єдине вчення, що отримало назву християнство – релігії сонячного спрямування.

Порушення рівноваги між полярними світоглядами не залишилось без відповіді і вже в середині першого тисячоліття талановитий поет і пророк Муххамед створює нове вчення "іслам", розвинувши і деформувавши християнство в напрямку вавилонської традиції, відновивши рівновагу в широтному поясі місячного культу.

Приведений невеликий екскурс не претендує на цілковиту достовірність, як і більшість інших офіційно визнаних і невизнаних історичних екскурсів. Це лише версія, що побудована на інших версіях, але яка дає змогу зрозуміти в контексті руху народів рух і еволюцію релігій світу. Можна сподіватись, що для уважного читача не залишилось не поміченим те, що еволюція людства це єдність і боротьба двох полярних світоглядів, і що порушення одного викликає у відповідь порушення протилежного. Як і те, що всяке першопочатково чисте релігійне вчення з часом перетворюється в свою протилежність, обволікаючись рисами темного, хижого напрямку, коли релігія від служіння людям поступово переходить до служіння правлячим кланам і власній кишені, виправдовуючи які завгодно гріхи тих, хто платить[206].

Біловоддя півдня України

З XXIV по XIV ст. д. н. е. увагу до себе знову привертає Азово-Чорноморська область, що в давнину називалась Герри, Колхіда, Міотида. До вибуху вулкану Санторін (неподалік острова Кріт в Середземному морі) в XIV ст. д. н. е. Азовського моря не існувало. На його території плескало свої води Білозеро, або Молочне море (грецьке Міотида). До цього озера несли свої води Дон (Тана), Кубань (Кубена – санскритське "звивиста") і великий рукав Дніпра (він же Дана-прісно, Інд і Раса), що відгалужувався південніше Запоріжжя, називався Білозеркою і впадав в Білозерський лиман (нинішня річка Молочна). Білозеро (Біловоддя) через Керченське гирло сполучалось з Руським морем (Чорним), що на той час мало рівень на 50-100 метрів нижчий, ніж нині, і мало набагато меншу площу. Води з Чорного моря текли в Середземне, що теж було великим озером, бо не сполучалось з Атлантичним океаном.

В трикутнику заплавів Дніпра (від нинішнього його русла до річки Молочної і Чорного моря) існувала потужна цивілізація, культовими центрами якої і були вище згадані Кам'яна могила, Місто Сонця (Герри?) на південний схід від Мелітополя та Гарман на Чонгарі, що є найбільшим з насипних культових курганів-пірамід у світі. Розміри Гармана сягають близько 500 метрів в довжину і нараховували десятки метрів догори.

Від Британії до Індії поширені легенди про таємничі країни Агарті, Шамбалу, Арту, Туле (Фуле), Біловоддя та інші, населені великими святими та мудрецями і недоступні для смертних. Багато російських дослідників шукають Біловоддя в

[206] Більш детально шляхи зародження і розвитку полярних релігійних систем подані в книзі Ю. М. Канигіна "Віхи священної історії", видавництво Україна, Київ 2001 р.

основному в районах наближених до Білого Моря, забуваючи про те, що після льодовикового періоду райони високих широт обживались поступово і були практично незаселеними. Не виключена можливість існування ще давнішого Молочного моря (Білозера) в приполярних областях, звідки наші пращури прийшли до Руського моря, але шукати його мабуть варто в північно-західних районах Європи, звідки розповсюджувався Скандинавський льодовик.

Привертає увагу ще одна деталь місцезнаходження Прабатьківщини оріїв-аріїв: гори Рипи (українське "рипіти"), з яких злітають величезні зграї лебедів і до яких "бігли" наші пращури під час потопу. Зважаючи на те, що до Білозера і дельт річок, що впадали в нього (з величезними зграями лебедів) ближче за інші знаходяться гори Кавказу, то найвірогідніше їх і називали наші пращури Рипами.

Після вибуху Санторіну в XIV ст. д. н. е. в Приазов'ї відбулись великі зміни. На значних просторах кліматичні умови, внаслідок постійних засух і відходу Дніпра на Захід, стали малопридатними до землеробства, а тому частина місцевих племен орачів пішла на Середнє Подніпров'я і пізніше відома під назвою скіфів-орачів і скіфів-хліборобів. Частина цих же племен пішла через Кавказ до Мідії (Ірану) і до Індії (скити, саки). Підтвердженням описаних подій було те, що з цього моменту на більшості курганів призупинилась досипка курганів.

В ці ж часи на територію Приазов'я приходять племена царських скіфів з меж прадавнього Аккадо-Вавілонського царства, відомі як ашкенази[207] – работорговці. Основним заняттям царських скіфів були розбій і работоргівля, що давало можливість швидкого збагачення, а тому територія Приазов'я у греків була місцезнаходженням "Золотого руна".

Скіфські племена з Приазов'я і Причорномор'я витісняють сармати і греки. Серед пантеону грецьких богів виділялись Зевс (Зеус, Деус, Д'яус, Див – бог осяйного Неба), а також прибульці з земель гіперборейських Аполлон і Артеміда. Гіперборейці були сусідами царських скіфів і приносили їм дари, загорнуті в пшеничну солому. Зважаючи на те, що північніше України пшениця не росте, під гіперборейцями слід мати на увазі сіверян і полян.

[207] З ашкеназами пов'язано походження Мойсея, духовний устрій Хазарського каганату і багато інших історичних подій.

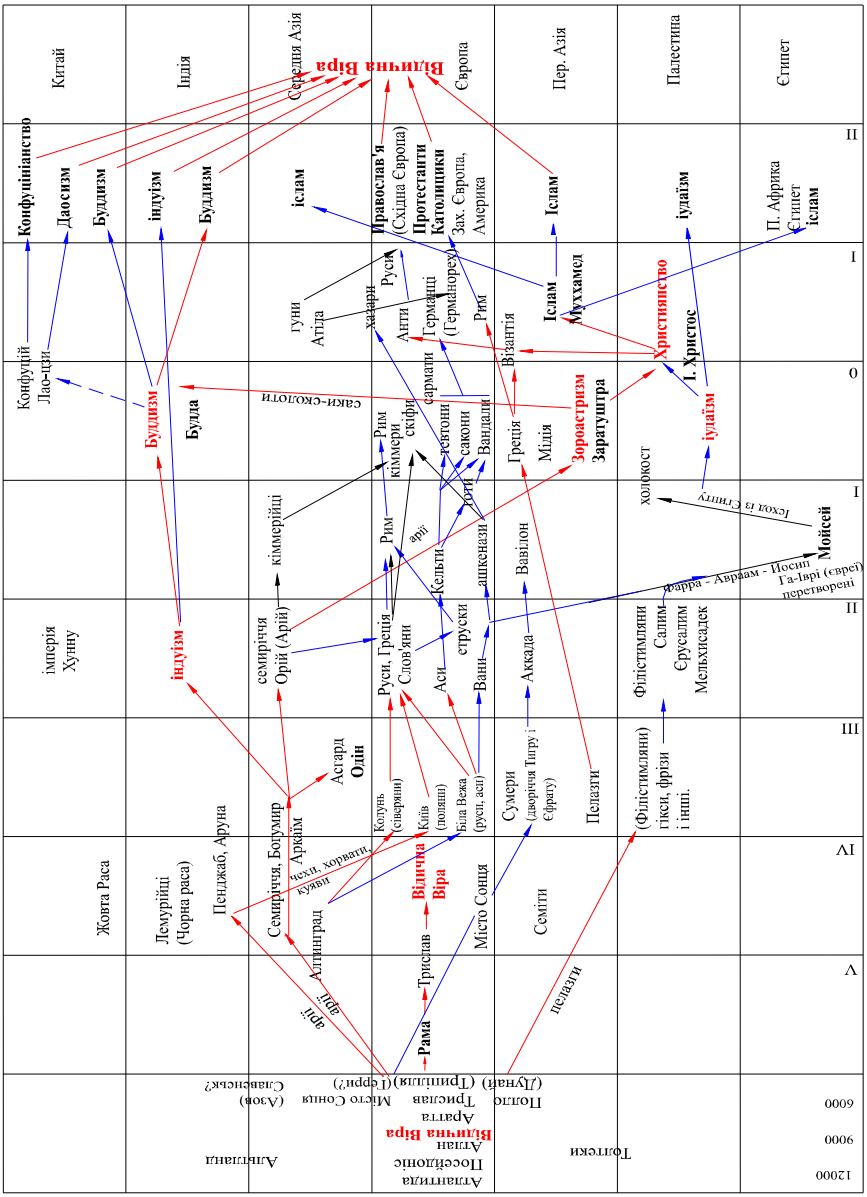

Схема зародження і розвитку релігій світу.

ДОДАТОК

Відична Віра – наріжний камінь духовності людства

Рівень мислення людини, її світогляд, культура і мораль відповідають рівню технології, що використовується суспільством. Оволодіння вогнем, одомашнення тварин і винахід колеса були етапними в розвитку і становленні свідомості наших пращурів. Хто перший запалив багаття, хто перший почав малювати, хто побудував перше рукотворне житло, хто перший почав використовувати колесо – той мав змінити стан свідомості, перебудувати свій світогляд. Цілком ймовірно, що саме винахід колеса спричинив до лавини винаходів нових технологій і до виникнення першої монотеїстичної релігії.

Багато дослідників вважають Відичну релігію політеїстичною. Але в Велесовій книзі сказано: се ж бо Триглаву поклонятись маємо і тому велику славу співаємо. Хвалимо і Сварога – діда божого, бо той є роду початком і джерелом вічним; і богу Перуну – громовержцю, богу війни і боротьби, що веде стежкою правою до бою і тризни великої; і богу Світовиду – богу Праві і Яві, бо через нього бачимо світ видимий і він нас від Наві уберігає і нашу Землю, і Сонце, і зірки держить, і світ кріпить. Повчаємо отроків обійнятись і розказуємо все створене відати, бо від того розум розширюється і очищається, щоб розуміли те, що се бо тайна велика є, бо ж Сварог це Перун є і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому.

Із останніх рядків видно, що всі боги сприймались нашими пращурами, як прояви одного єдиного Бога, Творця законів Праві і Світу Явленого. А тому Відична релігія цілком заслужено є саме монотеїстичною релігією.

На змісті і сутності основних положень Ведичної релігії акцент зроблено вище, але завдячуючи "Велесовій книзі" і глибоким дослідженням Л. Силенка, приведеним в "Магавірі", маємо можливість простежити народження і еволюцію основних світових релігій, що вийшли з Відичної віри наших пращурів.

Відхід частини аріїв в Інські краї викликав першу трансформацію Відичної віри в індуїзм. Вів в „інські стани" орійські народи перший пророк людства (із відомих) Рама (Ра-бог Сонця, Ма – мати Земля), що став в індуїзмі Брамою. Рама стверджував, що життя вічне і не зникає після смерті; людина, що померла, втілюється в новій людській істоті.

Як і у вірі наших пращурів, індуські боги діють трійцями, але імена їх трансформувались: Вишень став Вішною, Сіва з тришулом став Шівою (з тим же трисилом), Яруна – Арджуною, Перун – Паржаною, Дий – Дивом і Девом та тому подібне. Така ж ситуація склалась і в Месопотамії з приходом туди сумерів. Сумери принесли в Дворіччя арійських богів і Культ богині Матері Нінту (неньки, нені), Мамо або Мамі (матері – цариці богів), Тіамат (матері тьми, богині пітьми).

В тому ж IV тисячолітті до нової ери інша частина трипільських племен в-наслідок змін кліматичних умов відходить через Малу Азію до Палестини(випаленого сонцем стану), заселяє острів Кріт, досягає Єгипту. Одночасно з шумерською зростає цивілізація древнього Єгипту. Головним жерцем Сонячного культу Єгипту стає Гермес Трисмегіст (санскритське герой тричі могутній, можливо з приазовських Гер, звідси пізніше проклав свій шлях міфологічний герой Геракл). Гермес дав народу

Єгипту закони, писемність, рахунок, засновує різні галузі знання; написав десятки книг, розробив „гімнастику Гермеса", створив науку „герметизму". Найбільш знаменитою книгою Гермеса є „Книга Тота", в якій подані методи набутя безсмертності, поддана інформація післяжиттєвого шляху людини. В „Ізумрудній скрижалі" Гермес стверджує, що в кожній людині присутня частина безсмертного розуму(іскра божа), за допомогою якої вона може вийти з темрявм(пекла) до світла(Бога). Там же надані закони будови Світу Явленого:

- те, що наверху, те що й внизу; і те що внизу подібне до того, що наверху, щоб здійснилось чудо єдиного;
- Всевишній – це Все, що існує;
- світ існує в Розумі цього Всього;
- світ нескінчений і безмежно складний; нашому розумінню доступна лише мізерна його частина;
- єдиний засіб існування світу – рух, вібрація, єдиний ритм;
- світ полярний; полярність визначає і світи;
- світ розвивається за задумом Всевишнього; нічого випадкового в ньому не відбувається;
- світ ієрархічний і підкорюється взаємодії активного і пасивного початків;
- всі принципи і закони універсальні і діють на всіх рівнях будови Всесвіту.

В сьомому сторіччі д.н.е. під натиском сакських (скитських) воїнів, що прийшли з Причорномор'я, впала Асірія – семітська держава, наступниця Вавилону. На території нинішнього Ірану саки створили могутню державу Мідію. З саками в Іран прийшов Заратустра (Заратуштра, в перекладі з санскриту жовтоверблюдий), великий пророк людства. Родове прізвисько Заратустри Спітама (той, що має світлих корів – санскритське). Місцеве населення вірило в багатьох богів, роль і значення яких суттєво змінювались з часом, а духовне життя очолювали маги (мужні, величні), які були водночас і шаманами, і лікарями. Маги поклонялись Дию (Диву, Деву) статус якого, як бога осяйного неба, на Батьківщині Заратустри вже змінився на полярний – Дий поступово ставав підземним богом. Заратустра спростовує ритуали магів і називає Дива злим богом. Він стверджує, що світ полярний, і що добрий бог це Асура (сонячний) Мазда (даруючий). По собі Заратустра залишає Авесту (вість) – Євангеліє зороастризму, заповіт нащадкам, а з ним свято Різдва Митри, свято Великодня і Єпіфанію (богоявлення). Заратустра говорить, що Сонце (Сварог) є сином Бога Отця (Всевишнього) – Асури Мазди.

Розтрощивши Ассирію племена скитів-саків розселились в Малій Азії (гіттіти), а на сході дійшли до Індії (третій прихід арійських племен в Індію); попередні арії частково розчинились серед місцевого населення, частково повернулись на Батьківщину). В п'ятому сторіччі д.н.е. саки створили на берегах Гангу, в Капілавасту неподалік Гімалаїв, державу хліборобів і скотарів. На чолі Сакії стояв володар Суддоган (той, що дає, вершить суд на ганку – санскритське), який мав за дружин двох доньок магараджі (могутнього радника) сусіднього арійського племені "Калинів". Саки говорили на санскриті і син Суддогана Будда (Побуд, той хто будить) був скитом. Неньку Будди звали Ма-я (мама, що стала Міріям у євреїв і дівою Марією у греків). Коли народився Будда, то про цю подію людей сповістив святий Асіта. І тоді прибули до місця його народження браміни з дарами, і з'явилась на небі зірка, і три боги, йдучи за нею, принесли дари Спасителю. Народженому дали ім'я Суддгартга (суджений гартувати, натхнений долею). Подібно Заратустрі, що мав прізвисько Спітама, Будда мав прізвисько Гуатама (той, що має темних корів).

Святим символом Будди був трисил (трисул – санскритське) – небесна зброя Сіви (осяйного, сяючого, індуського бога Шіви). Як кажуть послідовники Будди, Будда прийшов з вічності і пішов у вічність, Будда – це шлях світла. А тому на статуях Будди зображена Сварга (свастика). Будда йшов оріянським (арійським) шляхом, позначеним світлом – свастям – свастикою, символом вогню, світла, Сонця. Сваргу – свастику в Індію принесли перші арії ще за 3000 р. д.н.е і це було першим хрестом наших пращурів, хрестом з загнутими кінцями. Найдавніша свастика знайдена біля селища Мізино (Мізинська культура), де вона викарбувана на фігурі летючого птаха з мамонтової кістки, Птиці Сва, символу Духу Предвічного. В Буддизмі це стало поняттям "Лету Будди", а у християн голубом, що опустився на плечі Ісуса Христа – символом Духу Божого, третьою складовою Троїці. У наших пращурів Сварга водночас і блискавиця, і знамено Даждьбога – летючий птах, що нагадує трисил.

Згідно з вченням Будди, кожна людина переживає безмежну послідовність болісних смертей і нових народжень – колесо Кар(м)и, нескінчений перехід із втілення у втілення. Щоб перервати зупинити «колесо», необхідно подолати три «оп'яніння»: неудцтво, чуттєвість і спрагу (прагнення, тяжіння).

Відичну віру в зороастрійській модифікації сповідували гіттіти, що мешкали на територіях сучасної Туреччини і Палестини. На місці розкопок гіттітського міста, неподалік Анкари, що існувало близько 2200 р. д.н.е, знайдена статуя бога – громовика Яви (явленого, того, що дає воду – санскритське) з трисилом в руках і написом Яї (Ява чи Яяш). Від гіттітів бога Яву запозичило невелике єврейське плем'я кенітів, а від них через "П'ятикнижжя" Мойсея Ява стає Ягве – богом усіх євреїв. Про бога Ягве євреям розповів рабин Єздра, що мешкав у Вавилоні. Єздра повідомив істинних євреїв, що були у них Авраам, Ісаак, Іаков (Ізраїль). І що був у них Мойсей, який водив племена гибрейські по Синаю і дав їм закони Господа Бога Єгови (Ягве). Не сказав Єздра євреям, що читає їм не писання Мойсея, знайдені (за його словами) в руїнах Соломонового храму у Вавилоні, а Тораг, який почав писати рабин Єзикіел, а закінчив писати він – Єздра.

До Єздри гибрейські племена поклонялись Богу – горі Шадаю (Синаю), а у Єздри Ягве згадується близько 7000 раз. Як же сталось, що на зміну традиційним єврейським богам прийшов Ягве? Між племенами євреїв, як і між іншими у всьому світі точилась боротьба "за місце під Сонцем". І коли гибрейські племена перемогли ханааніцв і кеннітів, то між гибреями виникло переконання, що бог Ягве (Ява) вибрав їх поміж інших племен, вибрав народ Ізраїлю, відвернувшись від інших, і поклявся їм у своїй вірності.

Єзикіел і Єздра взяли основні догмати і легенди зороастризму і сумерів і все це переклали на підґрунтя єврейської національної свідомості. Достовірно навіть невідомо, чи був Мойсей історичною особою, бо в рукописах, що оповідали про життя і діяння Соломона і Давида до Єздри, в тому числі і в єгипетських хроніках, ця велична постать не згадується ніде жодним словом. В той же час були поширені у стародавньому Вавилоні, де мешкали автори Торага(Тори), легенди подібні до життєописання Мойсея.

На межі нової і старої ер знову в небі спалахнула зірка (як і під час народження Будди) і сповістила світ про народження Спасителя Світу Ісуса Христа. Про життєвий шлях Ісуса Христа існує декілька версій, а його вчення викладено майже в п'ятдесяти Євангеліях різних авторів, із яких канонізовано чотири. В усіх чотирьох канонізованих Євангеліях випущено опис особистого життя Ісуса і

говориться лише про його діяння. Існує кілька версій життєописання Ісуса до початку його Місії, але вони настільки суперечливі, що не можуть бути приведені навіть в якості більш-менш вірогідної версії. Можливо, що в історії переплутані відомості про різних Ісусів. І якщо євреї не вважають Ісуса за Сина Бога, а лише за пророка (як і мусульмани, релігія яких виросла з іудейської і християнської), і якщо церковні версії не збігаються з дійсністю, це ніяк не зменшує постаті того, кого звемо "Сином Божим". Досить вчитатись в слова Спасителя, що дійшли до нас, щоб хоча в якійсь мірі осягнути велич великого пророка людства.

І все ж, говорячи про еволюцію релігій і релігійних догматів, важливо акцентувати увагу на тому, що перші камені в підвалини сучасних духовних уявлень людства заклали наші пращури, які є водночас і пращурами всіх народів арійського походження. Необхідно, щоб всі люди на Земній кулі усвідомили одну річ:

Бог-Творець світу Явленого один, Його втілення чисельні і різні за масштабністю вирішуваних завдань і за часом існування. І що кожне втілення це Сам Бог, бо сказано в Велесовій книзі "Се бо тайна велика є, бо ж Сварог це Перун є і Світовид, і вони в Сварозі, і обидва Білобог і Чорнобог борються, і їх Сварог держить, аби цьому світу не бути поверженому.

Відична Віра і сучасні світові релігії

Відична віра – віра пращурів слов'ян, є однією з найдавніших світових релігій. Відична віра побудована на Зоряному Законі, згідно з яким Бог – Всевишній – і один і чисельний в своїх проявах водночас. В залежності від етапної задачі розвитку Всесвіту і Людства Всевишній проявляє Себе через Закон Троїці в різних іпостасях, демонструючи різні якості. В основі Відичної віри є два основних принципи: коловороту життя (Коло Самсари) і Кар(м)и – розплати з часом за всі дії в цьому житті.

Першим відгалуженням Відичної віри став *індуїзм*. Після відходу частини орійських (арійських) народів до Інських станів (Індостану) поступово в нових умовах змінюється їх світогляд, місце одних богів займають інші. Великий пророк Людства Рама перетворюється в Творця Всесвіту Браму, бог Вишній в бога – зберігача Всесвіту Вішну, легендарний вождь сіверян Сіва з знаком Роду трисилом – в бога – руйнівника Всесвіту Шіву. Та на відміну від богів Відичної віри, які подані в діалектиці, в русі, в розвитку, боги індуїзму статичні і їх функції наперед визначені.

Другим могутнім відгалуженням Відичної віри став *буддизм*. В буддизмі ідея єдиного бога відсутня. Згідно з вченням Будди існують лише дхарми – панyючі над світом вічні моральні принципи і їх пульсації[208].

[208] Дхарми можна розуміти як прояви єдиної світової душі. У реліктових австралійців це "арунгвільта-прана" – особлива життєва сила, життєва субстанція, що переливається з одного матеріального утворення в інше, безперервно і повсюдно з істоти в істоту, з предмета в предмет. В древніх майя це сила, яку не можна описати, яка є джерелом буття всіх істот і яка наділяє все живе свідомістю, що повертається назад після смерті істоти. Від тої Сили через все існуюче плинуть потоки еманацій – команд, які згідно з вченням Будди можна сприймати як дхарми. В хвилях божественного ефіру (іудаїзм), немов би під напівпрозорим покривалом, тріпочуть астральні форми світів і істот, в яких уже існують майбутні насіння (своєрідне ДНК на все сутнє), початки (принципи, закони, константи), форми (структури і архітектура), живі душі буття. Це Всесвіт проявлений в Духові. У Піфагора це ефірне світло, яке протікаючи через предмети робить їх прозорими і змушує всі світи світитись. Через це ефірне світло, через невидимий вогонь, що протікає через всі світи, Він, незбагнений, приводить в обертовий рух все від атомів до зірок. Він же наділяє все вогнем, що породжує рух,

Центральне місце у вченні Будди займають чотири благородних істини: існує страждання, його причина, шлях до звільнення від страждання і саме звільнення. Страждання і звільнення від нього є чисто суб'єктивними станами і водночас деякими космічними реаліями. Позбутись страждання можна шляхом восьми вірних дій. Для цього необхідно жити не підкоряючись задоволенням, але й не в аскезі, дотримуючись п'яти заповідей: не шкодити живому, не брати чужого, утримуватись від заборонених статевих стосунків, не вести марних і брехливих балачок і не пити спиртного, тим самим наближаючись до нірвани (згасання).

Іудаїзм побудований на культі бога Ягве. Ця релігія виникла приблизно в другому тисячолітті до н.е., в Палестині. Основа вчення викладена в п'ятикнижжі Моісея (в перекладі Врятованого, племінника фараона Рамзеса Хозарсифа, жреця єгипетського культу бога Сонця Ра). З точки зору центрального поняття п'ятикнижжя є "розмитим" вченням, бо звернене водночас до двох різних божеств: вавілонського Єлоім – "Єдині" і Ягве, племінного бога євреїв, – що проявляв себе в вогняному вихорі. Якщо Єлоім в якійсь мірі ототожнюється з політеїзмом індуїзму, то Ягве – власний бог євреїв, яких він вибрав серед всіх народів і об'явив їм владу над іншими народами світу. В книзі Левіт п'ятикнижжя Моісеєм сформульовані основні моральні принципи взаємовідносин в суспільстві (заповіді Моісея), пізніше повторені Ісусом Христом в Нагорній проповіді. Саме на цих заповідях сформувався важливий символ християнства – сповідь, як дійство очищення від гріха і полегшення карми. Важливим моментом іудаїзму було жертвоприношення тварин. Іудаїзм став витоком двох світових релігій: християнства і мусульманства.

Іудаїзм – версія вчення Моісея, Укладена раввіном Іудою в 219 р.н.е; стала основою Талмуда – вчення раввінізма. Відгалуженням іудаїзму є гностичне вчення Каббала, що сформувалось в середовищі вавилонської общини євреїв.

Християнство побудоване на вірі в Ісуса Христа, боголюдини, рятівника світу, втілення другої особи триєдиного божества – Троїці: Бога – батька, Бога – сина (Логоса – слова) і Святого Духу. Ісус Христос, Бог – син, приносячи себе в жертву, спалює карму людства, беручи всі гріхи людей на себе і даючи їм можливість будувати свою долю і долю планетарного суспільства на центральних поняттях Любові і Добра без обмежливого впливу негативного минулого. Центральним символом християнства є сповідь і прощення тому, хто покаявся перед Богом. В християнстві Бог – це Творець Всесвіту на відміну від інших релігій, в яких культовими були боги нижчого рангу, або прояви діяльності Бога: дхарми, еманації і т.п.

На початку XII сторіччя нашої ери на аравійському півострові почав розповсюджуватись *іслам*, який проповідував неграмотний погонщик верблюдів, але надзвичайно талановитий поет Муххамед. Новий пророк свято вірив в те, що через нього до людей звертається сам Аллах. На відміну від християнства, де центральною фігурою став Ісус Христос, Муххамед говорив, що він лише посланник Аллаха і заборонив звертатись до нього з молитвою після смерті. Пророк ісламу проповідував покірність долі і Аллаху. Його проповіді, обрядові і юридичні настанови, заклинання,

ритм і мелодію. Це перша з дев'яти давньогрецьких муз – Веста (Гестія), яка зберегла божественний початок, схований в усіх речах. Інши музи походять з Вести, її вогню. Уранія – відповідає за рух зірок і планет, за астрономію і астрологію; Полимнія – за потойбічне життя душ і пророцтво; Мельпомена – за життя і смерть, трансформацію перевтілень. Ці троє відповідають за космологію і фізику. Каллієпа, Кліо і Евтерпа відповідають за медицину, магію і мораль, а Терпсіхора,Ерата і Талія за устрій планети (за хімічні сполуки, рослинний і тваринний світ).

молитви, повчальні розповіді і притчі зібрані в священній книзі мусульман Корані (в перекладі – читання).

На відміну від інших релігій мусульманство більш приземлене і майже не має тої трансфізичної надбудови, яка властива іншим світовим релігіям. В цьому відношенні до мусульманства наближене конфуціанство в Китаї, що виникло ще в V–VII сторіччях до н.е. Конфуцій занепокоєний розпадом суспільства і суспільної моралі значну увагу приділяв саме принципам зміцнення суспільства. В його проповідях говорилось про те, що особистість повинна підкорятись суспільним інтересам, що влада правителя священна, що поділ людей на аристократів і нікчем – це закон справедливості. На центральне місце в своїх проповідях Конфуцій ставив порядок на землі і на небі, як етичну категорію. В той же час конфуціанство, як і багато інших теїстичних течій в Китаї, базується на трансфізичній "Книзі змін", побудованій на загальнокосмічному принципі Інь і ян, чергування яких складає шлях "дао" (Інь і ян, чоловіче і жіноче, плюс і мінус, так і ні, гаряче і холодне, і т.п. – все це той самий принцип полярності в будові Всесвіту). Дао – це центральне поняття ще одного теїстичного напрямку в Китаї – даосизму, поняття за допомогою якого можна дати універсальну всеосяжну відповідь на питання про походження і засоби існування всього сущого. Воно не має імені, скрізь проявляється, бо є джерелом всякої речі, але не є самостійною субстанцією, чи сутністю. Само Дао не має джерел, початку і є коренем всього без власної енергетичної діяльності. Дао, яке можна виразити словами, не є постійне Дао. Однаковість – ось глибина загадковості...

Як можна бачити навіть з цього невеликого і досить поверхового огляду кожна релігія це передусім частина світогляду того чи іншого народу. Показовими в цьому відношенні є догмати Іудаїзму і Християнства.

Біблія: Тораг і Євангеліє

Витоки іудаїзму, як релігії, відносять до 2000-2200 р.д.н.е. В цей час на території сучасної Палестини мешкало плем'я гіттітів, яке поклонялось богу-громовику (вогняному богу) Яяш. Від гіттів бога Яяша (Яву) запозичило плем'я кеннітів, а від них через Тораг (П'ятикнижжя Мойсея), укладений равінами Єздрою і Єзикіелом в Вавілоні, бог Ява стає богом Ягве усіх євреїв (V ст.д.н.е).

Основа вчення іудаізму викладена в п'яти книгах Мойсея: Буття, Ісход, Левіт, Числа, Другозаконня[209].

Поняття центральної фігури – Бога – в іудаїзмі розмите, бо євреї звертаються водночас до двох різних божеств: Єлоім – "Єдині" і Ягве, що проявляв себе в вогняному вихорі. Якщо Єлоїм в деякій мірі ототожнюється з політеїзмом індуїзму, то Ягве – власний бог євреїв, яких він вибрав серед усіх народів і об'явив їм зверхність і владу над іншими народами світу. В книзі "Левіт" сформульовані основні моральні принципи взаємовідносин між євреями (Заповіді Мойсея), пізніше повторені Ісусом Христом в Нагорній проповіді. Саме на цих заповідях сформувався важливий символ християнства – сповідь, як дійство очищення від гріха і полегшення карми. Важливим моментом іудаїзму є дійство жертвоприношення тварин, побудоване на принципах "рта" – космічного порядку і культу "бартеру" – даю, щоб і ти мені дав.

[209] Вважається, що Другозаконня написане пізніше і штучно доповнює вчення Мойсея.

На межі старої і нової ер в небі спалахнула зірка і сповістила світ про народження спасителя людства Ісуса Христа. Своє вчення – Євангеліє (Вість) Ісус Христос дав через своїх учнів – апостолів. Християнство, як релігія, побудоване на вірі в Ісуса Христа, Боголюдини, рятівника світу, який був втіленням другої іпостасі триєдиного божества – Троїці: Бога – Батька, Бога – Сина і Духа Святого. Ісус Христос, Бог-Син, приносячи себе в жертву, спалює карму людства, беручи всі гріхи людей на себе і даючи їм можливість будувати свою долю і долю планетарного суспільства на поняттях Любові і Добра без обмежливого впливу негативного минулого. Центральним моментом Християнства є сповідь (духовне очищення) і прощення тому, хто покаявся перед Богом. В християнстві, на відміну від іудаїзму, домінує дійство власної жертовності (а не жертвоприношення тварин).

Сучасні канонічні християнські церкви (католицька і православна) поєднують в єдиному каноні Тораг і Євангеліє, Старий і Новий Заповіти, хоча за своєю суттю це дві різних віри і дві різні релігійні системи. Склад основних догматів тої чи іншої церкви має забезпечувати єдність етносу на фундаменті єдиної віри і єдиних моральних принципів, перспективу розвитку даного етносу і гармонію між силами небесними і земними. А тому, в залежності від стану суспільних відносин, від рівня розвинутості суспільства, від внутрішніх і зовнішніх факторів існування етносу, змінюються системні теологічні погляди і суспільні цінності, їх роль в особистому житті людини і в житті суспільства. І коли догмати старої віри стають гальмом на шляху подальшого розвитку, деякі з них можуть суттєво змінюватись, іноді на повністю протилежні. Показовими в цьому відношенні є догмати іудаїзму і християнства, що виросло з іудаїзму. Уже з другого століття нашої ери серед християн з'явилась тенденція до розмежування цих вчень, бо з їх логіки випливало, що Ягве, бог Мойсея, не є Єлоім, до якого звертався Христос на розп'ятті. Відповідно, єдність давньоєврейського єдинобожжя (а по суті племінного бога євреїв) і християнського – уявна.

Різницю між Богом Старого Заповіту і Євангельським Богом сформулювали християнські гностики в другому столітті нашої ери (Маркіон і його школа)

Перший забороняє людям вкушати від дерева життя;	Другий обіцяє дати переможцеві "сокровенну манну" (Апокаліпсис, 2, 17);
перший умовляє до змішання статі і розмноження до меж ойкумени;	другий забороняє навіть гріховний погляд на жінку;
перший обіцяє в нагороду землю;	другий – небо;
перший передписує обрізання і вбивство переможених;	другий забороняє і те і інше;
перший проклинає землю;	другий її благословляє;
перший кається в тому що створив людину;	другий не змінює своїх поглядів на неї;
перший передписує помсту;	другий – прощення тому, хто покаявся;
перший вимагає жертв тварини;	другому вони огидні;
перший обіцяє іудеям володіння світом;	другий забороняє володіння іншими;
перший дозволяє іудеям	другий забороняє

лихварство;	привласнювати незароблене;
в Ветхому Заповіті – хмара чорна і вогняний смерч;	в Новому Заповіті – неприступне світло;
Ветхий Заповіт забороняє торкатись Ковчега заповіту і наближатись до нього (тайна для вибраних);	в Новому Заповіті – заклик всіх до себе;
в Ветхому Заповіті – прокляття висячому на дереві (тому, хто страчений);	в Новому Заповіті – смерть Христа на хресті і воскресіння;
в Ветхому Заповіті – невиносиме іго закону.	в Новому Заповіті – благо і легкий тягар Христів.

Погляди Маркіона пояснював його учень Аппелес: єдиний Початок – ненароджений Бог – створив двох головних ангелів. Один, "знаменитий і славний", створив світ; другий, "вогняний", ворожий Богу і світу. Відповідно світ, як творіння доброго ангела, благостний, але наражається на удари злого "вогняного", що ототожнюється з Яхве (Ягве) Ветхого Заповіту.

Суперечність догматів Старого і Нового Заповітів призвела до виникнення чисельних течій, заснованих на Біблії. Найбільш яскравими серед них були:

- офіти, що сповідували віру в змія, який спонукав Єву заполучити пізнання добра і зла, а бога, який бажав залишити людей в пітьмі і невігластві – називали злим демоном;
- гностики, що об'явили матерію неіснуючою, а відповідно і весь Всесвіт перешкодою на шляху удосконалення душі, реальність якої стверджували;
- Маркіон і його школа, що заперечували спадковість Нового Заповіту до старого, вважаючи іудаїзм поклонінням Сатані;
- манікеї, що розглядали світ, як середовище боротьби світла і пітьми. Але, якщо християни визнавали світ і життя творінням божим, то манікеї дотримувались зворотної точки зору: світ – це пітьма, що обняла частки світла (душі). Вони вважали матеріальний світ злом, а його творця – злим демоном. В противагу християнству "творче світло" (Божественну енергію") вони вважали пітьмою, а пітьму – безоднею, або вакуумом – світом первісним.

Звичайно, приведені витримки з релігійних доктрин "не ведуть до храму", а лише обгрунтовують основну думку. Є Творець цього Всесвіту, є боги суто його члени (різні за рівнем, функціями і призначенням) і є закони і принципи, за якими побудований Всесвіт і яким підкоряються боги і ієрархії Всесвіту. Окрім прямої послідовності є зворотна – це боги, яких створюють складові елементи розумних систем (наприклад, егрогори, створювані об'єднаннями людей від сім'ї до суспільства в цілому). Тривалість існування того чи іншого бога і його можливості залежать з одного боку від часу вирішення завдання, покладеного на нього, з іншого – від джерела енергії і інформації, що його живить. В залежності від того, якого з ієрархії богів той чи інший народ, та чи інша спільність людей вибирає за Водія, будується світогляд цього народу, взаємовідносини між людьми і між людиною і небом (точніше богом). Досить проаналізувати мораль і етику суспільних відносин народу, щоб зрозуміти, якому богу він служить.

Розмова про Бога і релігії була б неповною без розгляду можливості спілкування Людини з Творцем, спілкування через молитву. Існує надзвичайно багато

молитов, вивчити чи запам'ятати які неможливо. А тому позитивний бог одного народу може сприйматись як негативний іншим і навпаки. Та при цьому різноманітті богів, релігій і моралі необхідно усвідомити головне:

Творець Всесвіту єдиний для всіх і для всього існуючого взагалі. І так само, як ми любимо і цінуємо все те, що створюємо з Любов'ю, так і Творець Всесвіту любить і цінує все існуюче. А ми всі незалежно від поглядів і віри, Його діти, Його майбутнє і Його сподівання! То ж давайте будемо достойними свого покликання і свого призначення!

Християнство і Відична віра

Священна книга християн «Біблія» в перекладі читається як «Книга». Біблія не є творінням Бога чи богів і вона не звалилась на людство з небес. Це хроніка буття єврейського народу, що пережила безліч перекладів і переробок. До римського імператора Константина Великого Біблії в сучасному змістовному варіанті не існувало. Саме за часів Константина Великого (за його наказом) з різних за походженням і змістом джерел була складена Біблія.

В часи Константина офіційною релігією Риму (в інтерпретації сучасних філософів і теологів), було «язичництво». Римляни, успадкувавши світогляд греків, поклонялись Юпітеру та багатьом іншим богам. І це було традицією «Сонячного культу», поширеного в Європі і на більшій частині Азійського континенту (на відміну від Місячного культу, що панував у країнах з семітським населенням). Язичник за світоглядом Константин Великий за посадою був верховним священником культу «Непереможного Сонця» і охрестили його лише перед смертю. В часи імператорства Константина Римську імперію охопили заворушення між «язичниками» і послідовниками Христа. Імперії загрожував розпад і в 325 році нашої ери Константин надає статус державної релігії християнству, що знаходилось на під'йомі.

Константин розумів, що силовими засобами зробити християнство органічною частиною світогляду європейців неможливо. Необхідно було поєднати відичний світогляд, символи, визначні дати (особливо природні) і ритуали європейців з християнською традицією, створити релігійний гібрид, прийнятний для обох сторін. Єгипетські сонячні диски перетворилися у німби святих, а піктограми богині Ісіди з сином Гором на руках стали прообразом Діви Марії з немовлям Христом на руках. Практично всі елементи християнського ритуалу – мітра, алтарь, славослів'я, причастя, поїдання «тілаХристового» та інші, - були запозичені з Відичної віри та її трансофрмацій.

Історична дата народження Ісуса Христа невідома, тим паче, що дата Нового року у євреїв припадала на 22 вересня. Та зважаючи на те, що зороастрійський бог Митра народився 25 грудня, був похований в склепі на схилі гори і воскрес через три дні; що 25 грудня (день нижнього сонцестояння) є днем народження Білобога, Осіріса, Адоніса, Діонісія, Крішни, Будди та інших богів і пророків; що Крішну і Будду в день народження одарювали золотом, ладаном і мірррою, день народження Христа (Різдво) теж віднесли до 25 грудня. Змінився і священний день – з єврейської суботи (шабата) на відичну неділю – сьомий і останній день творіння Всесвіту за відичною традицією.

З метою канонізації законів і норм християнської релігії, Константин зібрав «Вселенський собор», де були поєднані Паска (Пешох) і Великдень, установлена роль єпископів, церковного таїнства і офіційно визнана божественна природа Ісуса Христа,

як Сина Бога. Єдиним вірним джерелом християнства стає Римська католицька церква, а виразником волі Христа-Римський папа.

Підвищення статусу І. Христа відбулось майже через 400 років після його смерті, коли уже було написано багато хронік життя і діянь Великого Пророка Людства і де Він описувався як проста смертна людина. Констянтин розуміє, що необхідно «переписати»святі книги й тому ініціює написання Біблії, куди б не входили Євангії, що розповідають про людськи риси Христа. З більше ніж п'ятидесяти Євангелій були вибрані чотири (від Матфея, Луки, Марка та Іоанна), а з них лише те, що говорить про божественну сутність Христа. Всі інші Євангелії були об'явлені поза законом, зібрані і спалені. Тіж християни, що користувались іншими Євангеліями, були об'явлені поза законом, єритиками («haeriticus» - латинське «вибір»).

Незважаючи на старання «богословів» і служителів церкви деякі із зібраних Євангелій уціліли і «ходять в апокрифах». Крім того, в 1950 році в печері поблизу Кумрана були знайдені «звитки Мертвого моря», а в1945 Коптські звитки в Наг-Хаммаді, де мова йде про земний шлях Христа.За 300-400 років д.н.е вчення, подібне Христовому, уже було розповсюджене у Єсеів (синів Неба, що говорили на індоєвропейський мові, хліборобів), що і знайшло відображення в Кумранських рукописах.

Найважливішим нововведенням Констянтина в Християнство був канон «Троїці». В іудаїзмі і в ранньому християнстві поняття троїчності Бога відсутнє, в той час, як у відичному світогляді воно є домінуючим, центральним. Щоб наблизити християнство до відичного світогляду штучно вводиться поняття Троїці:Бога, Сина Бога і Духу Святого (у вигляді голуба, що спустився на плече Ісуса Христа).

Збираючи Біблію «до купи», Констянтину не вдалось уникнути багатьох недоречностей. Відомо, що в склад іудейського Толмуду входить 52 томи складених із двох різних релігійноих систем, в яких домінували різні боги: в одній – Ельогім, або боги у вченні Елохіст (до Еля звертався Христос у години розп'яття), у другій - Ягве у вченні Ягвіст. В Старий Заповіт Біблії було відібрано шість томів, в тому числі Тора (Тойра), як першооснова Старого Заповіту. Тора (закон, даний Мойсею Богом) складається із п'яти книг: Сефер Берешіт (Книга Початків), Елле Шемот (отже імена), Ваїкра (Він назвав), Бамідбар (у пустелі) та Елле гардебарім (отже промови). Після перекладу на ромейську (грецьку) мову вони отримали назви: Буття, Ісход, Левіт, Числа і Другозаконня (цікаво, що в Другозаконні Мойсеєм подані відомості про події, що відбулись після його смерті). До Нового Заповіту ввійшли чотири вибраних Євангелії та чотирнадцять книг раввіна Савла, відомого більше як апостол Павло. Саме Савлу належить найбільший внесок у перетлумачення вчення Христа через канони іудаїзму і в створення християнської церкви за зразком іудейської, багато в чому відмінної за змістом від вчення Хритста.

По своїй сутності Біблія є європізованим варіантом Толмуду і Кабали, поєднаних Констянтином з канонами Відичної віри, що призвело до багатьох протиріч і недорочностей, над якими потішались автори різних варіантів «цікавих» біблій. В той же час проведена Констянтином Велика церковна реформа надала нового вигляду християнству, наповнивши його в багатьох аспектах відичним змістом, що полегшило підміну Відичного світогляду християнсько- іудаїстичним.

Русь і християнство

В 986 році н.е. в історії русів-слов`ян відбулась непересічна подія – хрещення Русі. Змінилась не просто віра, змінилась доля цілого народу, змінився менталітет, почалась перебудова слов`янських народів під події другого тисячоліття. На теренах Європи почав набирати силу суперхристиянський етнос.

Звичайно подібна подія не могла не залишити глибокого сліду в історії нашого народу. Та щоб до кінця розібратись в подіях того часу, маємо повернутись до першоджерел, за якими і знаємо свою історію. На жаль більшість літописів є або копіями попередніх творів, або результатом компіляції, доповненої власною фантазією переписувача. Прикладом може бути смерть князя Олега від укусу гадюки (Лаврентійовський літопис). Та правда в тому, що прокусити чобіт князя нашій українській гадюці не під силу. А якби і прокусила, то навряд чи помер би Олег від тої гадюки, бо немає на Україні (окрім Криму) плазунів зі смертельним укусом. Той же літопис повідомляє, що Олег похований в 912 році на горі Щековиці в Києві; а Новгородський літопис стверджує, що помер князь у місті Ладозі, де і похований у 922 році.

Про хрещення Русі ми знаємо із літопису монаха Нестора. Цей літопис першим вивчав німець А.Л.Шлецер, історик і філолог, почесний член Петербурзької Академії наук. Шлецер залишив спогади про В.Н.Татищева (1686-1750р.р), історика і державного діяча. В 1720 році Татищев знайшов у одного розкольника в Сибіру дуже старий список Нестора, що значно відрізнявся від того, що вивчав Шлецер. Після цього Татищев зібрав їх цілих десять і за ними склав одинадцятий. Але для нащадків залишився один, перший, датований, умовно, 1106 роком. Всі інші "кудись" зникли. Дослідження Татищева не були надруковані ні в Росії, ні в Англії. Безпосередньо в версії історії, написаній Татищевим "попрацював" інший німець – Г.Міллер. Все що виходило за сюжет першого списку Нестора було викинуто, так само як і дослідження самого Татищева. Сам же Татищев писав: "О кнезех руських старобитних Нестор-монах не добре сведем бе". Нестор розповідає в своєму літопису про хрещення княгині Ольги імператором Візантії Костянтином VII Багрянородним. Але сам імператор повідомляє, що на час візиту в Константинополь Ольга була вже хрещена. І руки він їй не пропонував, бо був уже одружений. Ольгу хрестили в 955 році, в Києві, в церкві Іллі. В 959 році посли Ольги відбули до германського імператора Оттона з проханням направити єпископа і священиків. В 960 році якийсь монах Сент-Альбанського монастиря був рукопокладений в єпископи Русі, але в Київ не зміг прибути, бо захворів і помер. В тому ж 960 році в єпископи Русі був "рукопокладений " монах монастиря Святого Максимина в Трірі Адальберт. Адальберт добрався до Києва, але через рік покинув Русь. За рукописом Нестора "було неприйняття русичами папежського гостя". Але тоді Візантійська церква ще не відійшла від Римської, ще не було поділу віри на православну і католицьку. А тому подібний випад проти Римської церкви міг бути написаним не раніше XVI сторіччя. Навіть в храмі святої Софії XII ст. поряд зображені римський папа Клемент з Григорієм Богословом і Іоанном Златоустом. От тільки Адальберт прибув з місією організувати "філіал", а Ольга вимагала диоцезу – автономної одиниці під керівництвом митрополита (як в Польщі та Чехії).

Поширення християнства на Русі пов`язують з іменами братів – просвітників Кирила і Мефодія, що за дорученням візантійського імператора переклали

християнський закон на слов`янську мову для хрещення слов`ян. Але Кирило від народження був Костянтином, а Кирилом став лише перед смертю, коли пішов в монастир. Відповідно слов`янську азбуку необхідно було б назвати не "кирилицею", а "костянтиницею". І служили брати не Константинополю, а Риму. Саме папа Адріан II рукоположив братів в сан священиків, і розповсюджували вони християнство апостольського (римського) канону. В слов`янському варіанті Святого Писання надрукована Третя Книга Єздри, яка є в Вульгаті (Біблії на латині), але відсутня в греко-єврейських варіантах. Іншими словами – перші переклади Біблії були з Вульгати.

Календар богослужінь на Русі теж був не візантійський, а латинський, бо назва місяців в ньому не ромейська, а латинська, і початок року був у березні, а не у вересні, як у греків.

В хроніках францисканського монаха Адемера (XII ст.) знаходимо, що у імператора Отона III були два єпископи: святий Адальберт і святий Брун. Брун хрестив венгрів і русів. Загинув же він, як і Адальберт, від руки печенігів. Русичі викупили тіло Бруна і збудували монастир його імені. Після цього прибув в Київ візантійський єпископ і умовив прийняти "звичай грецький". Інша справа Нестор, який писав "що Ольга спалила Корсунь реактивними снарядами, отриманими від візантійців". Правда останні про це навіть не здогадувались.

Незвична історія загибелі сина Ольги князя Святослава. Після підписання мирного договору з Візантією Святослав відпливає з Царьграда до Києва. По дорозі воєвода Свенельд з частиною дружини кидає його і степом, не боячись печенігів, іде до Києва, а Святослав залишається зимувати і голодувати на Хортиці, де його і вбили не то печеніги хана Курі, не то банда Кривого. Нестор приписує організацію вбивства батька старшому синові Ярополку, що очолював київських християн, а Святослав немов би їх переслідував і руйнував християнські церкви (971 рік, Іакімовський літопис, визнаний академіком Б.Рибаковим компілятивним рукописом XVII ст.). Ось тільки в Нестора Святослав був язичником, а Мауро Орбіні в "Слов'янській історії" в 1601 році пише, що Святослав ішов по стопах матері в благочесті і християнській вірі. В дійсності язичниками були Володимир (народжений від Малуші, доньки єврея Малка із Любеча), воєвода Свенельд і київський воєвода Претич, побратим печенізького кагана Курі, які в змові спочатку вбивають Святослава,а потім, приписавши гріх Ярополку, вбивають і його. Володимир, як незаконно народжений, не мав прав на наслідування київського престолу, та після описаних подій стає князем Київської Русі. Але для історії необхідно мати світлий образ Володимира, хрестителя Русі, а тут такі недоречності. То ж і приписав Нестор Святославу і язичника і, злопам`ятство, і заздрість…

Про те, що літопис Нестора був складений не раніше XVI сторіччя говорить і розповідь про дійство Хрещення Русі, коли прийшли до Володимира мусульмани, німці з Риму, євреї і греки. На запитання Володимира про суть віри мусульманин відповідає: "Магомет вчить нас обрізанню, не їсти свинини, не пити вина, зате по смерті можна творити блуд з жонами і навіть у цьому житті придаватись всякому блуду (або місіонер був дурень і розпусник, або ж історія вигадана Нестором від початку до кінця). З німцями було ще простіше, вони змогли лише сказати: "піст по силі, якщо ж хто їсть і п`є, то все це во славу Божу, як вчив нас наш вчитель Павло". І все б нічого, та слово "німець" чисто російського походження XVI сторіччя, коли всякого іноземця в Росії називали "німцем". А до того германців скрізь звали фрягами і латинами. Євреїв Володимир питає: "А де земля ваша?" На що євреї відповіли: "В

Єрусалимі. Але розгнівався бог на батьків наших і розсіяв нас по різних країнах, а землю нашу віддав християнам". І знову в Нестора не сходяться кінці, бо хрестоносці з`явились в Палестині в 1096 році, а Русь хрестили в 986 році. І нарешті, говорить посланник Візантії – його ораторське мистецтво займає добру дюжину листів. Саме грекам і віддає перевагу Володимир.

Судячи з літопису Нестора на час Хрещення Русі наші пращури були дикими варварами і нічогісінько не знали про навколишній світ. Ось тільки ще до Володимира стояли в Києві церкви, а християнство пустило там коріння задовго до офіційного Хрещення Русі. І перші християни були латинського обряду. І лише пізніше, коли князям і царям необхідно було мати покірну державну церкву, вони перейняли "візантійський варіант".

Насильне Хрещення Русі Володимиром було цілком виправдане з точки зору державотворення. Для стійкості держави необхідно мати єдину віру, єдину церкву. При тому таку церкву, яка б служила не Богу, а державі, а точніше на задоволення інтересів кастових прошарків населення. Але насильство над душами людей, над зламаними долями мільйонів не може бути виправданим ні з зпогляду людської моралі, ні тим більше з погляду "Нагірної проповіді" Ісуса Христа (якщо розглядати це питання з погляду християнської моралі).

Русь Триславна
Частина V

Передмова

Проведений екскурс в історію русько-українського етносу дозволяє зробити невтішний висновок про глибоку етнічну кризу, яку він переживає, та про невеселі перспективи його подальшого існування. І все ж, як зазначається в кінці першої частини, шанс на подальше відродження існує. І цей шлях пов'язаний із змістовною перебудовою і духовним відродженням руського етносу. Розраховувати на те, що така перебудова можлива на старому фундаменті радянського суспільного ладу, з використанням людей, вихованих в комуністичному концтаборі – нереально. Коли Мойсей творив новий народ, то водив євреїв по пустелі сорок років, поки не повмирали "раби" і не виросло нове покоління, з новим мисленням і новим світоглядом. Якщо ми бажаємо мати нову перспективу і нову Україну:

- необхідно будувати її починаючи з виховання;
- необхідно покінчити з тяжкою спадщиною ординського менталітету, повернутися до властивих нашому народу етнічних рис, взявши найкращі, як основу для подальшої розбудови руського етносу.

Саме тому, друга частина книги починається з думок про виховання дітей. Аналізуючи сучасний стан духовності нашого етносу і, розглядаючи тенденції в розвитку планетарного суспільства, робиться спроба звернути увагу на необхідність суттєвих змін в процесі виховання дітей, а саме – в змістовності і якості трьох його складових: фізичного, інтелектуального і духовного. У відповідності з принципом Короленко-Кюрі наголошується необхідність екологічного виховання, починаючи з екології душі, з розуміння бережливого відношення до суспільних і етнічних цінностей, до обраного шляху в житті в контексті з поняттям "шляху Даного", робиться спроба зазирнути в завтрашній день комунального середовища двадцять першого сторіччя.

І, нарешті, в кінці книги подано ряд доповненнь про закони будови і розвитку суспільства, які, на думку автора, допоможуть читачеві зрозуміти не лише дещо нетрадиційне викладення матеріалу, а й подивитись нетрадиційним поглядом як на навколишній Всесвіт так і на місце людини в ньому.

Для дцховного виховання юного покоління приведемо кілька „заповітів” величних постатей людства

ВІД СЕРЦЯ ДО СЕРЦЯ

Хто безкрилий,
Той безсилий,
Тому не літати!

Ми народились і живемо в країні, що розташована в центрі Європи. Давно промайнули ті часи, коли в Причорномор'ї формувалась, зростала, набирала силу індоєвропейська гілка білої раси. Саме тут, близько семи – восьми тисяч років тому, планетарна цивілізація зробила ще один крок в своєму розвитку – перейшла до орного землеробства, одомашнивши коня і вола і одержавши стале джерело для свого існування. В межах від Дунаю до Дону зійшло і почало зростати етнічне дерево аріїв-оріїв, яке на протязі тисячоліть змінювало зовнішні ознаки, але в своїй основі

залишалось все тим же, виробничим, з відповідною культурною, моральною і етичною основою.

Обробляючи землю людина осягнула свою залежність від природи і свої можливості впливати на стан навколишнього середовища, а це, в свою чергу, навчило її піклуватись і дбати про нього, жити не лише нинішнім днем, але й майбутнім.

Минали століття, раз за разом наші пращури переживали страшні часи, і все ж кожного разу Аратта-Орантія-Русь відроджувалась, зростаючи як інтелектуально, так і духовно. Та починаючи з XVII століття почалось методичне знищення русів-українців, як етносу, ординським менталітетом. Цей натиск став майже смертельним після виникнення в двадцятому столітті єдиного інформаційного простору на теренах Радянського Союзу. Ми звикли сприймати війни як фізичне явище і, лише зараз, почали розуміти, що *для поневолення іншого народу зовсім не потрібно нікого завойовувати, руйнувати, знищувати. Це можна зробити економічно за умов єдиного економічного простору. Але набагато страшніше за фізичне і економічне є рабство інтелектуальне і духовне. І те і інше можливі за умов єдиного інтелектуального і духовного простору, в якому, згідно з принципом Кюрі – Короленко, більш сильна культура знищує інші.*

До фізичного знищення руського етносу додалося духовне. Старше покоління ще пам'ятає ті часи, коли вживати "*матюки*" було великим гріхом. Першими носіями цього *смердючого* мовного сміття були учасники Вітчизняної війни, які набрались цієї зарази від росіян. Вони ж, герої, захисники, переможці, ті, що врятували східноєвропейські народи від німецького націонал-соціалізму – фашизму – стали носіями російського інтернаціонального азіатського "комунізму", носіями трансформованих морально-етичних основ Орди. Ні, не треба звинувачувати в цьому росіян, бо заклали ті основи в 1917 р. – основи нового напрямку розвитку суспільства, представники іншої нації, нації, що дала світові Ісуса Христа і Божу Матір. Але поєднання ординського феномену з псевдокомуністичними ідеями призвело до страшного фізичного і духовного зубожіння всіх народів великої імперії. Та найжорстокішого удару зазнали слов'яни. Забруднення мови перетворило її з життєдайного джерела в смердючий потік, що отруює духовну сферу русів. Все більшого поширення набувають п'янство, лінощі, відсутність моральних обмежень, злодійські нахили. Ще до Вітчизняної війни на Україні той, хто напивався, ставав самим негативним прикладом у вихованні дітей, а жінка, яку односельці бачили п'яною, підпадала під такий тягар презирства, що лишалося тільки тікати на край світу. Те ж стосувалось і паління, особливо у жінок. Взяти чуже, щось вирвати у іншого на городі – це був важкий гріх, а тому не було на домівках ані ґрат, ані замків, Батьки вчили дітей, що зламати гілку на дереві – те ж саме, що зламати руку людині...

Не віриться, що все це було зовсім недавно, що за такий короткий час ординський молох перемолов майже всю духовну сферу руського етносу. І винні в цьому не стільки росіяни, скільки самі руси – українці, білоруси і руси в самій Росії. Не можна нарікати іншим народам за їх звичаї, мораль, норми суспільного життя – це їх вибір і їх доля. Але якщо один народ вбиває душу іншого, перетворюючи його на схожого до себе, а той, кого неволять, ще й продається, то що ж то за народ?!

Ще Ісус Христос казав: "Потрібно, щоб прийшли спокуси, але горе тій людині, через яку спокуса приходить". Частина нашого народу не витримала, сприйняла московський менталітет, втратила національні ознаки, гідність і самосвідомість. Як же

вилікувати народ від тої страшної хвороби, що загрожує знищенню самого етносу? Що чекає нас і наших дітей? Чи можна повернути колесо історії в іншому напрямку; подібно Мойсею вилікувати душу народу? Якщо дійсно є така можливість, то скористатись нею можна лише розуміючи сутність розвитку суспільства в XXI столітті, і лише на основі великих духовних здобутків власного етносу і людства в цілому. Що ж чекати нам на шляху в третє тисячоліття?

Якщо поглянути на історію людства в цілому, то перше, що впадає в вічі, це надзвичайно бурхливі зміни в усіх сферах буття людини в останні тисячі років. Що таке кілька тисяч років в порівнянні з мільйонами років становлення людства? Це те ж саме, що одна доба в житті людини. А нам досвід говорить, що одна доба мало що вирішує, якщо це не особлива доба.

Виходячи з загального космічного закону, згідно з яким космічні явища протікають в космічні відрізки часу, не слід чекати впродовж найближчих десятиліть і навіть століть, кардинальних планетарних змін. Не слід, якби не деякі тривожні тенденції, про які говорять майже всі дослідники, а саме: катастрофічна руйнація планетарного середовища – екологічна катастрофа і створення незалежної від планетарної ноосфери інформаційної комп'ютерної.

Руйнація ландшафтних структур, механічне, теплове, хімічне і електромагнітне забруднення атмосфери, гідро – і літосфери, генетичне забруднення біосфери, інформаційне і духовне забруднення; руйнація суспільного середовища – що далі? Людиною повністю знищені цілі класи рослин, птахів, земноводних і тварин, захиталась вся піраміда біосфери Землі і ніхто не може сказати, чи зворотні зміни, що відбулись, і чи є ще надія, чи Людству вже ніхто і нічого не допоможе на шляху до прірви. Інакше чим можна пояснити те, що більшість населення Землі дивиться і не бачить, слухає і не чує?! А з іншого боку, за останні десятиріччя в той же часовий відрізок спостерігається бурхливий розвиток інформаційних систем, побудованих на комп'ютерній основі. Від найпростіших калькуляторів до віртуальної реальності, від розрізнених програм і алгоритмів до планетарної комп'ютерної мережі "Інтернет" – і це лише початок. Змінюється само мислення тих, хто має справу з комп'ютерною технікою, їх світосприймання, їх світогляд.

На початку XX сторіччя видатний український вчений В.І.Вернадський ввів поняття розумної біосфери планети – ноосфери, що поєднує все живе на Землі, від біоатомів до Людини, в єдину живу інформаційну систему. То чим же пояснити те, що саме в той час, коли над ноосферою нависла загроза руйнації, людство почало поспіхом, ще не усвідомлюючи змісту цього кроку, створювати техногенне інформаційне середовище? Чому Людство замість гармонійного співіснування з Природою тисячі років іде шляхом самоізоляції, будуючи навколо себе мертві оболонки будинків, міст, машин? Чому замість того, щоб користуватись природними пристроями і технологіями, воно руйнує створене Богом лише для того, щоб з палацу природи зробити техногенний хлів? Можливо, що це шлях навчання, творчості, шлях еволюції Розуму і Духу, де можна очікувати звершень і помилок. А якщо ні? Якщо Хаос і Пітьма заволоділи суспільством і ведуть Людство до самознищення? І при тому, чомусь дуже поспішають, бо зміни, що відбуваються, дуже нагадують якісну зміну змісту буття, або фазовий перехід, як розуміють його в фізиці.

Ще в 1919 році в листах до Луначарського великий письменник-гуманіст Короленко писав: "Якщо оселити принца в конюшні, він не заспокоїться доти, доки не створить в ній хоч якісь пристойні умови для життя. Але, якщо поселити в палац конюха, то він теж не заспокоїться, аж доки не перетворить його в конюшню". Існує

глибока відповідність між людиною і середовищем, в якому вона перебуває. В фізиці постулат Короленка називається принципом Кюрі, згідно з яким середовище поширює свою симетрію на об'єкт, існуючий в ньому, або навпаки. Те ж саме ми спостерігаємо в розвитку людини і суспільного середовища, суспільства і природного середовища.

У відповідності до теореми Ешбі про необхідну надлишковість в усьому, що відбувається навколо, а також згідно з другим законом термодинаміки, необхідно визнати, що людське суспільство формується під впливом незалежного від нього процесу. Таких процесів спостерігається два: природний, пов'язаний з загальною течією космічних процесів, і штучний, що створює техногенне суспільне середовище шляхом руйнації природного. Не потрібно далеко ходити, щоб кожний, хто має очі, побачив, яким і чиїм шляхом ми йдемо.

Темпи "фазової" перебудови різні на теренах окремих етносів; найбільш відчутні вони в межах слов'янських етносів східної Європи, де має місце етнічна перебудова, пов'язана з пошуком подальших шляхів свого розвитку. Якщо подивитись у глибину віків, то мабуть більше ніде на планеті не спостерігалась ситуація, коли майже кожного століття на територію Русі накочувались хвиля за хвилею інші народи, катуючи і караючи Русь; за що? Перси, готи, гунни, булгари, угри, печеніги, кипчаки, хазари, половці, татаро-монголи, литовці, поляки і, нарешті, 300-річне іго Московського царства. І попри все цей етнос виживав, відроджувався, розвивався, бо фізичне знищення навіть більшої частини етносу не могло знищити духовного коріння. Та ситуація кардинально змінилась в XX сторіччі, коли почалось цілеспрямоване знищення етнічних підвалин, руйнація культури і духовності русів. Казав Ісус Христос: "І не бійтесь вбиваючих тіло, душі ж не в змозі вбити, а бійтесь тих, хто в змозі і душу, і тіло загубити". Знищити народ можна лише за умови знищення етнічної приналежності, етнічної самосвідомості, етнічної культури, душі етносу. Поки жива душа етносу – є надія і є майбутнє. Який же нині стан духовності русів-українців? Не треба далеко ходити, щоб побачити:

- більшість українців загубила свою мову, спілкується і мислить поняттями іншого народу; при тому в більшості негативними, брудними;
- скрізь домінує масова, американська культура, що обслуговує не душу, а тіло, його фізіологію; культура грошей;
- нормою буття стає цинічний принцип "людина людині вовк", в суспільстві домінують зграї хижаків, організованих за кримінальними принципами;
- аморальність і вседозволеність поведінки і вчинків від верховних ешелонів влади до шкіл, церков і дитячих садків;
- втрата особистої гідності і значущості більшістю членів суспільства;
- втратили цінність найважливіші категорії духовно здорового суспільства: любов, сім'я, продовження роду, Батьківщина, освіта, людяність, духовність;
- нормою буття стає наркоманія в усіх її різновидах: від паління і алкоголізму до найжахливіших наркотиків, діючих на всі фізіологічні ланки організму; все більший прошарок населення шукає забуття в наркотичних проявах антидуховності;
- втрата перспективи майбутнього, що робить безцільним існування самого етносу.

Кому не відомо, що майбутнє етносу – це діти. Але навіщо народжувати дітей, якщо у них, у клітинок етносу, немає майбутнього? Зі ставлення суспільства до дітей можна говорити про стан духовності самого суспільства. Та коли на вулицях тисячі бездомних дітей, кинутих цим суспільством напризволяще, коли вихованням навіть

тих, що ростуть в "благополучних" сім'ях ніхто не опікується, коли руйнується навіть та система виховання, що була, чого можна чекати в майбутньому? Виховувати дітей повинні кращі члени суспільства, найрозумніші, духовно багаті, фізично розвинені. А що маємо? Більшість учителів в школах випадкові люди. З часів застою Радянського Союзу і донині, близько 30 років, в школи в, своїй більшості, йшли працювати недоуки і невдахи; ті, кого не брали на більш престижні напрямки суспільного життя. То чому може навчити вчитель, який пас задніх, не вилазячи з трійок і двійок? Фізичне виховання перетворилось в бридку, нудну казенщину, дітей, що найбільше в світі полюбляють рух та ігри, на фізкультуру треба тягти силоміць, бо хто викладає гімнастику тіла? Не вихователі, не вчителі, в прийнятому розумінні цього слова, а в більшості ті, кого природа наділила фізично. Про духовне виховання годі й говорити. Про яку перспективу етносу може йти мова, коли ті, хто виховує, самі не мають ні вогню в серці, ні поклику душі, ні професіональної гідності?! А хто не горить – іншого не запалить, хто не має Бога в серці – чому він може навчити?!

Можна знайти тисячу пояснень, причин, обставин, щоб обгрунтувати свою позицію стосовно до будь-якої проблеми, лише б нею не займатись і не вирішувати. Неповноцінний вчитель, робітник, фермер, адміністратор, лікар, журналіст звинуватить всіх і все в своєму непрофесійному ставленні до справи і в своїй безталанності, але не визнає своєї вини; того, що майже всі ми живемо за принципом: "якомога більше взяти від суспільства при найменшій віддачі від себе". І коли чуєш такі висновки, як "куди їх народжувати? Щоб були жебраками і обвинувачували нас за те, що ми їх народили?!.." – то нічим іншим, окрім "турботи" про себе, цей вислів пояснити не можна. Особисто мене батьки народили десятим, коли мамі було 43 роки, а батькові 47. В хаті не було чого їсти, одні драні чоботи на всіх, ні одежі, ні книжок, лише безпросвітне колгоспне ярмо від зорі до зорі. Але, якщо б батьки думали про це, то мене просто не було б на білому світі! То ж дякувати Богові і їм за те, що вони мене народили, за те, що я є!

Де ж і чому навчатись дитині?

Кожна людина в повсякденному житті користується не стільки своїм розумом, скільки стереотипними моделями поведінки в побуті і на роботі, взятими у знайомих, із літератури, преси, телебачення. Для дітей найціннішими є моделі, запозичені у старших від них на кілька років. Звичайно, кращим варіантом було б мати в сім'ї не менше трьох – чотирьох дітей, з інтервалом в розвитку від двох до чотирьох років, які б показували приклад молодшим, виховували їх. Коли ж своїх братиків і сестричок немає, дитина вчиться "жити" в інших, на вулиці. Бо чого можна навчитись в набагато старших за себе батьків? Все у них може і вірно, тільки не придатні їх моделі в дитячому світі. На життєві моделі нинішніх батьків орієнтуватись, на жаль, і не можна, бо саме завдяки їх зусиллям маємо те, що маємо. Яблуко від яблуні далеко не відкотиться. Є ще телебачення, та і там нерівність, заздрість, ненависть, жорстокість, насильство, цинічність, брехня, культ сили, грошей, доступності, фізіологічних "цінностей". І дитина, не встигнувши сформувати позитивну духовну сферу, потрапляє під вплив брудного негативного духовного суспільного середовища, починає розуміти матеріальну, фізичну, інтелектуальну нерівність, шукає в темряві душі свій шлях і попадає не на вузьку дорогу добра і світла, а на широку дорогу, що веде вниз. Вниз, де все дозволено, де немає ніяких моральних і етичних обмежень на думки, слова і вчинки. Цеглина за цеглиною формується Майбутнє, без перспективи і майбутнього.

Для того ж щоб мати надію на краще, щоб змінити ситуацію, необхідно:

- змінити стан свідомості тієї частини суспільства, в якій ще живе біль за свою Батьківщину, за Майбутнє всіх дітей планети, за планетарний дім (глухі все одно не почують, а сліпі не побачать);

- цілеспрямовано формувати особистість дитини, згідно з кращими набутками Духу і Розуму;

- перейти в суспільному житті від цінностей фізіології до духовних цінностей; щоб не душа обслуговувала тіло, а тіло – душу;

- необхідно змінити саму структуру суспільства таким чином, щоб духовність людини була над усе.

Рішення першого завдання пов'язане з кількома аспектами, і першим серед них є вічне філософське запитання: "Що первісне – матерія чи свідомість?" Якщо приймається за первісний елемент матерія, точніше речовинно-вакуумний Всесвіт, в якому розум сприймається як похідна – Бог не потрібен. І тоді все в усьому Світі випадкове і безцільне, а тому не мають сенсу ні мораль, ні етика, ні людська спільність взагалі. Якщо ж свідомість це загальний стан матерії, то тоді необхідно визнати доцільність всього живого і відповідальність за життя, за свої вчинки, за все, що відбувається навколо тебе. І та, і протилежна думка мають своїх прихильників і свої аргументи. Ми ж в подальших роздумах будемо відштовхуватись від аргументації, приведеної в Доповненні "Розум у Всесвіті", від висновків розумності не лише живого, але й Всесвіту в цілому.

Згідно з вищеозначеною точкою зору, будова людини дуже складна. Коли йшла розмова про символічність трисила, малась на увазі триєдність Природи Бога, Всесвіту і людини, триєдність тіла, розуму і духу, точніше речовинно-енергетичної складової свідомості і духу. З одного боку, будова людини нагадує матрьошку, з іншого – всі складові матрьошки присутні відразу в усіх точках простору, хоча і не співпадають в межах біологічного тіла, яке бачимо. Це щось на зразок грунту, в якому є місце воді, повітрю, але водночас і разом, і нарізно. Розвинута думка не безпідставна: за допомогою рамки (аналога рамки лозоходця, можна дослідити енергетичну, інформаційну і духовну сферу людини, їх структуру. Можливо будова людини набагато складніша, але на сьогодні означені лише перші три складові, про інші навіть не йде мова. Особливо, коли говоримо про визначення того, що розуміємо під словом "Бог": в цьому випадку можна лише сказати словами Ісуса Христа, що "і тут – теж"; іншими словами, можна стверджувати лише те, що Людині притаманні деякі із неозначеної множини якостей Творця Всесвіту.

В кожній людині, як і у всього, що є у Всесвіті, є щось первинне, те, що в переказах, в постулатах різних релігійних систем, у філософських працях визначено як монаду, те, на чому будуються всі інші тіла. Впродовж життя Людини будується біологічне тіло, розвиваються і будуються далі його ментальне (розумове) і духовне тіла, ті, що взяті разом, ми розуміємо під поняттям "душа". Первинне серед них духовне тіло, для його розвитку будується тіло розуму, а для існування того і іншого – біологічне. Через біологічне тіло ми пов'язані з навколишнім енерго-речовинним світом і тому так багато уваги приділяється Людиною саме цьому тілу. Для більшості з нас саме воно стає домінантою, його обслуговують і турбуються, його лікують і йому служать. В роки Великої Вітчизняної війни поширеним було гасло "життя заради перемоги". Але є і інший вислів "перемога заради життя". Щоб розставити акценти, давайте запитаємо:

"Що вагоміше – душа чи тіло?!" І згадаємо слова Ісуса Христа "чи не душа більше за тіло?!".

Звичайно, тіло потребує догляду, харчування, води, повітря. Для підтримки тіла в доброму фізичному стані потрібне постійне і різноманітне навантаження. Відомо, чим закінчується перебування космонавтів впродовж тривалого часу в невагомості. Але ті ж наслідки очікують і інші складові Людини – ментальне і духовне тіла. Кожне з них потребує поповнення свого запасу необхідного для існування; кожному з них потрібне постійне навантаження. Коли дитину не навчити розмовляти і читати в дитинстві, доки формуються структури її мозку, всім відомо, як важко це зробити пізніше. Якщо дитину не навчити працювати, то ставши дорослою, вона буде робити що завгодно – спати, гуляти, красти, але не працювати. Ті ж наслідки очікують людину в разі, коли в дитинстві не прищепили, не розвинули духовність.

До тих пір, поки людина не задовольнить фізіологічні потреби, вона шукає засоби вирішення потреб біологічного тіла, бо без нього функціонування інших тіл в земних умовах неможливе. Задовольняючи потреби тіла, людина шукає, творить, розвивається, еволюціонує. Та згадайте, що стає з людиною, коли у неї все є, коли вона забезпечена всім необхідним? Починається спершу духовна, потім розумова, а за нею і фізична деградація, фізіологічний потенціал вичерпався, розумовий і духовний людина не напрацювала: немає, не сформувалось ментальне тіло – не потрібна інформація, не потрібна робота свідомості; не сформувалось духовне тіло – ситуація аналогічна. Коли б у людини були розвинуті інтелектуальні і духовні запити (потенціали), то після задоволення потреб біологічного тіла вона б могла працювати в інтелектуальній, а після вдосконалення цієї – в духовній сфері, межі яких, на відміну від біологічного тіла, не окреслені.

Отже, для гармонійного розвитку Людини, в ній уже в дитинстві необхідно сформувати всі три «тіла». Виховання дитини повинно складатись з фізичного, інтелектуального і духовного. Щодня дитина повинна мати відповідне навантаження, необхідну практику. Бажано, щоб всі три компоненти виховання поєднувались в діяльності дитини водночас, щоб фізична підготовка доповнювалась інтелектом і духовністю, інтелектуальною гімнастикою тіла і серця, а духовна несла на собі відбиток фізичної досконалості і розуму. В кожній родині, в дитячому садку, в школі, в вищих учбових закладах необхідно гармонійно поєднувати всі компоненти виховання. І лейтмотивом виховання повинні бути всеосяжна любов до навколишнього Всесвіту, душевна потреба творити добро. Ще Л.М.Толстой казав, що ми любимо людину за добро, яке їй робимо і ненавидимо за зло, що спричиняємо. Людина повинна творити Добро, творити красу і гармонію, бо, як говорив той же Л.М.Толстой: "Людина, створюючи потвору, дичавіє, стає злою, ненавидить себе і оточуючих". Спираючись на безцінні набутки Духовності величних постатей людства необхідно створити з розрізнених блоків школу духовного виховання, що гармонійно б поєднувалась з традиційною школою виховання. Дитину слід виховувати таким чином, щоб всі її вчинки будувались з врахуванням обмежень – не нашкодити, щоб вся діяльність її, як людини, зводилась до розуміння гармонійного співіснування з навколишнім середовищем, щоб вона була не руйнівним фактором в природі, а її лікарем, оберегом, її невід'ємною складовою; в ідеалі, щоб природа помічала Людину лише тоді, коли сама природа потребуватиме допомоги. Дитина повинна розуміти, що все навколо живе, що

біль, радість, сум, інші почуття притаманні не лише Людині; і що не можна без надзвичайної потреби рвати квіти і ламати віти дерев, вбивати, руйнувати і нищити, перебудовувати створене Богом з власного нерозуміння. Необхідно, щоб сама природа відстежувала закони розвитку і еволюції живого. Людина не має права втручатись ні в які процеси, що відбуваються на планеті і в космосі, якщо останні не загрожують знищенням життя, або планеті взагалі. Всі члени суспільства повинні зрозуміти одне: людина може користуватись лише тим, що їй дано, бо дано їй все необхідне для розвитку і еволюції. Не помічаючи даного і створюючи потворні аналоги, Людина руйнує всі сфери Землі, вбиває в них життя, перетворюючи сушу в мертвий смітник, океани в помийні ями, а атмосферу в газову камеру. Людина не має права втручатись ні хімічно, ні генетично, ні інформаційно в життя планети, вона повинна зрозуміти раз і назавжди, що якщо ми хочемо зберегти свій дім, то не можна нічого тягнути в нього з Космосу, особливо додаткову енергію, речовини, інформаційні структури, бо все, що йтиме від людини, зрушить точку рівноваги і гармонії, причому завжди з небажаними наслідками. Те ж саме стосується і "освоєння" Людиною Космосу. Ми можемо туди літати, досліджувати (звичайно в розумних межах), але не маємо морального права щось перебудовувати і змінювати за власним бажанням. Коли мова йде про "завоювання Космосу", то це лише аналог "завоювання території" на стадії племінного розвитку. Зразу палили ліс разом з усім тим, що в ньому жило, потім обробляли землю, аж доки вона не перетворювалась в пустелю. Хто дасть гарантію, що те ж саме не очікує нас в Космосі, на інших планетах? Хто сказав, що там немає життя? Що ми, колонізуючи Космос, не зруйнуємо його так само, як руйнуємо своє планетарне середовище?!

Якось в одному ставку зустрілися два карасі. Один і говорить другому: "А ти чув, що наші вчені карасі стверджують нібито існують інші ставки? Більше того – вони вважають, що там також має бути життя! Уявляєш, якби ми могли збудувати ракети (заповнені водою), ми б змогли полетіти до інших ставків і там знайти життя! І, навіть, інші карасячі цивілізації! Ми б познайомилися з представниками іншого розуму, набули б нових знань, відкрили для себе нові горизонти..." А в цей час на гілочці дерева, що нахилилось над водою, співав соловейко, та його пісня карасям нечутна і невідома. А в іншій частині ставка карась – священник звертаючись до прихожан показував на образи і казав: „І створив Бог карася по образу і подобі своїй”.

Так і Людина, шукаючи собі подібних, думаючи про своє майбутнє повинна завжди пам'ятати, що нічиєї, незайнятої території не буває, що все навколо розумне і живе; і що Людство займає лише свою нішу в розумному, живому Всесвіті, але цей розум не людський. Пам'ятати так само, як і те, що не буває добра без зла, а любові без ненависті, що все у Всесвіті має два полюси (в крайньому разі в тому стані, в якому ми його сприймаємо). Є розум спрямований на творення краси і гармонії, а є той, що руйнує, вбиває, знищує; є духовність любові, добра, високих почуттів, ідеалів і творчості, і є антидуховність зла, пітьми, ненависті; слід завжди пам'ятати, що на всіх рівнях організації розуму і духу Всесвіту мають місце обидва полюси, що скрізь є свої вчителі і злодії, лікарі і вбивці, великі душі і паразити, але все це і те, і не те, до чого ми звикли і що знаємо.

Наявність двох полюсів на всіх планах буття дає велику різноманітність для формування і розвитку людини, суспільства в цілому. Сценарій розвитку всього живого побудований таким чином, що близько 70-80 відсотків подій, що стосуються

нас і до яких ми причетні, протікають незалежно від нас, і лише в 20-30 відсотках ми можемо впливати на перебіг подій. В теорії інформації і в теорії статистики співвідношення між можливостями людини і детермінізмом буття має назву коефіцієнта стохастичності, або коефіцієнта волі вибору людини.

Доля людини обумовлена законами природи і законами суспільства, в межах дії яких людина може дозволити собі діяти за власним розсудом (але згідно з тими ж законами). При цьому все суспільство теж розподілене таким чином, що невелика частина (20-30 відсотків) визначає шляхи розвитку людства, інша (і більша) слідує за першою. Є люди – оператори, які формують суспільство, і є люди – елементи суспільного середовища, яких суспільство формує під себе. Співвідношення позитивної і негативної духовності в суспільстві формує духовність людини, а співвідношення творців позитивної і негативної духовності впливає на будову духовної сфери суспільства. Коли суспільство має негативні відтінки духовності, більшість членів такого суспільства приречена на антидуховність свого існування і своїх вчинків. Для перебудови духовної структури суспільства необхідно мати позитивне співвідношення між носіями і творцями духовності в бік її позитивної складової. Щоб можна було говорити про корекцію майбутнього суспільства, необхідно виховати нових носіїв і творців позитивної духовності, при цьому їх чисельність повинна становити 10-15 відсотків чисельності суспільства серед активних громадян з впливом не менш ніж на 50 відсотків членів суспільства в цілому. При цьому слід зважати на відчайдушну протидію (інерцію) перебудові з боку того стану, в якому перебуває суспільство, а також мати на увазі, що для виховання нової людини потрібно створити навколо неї відповідне інтелектуально-духовне середовище з боку тієї частини суспільства, яка розуміє необхідність позитивних змін, але не мас достатнього числа носіїв нового для впливу на суспільство в цілому. Формування духовного ядра суспільства слід починати з сім'ї, дитячого садка, школи, церкви, з тих установ і закладів, в яких виховується майбутнє етносу; з перегляду підходів до самого процесу виховання і його змісту в відповідності з гармонійним поєднанням всіх аспектів буття людини і суспільства: фізичного, інтелектуального і духовного.

В сучасному суспільстві позитивний духовний досвід дитина отримує лише в перші роки свого життя, коли перші кроки і перші слова освічені і зігріті любов'ю і ніжністю мами, інших членів сім'ї, родини. Як показують дослідження, майже у всіх людей, за невеликим винятком, подальший духовний досвід негативний. І перші уроки такого досвіду дитина теж отримує в сім'ї. Байдужість, нещирість, зрада, брехня, лінощі фізичні і духовні, відсутність не те що мети, а навіть бажання чогось доброго і світлого окрім задоволення фізичних потреб, зневажливе ставлення до старших членів родини, відсутність ідеалів, п'янство, неохайність особиста і суспільна – хіба можна перелічити всі ознаки бездуховності, які отримала сім'я за радянські часи і в умовах якої виховується дитина? То ж очевидно, без перебудови сім'ї сподівання на краще безпідставні.

Найміцнішою є сім'я, що створюється за духовними принципами. Колись у давніх греків було чотири різних змісти у слова любов. Любов до рідних, статева любов, любов до їжі,, води, тварин, рослин з точки зору споживача навколишнього середовища і любов до Бога, до Всесвіту, безкорислива і безмежна. Всі ці різновиди любові мали різні назви і різне визначення. На Русі любов поділялась на кохання і просто любов до всього іншого, в Росії зміст цього слова був найбільш наближений до цінностей споживання. Саме тому сім'ї Радянського Союзу і на пострадянському

просторі створювались і створюються здебільшого за фізіологічним покликом статевих ознак. Та й то, у всякому разі, коли у тих, хто "парується", взагалі є думка про створення сім'ї. Зараз кажуть – нехай звикають до одруження один до одного, щоб потім не розходились, забуваючи, що просто фізіологічні відносини руйнують духовну сферу і юнака і дівчини, що якщо вони "розбігаються" і колись будуть створювати власну сім'ю, то що вони принесуть в неї, окрім руїн і відчуття втрати цінності самого світлого і чистого почуття кохання, натомість отримавши сірість, буденність, відчуття нікчемності свого буття. Сім'я, побудована лише за статевими та матеріальними ознаками, нестійка, діти їй не потрібні, а якщо і народжуються, то лише для того, щоб показати навколишнім членам суспільства, що батько й мати не каліки і можуть щось народити. В багатьох сім'ях дитина стає або іграшкою, якщо вона одна, або тягарем, якого молоді батьки не проти якось позбутись. Бо дитина потребує догляду, жертви, а молодих ніхто не привчив ні до праці, ні до терпіння, ні до, піклування про інших, їм просто хочеться "пожити". А відтак руйнуються майже кожні три сім'ї з чотирьох. Пояснення лише суспільними причинами цього процесу нічого не варті, бо як показує світовий досвід, чим вищий життєвий рівень народу, тим менша в ньому народжуваність.

В суспільстві необхідно відновити культ сім'ї. А для цього потрібно, щоб по телебаченню, радіо, в літературі домінувала не фізіологічна насолода, що більше нагадує механічне дійство, а кохання, як першопочаток духовного зближення молодого подружжя задля продовження роду; щоб в суспільстві відновився культ духовності етнічних традицій в сім'ї, щоб підтримувалось все, що зміцнює культ сім'ї і нещадно засуджувалось те, що її руйнує. Бо казав Христос: "Всяке царство, розділене внутрішньою ворожнечею, перетвориться у пустелю, і ні одне місто чи дім, розділений внутрішньою ворожнечею, не встоє". Суспільство, у якому зруйноване відчуття родини, сім'ї, народу – не встоїть, і суспільство, у якому зруйнована сім'я – не має майбутнього.

Та сім'я – це лише найменша гілочка родового дерева етносу. А тому, починаючи з сім'ї, де виховується шанобливе ставлення до всього навколишнього світу, необхідно крок за кроком прищеплювати любов до своєї Батьківщини, до свого Роду. Людина поза межами свого етносу втрачає себе як особистість, втрачає можливості відтворення свого роду, позбувається коріння, що живить його розум і душу. Глибоко помиляється той, хто твердить, що культура, етика, мораль, духовність мають загальнолюдське забарвлення, єдину планетарну цінність, а тому духовні цінності створюються в незалежності від національності, більше того – національне стримує розвиток планетарної духовної сфери, а тому необхідно боротись з будь-якими проявами націоналізму. Та легко помітити очевидне: все, що створене в духовній сфері – створене на національному грунті; і лише потім набуває загальнолюдського визнання. Дехто може заперечити цю тезу, вказуючи на приклади багатьох творців, що жили і працювали за межами свого етносу, на грунті інших. Але, по-перше, всі вони спочатку виховувались в конкретному етносі і все, що вони створювали потім, несло відбиток і забарвлення саме того етносу, в якому вони сформувались; по-друге, в їх творах гармонійно поєднувались і збагачувались риси різних національних культур (звичайно на користь того етносу, в якому доживали свій вік творці). В сфері Духу нічийної території не буває. І, по-третє, діти цих творців, були вже ординарними членами іншого етносу, а якщо щось і створювали, то вже на грунті і в межах нового етносу. Етнічне виховання буде безплідним, якщо дитина не бачитиме перспективи і не відчуватиме сенсу свого життя, його цінності. А

тому в процесі виховання дитина повинна усвідомити невипадковість свого земного буття і відповідальність за всі свої думки, слова і вчинки; зрозуміти, що просто так у Всесвіті нічого не відбувається і що все, до чого причетна людина, має зворотний зв'язок. Великий німецький філософ XX сторіччя Хайдегер, розвиваючи вислів Христа про те, що людина повинна вчитись, вчитись і вчитись, писав: "Життя людині дано не для того, щоб вона "пробігла" з точки А в точку В і з піною на вустах впала на фініші, і не для того, щоб вона сиділа або блукала, не знаючи куди себе подіти, а для того, щоб кожний день і кожну годину вона прожила". Кожна людина має своє призначення і свою долю. І як школяр, який першого вересня приходить до школи, за рік повинен засвоїти всі обумовлені процесом навчання теми і 25 травня перейти до старшого класу, так і людина повинна пройти свій шлях у цьому житті. І в кожному житті є 1 вересня і 25 травня, та кожний приходить до нього з різними набутками і різними перспективами на майбутнє. Можна вчитись, а можна марнувати час, можна творити добро і красу, а можна жити у злі, перетворювати свій і планетарний дім в помийну яму. Це вже залежить від самої людини, від того, як вона долає свій шлях у житті. Коли вона прямує шляхом свого призначення – її будуть заохочувати, в потрібний час і в потрібному місці її чекатиме необхідна книжка і невипадкова людина, і все буде йти найкращим чином. В Китаї такий шлях символічно називають шляхом "Дао". Та коли людина відхиляється від свого шляху, умисно чи ненавмисно блукає, йде супроти своєї долі, ігноруючи своє призначення – її поправляють, як школяра. Правила навчання і зростання у Дусі мають назву "Карми". Карма – це те, що в народній мудрості найкраще виражено в прислів'ї: "що посієш, те й пожнеш". Карма буває позитивною і негативною. Позитивною, коли кажуть: його твір приречений на успіх, а про негативну – біда не приходить одна. Вже пращури добре розуміли, що таке Карма і сформулювали чотири причини позитивних і негативних наслідків діяльності людини.

В Євангелії вони подані як чотири гріхи:

- перший – першородний, пов'язаний з походженням людини (вірогідно з хижацькою сутністю її, як біологічної особи) і з вигнанням її з Раю за порушений закон не зривати плодів з дерева знань без дозволу;
- другий, пов'язаний з наслідками життя батьків, що впливають на їхніх дітей і на їх рід до п'ятого коліна (умовно) – батьківський гріх;
- третій – особистий, коли людина пожинає плоди того, що посіяла;
- четвертий – суспільний, в якому пов'язані всі людські взаємовідносини, суспільна мораль, етика; це вплив карми суспільства на конкретну людину, і вплив самої людини на долю інших, тих, що є, і тих, що будуть.

Завдання кожної людини і суспільства в цілому нейтралізувати вплив негативної карми, стійко, по-людськи, переносячи все, що дісталось в спадок, і створюючи необхідні умови для позитивних наслідків на майбутнє. Та все це за умови зростання на шляху до свого призначення, Шляху Даному. Якщо людина не розуміє своєї сутності, свого шляху, своєї мети – вона рухається навпомацки, весь час набиваючи собі синці; коли ж вона починає розуміти сенс свого буття – шлях стає зрозумілим, а хода швидкою і впевненою. Те ж стосується й цілого етносу. Кожний етнос має своє місце і призначення в розвитку планетарного суспільства, а це, в свою чергу, визначає призначення багатьох і багатьох членів даного етносу. А тому, відстежуючи шлях великих творців етносу, маючи їх за приклади і світочі виховання, необхідно формувати позитивне майбутнє етносу. В першу чергу прикладів у вихованні слід поставити великих духотворців, творців

інтелектуальної і духовної сфер свого етносу і людства взагалі. Щоб в історії і літературі, на телебаченні і в повсякденному житті людини Її супроводжували не ті, хто "наклав гори трупів" як Македонський, Наполеон, Петро І та інші, а ті, хто жив для людей і заради людей, хто ніс високе слово і робив добру справу в ім'я кращого майбутнього.

Та приклад інших – це лише приклад. Згадаймо ще раз слова Л.М.Толстого: "Ми любимо людей за добро, яке їм робимо і ненавидимо за зло, яке їм спричиняємо." А тому, невід'ємною складовою повноцінного виховання дитини, повинна стати обов'язкова духовна практика в сім'ї, в школі, в інших навчальних закладах. Дитину треба навчити творити добро, так само, як і математиці, фізиці, гімнастиці; навчити працювати і отримувати насолоду від осмисленої праці, дати можливість їй відчути себе в ролі творця і захисника природи, дати відчути свою необхідність і відповідальність за свої слова, вчинки, за все, що діється навколо.

Для перебудови етносу необхідно хоча б в загальних рисах передбачити шляхи розвитку суспільства і серед них визначити шлях руського етносу. Не потрібно бути пророком, щоб разом з більшістю вчених і просто розумних людей стверджувати: найближче майбутнє людства залежатиме від вирішення проблем екології. Зрозуміло також, що вирішення цих проблем неможливе в рамках традиційних схем життя і господарювання, тих, що довели планету до екологічної катастрофи. Необхідно створити такі умови життєдіяльності суспільства, при яких кожна людина несла б моральну і юридичну відповідальність за стан навколишнього середовища.

В межах сучасних мегаполісів, об'єднаних навколо життєво важливих виробництв і комунікацій, це неможливо, бо неможливо зупинити виробництво, яке забезпечує працею і необхідною продукцією десятки і сотні тисяч громадян. Неможливо перекрити водогін або енергетичні комунікації, скільки б бруду вони не несли і якої б шкоди не завдавали навколишньому середовищу. З іншого боку, немає більш вразливого місця в сучасних державах, ніж комунікації. Навіщо в конфліктній ситуації застосовувати зброю, коли достатньо відключити воду, світло або заблокувати інші комунікації, щоб уже через деякий час місто поринуло в хаос. Доти, поки все навколо будувалось і розвивалось за принципом економічної доцільності – все відбувалось так, як маємо. Та настав час, коли головним критерієм всієї діяльності людства повинно стати гасло гармонійного співіснування людини з природою, гасло "не зашкодь". Іншими словами: головним критерієм повинен стати критерій екологічної цінності людини і суспільства. Чи може існувати суспільство, побудоване за таким принципом? Так. І одним з можливих варіантів може бути перехід на сучасні, індустріальні, натуральні господарства, щось на зразок сучасного хутора. Кожне з таких господарств базується на території, достатній для життєвого забезпечення однієї сім'ї. Для створення біологічно-замкнутого циклу по забезпеченню однієї людини всіма необхідними продуктами харчування необхідно мати близько трьох тонн біоречовин і біля 25 кВт енергії для відновлення якості води, повітря і підтримання біопроцесів в необхідних рамках. На відстані орбіти Землі від Сонця потужність сонячного випромінювання складає близько 1,4кВт/м2. З урахуванням різного роду втрат сонячної енергії на шляху до Землі (навіть якщо відсоток використаної енергії не перевищить 5%) достатньо мати 300-400 $м^2$ поверхні Землі для відтворення необхідних умов існування на одну людину, а якщо з деяким запасом, то для тисячі громадян лише один квадратний кілометр. Займаючи 3/4 поверхні Землі під недоторкане планетарне середовище можна організувати

прийнятні умови для життєдіяльності близько 10 мільярдів людей, а при покращанні технологій і підвищенні коефіцієнта використання сонячної енергії – набагато більше. Життя людини на такому "хуторі" повинно бути організовано за правилом відновлення всіх продуктів життєдіяльності, щоб виключити найменшу можливість забруднення навколишнього середовища. Всі продукти харчування, більша частина одягу, інших предметів вжитку повинні виготовлятись на місці з органічних речовин та місцевої мінеральної сировини. Все, що неможливо буде виготовити на місці, буде виготовлятись в спеціалізованих центрах, де процес відновлення матеріалів і конструкцій відбуватиметься теж в межах замкнутих циклів і лише за умови використання сонячної енергії. Виробництво струму буде місцевим, але з можливістю підключення до комунікацій загального вжитку в якості не користувача, а джерела енергії. Всі інші джерела можуть використовуватись лише як допоміжні.

Великого значення набудуть транспортні комунікації. Вірогідно це буде екологічно чистий киснево-водний та електричний транспорт, який використовуватиме енергію сонця. Всі комунікації будуватимуться таким чином, щоб не зашкодити природним процесам і біосфері Землі; з таких матеріалів, що могли б з часом розкладатись до первісних структур без шкоди для грунту і води. Всі наукові і освітні заклади будуть територіальними, як і заклади відновлення та виробництва. Разом із закладами культури і гімнастики, вони створять регіональні центри промислового виробництва та інтелектуально-духовні центри. Не менше половини всієї території відійде під планетарні парки та заповідники, де людина матиме право пересуватись лише на обмеженій території. При цьому людина піклуватиметься про безперешкодне пересування птахів і тварин, інших представників біосфери, йдучи, при необхідності, на обмеження своїх власних можливостей. Такі заходи допоможуть не тільки зберегти, а й відновити природну піраміду біосфери.

Головним в діяльності людини стане відтворення навколишнього природного середовища, пізнання себе і Всесвіту, всеосяжна духовна творчість. Людина відмовиться від вбивства живого для виготовлення продуктів харчування, створивши необхідні технології на базі синтезу відповідних компонентів харчування з інших біоречовин (але не шляхом втручання в генетичну бібліотеку біосфери з наслідками генетичного забруднення).

Космічні символи
І національна символіка Русі-України

Серед безлічі знакових зображень і уявлень Людства виділяється група знаків причетних до космічної сутності, космічного світогляду людини. Це знаки, що з першого погляду привертають до себе увагу, притягують зір і думку, приковують серце і свідомість. В своїй сутності ці знаки безсмертні, бо існують в часі з моменту зародження і зростання людської свідомості. З тих чи інших причин (релігійних, кастових, класових і т.п.) багато з космічних символів піддавалось гонінню, заборонялось, знищувалось. І коли, здавалось, вони зникали назавжди, пішли у небуття, несподівано, як спалах, як вибух, як грім з ясного неба, вони повертались знову у свідомість народу. В цьому розумінні такі знаки споріднені з архетипами, з предвічними ейдосами буття Людини і самого Всесвіту. Таємниця космічних знаків у тому, що вони пов'язують речі і явища, почуття і думки з Буттям Всесвіту, відображають споконвічні закони його народження, устрою і еволюції. Вони є тим

магічним ключем, що відкриває таємницю буття Людства, призначення, місце і роль того чи іншого народу в розвитку планетарного суспільства, відкриває приховані скарби духовності, дає можливості пізнання свого Родоводу, є споконвічним джерелом Творчого Духу. І в цьому сенсі неперевершеною за своєю глибиною, філософським змістом, езотеричною сутністю є Відична символіка.

Найдавнішим і найважливішим символом наших пращурів був Триглав, або Трисил (рис.1).

Триглав – це символ Всевишнього, його триєдиної сутності. Це символ єдності світів матеріального, ментального (інформаційного) і духовного, їх єдиної основи і єдиного походження. Троє в одному і одно, що об'єднує трьох – символ єдиної сутності всього Сущого: богів, природи і людини. Це символ, що відображає Зоряний Закон, символ вічного вогню, що єднає Всесвіт.

В країнах Сходу це символ Агні (рис. 1б): три круги в одному колі: золотого (жовтого), блакитного і червоного кольорів. Золотий – це духовний світ, світ Наві; блакитний – світ розуму, інформаційний світ, світ Праві; червоний – світ матеріальний, основа майбутніх Всесвітів. Разом ці три кольори дають білий колір, колір життя, колір світу Яві.

Світ Вирію-Наві ототожнюється з Духом Предвічним, Прадеревом життя, а тому іншим символом Духу Предвічного є дерево, що прорастає корінням у Світ Майї, розростаючись гіллям-життям у Світі-Яві. (рис. 2).

Ієрархія Світу-Наві пов'язується з горою Меру. (рис.5).

Світ Майї, вічнонароджуюча Мати, Світ, у якому все існує як потенційна можливість світів Яві, зображується дитиною у колисці, що гойдається в сонячному промінні. (рис. 4).

До народження Бога- Сина відсутнє все сутнє і стан Світу-Наві є станом хаосу-нерозділених Богів, де життєдальна енергія замкнута в безмежності єдиним потоком стрічки одної поверхні.

Символом Хаосу, деструкції матерії є символ замкнутості життєдайної енергії в безмежності (рис. 6).

Знак світу Праві, інформаційного світу, світу законів і принципів будови Всесвітів є гексограми (рис.3). В плані буття земного це "Книга Перемін". Основу гексограм складають триграми, побудовані на полярності всіх трьох складових Всесвіту: Він (чоловічого – активного зовні, розуму, логіки) і Вона (жіночого – активного в середині, почуття, інтуіції). Він зображається суцільною лінією, Вона – переривистою. Полярні світи Яві, Наві і Праві; в кожному з них два полюси, дві протилежності, дві якості, що доповнюють і заперечують одна одну.

З елементів вічності, елементів трьох світів може бути створена безліч Всесвітів. Для створення нового Всесвіту Всевишній народжує Сина, втілюючись в Творцеві нового Всесвіту, в Сварозі. Сварог – син Бога – має два крила, два полюси: Білобога і Чорнобога, два початки Він і Вона.

Білобог і Чорнобог є невід'ємними складовими Сварога. Не існує добра без зла, любові без ненависті, плюса без мінуса, гарячого без холодного. Символом Бога Сварога є знак Він-Вона (Ян-Інь), в якому добро змінює зло, а зло – добро; і в кожному доброму уже є зародок злого, а в кожному злі є елементи добра. На зміну Білобогу приходить Чорнобог, а на зміну Чорнобогу – Білобог. При творенні і зростанні Всесвіту зміна богів відбувається по годинниковій стрілці (рис. 7а), при згасанні і розпаді – проти (рис.7б).

Білобог (рис. 8а) і Чорнобог (рис. 8б) зображаються білим і чорним квадратами, в центрі яких з'являється і зростає їх протилежність. У білому квадраті чорний вихор, що обертається проти годинникової стрілки, в чорному – білий вихор, що крутиться за годинниковою стрілкою.

На шляху Творення Всесвіту Яві Бог – Син за законами Праві в перший день створює Абсолютний Розум – енерго-інформаційну модель майбутнього Всесвіту. Абсолютний Розум – це закони і принципи народження, будови і розвитку світу Явленого. Це Першоструктури, Зерна, Єства, Пламена, Початки, Будівельники, Числа, Форми і Неформи, Сили і Сутності. Символ Абсолютного Розуму, – знак Всесвіту, що розгортається-колочакра (рис.9).

Сварог створює новий Всесвіт за сім днів (сім періодів). Сім творінь Бога-сина відображаються семисвічником (рис. 10).

Сім творінь Бога це: 1) Абсолютний Розум; 2) Стихії, Пламена, Початки, Форми, Сили і Сутності; 3) властивості і почуття; 4) мінерали і тіла; 5) посів життя; 6) боги нижчих рівнів; 7) людина.

Коли Розум готовий, пітьма (Світ Наві) випромінює Світло і Світло кидає Промінь в Лоно Матері-матерії. І тоді на перехресті Світла і Матерії виникає життя, матерія стає живою. Символом народження живого Всесвіту є Сонячний Хрест (рис. 11), це символ запліднення матерії Духом і Розумом. Сонячний Хрест є символом Закону Роду.

Зародок Всесвіту згущається в Світову Кулю, зародок Світу-Яві, Праяйце, ДНК Всесвіту. (рис.12). Триєдиний Бог-Син опускається в Лоно Праматері (в Космічні води), і тоді Всесвітній (Абсолютний) Розум прокидається і перетворюється в світловий спіральний вихор-сваргу, що рухає Всесвіт. Інструмент Бога Сварога, що створює Всесвіт – Сварга (Коловорот, Свастика). Сварга – символ спірального світлового вихору, що обертаючись і поширюючись в Лоні Матері – матерії створює речовину – Світ Явлений – Всесвіт. Сварга, що обертається за годинниковою стрілкою – це Сварга світу Яві (рис. 13а), знак життя, Сонця, еволюції. Сварга, що обертається проти годинникової стрілки (рис. 13б) – знак смерті, згасання, руйнації, пітьми. Сварга є знаком закону Велеса, закону Коловороту. Сварга є першим Творінням Бога.

Світловий вихор несе програми Світу Явленого – Всесвіту. Це енерго-інформаційний привод Всесвіту. Під дією Сварги матерія затвердіває і стає речовиною, і це є Затвердженням Духу в Світі Майї.Після цього Бог-Син створює чотири стихії, чотири стани речовини, чотири сторони буття. Символ – чотириликий Бог (Світовіт), в іншому варіанті квадрат утворений чотирма стихіями (рис. 14а), це друге Творіння Бога.

На третій день Сварог приводить Всесвіт в Рух (мається на увазі відлік часу), наділяючи його властивостями і почуттями. Вступає в дію закон Самсари_– розвитку Всесвіту по спіралі. Це закон Коляди – циклічність всіх процесів і явищ у Всесвіті.

На рівні Земного буття циклічність символізується Колом Сварога (рис.15) або Колочакрою. Коло Сварога – це символ Зодіаку, 12 сузір'їв якого земна вісь проходить по колу за 26000 років. Коло Сварога – це 12 зірок – сузір'їв розташованих по колу.

Інший вигляд цього символу – 12 спиць всесвітнього колеса – Колочакри. Коло Сварога (Колочакра) є виразом закону Самсари, закону Коляди (рис. 9).

На четвертий день Бог-Син створює мінерали і ненадихнуті форми тіл. Знаком посіву життя є Зірка Велеса: два трикутники: інформації (вершиною вниз, блакитного

кольору) і вогню (вершиною вгору, золотого кольору), перетинаючи один одного вони утворюють зелений колір життя – зірку Велеса (рис. 14б), що народжує форми і структури.

На п'ятий день іде посів життя: через сонячне проміння на води Землі транслюються програми біологічного життя. Дві стихії, що народжують життя у Всесвіті, відображаються жовто-блакитним стягом (рис. 16), де жовте (золоте) сонячне проміння, а блакитне – вода.

На шостий день Бог-Син створює, як своє власне продовження, богів нижчих рівнів, відповідальних за будову і розвиток Всесвіту, втілюючись в кожному з них у відповідній якості. На кожному етапі Кола Самсари змінюються ролі і завдання богів, які діють трійцями і які перетворюються в свої протилежності з часом. Шосте Творіння Бога відображається Знаком Перуна (рис. 17а), або знаком народження богів – продовження Вишнього, народження Будди – Побуда (рис. 17б).

Серед земних богів слід відзначити бога Ярила (весняного Велеса), символом якого є п'ятикутна зірка (рис. 18) – символ п'ятипроменевої симетрії складових біосфери Землі. Окремим символом біологічного життя Всесвіту може бути молекула ДНК (рис. 19).

На сьомий день Сварог створює Людину за образом і подобою Своєю (рис. 20), де червоне коло – складова Майї, блакитний чотирикутник в колі – складова Праві, золотий трикутник – складова Духу, а все разом відповідає триєдиній сутності природи, богів і людей.

По відношенню до біологічної складової Світу Явленого Світ Майї виступає в ролі Матері-берегині, Покрови, що в період несприятливих умов оберігає і зберігає життя до настанняя весни (рис. 21).

Збереження, продовження і еволюція життя пов’язані з родовою гілкою (рис. 22). Успішність вирішення життєвих задач і подалання незгод залежить від колективності зусиль, від єдності сім’ї, роду, племені, етносу (рис. 23).

Життя людини на землі упорядковується законами Праві, але людина має і свою волю прийняття рішень. При відхиленні процесу розвитку людства від задуму Зверху відбувається корекція шляхом «Богоявлення» (рис. 24) людини-бога, що несе Вість (Авесту, Євангеліє) (рис. 25).

Свобода вибору людини обмежена загальним планом-задумом розвитку Всесвіту; на рівні життя людини Шляхом Даним, що символізується вінком із дванадцяти періодів-квіток, сплетених дванадцятьма стрічками часу (рис. 26).

На Шляху Даному людина живе за законами Кар(м)и, законом відповідальності за свої почуття, думки і дії. Символ закону Кар(м)и змія, що кусає себе за хвіст (рис. 27). Невідворотність Кар(м)и зумовлюється наглядом богів, що відповідають за час; богів, що знають минуле і майбутнє (рис. 28).

Ідучи Шляхами Долі людина має вчитись, учитись і вчитись; пізнати, що є добро і що є зло. Дерево пізнання може бути використане на творчість і торжество життя (рис. 29а), або на руйнацію і згасання (рис. 29б).

На Шляху Даному людство має жити за заповідями Божими (рис. 30), за законами жертовності по відношенню до рідних, роду, етносу, людства, живого Всесвіту, Творця всього сутнього Всевишнього (рис. 31), законами Шляху Очищення: сповіді (рис. 32) і усамітнення (рис.33).

Виконання законів Праві, Шляху Даного і Шляху Очищення є обов’язковим на Шляху Сходження до Горнього, до Вишнього (рис. 34).

Із наведених космічних символів ведичної традиції головними для русичів – українців є Трисил, Сонячний Хрест, Сварга, Коло Сварога і жовто-блакитний стяг (або Зірка Велеса), сніп і вінок.

Всі ці символи є знаками основних законів створення і розвитку Всесвіту:

- створення триєдиного Всесвіту Всевишнім – Трисил, що відображає Зоряний Закон;
- запліднення Матерії Духом, створення живого Всесвіту – Сонячний Хрест, відображає Закон Роду;
- створення Світу Яві – Всесвіту за допомогою спірального світлового вихору – Сварги, відображає Закон Велеса;
- розвиток і еволюція живого Всесвіту за законом Самсари – Коло Сварога, або Колочакра, відображає закон Коляди;
- посів життя через поєднання сонячного світла і води – жовто-блакитний стяг, або Зірка Велеса;
- Шлях Даний, доля-вінок із дванадцяти квіток і дванадцяти стрічок;
- закон єднання на шляху виконання космічних задач українського етносу – сніп.

Роздрібленість нації, що спостерігається, лише підкреслює намагання недопустити єднання етносу і виконання його космічної міссії в еволюції планетарного розвитку і духу.

Повертаючись до Ведичної традиції за Заповітом Патріарха Арія маємо констатувати, що Русь, як спадкоємиця арійської нитки життя, має таку космічну символіку, яка небезпідставно говорить про космічну сутність і космічне призначення народу України, як і всіх арійських народів взагалі.

Відична символіка

1.1. Всевишній триєдиний, вічний

1.2. Бог Вогню (Агні)

2. Дух Предвічний, Прадерево життя, Вирій

3. Світ Праві, світ Законів (дхарм)

4. Світ Маїї, вічнонароджуюча мати

5. Ієрархії Світу Наві, Гора Меру

6. Хаос, світ нерозділених богів

7.1, 7.2. Син Всевишнього, Сварог, «він-вона»

8.1. Білобог

8.2. Чорнобог

9. Колочакра, закони і план розвитку Світу Яві, третє творіння Сварога

10. Сім творінь Сварога, Світ Яві

11. Спуск Духу Предвічного в лоно Маії, Сонячний Хрест, Закон Роду

Трисил, триєдиний Всесвіт

Жовто-блакитний стяг, поєднання сонячного світла і води

Зірка Велеса, посів життя

12. Зародок, Праяйце, ДНК Всесвіту

13.1. Сварга, Свастя. Перше творіння Сварога. Життя, сонце, еволюція

13.2. Сварга, Свастя. Перше творіння Сварога. Смерть, згасання, руйнація

14.1. Народження Всесвіту, друге творіння Сварога

14.2. Зелений колір життя – Зірка Велеса

15. Коло Сварога. Коло Самсари

16. Запліднення, 2 стихії, народжуючі життя: сонячне проміння і вода, п'яте творіння Сварога

17.1. Знак Перуна, шосте творіння Сварога

17.2. Побуд, народження Будди, Дзвін

18. Біосфера, Зірка Ярила, 5-променева симетрія життя

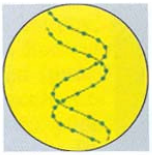

19. Дерево життя, ДНК, четверте творіння Сварога

20. Сьоме творіння Сварога, знак людини

21. Покрова, Берегиня життя, Майя-Земля-Макош

22. Закон Роду в біосфері, родова гілка

23. Закон єднання, Сніп

24. Богоявлення, сяюче серце

25. Вість, Авеста, Корекція шляхів розвитку

26. Шлях Даний (12 квіток, 12 стрічок). Вінок життя, долі

27. Закон Кар(м)и

28. Закон нагляду

29.1. Дерево пізнання, добра і зла, творчість і торжество

29.2. Дерево пізнання, добра і зла, руйнація і згасання

30. Закони, заповіді людства

31. Жертовність, служіння

32. Очищення душі, сповідь перед Богом

33. Усамітнення, очищення свідомості

34. Зірка на долоні, сходження Духу людського

ЗАПОВІТИ

Заповіт Сварога

Сина Бога, Творця Світу Явленого
(Заповіт Патріарха Арія)

Близько 2000 років до нової ери більша частина арійських племен під проводом Арія і його синів Тура і Сармата пішли з Семиріччя на Прабатьківщину. Наприкінці свого життя Арій отримав від бога Сварога "Заповіт аріям". У Книзі Велеса в дощечці Род III, сказано:

"*Створені ви з праху земного. І будуть про вас казати, що ви сини Творця, і станете ви як сини Творця, і будете як діти мої, і Даждьбог буде батьком вашим! І його ви маєте слухатись, і Він вам укаже, що вам мати, і про те, що вам робити, і як говорити, і як творити.*

І ви будете народом великим, і ви станете над світом, і підкоряться вам роди інші, які видобувають свої сили з каміння, і творять чудеса – повозки без коней, і роблять різні чудеса без чарівників.

І тоді всякий із вас буде ходити як чарівник, і прожиток для воїнів буде створюватися за допомогою заклинань. Але воїни стануть рабами багатослів'я. І від багатьох тих слів ви позбавитися мужності і станете рабами данини і золота, і за золото будете продаватись ворогам.

І тоді Боги скажуть вам: "Любіть Заповіт батька Арія. Він для вас – світло зелене і життя! І любіть друзів своїх, і буде життя мирним між родами."

І відійдете ви від віри предків, і будете служити чужим богам, та буде нове явлення Заповіту, і буде повернення до віри батьків."

Вірою наших пращурів була Віра Відична. Основні закони принципи і догмати Відичної Віри подані в Велесовій Книзі.

Із "Повчання Володимира Мономаха синам"

Діти мої! Хваліть Бога! Любіть також людство. Не піст, не усамітнення, не монашество врятують вас, а благородні справи. Не забувайте бідних: годуйте їх і думайте, що всяке надбання є боже і доручене вам лише на час. Не ховайте багатство в надрах землі: це противно християнству. Будьте батьками сиріт,.. не давайте сильним губити слабих. Не вбивайте ні правого, ні винуватого: життя і душа християнина священні. Не називайте просто так імені Бога; давши клятву, не порушуйте її. Не оставляйте хворих; не бійтесь мертвих, бо всі вмремо. Не майте гордині ні в умі, ні в серці, а думайте: ми не вічні, нині живі, а завтра в труні. Бійтесь всякої брехні, п'янства та шкідливих пристрастей, однаково пагубних для тіла і душі. Шануйте старих людей, як батьків, любіть юних, як братів... Шануйте гостя і іменитого, і простого, бо гості розповсюджують в чужих землях і добру, і погану про нас славу. Вітайте всяку людину, коли йдете мимо. Любіть своїх дружин, але не давайте їм влади над собою. Все добре пізнавши, ви повинні пам'ятати, чого не знаєте, тому навчатись. Батько мій (Ярослав Мудрий), сидячи дома, розмовляв п'ятьма мовами, за що поважали нас іноземці. Лінь – мати пороків, стережіться її. Людина

повинна навчатись завжди: в дорозі, на коні. Вночі відпочивайте, але хай не застане вас сонце в постелі.

...Двічі розбивав я собі голову, пошкоджував руки і ноги, не боячись за життя в юності і не шкодуючи голови своєї. Але Господь беріг мене. І ви, діти мої, не бійтесь смерті, ні битви, ні звіра, а будьте мужами у всякому випадку, надісланому від Бога. Якщо проведіння визначило кому вмерти, то не врятують його ні батько, ні мати, ні брати. Варта божа надійніша людської.

Тарас Григорович Шевченко

І мертвим, і живим, і ненародженим
Землякам моїм вУкраїні і не в Україні моє дружнєє посланіє

Аще кто речет, яко люблю бога, а брата своего ненавижу, ложь есть.

Соборное послание Иоанна Глава 4, ст. 20.

І смеркає, і світає,
День божий минає,
І знову люд потомлений
І все спочиває.
Тільки я, мов окаянний,
І день і ніч плачу
На розпуттях велелюдних,
І ніхто не бачить,
І не бачить, і не знає -
Оглухли, не чують;
Кайданами міняються,
Правдою торгують.
І господа зневажають, -
Людей запрягають
В тяжкі ярма. Орють лихо,
Лихом засівають.;:
А що вродить? Побачите,
Які будуть жнива!
Схаменіться, недолюди,
Діти юродивії
Подивіться на рай тихий,
На свою країну!
Полюбіте щирим серцем
Велику руїну!
Розкуйтеся, братайтеся!
У чужому краю
Не шукайте, не питайте
Того, що немає

І на небі, а не тільки
На чужому полі.
В своїй хаті своя й правда,
І сила, і воля.

Нема на світі України,
Немає другого Дніпра;
А ви претеся на чужину
Шукати доброго добра,
Добра святого. Волі! волі!
Братерства братнього! Найшли,
Несли, несли з чужого поля
І в Україну принесли
Великих слов велику силу,
Та й більш нічого. Кричите,
Що бог создав вас не на те,
Щоб ви неправді поклонились!..
І хилитесь, як і хилилисьі
І знову шкуру дерете
З братів незрящих, гречкосіїв;
І сонця правди дозрівать
В німецькі землі, не чужії,
Претеся знову!.. Якби взять
І всю мізерію з собою,
Дідами крадене добро,
Тоді остався би сиротою
З святими горами Дніпро!
Ох, якби те сталось, щоб ви не вертались,
Щоб там і здихали, де ви поросли!
Не плакали б діти, мати б не ридала,
Не чула б у бога вашої хули.
І сонце не гріло б смердячого гною
На чистій, широкій, на вольній землі.
І люди б не знали, що ви за орли,
І не покивали б на вас головою.
Схаменіться! Будьте люди,
Бо лихо вам буде!
Розкуються незабаром
Заковані люди.
Настане суд, заговорять
І Дніпро і гори!
І потече сторіками
Кров у синє море
Дітей ваших... І не буде
Кому помагати:
Одцурається брат брата
І дитини мати.
І дим хмарою заступить

Сонце перед вами,
І навіки прокленетесь
Своїми синами!
Умийтеся! Образ божий
Багном не скверніте.
Не дуріте дітей ваших,
Що вони на світі
На те тільки, щоб панувать...
Бо невчене око
Загляне їм в саму душу
Глибоко! глибоко!
Дознаються небожата,
Чия на вас шкура,
Та й засудять, - і премудрих
Немудрі одурять!

Якби ви вчились так, як треба,
То й мудрість би була своя.
А то залізете на небо:
- І ми - не ми, і я - не я!
І все те бачив, і все знаю:
Нема ні пекла, ані раю,
Немає й бога, тільки я!
Та куций німець узлуватий,
А більш нікого!.. - Добре, брате,
Що ж ти такеє?
- Нехай скаже
Німець. Ми не знаєм. -
Отак-то ви навчаєтесь
У чужому краю!
Німець скаже: - Ви моголи. -
- Моголи! моголи! -
Золотого Тамерлана
Онучата голі.
Німець скаже: - Ви слав'яни.
- Слав'яни! слав'яни!
Славних прадідів великих
Правнуки погані!
І Коллара читаєте
З усієї сили,
І Шафарика, і Ганка,
І в слав'янофіли
Так і претесь... І всі мови
Слав'янського люду -
Всі знаєте. А своєї
Дастьбі... Колись будем
І по-своєму глаголать,
Як німець покаже

Та до того й історію
Нашу нам розкаже.
Отоді ми заходимось!
Добре заходились
По німецькому показу
І заговорили
Так, що й німець не второпа,
Учитель великий,
А не те, щоб прості люди,
А гвалту! а крику!
- І гармонія, і сила:
Музика та й годі!
А історія!.. Поема
Вольного народа!
Що ті римляни убогі!
Чорт зна що - не Брутиі
У нас Брути! і Коклеси!
Плавні, незабуті!
(У нас воля виростала,
Дніпром умивалась,
У голови гори слала,
Степом укривалась! -
Кров'ю вона умивалась,
А спала на купах,
На козацьких вольних трупах,
Окрадених трупах!
Подивіться лишень добре,
Прочитайте знову
Тую славу. Та читайте
Од слова до слова,
Не минайте ані титли,
Ніже тії коми -
Все розберіть... Та й спитайте
Тоді себе: що ми?..
Чиї сини? Яких батьків?
Ким? За що закуті?..
То й побачите, що ось що
Ваші славні Брути:

Раби, підніжки, грязь Москви,
Варшавське сміття - ваші пани,
Ясновельможнії гетьмани.
Чого ж ви чванитеся, ви!
Сини сердешної Украйни!
Що добре ходите в ярмі,
Ще лучче, як батьки ходили?!
Не чваньтесь, з вас деруть ремінь,
А з їх, бувало, й лій топили.

Може, чванитесь, що братство
Віру заступило?
Що Синопом, Трапезонтом
Галушки варило?
Правда!.. Правда, наїдались,
А вам тепер вадить.
І па Січі мудрий німець
Картопельку садить,
А ви її купуєте,
Їсте на здоров'я
Та славите Запорожжя.
А чиєю кров'ю
Ота земля напоєна,
Що картопля родить?
Вам байдуже. Аби добра
Була для городу!
А чванитесь, що ми Польщу
Колись завалили!..
Правда ваша: Польща впала,
Та й вас роздавила!

Так от як кров свою лили
Батьки за Москву і Варшаву,
І вам, синам, передали
Свої кайдани, свою славу!

Доборолась Україна
До самого краю.
Гірше ляха свої діти
Її розпинають.
Замість пива праведную
Кров із ребер точать.
Просвітити, кажуть, хочуть
Материні очі
Современними огнями.
Повести за віком,
За німцями, недоріку,
Сліпую каліку.
Добре! Ведіть, показуйте!
Нехай стара мати
Навчається, як дітей тих
Нових доглядати.
Показуйте!.. За науку
Не турбуйтесь! Буде
Материна добра плата:
Розпадеться луда
На очах ваших неситих;
Побачите славу,

Живу славу дідів своїх
І батьків лукавих.
Не дуріте самі себе!
Учітесь, читайте,
І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь.
Бо хто матір забуває,
Того бог карає,
Того діти цураються,
В хату не пускають.
Чужі люди проганяють,
І немає злому
На всій землі безконечній
Веселого дому.
Я ридаю, як згадаю
Діла незабуті
Дідів наших. Тяжкі діла!
Якби їх забути,
Я оддав би веселого
Віку половину.
Отака-то наша слава,
Слава України.
Отак і ви прочитайте,
Щоб не сонним снились
Всі неправди, щоб розкрились
Високі могили
Перед вашими очима.
Щоб ви розпитали
Мучеників: кого, коли,
За що розпинали?
Обніміте ж, брати мої,
Найменшого брата, -
Нехай мати усміхнеться,
Заплакана мати.
Благословить дітей своїх
Твердими руками
І діточок поцілує
Вольними устами.
І забудеться срамотна
Давняя година,
І оживе добра слава,
Слава України,
І світ ясний, невечерній
Тихо засіяє. ....
Обніміться ж, брати мої,
Молю вас, благаю!

14 грудня 1845 В'юнища

МОРАЛЬНО-ЕТИЧНИЙ КОДЕКС

Все суще єдине і все має своє призначення,
Свій шлях і свою долю.
Не існує території і простору не зайнятих іншими
І не можна заходити в чужий дім без запрошення:
Тож не маємо права ні втручатися,
Ні приймати рішення за інших,
Ні судити їх, не знаючи їх.
Але не маємо права і сидіти осторонь,
І спостерігати здалеку,
Коли інші в нерозумінні своєму
І в жадібності низькій своїй
Руйнують наш загальний Дім
І душі людські!
Бо не розуміють, що все взаємозалежне,
Взаємопроникне і взаємопов'язане!
На загрозу меча – мечем відповідають!
Завжди і всюди маємо визнавати закони Всесвіту
І слідувати принципам його будови і розвитку;
Не принижуючи себе і поважаючи всіх
В Ієрархії Земній і Небесній, з любов'ю і надією,
Але завжди і у всякій справі залишаючись Людьми –
Дітьми Божими!
Пам'ятаймо, що кожен крок Людства –
Це ще один крок в Задумі Божому!

Життя наше нам дароване Богом
Не для того, щоб ми його проспали, чи пробайдикували,
І не для того, щоб після нас залишились гори сміття і море помиїв,
А щоб прожили кожний день і кожний час,
Бо кожна мить неповторна!,
І все в житті нашому для чогось та призначене!
Кожного дня маємо звітувати перед Богом
Про бодай невеликі, але добрі справи свої;
Про досягнення в пізнанні Всесвіту, в єднанні з ним,
В поглибленні Розуму і в піднесенні Душі!
Людина має навчатись завжди і всюди. Все життя!
Маємо пам'ятати: в усіх справах і вчинках наших,
Що не душа має обслуговувати тіло,
А тіло – Душу!

Від самого початку не існує нічого назавжди доброго і поганого.
Ніхто нікого у Всесвіті, просто так, нізащо, не карає.
І зла ніхто упереджено проти когось не носить.
І кожне випробування Людині дається Богом по силі її,
І нічого зверх того!

Все інше від низької суті самих людей...
Пам'ятаймо, що в житті за все маємо платити
І що борги наші віддавати дітям нашим!
То ж старайтесь віддавати, а не брати!
Не спокушувати ні Бога, ні Долю,
Ні братів менших без необхідності!
Не буде Бог вирішувати за нас те,
Що маємо самі вирішити!
Людина – сіль Землі. Якщо, ж сіль стане прісною,
То на що вона придатна?!
Хіба, щоб викинули її геть, щоб топтали її!
Не може бути людина ні "холодною" – ні "гарячою"!
Якщо вона не слугує добрим справам,
То нехай не втішає себе, що не робить злого,
Бо слугує ворогам своїм!
Хто не протистоїть злу, той допомагає йому!

Не має нічого важливішого в житті Людини
Ніж продовження Роду свого,
Ніж відтворення живого Всесвіту!
То ж найсвятішими
І непорушними в житті нашому
Мають бути сім'я, родина, ненька!
І не існує вищого слова, як Мати – Берегиня!,
Мама, яка за благословінням Божим дарує нам життя!
Кохання дано Людині для продовження Роду,
Життя в ім'я життя,
А не для задоволення низьких інстинктів,
Бо то не кохання, а проституція душі і тіла.
Тож те, що Бог поєднав –
Ніхто нехай не роз'єднає!
В сім'ї не існує "Я", а лише ми
І наше майбутнє – діти:
Хто не розуміє цього – не має права
Ні на людське кохання, ні на своє майбутнє!

Ми всі різні, але всі ми діти одного батька – Бога,
Не роботи – а сини Божі!
І батько наш очікує від нас не беззастережної покори
І не безумовного виконання призначеного!
А синівської любові, поваги і співтворчості!
Щоб діти Його були достойними
Свого високого звання і призначення!
Доля наша – робити благородні справи,
Бо все що маємо і що дано нам –
Те дано на час! І не для того,
Щоб тримали під замком,
Чи розпорошували за вітром,

А для добрих справ!
Бо любимо людей за добро, яке їм робимо,
І ненавидимо за зло, що їм спричиняємо!
Пам'ятаймо, що Людина Світло Світу,
То ж не збирайте скарби на Землі,
Де міль поїдає і іржа точить,
І де злодії підкопують і крадуть,
Бо на небі потрібні не цінності тіла,
А скарби розуму і духу!

З добрими помислами ідіть першими на зустріч з іншими,
Першими протягніть руку
І першими привітайте зустрічного!
Першими зробіть добру послугу,
Не чекаючи у відповідь більшої.
І не відповідайте на зло з боку інших,
Бо не відають, що роблять...
Коли гавкає, чи кусає Вас пес,
То невже гавкаєте у відповідь і кусаєте його?
Пам'ятайте, що лихослів'я, жорстокість і злість –
Це прояви низької, тваринної суті!
Прийміть міри захисту І, не зважаючи ні на що,
Продовжуйте свій, людський
Богом указаний шлях!
Будьте обачними в виборі друзів і супутників своїх,
Бо які друзі твої, такий і ти сам!
Не довіряйте словам ні своїм, ні чужим
Бо і Сини Божі і Сатана говорять ті ж самі слова,
Кличуть до тих же добрих справ,
Але наслідки цих слів різні!
То ж не за словами, а за справами їхніми пізнаєте їх!

Пам'ятаймо, що подібне притягує подібне,
І що вгорі, те і внизу!
Не створюйте ідеалів і кумирів для тіла свого,
Бо це поняття людські і створені людиною,
А наслідуйте Великих Світочів,
Духу і Буття людського!
Просіть і дано буде Вам,
Шукайте і знайдете, стукайте і відкриють Вам!
Бо хто в серці має своєму, тому і дано буде!
Але пам'ятаймо, що серце наше там, де багатство наше!
І якою думкою, яким почуттям живемо –
Такі і ми самі!
І немає нічого прихованого, що не відкрилось би,
І тайного, чого б не взнали!
І якою мірою ви міряєте –
Вимірено буде і Вам!

В проханні не відмовляйте,
Та давайте не гроші і не кусок хліба,
А те, що зможе допомогти вижити
І стати прохачеві Людиною!
Пам'ятаймо, що не хлібом самим живе Людина,
А й всяким словом і Духом Божим!
Бо чим іншим вирізнити Людину від тварини?
І нехай в кожній справі вашій,
І в кожному вчинку вашому
Будуть Глибина Серця і Височінь небесна!
Бо маємо Бога в серці своїм
І жити маємо за заповітами Божими:
- не вбивай, не руйнуй, не оскверняй, не зашкодь, будь милостивий;
- не слугуй своєму его, не лицемір, не виставляй добро на показ, не лжесвідчи;
- не заздри, не бажай створеного іншими;
- не суди не знаючи і не розуміючи, щоб і сам непідсуден був;
- всяку роботу Божу, призначену тобі, виконуй з задоволенням, творчо, з любов'ю;
- не принижуй ні себе, ні інших, завжди пам'ятай, що ти – людина!;
- не обіцяй зверх того, що можеш виконати, і не принось неправдивої клятви, але виконуй перед Господом клятви твої;
- в усякій справі і в думках своїх завжди май почуття міри, відповідальності і відчуття межі;
- шануй батька і матір, виховуй дітьми Божими дітей своїх;
- вдосконалюй себе, підтримуй і розвивай своє фізичне тіло, свій розум і свою духовність; і всяку добру справу не відкладай на потім, якщо можеш зробити її сьогодні і зараз;
- стався до інших так, як бажав би, щоб ставились до тебе;
- полюби всією душею і всім серцем своїм Бога, що дарував, тобі життя, і радість бути, жити, любити, творити, сподіватись.

Один раз на рік, як і всі люди на Землі,
Маємо пройти очищення душі –
Через Сповідь перед Богом
І на одинці з Богом;
Очищення свідомості – через усамітнення
І відхід на час від справ мирських;
Очищення тіла через піст –
Не вживання їжі тваринного походження,
В час перед зимовим сонцестоянням.

Головними святами в житті нашому мають бути:
Різдва – народження Бога-Сина, Творця світу явленого,
В час зимового сонцестояння;
Великодня – час воскресіння і час зміни Чорнобога Білобогом,

В час весняного рівнодення;
Троїці – свято єдності трьох космічних сил,
Що визначають Буття Всесвіту,
В час літнього сонцестояння і
Покрови – Матері Світу, Духу явленого, що захищає нас
І дає віру і надію на продовження життя,
В час осіннього рівнодення, в час згасання життя.

Кожного дня відходячи до сну, маємо згадати день минулий, сповідуватись перед Богом про хоча б і невеликі, але добрі справи свої; з синівською любов'ю і повагою подякувати за день прожитий, і попрохати благословіння для добрих справ дня наступного.
І маємо звернутись до Бога з молитвою, що заповідав Ісус Христос:
"*Отче наш, Який на Небесах і в серцях наших! Хай святиться ім'я Твоє, хай пребуде царство Твоє і воля Твоя, скрізь і навіки! Хліб насущний дай нам сьогодні, і прости нам борги і гріхи наші, як і ми прощаємо боржникам нашим. І відверни нас від спокуси і дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам. І врятуй нас від лукавого, і допоможи встояти перед лицем його, бо Твоє – царство, і сила, і слава навіки! Амінь.*"

МОЛИТВА ЗА УКРАЇНУ

Отче наш !

З любов'ю і повагою в серці своїм і в думках своїх лину до Тебе, Боже, і прошу розсій тривоги наші, і дай розуміння подій, що грядуть, і Суду, що має бути! Звертаюсь до Тебе, Боже, з надією на дні майбутні, бо чорні хмари невідворотності уже встають над планетою, над людством, над рідним краєм. Знецінюються і підміняються найсвятіші поняття: Бога, родини, сім'ї, кохання, дитинства, праведності і справедливості; руйнуються моральні і етичні підвалини людяності, духовної чистоти і довершеності, знищуються умови і можливості існування людства! Вседозволеність, розтління і розпуста, наркотичне забуття і жорстокість, насилля і масове зомбування стали буденними явищами, скрізь домінує культура фізіологічних інстинктів і цінностей карного світу, а суд над людиною вершать гроші і кривда! В рідному краї занепадають і руйнуються села і оселі, заростає бур'яном не лише батьківська земля, а й душі, і свідомість людська!

Боже, Отче наш! Ти на небесах і в серцях наших! Ти бачиш все і все знаєш, і на все те – Воля твоя! Тож прошу Тебе, Боже, будь милосердний і прости людей, за те, що в нерозумінні своєму і в жадобі своїй руйнують і нівечать Дім, що Ти нам дав, що дивляться і не бачать тої незрівнянної краси і довершеності, які Ти для них створив; слухають і не чують материнської пісні і Твого, Боже, благословення!

Боже праведний! Воздай всім за справами їхніми і нехай кожен отримає те, на що заслуговує! Але дай нам сили в усякій справі Божій залишитись Людьми – дітьми Божими, і волю, щоб пройти і виконати призначене нам! Відверни і врятуй нас від

лукавого, не дай опуститись і впасти, допоможи встояти перед спокусою і відрізнити добро від зла, слова і справи Божі від слів і справ лукавого, істинні цінності буття людського від омани і облуди! Дай, Боже, надію на майбутнє дітей наших, на майбутнє народу нашого, допоможи нам повернути знання Родоводу нашого, Буття людського і Буття вселенського, своєї сутності і власної гідності! Дай нам Нове Слово і Нове Розуміння, розкрий і наповни серця наші і свідомість нашу, піднеси їх на Висоту небесну, щоб були ми гідні називатись дітьми Божими!

З безмежною любов'ю, з повагою і вдячністю за життя дароване Тобою, з надією і сподіванням на майбутнє до Тебе діти твої, бо Твоє, Боже, царство, і сила, і слава навіки, амінь!

ГІМН СВАРОГУ

Поверта Сварог
Часу Колесо!
Мати Сва співа
Віщим голосом,
Що приходить час –
Час жертовності!,
Бути до борні
Нам в готовності!
Що настав той день –
Ми прокинулись,
На шляху батьків
Не зупинимось!
В Піднебесся! Під!
Здійма Крила Рід!
Із Небес Дніпра
Сяє Роду Стра!
Через Вирій днів,
Через буй вітрів
І Трисила лет
В нескінченість літ
Кличе Орій нас,
Чути Божа глас,
І Тараса зве
Заповіт!
Як один – усі
Даємо Русі
Клятву вірності,
Клятву гідності!
Шлях торують нам
Дзвони дійсності!
Духу руського –
Світло вічності!
Нам дано знайти
Все, що втрачено!

Зрозуміть дано
Ще не бачене!
П'ятим виміром
Свято віримо
В нам предбачене,
Нам призначене!
Ми до Дольного,
Ми до Горнього,
Ми до Вишнього
Підем по Землі!
В світлі й радості
З знаком святості
Роду Сваргою
На чолі!
Вже зійшла Зоря
Над зірницями –
Нам кувать пора
Волю крицею!
Бо орійці ми!
Бо слов'яни ми!
Ми є русичі –
Духу лицарі!

Можливий варіант розвитку планетарного суспільства в XXI сторіччі.

Щоб заглянути в майбутнє необхідно лише пильно придивитись до тих процесів, що відбуваються на планеті. В полі зору не залишиться без уваги стрімке зростання темпів розвитку людського суспільства. Складається враження, що людство невідворотно наближається до якогось катастрофічного фінішу, бо згідно з найоптимістичнішими оцінками в XXI сторіччі вичерпається значна частина покладів корисних копалин. На порозі III тисячоліття над людством постала загроза планетарної енергетичної кризи; уже сьогодні спричинені людиною кліматичні зміни можуть стати незворотними, а екологічна ситуація потребує вирішення на планетарному рівні; щоденно на планеті зникають тисячі видів флори і фауни. Руйнується біосфера Землі, головна складова зовнішнього середовища існування людства. Недалеко той час, коли планетарна система життєзабезпечення втратить здатність самовідновлення і саморегуляції з непередбачуваними наслідками; суспільство розвивається в напрямку трансформації більшості етносів в єдиний суспільний організм з єдиними комунікаціями, мовою спілкування, нормами етики і моралі, законами суспільного гуртожитку, побудованих на оптимальних умовах для діяльності капіталу. Загальними для суспільства стануть спрощені, найбільш загальні норми відносин з акцентом на фізіологічні потреби. З розпадом і руйнацією більшості етносів буде витрачено необхідне різноманіття для подальшої позитивної еволюції людства з наступною його деградацією в духовній і інтелектуальній сферах. Найближчим часом будуть вирішені проблеми життєзабезпечення людства їжею, одягом, предметами першої необхідності. Для більшості населення зникне

необхідність піклування про завтрашній день, виникнуть умови для легкого фізіологічного життя, що мало відрізнятиметься від тваринного, з тією ж тенденцією-до виродження людства. На зміну епохи концентрації засобів виробництва (і об'єднаного на цій основі людства) має прийти епоха розпорошення з розпадом єдиного планетарного суспільства на безліч розрізнених угруповань, що призведе людство до соціальної і невідворотної екологічної катастрофи. Людство впритул підійшло до розуміння інформаційної будови Всесвіту, що при існуючих суспільних цінностях і моралі стане загрозою для гармонійного розвитку розумного і живого Всесвіту, а тому по відношенню до людства з боку Космосу можуть бути вжиті рішучі і неадекватні (для людського мислення) дії.

В політичній системі планетарного суспільства можна очікувати більш вірогідних змін, а саме:

- уже найближчим часом може початись розпад останньої імперії у світі - Російської федерації, бо, згідно з законами будови планетарного суспільства, різні етноси можуть існувати в єдиному державному просторі лише під дулами автоматів і за колючим дротом. Існує реальна загроза того, що засоби масового знищення можуть стати власністю окремих фанатичних і терористичних угруповань з спокусою їх практичного застосування. До тих пір, поки існуючі види зброї морально не застаріють і поки не будуть знайдені ефективні засоби протидії необхідно запобігати розпаду Росії;
- долар, що зробив Сполучені Штаті гегемоном планети, втратить господаря (як міжнародна валюта), свою матеріальну і юридичну забезпеченість, що стане причиною планетарної фінансової кризи і причиною падіння з Олімпу Сполучених Штатів, можливо уже в найближчі десятиріччя;
- щоб не допустити падіння долара і не втратити контрольний пакет акцій гегемона суспільства Сполучені Штати під лозунгами боротьби за демократію і права людини створюватимуть локальні кризові ситуації (подібні до Іраку, Югославії, Афганістану, дискредитації керівництва Німеччини і Австрії, боротьби з «євро», як з конкурентом тощо), знову таки з непередбачуваними наслідками.
- криза моральних цінностей і руйнація сім'ї в західному суспільстві створюють передумови демографічної катастрофи в державах суперхристиянського етносу, що, в свою чергу, призведе до втрати лідируючих позицій в розвитку людства народів Європи і Північної Америки, поглибить кризу в Сполучених Штатах, наближаючи час їх падіння: з тої ж причини Сполучені Штати все більше перетворюватимуться на країну з чорношкірим і жовтошкірим населенням;
- для поповнення виробничої сфери і для обслуговування інформаційних комунікацій Сполучені Штати змушені будуть залучати все більшу кількість вихідців південно-східної Азії, особливо з Китаю, що призведе до тотального контролю спочатку інформаційних комунікацій, а за ними і фінансових потоків США вихідцями з Китаю. Існує висока ймовірність перетворення Сполучених Штатів у фінансовий протекторат Китаю;
- лідируючі позиції в розвитку планетарного суспільства в XXI сторіччі перейдуть до Китаю і Індії, побудованих на різних етичних, моральних і релігійних засадах. В цих країнах проживає майже половина людства і вони мають найбільші потенційні можливості стати новими полюсами в планетарному суспільстві уже в найближчі десятиріччя.

Всі інші народи практично не мають шансів втрутитись у перебудову суспільної архітектури XXI сторіччя. На заваді самостійному розвитку більшості народів стане зміна характеру промислового виробництва, в якому головну роль відіграватиме висококваліфікований інженерний і обслуговуючий автоматичне виробництво, що побудоване на найновіших інформаційних системах, персонал. І якщо рух міжнародного капіталу в XX сторіччі спостерігався в напрямку дешевої робочої сили і мінімуму суспільних витрат, то на часі спостерігається відтік капіталу в високоосвічені і високорозвинені в технологічному відношенні країни. Можливість скупити «інтелект» і кваліфікованих робітників в країнах, що не досягли необхідного рівня розвитку, лишає надії ці країни на прогрес у майбутньому. Зростатиме прірва між розвинутими країнами і країнами другого і третього ешелонів.

Все більшого поширення набуватиме іслам, релігія, яка найбільш послідовно оберігає від руйнівного впливу масової західної культури сім'ю і суспільство. Існує велика ймовірність того, що країни ісламу стануть третьою вагомою складовою в архітектурі суспільства XXI сторіччя.

Протистояти наступу жовтої і чорної рас може об'єднана, проте старіюча і втрачаюча пасіонарність Європа. Але для цього необхідно об'єднати Європу від Ламаншу до Уралу в єдиний організм, чого із-за розбіжності культур швидше за все не відбувається. І все ж це один із небагатьох шансів народам Європи, в тому числі й України, не відійти на задній план розвитку планетарного суспільства.

Як бачимо, райдужних перспектив для розвитку руського етносу не спостерігається, а з того, що маємо, єдиним вагомим аргументом у відстоюванні свого місця і ролі в розвитку людства є високий рівень освіченості нашого народу, його схильність до творчості, що подає надію на ліквідацію технологічного відставання і на входження нашої країни до числа країн, що впливатимуть на розвиток людства в XXI сторіччі. Наступне сторіччя буде сторіччям розвитку перш за все інформаційних і духовних технологій. І та країна, яка зможе раніше інших перебудуватись в цьому відношенні, матиме найкращі шанси і перспективу на майбутнє., що поступово набирає реальності протистояння між Китаєм і Індією.

Що ж необхідно зробити, щоб Україна і її народ могли використати свій історичний шанс і ввійти до числа країн, що визначатимуть долю людства і свою власну в третьому тисячолітті?

Що робити?

Першочерговою задачею, розрахованою на найближчі десятиріччя, є перебудова руcько-українського етносу.

Мойсей водив євреїв по пустелі сорок років, доки не повмирали ті, хто був рабами, і не виросли нові, вільні за духом, члени суспільства. Переформувати старше покоління народу України, сформоване в часи Радянського Союзу, і перебудувати з ним Україну неможливо. Для перебудови України необхідно виховати молоді покоління, які б стали основою оновленого етносу.

З цією метою пріоритети держави слід перенести в сферу побудови суспільства майбутнього з першочерговим фінансуванням матері і дитини, системи освіти і виховання. Необхідно, щоб професія вчителя і вихователя стала досить престижною, досить важливою в суспільстві і, відповідно, забезпечувалась фінансово і матеріально державою.

Для стимулювання народжуваності дітей держава має негайно взяти на себе повне матеріальне забезпечення матері і дитини з рівнем оплати не нижче середньої по Україні. Фінансування повинно збільшуватись з ростом кількості дітей в сім'ї. В той же час сім'ї, не здатні до народження суспільно повноцінних дітей (наркомани, алкоголіки і т.п.), не фінансуються і повинні знаходитись під контролем органів охорони здоров'я.

Задача перебудови суспільства потребує перебудови системи виховання і освіти дітей. Повноцінними членами суспільства можуть бути лише здорові духовно, інтелектуально і фізично, а тому кожного дня кожна дитина, в залежності від її можливостей, повинна отримати достатнє інтелектуальне і фізичне навантаження, мати час для духовної практики. Якщо дитину не навчати читати в перші роки життя, то зробити це в дорослому віці дуже важко. Якщо не навчити дитину працювати змалечку - пізніше вона буде займатись чим завгодно тільки не корисною творчою працею. Якщо дитина не отримала необхідної духовної практики в сім'ї і школі, турбуючись про своїх братиків і сестричок, про тварин і рослини, про навколишнє довкілля, не навчиться цінувати створене з любов'ю іншими, вона залишиться «наполеончиком», що житиме лише з думкою про себе і свої власні інтереси. При всьому тому освіта, починаючи з старших класів, повинна відповідати - згідно з тестуванням - нахилам школяра. В кожному класі має бути свій вчитель - вихователь, який би відстежував повноцінність освіти і виховання, відповідав за духовну практику учня. Наповнюваність класів не повинна перевищувати 20 учнів, а в школі не повинно навчатись більше 200-300 школярів з тим, щоб педагогічний колектив міг повноцінно контролювати і виховувати дітей. В освіті слід надавати першочергового значення спеціальностям, що визначатимуть характер найближчих століть, а саме розробці і розвитку інформаційних технологій (особливо генетичних), духовних технологій суспільного гуртожитку на планеті, суспільних комунікацій.

Важливою стороною формування майбутньої особистості є зовнішнє етнічне середовище, що відповідало б задачам виховання дитини і давало б необхідне духовне, інтелектуальне і фізичне навантаження. З цією метою держава має відстежувати і, при необхідності, корегувати стан середовища в якому виховується молодь. Особливу увагу необхідно приділити змісту і відповідності задачам виховання інформаційних потоків по радіо і телебаченню, в пресі, в друкованих виданнях з вилученням матеріалів, що розвивають аморальні нахили і виховують такі патологічні риси як жорстокість, егоїзм, садизм, інші негативні риси характеру і особистості. З іншого боку засоби інформації повинні нести позитивне навантаження поваги до людини, сім'ї, власного й інших народів, їх звичаїв, мови, культури; з розумінням того, що для прогресивного розвитку суспільства необхідне різноманіття мов, культур, світоглядів і що загибель чи руйнація бодай найменшого етносу - це незворотна і непоправна втрата для цивілізації в цілому. Зовнішнє середовище має забезпечувати необхідне фізичне навантаження на всі системи і м'язи організму, високий інтелектуальний і духовний рівень взаємовідносин між людьми.

Особливу увагу держава має приділити вихованню національної свідомості і гідності, вартості свого етносу, розбудові епосу і міфології, мови і національних особливостей. І перш за все тому, що всі інтелектуальні і духовні надбання людства мають національні корені, зростають і дозрівають на етнічних підвалинах суспільства. Для того, щоб перебудувати суспільне середовище у відповідності з задачами виховання молоді і оновлення етносу - необхідно також, щоб кожна людина мала можливості для творчої праці. З цією метою на законодавчому рівні має бути

вирішене питання про обов'язкове створення умов для творчості у відсотковому обчисленні до загальної власності підприємця. Це може бути ділянка землі, лабораторія для технічної творчості, зоологічний куточок, художня майстерня, концертна зала і т.п. Підприємства, в яких буде добре поставлена творча робота, особливо з молоддю, повинні мати значні податкові пільги від держави на ту частину майна, що виділена на виконання задекларованих завдань. Кожен підприємець має тримати своє майно і територію в належному стані, дбати про їх естетичне оздоблення. Кожний власник землі має виділити не менше третини своєї території під лісопаркові насадження і водні споруди (ставки, озера, канали і т.п.), слідкувати за їх добрим станом і екологічною чистотою. Не менше третини всієї території України має належати державі з організацією національних ландшафтних заповідників, де забороняється промислова діяльність людини за винятком екологічної.

На державному рівні має набути чинності етичний кодекс взаємовідносин у суспільстві з пріоритетом матері і дитини, старості й інвалідності.

Для організації духовної перебудови суспільства поряд зі звичайним парламентом, що слідкує за загальним станом держави, обирається духовний парламент з числа видатних педагогів, письменників, діячів мистецтва і культури, релігійних конфесій, екологічних рухів.

Духовний парламент не фінансується державою і є незалежним від неї органом, але має право вносити на розгляд звичайного парламенту законодавчі акти і накладати вето на ті закони і ті державні акти, що можуть нанести шкоду українському народу, перш за все в інтелектуальній і духовній сферах його життя.

Духовний парламент також розробляє, змінює, доповнює законодавчі аспекти духовного життя суспільства і контролює виконання прийнятих рішень. Для контролю виконання рішень духовного парламенту на місцях державою вводиться інститут духовних незалежних від адміністративних органів координаторів, які вибираються безпосередньо населенням і які можуть призупиняти всі дії адміністрації, що можуть зашкодити етнічному й духовному середовищам суспільства, а також навколишньому довкіллю. Робота духовних координаторів має фінансуватись державою. Для підтримки роботи духовних координаторів можуть створюватись організації та центри інтелектуально-духовного спілкування і співпраці громадян, зацікавлених у розбудові майбутнього України.

З метою залучення до етнічної перебудови широких верств населення на всіх рівнях організації держави вводиться інституція духовної вартості життя суспільства, відображеної в Білій і Чорній книгах України, куди заносяться дані про громадян, що зробили найбільший внесок, або нанесли шкоду своїй країні і своєму народу.

Духовним парламентом вводиться інститут Лицарів України, що прославили Україну в інтелектуальній сфері, або багато зробили для духовного і етнічного відродження України та її перебудови.

Відповідність вибраних духовних координаторів вимогам суспільства підтверджується духовним парламентом, який також затверджує списки підприємств на фінансові і інші пільги держави (при наявності віз духовних координаторів на місцях). Духовні координатори, крім того, слідкують за створенням умов для суспільної творчої праці, в першу чергу безробітних громадян, організують суспільні заходи, слідкують за виконанням всіма громадянами України гасла: «Що корисно для України і її народу - заохочується, що наносить шкоду - обов'язково карається».

Зі змінами, що відбуваються в суспільстві, мають змінитись функції багатьох державних інститутів, в тому числі армії. Жодна держава не може мати на озброєнні

всі можливі види самозахисту, але вона повинна мати те, особливе, що стримувало б інші держави від агресії (бджола мала і слабка, але має жало). Армія повинна бути перш за все інтелектуальною і мати можливість «паралізувати» агресора впливом на його найслабкіші місця - в інформаційній, і духовній сферах; на інформаційні, керівні і споживчі комунікації. Молоді люди, що служать в армії, повинні, перш за все, бути мобільним інструментом держави в надзвичайних ситуаціях і школою творчого, духовного виховання молоді (інститут соціальних волонтерів).

Необхідно змінити і розширити функції поліції з тим, щоб вона з карного органу перетворилась в карно-виховний. До складу поліції в якості автономних підрозділів повинні входити екологічна і забезпечення людської гідності, що слідкувала б за дотриманням етичних і моральних застав суспільства. Необхідно поступово перебудувати архітектуру помешкання суспільства.

Найбільш вразливими в сучасному суспільстві з точки зору природних катастроф, воєнних і суспільних конфліктів, виникнення і розповсюдження природних та суспільних хвороб, екології, проживання є великі міста. В майбутньому «міста-динозаври» повинні зникнути, а їм на зміну має прийти екологічне замкнуте господарство – своєрідний сучасний хутір з власними джерелами енергоживлення і набором всіх необхідних систем життєзабезпечення. Промислове виробництво, освітні, культурні, духовні, спортивні, наукові, і адміністративні центри мають бути винесені за межі населених пунктів і розташовані найліпшим чином для обслуговування населення даної території. Робота в цих центрах і їх обслуговування виконується населенням прилеглих територій.

В освіті слід надавати першочергового значення спеціальностям, що визначатимуть характер найближчих століть, а саме – розробці і розвитку інформаційних (особливо генетичних) і духовних технологій, суспільних комунікацій, розвитку космічного мислення. Українець має позбутись споконвічної традиції «моя хата з краю» і набути рис духовно об’єднаної нації. У відносних з народами інших країн і з національними меншинами маємо виходити із прийнятих загальнолюдських цінностей і норм, поважаючи кожний народ, кожну мову, кожну культуру. По відношенню до представників інших народів, що прибувають в Україну, живуть або навчаються, маємо користуватись нормами гостинності при умові, що вони поважають наш народ, його цінності й звичаї і не наносять шкоди українському суспільству. Маємо поважати всі народи, брати на озброєння їх інтелектуальні і духовні надбання, вчитись кращому та ділитись з усіма, але не давати нікому «сісти собі на шию». Паразити мають бути ізольовані від суспільства.

Першочергові проблеми і шляхи їх вирішення

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
І. Духовна сфера	1. Формування етнічного егрегора (більш звужено – державного міфу). На теренах східної і південної України – поновлення його дії і впливу.	а) Відновлення етнічного середовища: - мовного середовища; - історичного світобачення; - національної свідомості. б) Перебудова етнічного середовища керуючись реаліями ІІІ тисячоліття.	Всяка складна система формується на єдиній базі структурних, функціональних, фізичних, інформаційних і духовних стандартів. По відношенню до етнічного утворення в якості подібних зразків – стандартів виступають етнічні герої, лицарі, пророки, позитивні і негативні персонажі казок, билин, історичних і літературних сюжетів; їх вчинки і міркування, особиста мораль і суспільна етика.
	2. Формування суспільних архетипів	а) Цілеспрямоване формування свідомої рефлекторної поведінки людини в суспільстві і в природному середовищі згідно з морально-етичним	На відміну від вроджених суспільні архетипи (рефлекси – алгоритми, що працюють на рівні підсвідомості) набуваються і засвоюються протягом всього життя, але найбільше в дитинстві. До суспільних архетипів відносяться особисті (по відношенню до суспільства), сімейні, громадські, регіональні, національні, етнічні, суперетнічні і

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		кодексом людства і заповітами Світочів Духовності людства. (Приклади: повага до старших, до жінки, не ламай дерев і тому подібне). б) Розбудова і впровадження на рівень підсвідомості культу національної символіки (герб, стяг, національні символи, імена, назви, свята).	суспільно-планетарні. Свідомість людини будується на наріжних поняттях, до яких входить символіка, імена, назви, все що є ознаками самобутності нації. Так маємо повернутись до відомої слов'янсько-руської символіки, до слов'янських імен і назв. Із безлічі свят виділити головні: ті, що є святими саме для нашого народу і слов'янства в цілому.
	3. Формування інституту священництва	а) Впровадження інституту священників – духовних вчителів – лідерів громад (за місцем проживання) і колективів (за місцем роботи). Вибираються мешканцями поселення, або робітничого колективу підприємства. Призначення: слідкувати за духовним станом суспільства, громади (колективу) в вирішенні, перш за все, духовних проблем (морально-	а) Духовна сфера життя суспільства розбудовується так само, як інтелектуальна і матеріальна. Вона будується на відповідних суспільних структурах з відповідними властивими саме цим структурам функціями. Праобразами для побудови духовної сфери можуть бути в деяких аспектах релігійні структури, та, певною мірою, партійні комітети часів Радянського Союзу.

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		етичних), а також слідкувати за всім тим, що може стати загрозою в позитивному розвитку громади, та заохочувати членів громади в розбудові духовної сфери їх життя. б) Створення духовного парламенту України, який би визначав необхідні зміни в духовній сфері життя суспільства і слідкував за їх впровадженням в життя. в) Створення інституту лицарства України: - **Лицар Духу** (той, хто багато зробив для відновлення і становлення духовності українців); - **Лицар Розуму** (той, хто прославив Україну досягненнями в інтелектуальній сфері); - **Лицар України** (той, хто відзначився власною жертовністю заради майбутнього суспільства). За життя людина може бути лише кандидатом в Лицарі, канонізація після	б) Одним із варіантів може бути духовний парламент із 24 осіб: 12 чоловіків і 12 жінок, що є прикладом **безкорисливого** служіння людям (які багато зробили для України і можуть служити взірцем для інших, перш за все в духовній і в інтелектуальній сферах. Головування: по двоє (чоловік і жінка) з заміною щомісяця. Функції духовного парламенту: заохочення всього, що слугує розбудові України і засудження всього, що шкодить і руйнує соціальну і етнічну самосвідомість народу). Вибори: пропозиції кандидатур через сайти з обгрунтуванням від низових священиків (ієрархічно). Вибори голосуванням (всенародним) з оновленням на третину кожні 2 роки. Другим варіантом може бути духовний парламент із духовних лідерів регіонів (25 + 25). Діяння, що мають велике позитивне значення для Майбутнього України і імена людей, що зробили щось

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		смерті через 3-5 років. г) Впровадження Білої і Чорної книги України	визначне в цьому відношенні заносяться в Білу Книгу; люди, що завдали шкоди Україні і їх діяння заносяться до Чорної книги.
	4. Впровадження чотирьох рівнів духовного сходження людини, життя за законами Шляху Праві, Шляху Даного і Шляху Очищення.	Впровадження духовного становлення людини: – перший рівень в школі; – другий рівень в вищих навчальних закладах; – третій - від одруження до часу навчання власних дітей в школі; – четвертий рівень – священства.	Перший рівень: це служіння людям і суспільству. Другий рівень: це шлях знання, шлях пізнання Законів Буття. Третій рівень: це оволодіння знаннями духовними. Четвертий рівень: це вчительство вчителів.
	5. Поновлення духовних засад народу.	Відновлення Відичної віри, повернення до віри пращурів на рівні сучасного розвитку науки і світогляду людства. а) Відновлення канонічної основи Відичної віри. б) Об'єднання позитивної основи релігій світу в якості морально-етичного кодексу існування суспільства. в) Розбудова культових споруд, символів віри.	Найдавніша серед монорелігій Відична. Всі світові релігії є спрощеними варіантами Відичної. Впровадження Відичної не призведе до протистояння між церквами, бо вона їх охоплює і змістовно і канонічно. В якості священиків можуть виступати лише ті, хто пройшов перші три ступені Шляху Сходження до Вишнього.

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		г) Підготовка кадрового складу Відичної віри і інституту священицтва.	
	6. Духовне виховання молодого покоління.	а) Розбудова сфери духовного виховання, перш за все в дошкільних і шкільних закладах. б) Розбудова естетичного побутового (комунального) і природного середовища через надання конкретної (за вибором) ділянки духовної творчості і діяльності. в) Впровадження чотирьох рівнів духовного сходження людини.	Основою духовного становлення мають бути мова, поезія, пісня, музика, всі види мистецтв. Третину часу в навчальних закладах дитина повинна вчитись пісні, танцю, творінню прекрасного, піклуванню про навколишній світ. У кожної дитини має бути інша людина, тварина, рослини, квіти, про які б вона піклувалась і де могла б виховувати людські почуття і свою людську сутність.
	7. Вдосконалення і поширення морально-етичного кодексу ІІІ тисячоліття серед мешканців України і людського суспільства в цілому.	а) Вивчення морально-етичного кодексу і життя згідно з ним. б) Вивчення Заповітів і настанов Великих Світочів Духовності Людства.	За основу необхідно взяти Заповіді пророків (Рами, Одіна, Крішни, Будди, Орія, Христа, Мухаммеда, Заратустри), а також „Заповіти Патріарха Орія”, „Повчання В.Мономаха” і „Заповіт” Т.Г.Шевченка”.
ІІ. Інтелектуальна сфера.	1. Перебудова системи освіти у відповідності	а) В залежності від інтелектуальних природних	Характерною особливістю ІІІ тисячоліття є

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
	до вимог ІІІ тисячоліття.	можливостей дитини вона має отримати **базові знання** свого рівня з подальшою короткочасовою спеціалізацією. б) Розбудова чисельних курсів переспеціалізації безпосередньо на підприємствах і в спеціалізованих центрах. в) Розбудова і впровадження нових принципів у навчанні, а саме: - творчості (сам складай задачі, пиши вірші, майструй і т.п. з отриманням кінцевого результату); - космічного мислення (через цілісне світосприйняття, через погляд на проблему з вищого рівня); - усвідомлення наріжних блоків будови Всесвіту, через призму нового світогляду; - відсіювання другорядного від основного, засвоєння ядра даного розділу знань; - вчити думати і давати власну оцінку процесам, подіям, дійовим особам і елементам.	бурхливий розвиток інформаційних технологій і технологій перебудови навколишніх природного і комунального середовищ. Засвоєні технології старіють і змінюються за кілька років, а іноді і місяців, що вимагає безперервного навчання і пристосування людини до змін в оточуючому середовищі. Оскільки природні інтелектуальні можливості дітей різні, то необхідно дітей розділити на три категорії: - загальнопрофільної майстерності на базі 8-9 класів з подальшою спеціалізацією у вузьких, нескладних технологіях (слюсар, теля, садівник та т.п.); - вищої майстерності на базі вищої освіти (коледжі і бакалаврати), де засвоюються складні технології, що не вимагають творчого підходу; - творців технологій на базі спеціалістів, магістратури.

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		г) Розробка нових технологій в навчанні. д) Розробка нових навчальних програм і підручників.	
	2. Перебудова інформаційного середовища.	Згідно з принципом Короленка-Кюрі інформаційне середовище має: а) нести, перш за все, освітню і виховну функції; б) вчити думати і аналізувати; в) відповідати необхідному сучасному рівню освіти і вимогам суспільства; г) включати інформаційні бібліотеки всіх доступних каналів: зору, слуху, дотику, смаку, нюху, розуму, свідомості; д) мати фільтри і систему швидкого пошуку необхідної інформації.	Ніщо так не навчає як навколишнє оточення і необхідність пристосуватись і вижити. Навчання має бути поєднано із життєвою необхідністю. Сучасне інформаційне середовище суспільства нагадує великий "смітник". Щомиті на людину спадає величезний потік інформації, що захаращує нашу свідомість і в якому дуже мало дійсно необхідної для нашого життя і діяльності інформації. Для покращення ситуації всі потоки інформації мають набути рис споживчого товару. Інформація має оброблятись і поставлятись на замовлення споживача.
	3. Формування світогляду, інформаційне виховання.	а) Набуття історичного світогляду для розуміння, що ми за	Побудова свідомості людини нагадує побудову будинку. Будинок може бути

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		народ і яке наше призначення в еволюції Всесвіту і людства. б) Розуміння основних законів, принципів і структур у будові Всесвіту, суспільства і людини.	"хатою", а може бути і "палацом". Але в обох випадках будівельний майданчик спочатку відкритий для всіх майстрів, а коли будівля готова, то будують мур, ставлять охоронця і не пускають не те що чужих, а й своїх. Коли людина набуває достатню кількість технологій життєзабезпечення даного рівня – вона перестає сприймати нове і прогресивне. Це явище називається "цементацією свідомості". Для людини важливо щоб це явище настало якомога пізніше. А тому вона із самого початку повинна ставити за мету будову "палацу" – рішення складної і тривалої в часі задачі, що вимагатиме весь час набуття нових знань і технологій.
	4. Інформаційна екологія.	Фільтрація і знищення негативної інформації, спрямованої на руйнацію душі людини, суспільства і оточуючого природного середовища.	За своїм характером інформація може бути позитивною, інформацією творчості й еволюції, і негативною, інформацією руйнації й інволюції. Функцією інформаційної екології є поширення позитивної інформації, фільтрація і "імунне"

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
			дозування негативної.
III. Соціальна і природна сфери буття людини.	1. Організація суспільства в III тисячолітті.	1. Організація суспільства відповідно до науково-технічного і інформаційного стану (рівня) зовнішнього середовища. 2. Розробка інформаційно-духовних технологій відповідно до запитів еволюції планетарного суспільства. 3. Розробка матеріальних відносин у суспільстві, становлення нового виду зворотного зв'язку на ринку праці. 4. Прогнозування наслідків "глобалізації". Збереження позитивного і боротьба з негативними наслідками глобалізації. 5. Зміна ролі державних інститутів.	Згідно з принципом Короленка-Кюрі організація і закони суспільства мають відповідати науково-технічному рівню й інформаційному стану, рівню запитів сучасного суспільства. В III тисячолітті інформація стає найважливішим продуктом виробництва і споживання людства. Настає час, коли жоден із видів "грошей" не гарантований від підробки. На зміну ринку грошей має прийти ринок енергетичних еквівалентів (можливо інформаційно-духовних). Глобалізація сприяє утворенню єдиного світового ринку праці і ресурсів, на першій стадії – промисловому і науково-технічному прогресу. З іншого боку вона веде до руйнації духовної сфери і майбутньої деградації в інтелектуальній, технологічній і інших сферах діяльності людства. Крім того глобалізація прискорює темпи

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
			наближення екологічної катастрофи і робить все небезпечнішим явище духовного, політичного, екологічного і фізичного екстремізму і тероризму. Державні інститути забезпечують життєздатність і функціонування держави з одного боку та захист владних структур від більшості, яку владна меншість нещадно експлуатує під прикриттям державних законів. В умовах глобалізації вироджується перша функція і ще більше зростає друга, що в умовах тоталітаризму глобального устрою призведе до зростання конфліктності в середині суспільства. Щоб цього не сталось має змінитись роль і місце практично всіх державних структур. Та ж армія практично перетвориться в міжнародну поліцію, якій протистоятимуть добре озброєні клани і терористичні організації.
	2. Перебудова етнічного середовища.	а) архітектурна перебудова етнічного помешкання:	Український народ, прив'язаний духовно і ментально до оточуючої природи із

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		- створення супер-сучасних хуторів з екологічно замкнутими циклами виробництва і споживання; - створення територіальних центрів освіти, оздоровлення, промислового виробництва, торгівлі, спорту і тому подібне; - створення нових видів комунікацій; б) побудова адміністративної столиці і адміністративних центрів областей; в) створення духовних і етнічних центрів, культових споруд, пам'ятників.	прадавніх часів, має так звану "хуторську" свідомість. З одного боку ця "негативна" риса заважала державотворенню, з іншого – допомагала вижити і зберегти народ, як єдине етнічне утворення. Явище глобалізації (і тероризм, як її наслідок) призведе до нежиттєздатності мегаполісів і відтворенню "суперсучасних хуторів". Тенденція розмежування духовних і адміністративних центрів спостерігається в усіх розвинутих країнах світу. Відтворення Трипілля, Колуні, Герр; Кам'яної могилі, Змійових валів. Розбудова нових споруд-символів під реалії ІІІ тисячоліття.
	3. Створення центрів слов'янського суперетносу	а) створення центру мов і етносу (Святині); б) створення центру побуту, предметів вжитку; в) створення центру пісенної творчості і музики;	В період глобалізації жоден народ, окрім світових, не в змозі зберегти себе в якості етнічної одиниці. Для збереження етнічних і суперетнічних рис слов'яни мають об'єднатись в єдиний суперслов'янський етнос. Об'єднання

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		г) створення центру мистецтв; д) створення центру театру, кіно, TV; е) створення центру ремесел і технологій (Дивосвіт). ж) створення центру історії і етнічної розбудови (Спадщина). з) створення центру суспільно-ландшафтної архітектури (Біла-Вежа). і) створення аерокосмічного центру слов'ян (Безмежжя або Зорецвіт). к) створення духовного центру (Заповіт). л) створення наукового-пошукового-центру (Передбачення).	може початись із створення провідного центру в одній із слов'янських країн по даному напрямку і філіалів в інших. Наприклад в Україні (Дніпропетровськ) створюється космічний центр з філіалами в інших слов'янських країнах.
	4. Космізм українського народу.	а) створення центру космізму українців. б) створення всесвітньо відомих меморіалів Ціолковського, Вернадського, Чижевського,	Більшість видатних конструкторів ракетно-космічної техніки народились в Україні, або їх батьки були вихідцями звідси (Ціолковський, Кібальчич, Кондратюк, Корольов, Янгель,

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		Блаватської, Сковороди, Соловйова, Подолинського та інших; в) створення музеїв і експозицій.	Глушко, Челомей і багато інших). Найвидатніші філософи - космісти теж вийшли з України (Ціолковський, Соловйов, Чижевський, Вернадський, Сковорода, Бердяєв, Блаватська і ще багато не менш славних імен. Згадаймо ще хоча б Гамова, Тимошенка, Подолинського, Руденка).
	5. Перебудова фізичного середовища.	а) ландшафтна перебудова; б) створення національних заповідників і парків не менше ніж на третині території; в) заборона і знищення всіх екологічно шкідливих підприємств і технологій.	
	6. Екологія.	а) планетарна екологія; б) фізична екологія; в) суспільна екологія; г) екологія духовності; д) інформаційна екологія;	Всі різновиди екології мають розглядатись з позиції "не нашкодь", гармонійного співіснування людства і природи, через призму позитивної еволюції не лише людства, а й біосфери Землі.

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		е) генетична екологія; ж) екологія людини;	
IV. Організаційні питання	1. Створення товариства "Трислав"	а) пошук однодумців і спільників; б) відновлення історичної самосвідомості; в) розбудова новітнього світогляду; г) створення товариства "Трислав"; д) створення сайту Трислав і інформаційної бази товариства; е) створення інституту координаторів.	Для створення всеукраїнського руху «Русь», покликаного перебудувати Україну в державу ІІІ тисячоліття, необхідно створити його ядро. Таким ядром має стати товариство "Трислав". Програми, проекти, ідеологія, семінари, каталоги, офіси.
	2. Створення видавництва "Трислав" (або «Русь»)	а) видавництво літератури по "Триславу"; б) видавництво бібліотеки українця; в) створення відеостудії і музичної студії (аудіостудії); г) хрестоматії: - пісні; - музики; - мистецтв.	Книги інформаційного базису (назви, а також книги авторів): - Русь; - Багато званих; - Буття; - Скарбниця; - Вість, а також книги авторів: - Руденко; - Подолинського; - Вернадського; - Чижевського; - Блаватської та інших. Зйомки фільмів про

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		д) підручників духовності (в т.ч. по кобзарству) е) видавництво електронного журналу „Трислав”.	видатних людей, видатні міста, незвичайні природні утворення, архітектурні і археологічні пам'ятки, космізм і т.п. До підручників духовності мають ввійти: Заповіти, Морально-етичний кодекс, молитви, гімни, епос слов'ян; історичні шляхи, кобзарі, пісні.
	3. Створення "Слов'янського клубу".	а) передбачення шляхів розвитку суспільства; б) екологія; в) ноосфера; г) планетарне суспільство і космос; д) кроки за обрій.	Головна задача "Слов'янського клубу" – прогнозування шляхів розвитку планетарного суспільства і України в ньому, передбачення варіантів розвитку екологічної ситуації в Україні і світі, дослідження гострих дискусійних питань із різних розділів знань, пошук і передбачення перспективних рішень і технологій завтрашнього дня.
	4. Створення всеукраїнського руху "Русь"	а) Організація суспільного руху з метою побудови нової Триславної України б) Створення духовного і інтелектуального парламентів	

Область діяльності	Проблема	Задача	Вихідні міркування
		в) розбудова інституту "священицтва"	
	5. Створення всеслов'янської конфедерації в межах орійського суперетносу	а) Створення слов'янського парламенту трьох рівнів: - адміністративного; - політичного; - духовно-етнічного; - інтелектуально-технологічного; б) створення конфедерації слов'янських країн; в) створення єдиної Європи.	Зберегти себе в якості етнічних утворень Україна (як і інші слов'янські країни) зможе лише за умови об'єднання в єдину конфедерацію слов'янського суперетносу в межах орійського (європейського). Інтелектуально-технологічний парламент має слідкувати не лише за набуттям і розповсюдженням знань, а й за підтримкою їх необхідного рівня в суспільстві, утворенні нових технологій і, перш за все, інформаційно-духовних (більш широкі функції ніж Академії наук і Академії педагогічних наук).

Духовно – інтелектуальна Русь
Творці духовно – інтелектуальної історії

Існують закони розвитку суспільства, за яким слідує множина людства, і є виразники волі, сподівань і прагнень того чи іншого організованого єдиною метою товариства, свого роду камертони „оркестру". Чим більше присвячує людина свого часу думок і почуттів своєму народу, думає, і дбає про його майбутнє, чим менше думає про себе, тим більш визначною особистістю може стати така людина; особливо при наявності мети, задачі, що охоплювали б усю множину народу чи людства. І,

звичайно, самими яскравими постатями в історії людства були і є великі духотворці; ті, хто своїм життям і своїм прикладом впливали на перебіг подій на всій землі. Людству відомі імена Заратустри, перу якого належить перше Євангеліє на Землі „Авеста" (Вість), Будди (Побуда), Ісуса Христа, Мухамеда. Але ще до них жили і творили на Землі не менш яскраві, а можливо ще більш визначні постаті, чиї імена стали міфологічними, або ж загубились у пітьмі тисячоліть.

Мандруючи шляхами історії України-Русі, необхідно віддати шану великим Творцям Духу і інтелекту українсько-руського етносу, тим хто закладав і будував його основу і його майбутнє; тим, чиї думки і почуття підтримували і підтримують в наших серцях негасний вогонь сходження до Горнього, до Вишнього.

За Велесовою книгою нашим першим народоводієм був боголюдина Вишень (Кришень, Крішна), який під проводом Сонячного бога Яра привів орійські племена до Чорного (Руського) моря, дав людям вогонь, напоїв їх сонячним напоєм - сур'єю, зробив наших пращурів вогнищанами.

Після великих холодів VI тис.д.н.е. частина оріїв пішла в інські краї, до Індії і Китаю. За Риквідами в землі інські(інші) оріїв вів великий пророк людства Рама. Вважається, що Рама був першою історичною постаттю, яка пережила в собі відкриття і бачення Всевишнього. Рама заклав основи Відичного світогляду, Відичної віри, що дала початок всім майбутнім світовим релігіям.

За міфологією багатьох народів світу на величезних територіях центральної Азії постала держава Куш з столицею Вер. Одним з вождів цієї держави був Богумир, відомий під іменем бога Іміра у скандинавських народів, царя ?? у слов'ян, під іншими іменами в різних народів Євразії. Богумир вчив людей ремеслам, землеробству, будівництву, дав знання про державотворення і будову Всесвіту. Після планетатарного потопу IV ст.д.н.е. Богумир зі своїми дітьми (і племенами) Сівою (Шівою), Русом, Полевою, Скревою (Кровинкою) і Древою повертається на Прабатьківщину і дає новий поштовх розвитку Трипільської культури.

В тіж часи в Пенджабі (Індія) стався страшний землетрус, після якого інша частина оріїв під проводом Яруни (Арджуни, Орія I) і його синів Щека (Чеха), Кия і Хорива, що вели за собою чехів, куявів і гфватів(хорватів), повертається до Аратти-Рамаварти. Нащадки Богумира і Яруна стали основою всіх майбутніх слов'янських народів.

Повернення оріїв призвело до погіршення міжплеменних відносин з ягами-єгунами(уграми, гунами), що мешкали на північ і північний схід від Рамаварти. Після тривалих конфліктів частину оріїв повів до північно-західної і Центральної Європи бог-лицар Один, який заснував Асгард[210] (столицю асів-русів) був втіленням бога Велеса на Землі.

Не всі орії з дітьми Богумира повернулись на Батьківщину. Частина з них залишилась на території Західного Китаю і Середньої Азії. В Китаї їх вождем був Двоян із династичного роду Богумира, а в Середній Азії Троян. З іменем мина Двояна Орія (Патріарха Орія) пов'язана третя хвиля повернення оріїв на Прабатьківщину. Орій дійшов до Дунаю і був відомий грекам під іменем скіфського бога війни Орія-Ареса. З Дунаю Орій ходив на Кавказ, де на горі Арарат отримав від Сварога „Заповіт оріям". В „Заповіті" Патріарха Орія дано бачення всієї майбутньої історії слов'ян,

[210] - За міфологією Асгард знаходився за річкою Ра в Прикаспії зважаючи на те, що на той час Ра впадала в Азовське море(тоді Молочне, або Міотійські болота за Геродотом), Асгард знаходився на території прилеглій до Кавказу. Підтвердженням цій гіпотезі на данний час не маємо.

сказано про майбутній їх відхід від прадавньої віри і про наступне повернення, про нове явлення „Заповіту" нащадкам батька Орія.

Можливо дещо меншого масштабу, але не менш важливими в розвитку українсько-руського етносу стали постаті Божа (Буса Білояра), Володимира Мономаха (з його „Повчання синам"), Тараса Григоровича Шевченка. А ще скільки маловідомих або невідомих нині, але таких же масштабних постатей: цариці Сіромахи, Віщого Бояна, Марусі Чурай...

Будівництво етносу не можливе без національних героїв і геніїв, що вирішували „тактичні" задачі, вели за обрії звичних уявлень і моделей в різних областях розвитку духовності і інтелектуальних здобутків. Щоб розповісти лише про найбільш відомих, необхідно написати окрему книгу. А тому згадаймо хоча б про найбільш відомих. І не лише в Україні, а й у всьому світі. І перш за все про всесвітньовідомих філософів і вчених. Це: Вернадський Володимир Іванович (1863-1945), який розвинув вчення про ноосферу; Сковорода Григорій Савич (1722-1794), який говорив про роль самопізнання людини (пізнаєш себе – пізнаєш світ), Блаватська Олена Петрівна (1831-1891), основоположниця теософії (вчення Єдиного Бога), Булгаков Михайло Афанасович (1891-1940), в філософії вічного протистояння добра і зла (згадаймо „Майстра і Маргариту"), Бердяєв Микола Олександрович (1874-1948) з філософією ролі революцій в розвитку суспільства. А ще Чижевський Дмитро Іванович (1894-1977) з філософією славістики, Соловйов Володимир Сергійович (185?-1900) племінник Г.С. Сковороди, з баченням всеєдності Всесвіту в категоріях повноти добра і істини через красу, що врятує світ: Достоєвський Федір Михайлович (син вихідця-лікаря з України) (1821-1891) з філософією суспільної моралі і етики, в якій головним лейтмотивом були воля і насилля над особистістю, він же ідейний вчитель Фрідріха Ніцше (за словами останнього).

Серед вчених-фізиків світового масштабу необхідно згадати Тимошенка Степана Прокоповича (1878-1972), творця «теорії міцності, стійкості і пружності конструкційних матеріалів» за якою інженери всього світу ведуть розрахунки конструкцій всіх сучасних машин і механізмів від мостів до космічних кораблів; Георгія Гамова (1964-1990), автора теорії «Великого вибуху Всесвіту», ефекту тунелювання в квантовій механіці і механізму горіння зірок та трьохлітерної будови генетичного коду; Іллі Романовича Пригожина (1917 -), творця цариці фізики, „неврівноваженої термодинаміки" і «теорії самоорганізації в природі» (синергетики), Івана Павловича Пулюя (1881-1880), який відкрив і досліджував Х-промені, пізніше запатентовані його студентом К. Рентгеном; Грабовського Бориса Павловича (1901-1966), сина відомого поета Грабовського, який розробив електронно-променеву трубку і заклав основи сучасного телебачення; Д.Д. Іваненка що першим запропонував нині класичну, модель будови атомного ядра. Із фізиків всесвітньо відомі також прізвища фізиків Александрова А. П., одного з президентів Академії наук Радянського Союзу, Юлія Борисовича Харитона (1904-1996). А ще прізвища О.Т. Смакули, М.Д., С.О. Катермака і безліч інших.

В Україні жили і творили великі математики: Остроградський Михайло Васильович (1801-1862), дослідження якого з різних розділів математики ввійшли в класичні курси, а його теорема «про зв'язок між фізичними параметрами по поверхні з параметрами в об'ємі, обмеженому даною поверхнею», є одною з найважливіших в математичному аналізі; Михайло Пилипович Кравчук (1892-1942), який заклав основи програмного забезпечення сучасної комп'ютерної техніки, а також мав значні досягнення в інших розділах математики; Володимир Йосипович Левицький

(народився в 1872 році) основоположник математичної культури українського народу, Глушков Віктор Михайлович (1932-1982), який розв'язав п'яту проблему Гільберта, вніс неоціненний вклад у рішення багатьох фундаментальних досягнень кібернетики і обчислювальної техніки; Георгій Федосійович Вороний (1868-1908), творець геометрії чисел, що заклав основу сучасної аналітичної теорії чисел; Боголюбов Микола Миколайович[211] (1909-1992) один з найвидатніших математиків усіх часів, за видатні досягнення якого називали «Ньютоном математики XX сторіччя».

Серед українських учених, відомих у всьому світі, надзвичайно багато творців ракетно-космічної галузі. Юрій Васильович Кондратюк (1878-1942) розробив основи сучасної космонавтики, запропонував рішення багатьох важливих проблем освоєння космічного простору. Траєкторія польоту космічних кораблів до Місяця насить назву «траса Кондратюка». Корольов Сергій Павлович (1907-1966), був генеральним конструктором балістичних ракет і пілотованих космічних кораблів, на яких вперше в історії людства людина вийшла в космічних простір. З України вийшли знамениті конструктори Челомей Володимир Миколайович (1914-1984), Хрунічев Михайло Васильович (1901-1961), Янгель Михайло Кузьмич (1911-1971), Кісунько Григорій Васильович (1918-1998), Глушко Валентин Петрович (1908-1989), Семенов Микола Миколайович (1896-1971), Решетньов Михайло Федорович (1924-1996), Недайвода Анатолій Константинович (1938) та багато інших, не менш уславленних особистостей. Якщо ж цей список доповнити іменем правнука знаменитого козацького отамана Наливайка Костянтина Едуардовича Ціолковського, то стане зрозумілим не просто вклад українських геніїв у розвиток світового товариства, а ведуча роль України в побудові космічного майбутнього людства взагалі.

Неперечна роль українців і в розбудові авіаційної техніки, де творили основоположник світового вертольотобудування Сік орський Ігор Іванович (1889-1972) і конструктор найбільших літаків у світі Антонов Олег Константинович (1906-1984).

Неоціненний вклад у розвиток світової медицини внесли М.І. Пирогов (1810-1881), В.П. Філатов (1875-1956), І.І. Мечников (1845-1916), О.О. Богомолець (1881-1946), Д.К. Заболотний (1866-1929), М.Д. Страженко (1876-1952), М.Г. Холодний (1882-1953).

Творцями українського етносу були славісти О.О. Потебня, А.Ю. Кримський, Д.І. Яворницький, М.П. Драгоманов, М.О. Максимович, Ф.К. Вовк, В.І. Даль, П.П, Чубинський, Д.І. Донцов; педагоги Макаренко А.С. (1888-1939), І.І. Огієнко (1882-1972), Софія Федорівна Русова(1856 - 1940), К.Д. Ушинський, Катермак, С.О. Петровский – Сотанович(в чернечому пострижені Симеон, в Москві дістав прозвище Полоцький) (1629-1680), Смотрицький Г.Д. (???-1594), Стешенко І.М.. (1873 - 1918), Василенко М.П. (1867 — 1935), Сухомлинський В.О.; митці – П.П. Вірський, І.М. Лифар, В.О. Сухомлинський, В.М. Верховинець, Заньковецька М.К., К.С. Станіславський; художники – І.Ю.Рєпін, Куїнджі А.І.; композитори - Чайковський Петро Ілліч(батьки виходці з України), Семен Степанович Гулак-Артемовський, Бортнянський Дмитро Степанович, Березовський Максим Созонтович, Прокофьев Сергій Сергійович (1891-1953), Микола Віталійович Лисенко; кобзарі і співаки - Вересай Остап Микитович, Квітка-Цісек; державотворці –княгиня Ольга, князі Святослав і Володимир, Ярослав Мудрий, Данило Галицький, гетьмани Байда

[211] Боголюбов М.М. народився в Нижньому Новгороді в сім'ї українців, але більшу частину життя прожив в Україні.

Вишневецький, Богдан Хмельницький, Пилип Орлик, Іван Виговський, Петро Сагайдачний, Іван Мазепа, менеджери Поль Олександр Миколайович, Алчевський Олексій Кирилович, Артем Терещенко і його сини - Микола, Федір і Семен.

Надзвичайно важливу роль в становленні саме українського етносу зіграли письменники і поети: Котляревський Іван Петрович, Гребінка Євген Павлович, Пантелеймон Олександрович Куліш, Тарас Григорович Шевченко, Іван Якович Франко, Леся Петрівна Косач (Леся Українка), Микола Васильович Гоголь, величезна плеяда літераторів минулого і сучасного. Неоцінний вклад в літературу Росії зробили вихідці з України і діти батьків українського походження Чехов, Некрасов, Достоєвський, Ахматова, Маяковський, Короленко, Купрін.

Неабияку роль у відновленні історичної самосвідомості українців зіграли Д.І. Яворницький, Хвойка, М.С. Грушевський, В.Н. Даниленко, А.Г. Кіфішин, Ю.І. Шилов, Ю.М. Канигін.

За переліком поданим вище прізвищ залишилась величезна кількість природознавців і митців, геніїв українського етносу,відомих і маловідомих, або взагалі невідомих широкому загалу, але внесок яких в інтелектуальну і духовну скарбницю практично неможливо оцінити. Та навіть цей невеликий перелік показує, що історія народу пишеться не тими державними діячами, які наклали «гори трупів», на зразок Чингіз-Хана, Олександра Македонського, Наполеона, Петра І, Івана Грозного, Гітлера, Сталіна та їм подібних, а великими світочами розуму і духу планетарного або етнічного рівня.

ДОПОВНЕННЯ
Енергія прогресу, суспільна економіка і структура суспільства, вектори розвитку

Людське суспільство, як складна система, розвивається згідно із законами, що визначаються біологічним і соціальним аспектами. Цільовою функцією існування людини, як і суспільства в цілому, є виживання за всяку ціну і продовження себе в своїх дітях. Істота, яка в боротьбі “за місце під сонцем” не має ніяких обмежень в засобах успішної дії, є біологічно ідеальною. Для досягнення мети біологічно ідеальна людина може користуватись всім тим, що дозволяє досягти бажаного без моральних і етичних обмежень. Для тих, хто слабкіший, більш оптимальним є шлях колективної дії, коли слабкі сторони одного компенсуються сильними якостями інших, але водночас, з’являється необхідність впровадження обмежень на взаємовідносини між членами колективної дії. В залежності від внеску тої чи іншої особи розподіляється і спільно добутий продукт, впроваджуються норми взаємовідносин, що отримують назву морального (по відношенню до себе) і етичного (по відношенню до інших) кодексів.

Колектив (сім’я, рід, плем’я) зацікавлені в максимально можливому використанні сильних сторін своїх членів, що в конкретних умовах і на конкретній території веде до спеціалізації даної множини людей. Хтось краще вирощує хліб, хтось краще виготовляє речі вжитку; з’являється необхідність в обміні продуктами діяльності, а з ним і необхідність в загальноприйнятому еквіваленті обміну – в грошах, з’являється ринок. Інтуїтивно людина сприймає гроші як еквівалент власно затраченої праці, як її вартість.

З одного боку різні колективи зацікавлені у взаємодоповнюючій співпраці, що дозволяє досягти кращого спільного результату, з іншого – з'являється конкуренція між колективами, що використовують один і той же обмежений предмет праці, одні й ті ж засоби виробництва, один і той же ринок обміну (продажі) виробленого продукту. Біологічний принцип виживання (боротьба за місце під сонцем) веде до конфліктності. По відношенню до конкурента не існує ні моралі, ні етики. Конкурент – це загроза твоєму існуванню, він має бути обмеженим, або взагалі знищеним. А якщо у тебе нічого обміняти, то при наявності сили, розуму, інших гарних і не дуже якостей, можна виробника (і власника) бажаного продукту просто завоювати, обібрати, обдурити, включити з вигодою для себе в процес виробництва продуктів життєдіяльності. Тож у взаємовідносинах між різними спільнотами людей весь час присутні дві тенденції: взаємодоповнюючої співпраці, що об'єднує, і конкуренції за простір життєдіяльності в умовах обмежених потоків енергії, речовини, інформації, території, змінних у просторі і часі.

Не існує стовідсотково біологічно і соціально ідеальних людей і колективів. Біологічне і соціальне, індивідуальне і колективне завжди знаходяться в співвідношенні, наближеному до оптимального в конкретних умовах. Зміна умов існування і діяльності призводить до втрати оптимальності і конкурентноздатності (ідеальний трактор для землеробства не є ідеальним засобом пересування в повітрі). Успішна вчора людина, могутній і чисельний народ нині завтра можуть стати не конкурентноздатними, втратити свої переваги і свою могутність. Чому одні (люди, колективи, народи) процвітають і стають багатими, сильнішими, а інші – навпаки, все втрачають і зникають з теренів історії? Це питання завжди викликало підвищений інтерес дослідників життєдіяльності і розвитку суспільства.

На кінець XVII століття сформувалось дві концепції успішного розвитку суспільства, виразниками яких стали А.Сміт в Англії і Ф.Кене в Франції. Згідно з вченням А.Сміта людина виробляє більше, ніж може спожити сама. Додатковий продукт (надлишковий) є еквівалентом додаткової вартості, базою розширеного виробництва, прогресу суспільства. Іншими словами – чим більше працює людина, тим більше додаткової вартості, тим динамічніше розвивається суспільство, тим багатіша і успішніша країна.

Інший погляд на проблему мав придворний лікар ЛюдовікаXIV Ф.Кене. Спостерігаючи за працею хліборобів, він бачив, що ті, працюючи все більше на виснаженій землі, отримують все менший результат. Результат залежить не лише від праці людини, а ще від чогось іншого. Аналізуючи процес життєдіяльності суспільства, Ф.Кене приходить до висновку, що додатковий продукт створюється лише в біосфері (в землеробстві за Кене). Все інше лише модифікується, змінює форму, але не внутрішні якості (шматок заліза залишиться залізом і в голці, і в молотку). Та для того, щоб біосфера (поле) "створювала" додатковий продукт, необхідно відновити її продуктивність. Якщо все, що виросло на полі, розділити на п'ять умовних хлібин, то три із них необхідно "повернути" полю для відновлення родючості (п'ять хлібин для забезпечення життєдіяльності хлібороба, свійських тварин, коваля (промисловця), влади; різних надбудов суспільства (діячів мистецтва, літератури, духовенства та т.п.).

Розвиваючи ідеї А.Сміта, К.Маркс у своїй фундаментальній праці "Капітал" декілька разів повертається до схеми розподілу п'яти хлібин Кене, критикує його, але інтуїтивно відчуває, що Кене в чомусь правий, але не може зрозуміти в чому.

Завершити “Капітал” К.Марксу помішала зустріч з українським вченим С.Подолинським. Не будучи знайомим з працями Ф.Кене, С.Подолинський приходить до тих же висновків, але переносить акцент з поля, як джерела додаткової вартості у Кене, на енергію Сонця. Додаткова вартість – це додаткова енергія Сонця, яку людство використовує для свого прогресу. Якщо Маркс виводить додаткову вартість виключно з людських м’язів, відриваючи людину від оточуючої природи і від сонячного джерела енергії, то С.Подолинський говорить, що лише завдяки енергії Сонця існує життя, виробнича діяльність Людини і виробництво додаткового продукту, додаткової вартості. Додаткова вартість – це додаткова енергія Сонця до того значення, яке людина розумно використала раніше (все можна використати і на користь, і на шкоду). На додаткову вартість необхідно дивитись як на приріст використаної енергії, що зрештою стає живими організмами, заводами, комунікаціями.

Наприкінці життя Маркс зрозумів свою основну помилку. Він пише: “Є природна родючість землі, природи, тоді як відносна додаткова вартість заснована на розвитку суспільних продуктивних сил”. К.Маркс погоджується з С.Подолинським, що людська праця є лише провідником і трансформатором сонячної енергії.

Та повернемось до “п’яти хлібин” Ф.Кене. Інтуїтивно - дослідним шляхом Кене прийшов до висновку, що коли полю повернути менше “трьох хлібин” (залишки органіки, органічні і мінеральні добрива, організація структури ґрунту), воно виснажуватиметься і деградуватиме. Навпаки, повернення більше “трьох хлібин” призведе до зростання родючості і отримання додаткового продукту. На жаль Ф.Кене не знав, що 3/5 наближене до фундаментального в будові і розвитку природи числа “золотого перетину”**φ**, яке дорівнює 0,618..., і яке лежить в основі логарифмічної спіралі еволюції та в рядах Фібоначчі розмноження всього живого. Так само, як число **π** лежить в фундаменті архітектури простору, а число **e** в основі протікання процесів у часі, число **φ** визначає “архітектуру” і розвиток живого Всесвіту. Чим же варте уваги, в чому особливість числа **φ**?

Якщо побудувати прямокутник із співвідношенням сторін a : b = b : c (рис. 4.3),

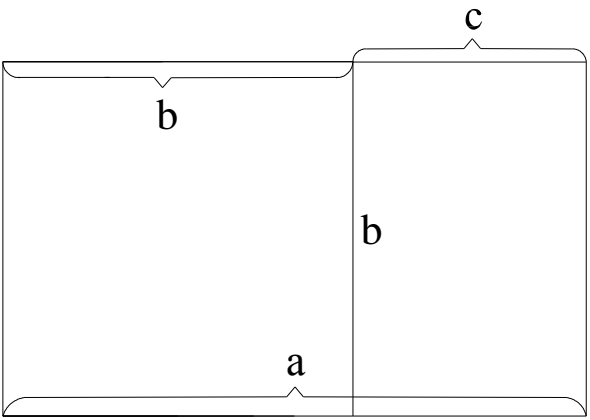

Рис. 4.3. Ілюстрація геометричного змісту золотого перетину

і відокремити від нього квадрат з стороною b, то в залишку отримаємо прямокутник, подібний до початкового. В ньому теж можна відрізати квадрат і отримати ще один подібний до попередніх прямокутник. Проведемо в квадратах діагоналі так, щоб кінці їх з'єднались в безперервну ламану лінію (рис. 4.2). Отримаємо спіраль Фібоначчі, що в граничному переході дає логарифмічну спіраль

$$\rho = A \cdot e^{k\alpha},$$

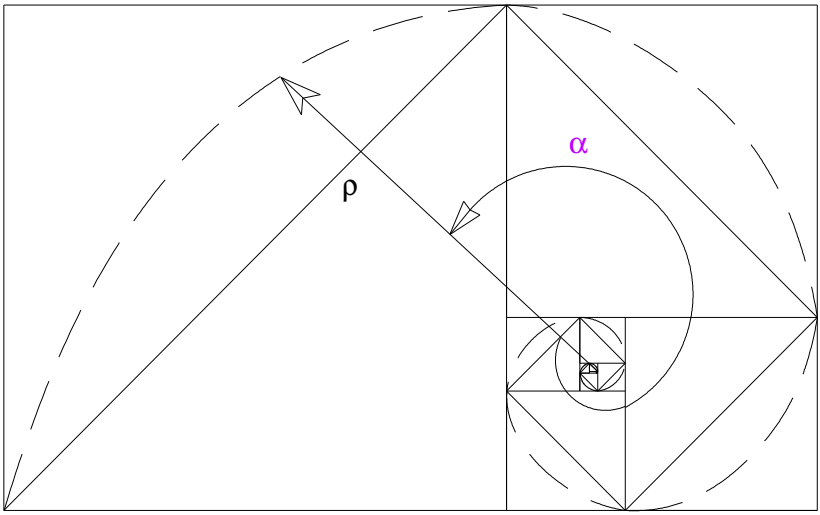

Рис.4.4. Спіраль Фібоначчі

за законами якої будується архітектура багатьох видів живих істот, протікають життєві процеси на всіх рівнях від молекулярного до біопланетарного. В залежності від значення k ($-\infty < k < +\infty$) і напрямку відліку α (на збільшення чи зменшення), маємо моделі процесів, що розвиваються, стаціонарних (при k = 0) і затухаючих.

Якщо процес розвивається в умовах обмежених ресурсів (простору, речовини, енергії, інформації і т.п.), то k не залишається постійною величиною, а змінюється в залежності від обмежуючого параметру (координати, часу, густини ...). Наприклад, при фазовому переході металу з рідкого стану в кристалічний процес розвивається спочатку з наростанням (ріст дендритних, фрактальних структур, в утворенні яких фундаментальну роль відіграє число φ), а в подальшому, по мірі заповнення об'єму, з затуханням. Ще одним прикладом є відомий всім фізикам і математикам (і не тільки) нормальний розподіл випадкової величини

$$f(x) = \frac{1}{\sigma\sqrt{2\pi}} \cdot e^{\frac{(x-A)^2}{2\sigma^2}},$$

де A – математичне очікування випадкової величини ***x****;*
σ – середньоквадратичне відхилення ***x****;*
f(x) – щільність ймовірності випадкової величини в точці ***x****.*

Обмежуючим параметром даної функції є площа під кривою, що дорівнює 1 (сумарна ймовірність не може бути більшою за одиницю).

Серед різновидів логарифмічних спіралей особлива роль належить спіралі гармонічного зростання. Якщо в логарифмічній спіралі з центром 0 (рис. 4.4) провести пряму, то відрізки, що знаходяться між точками її перетину з спіраллю утворюють геометричну прогресію: $\frac{OA}{AB} = \frac{AB}{BC} = \frac{BC}{CD} = \ldots = n$, що при n = Ф = 1,618 і є кривою гармонійного зростання, або спіраллю Фібоначчі.

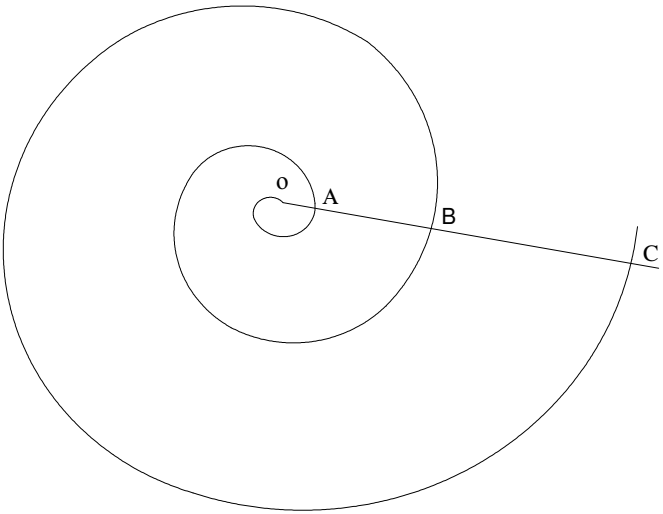

Рис.4.5. Логарифмічна спіраль

Повертаючись до наочної інтерпретації змістовності числа φ, як в "п'яти хлібинах" Кене, необхідно відзначити наявність у загальному обсягу результату дії двох складових: ядра (квадрат, у Кене трьох хлібин) і периферії (додаткового результату, додаткового товару, додаткової вартості), необхідної для розвитку стабільної частини; іншими словами – стохастичної, пошукової, оптимізаційної, що визначає подальший розвиток системи. В фізиці перша складова може бути визначена як поріг протікання, утворення кластера (грона), перехід процесу на новий якісний рівень, критична маса; в той час, як друга, відома з теорії інформації під назвою коефіцієнта стохастичності. Значення цього коефіцієнта залежить від значення необхідної інформації, при якій існує ймовірність не лише позитивного, але й оптимального рішення задачі. При значенні коефіцієнта стохастичності менше оптимального (К<К*) зменшується можливість пошуку більш оптимального шляху вирішення задачі, при К>К* кількість варіантів зростає, а з нею і ймовірність блукання в пошуку рішення і невиконання задачі.

Різні автори подають відмінні співвідношення між стабільною (консервативною) і стохастичною (рухомою) частинами суспільного продукту. Найбільш відоме серед них – 4 : 1 (закон Паретто) і, навіть, 5 : 1. Невідповідність запропонованих співвідношень оптимальному пояснюється часткою «проїдання», що відносять не до рухомої частини, а до консервативної.

Графічна інтерпретація числа φ на рис. 4.3, 4.4 наочно показує важливість числа φ в економіці, де ядро процесу ототожнюється з абсолютним багатством, абсолютним капіталом, необхідним для стійкості і розвитку товарного виробництва (0,618 від 1, або 1 від 1,618), а додаткова частина відповідає додатковому товару, додатковій вартості, отриманій на протязі одного циклу виробництва.

Завершаючи огляд загальних принципів, що лежать в основі товарного виробництва і впливають на формування соціальних структур, необхідність зупинитись ще на одному фундаментальному принципі в будові Всесвіту, на принципі енерго-динамічної пари (ЕДП). В дещо спрощеному вигляді цей принцип можна сформулювати наступним чином: якщо через два різнорідних провідники одного і того ж фізичного потоку, що знаходяться в контакті, пропустити потік указаного фізичного параметру, то в цих привідниках виникають потенціали (і сили), що формують замкнуті потоки одного, або кількох інших фізичних параметрів.

В якості прикладу розглянемо потік енергії Сонця через Землю. На цьому потоці формується замкнутий ланцюг кругообігу води в природі. Якщо на річці (потоку води) спорудити греблю, можна поставити електрогенерати і створити ще один замкнутий контур електроенергії; на ньому утворити наступний – і так далі. Всесвіт побудований так, що завдяки ЕДП на потоках фізичних параметрів утворюються нові контури різних фізичних параметрів, на них свої ЕДП і нові потоки. Велике колесо крутить менші, а ті ще менші, хоча можливий і зворотній варіант, коли малі "колеса" розкручують одне велике.

Застосовуючи принцип ЕДП до суспільних процесів можна побудувати кілька важливих контурів, що дають розуміння економічного життя і розвитку планетарного суспільства.

Першим і найважливішим контуром є контур життєдіяльності (КЖ) суспільства (рис. 4.6). В результаті праці людини на шляху сонячної енергії E_Θ

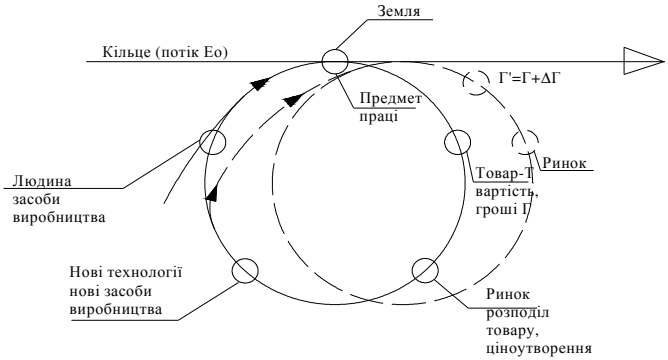

Рис.4.6. Контур життєдіяльності суспільства

утворюються нові структури, що залучають додаткову енергію на виробництво додаткового продукту. На контурі життєдіяльності утворюється новий контур праці (КПр). Отриманий в результаті праці продукт має вартість еквівалентну кількості затраченої праці, затрачених засобів виробництва (і людського існування) і впровадження нових технологій для виготовлення товару. Товар поступає на ринок, де йде його розподіл по каналах споживання. Та перед цим до вартості товару додаються не відтворювані в новому циклі виробництва накладні, або паразитичні додаткові витрати. Утворюється ринкова ціна продукту, її грошовий еквівалент і ще один контур – контур руху грошей (КГ). Характерною рисою ринку є, як уже було сказано, розподіл грошового еквіваленту товару в залежності від структури суспільства. Мова не йде про пропорційний до затраченої праці розподіл, а про суспільний, в якому стихійно оптимізуються біологічні, егоїстичні, хижацькі особливості людини і соціальні, спрямовані на функціонування системи як цілого. Саме біологічні особливості, що формуються прагненням до захоплення, привласнення як можна більшого життєвого простору під Сонцем (грошей, засобів виробництва, всього, що впливає на виробництво і розподіл продуктів життєдіяльності) формують ще один контур – контур привласнення (КП), а на ньому контур споживання (КС). З іншого боку соціальна сторона ринку формує необхідність дбати про товаровиробника, про розширення виробництва товарів і їх якості, бо без цього неможливий розвиток суспільства в цілому. Тож так само, як у кожній людині оптимізується відношення егоїстичного (особистого) і суспільного, так і в суспільстві завжди оптимізуються ті ж два рушійних потенціали.

Формування каналів розподілу і сам розподіл товару може бути чисто ринковим (стохастично - оптимізаційним) і жорстко детермінованим; та найчастіше, в залежності від уже існуючої структури суспільства, знаходиться між цими двома крайніми точками. Розділ знань, що займається вивченням розподілу і перерозподілу товару в суспільстві і його вплив на життєдіяльність і еволюцію суспільства отримав назву політичної, або соціальної економіки. Та, перш ніж говорити про вплив економіки на структури і організацію суспільства, більш детально розглянемо вище згадані контури праці, грошей, власності і споживання та їх вплив на функціонування контуру життєдіяльності.

Контур праці утворюється на тій ділянці КЖ, де дія праці на предмет праці створює продукт (товар) життєдіяльності людини.

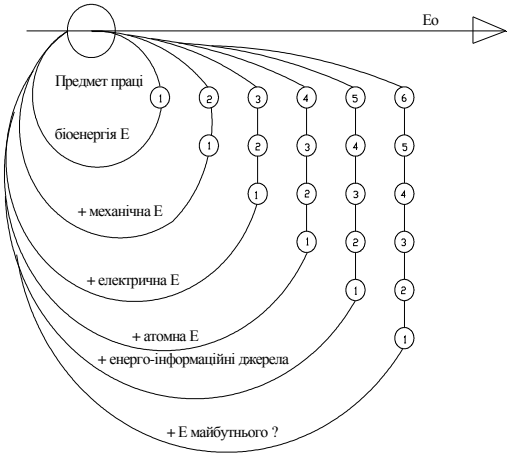

Рис.4.7 Контур праці

де: 1 – виробник товару (селянин), живлення людини (біопродукт);

2 – виробник засобів виробництва (коваль); спеціалізація;

3 – інженер, проектант і конструктор засобів виробництва, механізація;

4 – технолог, розробник нових технологій, під які створюються нові засоби виробництва, автоматизація;

5 – програміст – технолог, розробка інформаційних модулів (технологій) для розробки інженерних технологій, інформатизація;

6 – вчений дослідник; дослідження нових законів, ефектів, структур і їх використання для створення нових технологій, інтелектизація.

Як видно із схеми кругообігу праці людини в процесі розвитку суспільства ускладнюється контур праці, відбувається диференціація суспільства і спеціалізація його членів з одночасним розширенням використовування джерел енергії, збільшенням їх питомої ваги і ефективності використання, що дозволяє швидкими темпами нарощувати виробництво товарів споживання.

Порівнюючи суміжні контури праці можна отримати коефіцієнти вагомості внеску нової ланки в виробництво додаткового продукту по відношенню до попереднього контуру. При цьому необхідно говорити і про отримання

співвідношення по зайнятості кількості робітників у кожній з ланок контуру. В якості критерію ефективності кожного з контурів в цілому може бути правило золотого перетину: якщо споживання більше ніж (1 - φ) від кінцевого продукту, то з самого початку контур споживання не тільки не ефективний, але й гальмуватиме, розвалюватиме процес виробництва.

Звичайно, якби суспільство складалось з самих виробників, то контур праці функціонував би майже бездоганно. На жаль суспільство розмежоване на багато державних утворень, що конкурують між собою за "місце під сонцем", за життєвий простір і еволюційні перспективи. Кожна держава – це державні інститути плюс виробники. До державних інститутів відносяться влада, армія, поліція, суди, органи юстиції, податкові і митні структури, духовенство, робітники різних галузей мистецтв, робітники ринку праці і товарообігу, банківські установи, безліч явних і неявних "паразитів" на "тілі" виробника. Якась частина перерахованих членів суспільства в тій чи іншій мірі позитивно впливає на регуляцію взаємовідносин в суспільстві і на ефективне функціонування контуру життєдіяльності. В своїй же більшості службовці перерахованих інститутів і служб імітують трудову діяльність, не виробляючи ніякого корисного продукту і є паразитами суспільства. За своїм призначенням влада має турбуватись про створення оптимальних умов функціонування контуру життєдіяльності, регулюючи структури і взаємовідносини в суспільстві та створюючи оптимальні умови для праці виробника. Влада має турбуватись про захист свого виробника від конкурента, від зазіхань інших держав на ресурси власного КЖ. Та в більшості випадків влада турбується не про свій народ, а про особисті інтереси. Маючи значні важелі на розподіл продукту виробництва, влада перерозподіляє їх на свою користь (біологічне его), не забуваючи тих, хто захищає інтереси влади від власного народу (за словами давньогрецького філософа Платона, всі державні інститути, в тому числі армія, поліція, суди, прокуратура і, навіть, духовенство, служать не народові, а тим, хто їх годує – владі, охороняючи і захищаючи її). Звичайно, всі ці державні інститути необхідні для дієвого функціонування системи в умовах впливу внутрішніх і зовнішніх чинників, але при суворих обмеженнях на споживання виробленого додаткового продукту. Як би не розподілявся додатковий продукт, проїдання не може перевищувати значення (1 - φ) від значення додаткового продукту ("дві хлібини" Ф.Кене).

Таким чином, вартість спожитого не виробниками і витраченого не на виробництво (предмети розкоші, речі без застосування в КЖ) додається до вартості праці виробників і утворює ціну товару. Ринок розподілу товару формує на контурі життєдіяльності контур обігу грошей.

Все, в що вкладена праця людини і що споживається суспільством, має вартість. Це абсолютний капітал суспільства на даний момент. Абсолютний капітал ділиться на капітал КЖ і капітал споживання. Абсолютний капітал має складати не менше φ = 0,618... і є основою розширеного виробництва, виробництва додаткового продукту. Для відновлення і забезпечення стійкого функціонування КЖ необхідно повернути в нього 0,618 від кількості виробленого продукту. Решта (додатковий продукт) обслуговує невиробничі структури через систему податків і йде на потреби розширення і перебудови виробництва. Регулятором розподілу грошового еквіваленту товару є банківська система, що може друкувати гроші, але в кількості, що не перевищує вартість додаткового продукту. В дійсності акцентований перерозподіл суспільного продукту в бік влади і паразитуючих навколо

неї структур веде до зростання ціни і грошової маси для її обслуговування. Можливість безконтрольного друку грошей, часто під виглядом обслуговування і кредитування нових, перспективних технологій і засобів виробництва, дозволяє владі і банкам додатково обкрадати виробника і веде до інфляції грошей. Інфляція є показником надмірного проїдання суспільного продукту (рис. 4.8).

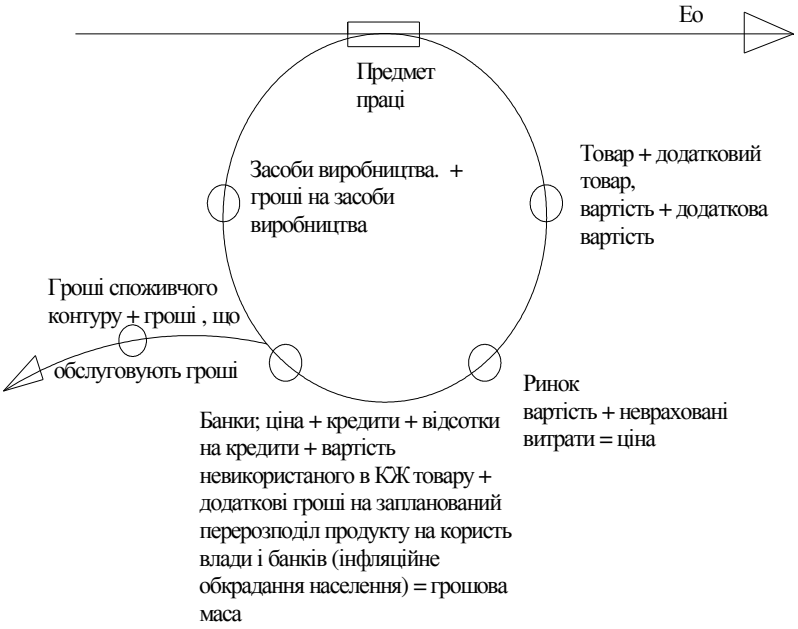

Рис. 4.8 Контур кругообігу грошей

Важливим висновком вище проведеного аналізу є те, що в контурі життєдіяльності весь час протидіють дві тенденції: біологічного привласнення і соціального розвитку. Конкретний член суспільства більше думає про власну кишеню ніж про суспільну користь, а тому всіма можливими засобами привласнює все, що тим чим іншим чином впливає на розподіл суспільного продукту. На контурі життєдіяльності формується ще один контур – контур привласнення (рис.4.9).

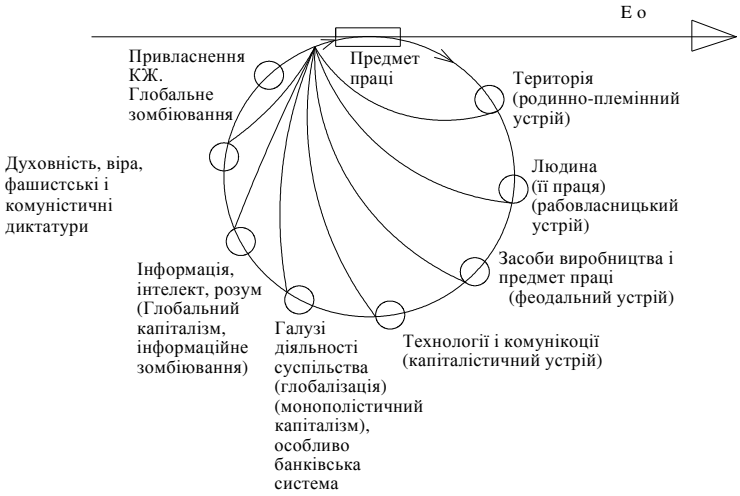

Рис.4.9 Контур привласнення

Як видно з схеми послідовності привласнення, послідовно в процесі еволюції людства і еволюції контуру праці привласнюються всі складові ланки контуру життєдіяльності людства.

Ускладнення контуру праці дозволяє збільшувати кількість і якість додаткового продукту, що в свою чергу дозволяє привласнювати все більшу частку цього продукту владою і власниками, залишаючи практично незмінним рівень споживання виробника (виробника необхідно забезпечити лише тим, що необхідно для виробничої діяльності: їжею, одягом, засобами пересування, житлом, інформацією, що зомбує виробника, орієнтує на користь власника).

Важливою особливістю контуру привласнення є досягнення максимальної ефективності привласнення. Максимальної ефективності привласнення можна досягнути привласнюючи наступну, вищу ланку контуру життєдіяльності і віддаючи попередні у власність виробника. Навіщо забирати у селянина землю, коли привласнені засоби виробництва; нехай селянин думає, що він власник землі, тоді у нього виникає ілюзія праці на себе, відповідно зростає і ефективність його праці, яку згодом привласнює той, хто володіє засобами виробництва. Навіщо забирати у виробника засоби виробництва, коли вже інший власник, володіючи суперсучасними технологіями, на заключній стадії виробництва привласнить практично всі результати попередніх ланок (що і роблять нині держави світової сімки).

Ще однією важливою особливістю контуру привласнення є те, що форми привласнення формують структуру свідомості власника і виробника та зміст соціального устрою. Щоб уяснити дієвість впливу форм привласнення на свідомість людини, необхідно згадати вчення В. Вернадського про ноосферу. В.Вернадський говорив: «Все, що створює людина, є продовженням самої людини». Лопата, трактор, екскаватор, станок – продовження руки; крило, колесо – продовження ніг;

телескоп, мікроскоп – продовження очей; книги, комп'ютер – продовження мозку і т.д. Людина є «універсальним модулем», на який в залежності від призначення «навішуються» необхідні агрегати, програми, пристрої. Людина, і людство в цілому, розбудовуючи себе, стає планетарним чинником, «геологічною» силою на землі. Але при цьому кожна окрема людина в залежності від місця в структурі суспільства, від спеціалізованого виховання і рівня освіти отримує різні «навісні», спеціалізовані програми і засоби досягнення бажаного результату. Виробнику «навішуються» програми виробника, «хижак - власник» розбудовує себе в напрямку програмного технологічного забезпечення можливостей привласнення продукту, створеного виробником. Поширена думка про те, що власник має бути інтелектуальною особистістю, є помилковою. Для власника важливо володіти технологіями привласнення і необхідними засобами для цього. І так само, як існують прошарки населення, що спеціалізується на сільськогосподарському чи промисловому виробництві, на освіті і вихованні, на інших видах суспільної діяльності так існують міжнародні структури і народи, що спеціалізуються на привласненні продукту, створеного іншими.

На кожній ланці привласнення в державному утворенні послідовно змінюють одна одну три різні за призначенням державні структури: диктатура – республіка – демократія, знову диктатура -- ... і так далі. На першій стадії привласнення виробник – власник попередньої ланки чинить опір новому привласненню. Для подолання цього опору необхідна диктатура. Після привласнення необхідність в диктатурі зникає, більш ефективною формою державного утворення стає республіка. Та з часом нова форма привласнення старіє, бо новим формам праці відповідають і нові можливості привласнення. В надрах республіки визріває демократія, ілюзія справедливості розподілу суспільного продукту; нова форма власності, що потребує для свого впровадження нової диктатури на новому рівні суспільного устрою.

Необхідно також зазначити, що привласнення має дві форми: внутрішню і зовнішню. На кожній із ланок контуру життєдіяльності можна розширити територію дії не лише за рахунок внутрішніх можливостей (експлуатації виробника; виробник – це член суспільства, що приймає участь у створенні суспільного продукту, а не в його проїданні, проїдати може і робітник), а й за рахунок експансії в КЖ інших держав, конкурентів і т.д. Достатньо включити більш простий контур привласнення іншої держави чи конкурента в більш складний, більш високоорганізований власний контур життєдіяльності. Засобами такого приєднання є війни, що носять характер відповідний формі привласнення. Коли мова йде про привласнення території, предмету праці і джерел енергії (природних ресурсів)—це війни фізичні. Коли привласнюються технології і інтелект – це війна грошей, це інтелектуальні війни. Навіщо гармати, коли все можна зробити за допомогою інтелекту і грошей? Не потрібно знищувати ланки виробництва, необхідно знищити інтелектуальний потенціал народу і він буде працювати на тебе на нижчих малоприбуткових ланках КЖ (той у кого не має власної голови, живе головою іншого).Та найвищою формою зовнішнього привласнення є державне. Облишивши народ його мови, культури, самобутньої віри шляхом знищення, купівлі, переорієнтації інтелектуального – духовного прошарку народу і заміни національної самосвідомості на інтернаціональну (читай вигідну для того державного утворення, яке включає тебе в свій контур життєдіяльності, привласнює тебе), можна зробити його однією з ланок своєї власності, зомбійованим елементом, додатком власного виробництва, рабом,

кріпаком, пролетарієм. Але духовне рабство серед всіх видів привласнення найстрашніше, бо перетворює один народ в зомбійований додаток іншого, поступово руйнуючи і "перетравлюючи" його.

В значному ступені зомбіюванню (програмуванню суспільства в необхідному для власника напрямку) слугує ще один контур – контур споживання, що формується на контурі руху суспільного продукту. Найбільш розвинений (і найбільш прибутковий!) самий примітивний контур споживання – задоволення фізіологічних потреб. Незалежно від рівня розвитку члена суспільства фізіологія диктує одні і ті ж потреби для всіх, а тому основна маса суспільного продукту виробляється саме для задоволення фізіології. Оскільки для розширеного виробництва визначальним є додатковий продукт, то створюючи, наприклад, фільм про талановитого математика, нічого не заробиш і, відповідно, витратиш гроші не на підсилення ефективності КЖ, а на збитки.

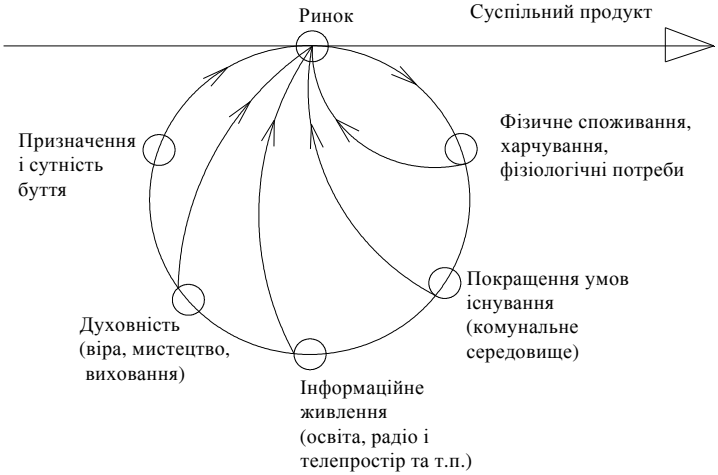

Рис.4.10 Контури споживання

В залежності від рівня споживання (рівня розвитку як окремих членів, так і суспільства в цілому) залежить і рівень зомбіювання при включенні одного КЖ в КЖ іншої країни, чи іншого народу (всередині країни це стосується власного виробника). Необхідно зазначити, що власник даного контуру споживає всі „ланки" присутні в даному контурі. Чим примітивніший контур споживання (і розвиток суспільства), тим примітивніше й більш фізіологічне споживання власника і тим простіше його зомбіювання власниками більш розвинутих контурів. Для володіння іншим народом достатньо спрямувати його „власників" у напрямку паразитично-руйнівного споживання, замінюючи цінності на ілюзорні (споживання дорогоцінного каміння, умовно суперцінних картин, супермашин і суперкомунальних послуг та т.п.), на проїдання додаткової вартості і на деградацію суспільства в цілому (наркотики, суспільні хвороби і епідемії, руйнація сім'ї і морально - етичних засад існування суспільства).

Підбиваючи підсумки аналізу питання формування і функціонування соціально-економічної структури суспільства можна визначити напрямки і перспективи подальшого його розвитку в найближчому майбутньому. І перше, на що необхідно звернути увагу – це глобалізація в усіх сферах діяльності людства. Максимальної ефективності контуру життєдіяльності планетарного суспільства можна досягнути при об'єднанні КЖ всіх країн в єдиний контур. Але з іншого боку таке об'єднання веде до монополізації всіх галузей життєдіяльності, всіх ланок КЖ, до довільного, волюнтаристського розподілу суспільного продукту, до зміщення акценту на проїдання додаткового продукту. В ситуації, що складається, виробник не зацікавлений у збільшенні кількості товару і його якості, бо йому залишать мінімум необхідного при якому завгодно результаті діяльності. Зростатиме вплив на діяльність КЖ руйнівних наслідків паразитичного споживання при виснаженні природних ресурсів (предмету праці). Включення всіх народів в єдиний КЖ приведе до виродження культур, мов, національних інваріантів. Суспільство перейде до єдиної мови, єдиної культури (найбільш загальна і прибуткова фізіологічна), єдиної моралі і етики. Зникне необхідне для подальшого розвитку, для еволюції людства різноманіття культур, навичок, шляхів розвитку. Зомбійоване суспільство виявиться не здатним на необхідну реакцію по відношенню до зовнішніх чинників. З деякого моменту глобалізації суспільство приречене на деградацію і виродження.

Крім того, при глобалізації КЖ людства зникає груповий (соціальний) інтерес у розвитку, бо не існує конкурента, як і зовнішньої загрози. Існування системи визначатимуть внутрішні чинники, що призведе до зростання протиріч в самій системі. Єдиним засобом вирішення суспільних протиріч і зміни стану системи на чиюсь користь стане тероризм, що набуде глобального характеру. Від руйнації і деградації суспільство може врятувати лише єдина мета, або єдина для всіх небезпека, що об'єднає людство для вирішення життєво важливої для нього задачі. А поки що людство має зрозуміти шкідливість глобалізації, як і монополізації, шкідливість паразитичного споживання і страшних наслідків зомбіювання суспільства на користь максимального прибутку власника; організації суспільства за зразком фашистсько-комуністичних диктатур, коли привласнюється не лише інтелект, але й духовне життя суспільства.

Примітка: глобалізація по суті є вигідною лише для міжнародної фінансової системи (народу і народностей, що її обслуговують), яка завдяки контролю останніх ланок контурів життєдіяльності інших народів привласнює додатковий продукт на свою користь.

Що стосується економіки України, то вона в сучасному стані включена в КЖ інших народів на рівні двох найнижчих ланок привласнення: землі і засобів виробництва. Саме цими двома ланками визначається і структура влади, коли остання належить "хижакам", кланам і мафіям. Вищі ланки КЖ приватизуються іншими кланами, народностями і державами при безперервному знищенні, пригніченні, переорієнтації інтелектуально-духовного прошарку України. Безголова влада в Україні не належить владі; вона лише "голова вола", що чує дві команди: "цоб" і "цобе". А тому першочерговою і надзвичайно важливою задачею подальшої життєздатності і життєдіяльності українського народу є виховання інтелектуально-духовного прошарку з подальшим розвитком власного КЖ до рівня КЖ найбільш розвинутих країн і народів, але без зомбіювання власного населення, характерного для цих країн. Україна має іти шляхом інтелектуального і духовного

зростання, а це можливо лише тоді, коли людина не програмується, а думає власною головою. Необхідно виховати "думаюче майбутнє".

Висновки

1. Фізична економіка Ф.Кене, С.Подолинського і політична (соціальна) економіка А.Сміта, К.Маркса є складовими частинами єдиної суспільної економіки. Фізична економіка лежить в основі моделювання контуру життєдіяльності людства, соціальна – в основі оптимізації двох векторів: біологічного (его) і соціального через механізм розподілу суспільного продукту.

2. Економічні процеси в суспільстві, як і його розвиток в цілому, описується експоненціальними (логарифмічними) залежностями, серед яких виділяється спіраль гармонійного зростання, побудована на числі φ – золотого перетину. Так само як і процеси розмноження в природі, економічні процеси моделюються рядами зворотних послідовностей, до числа яких входять і ряди Фібоначчі, ще побудовані на правилі золотого перетину.

3. Правило Золотого перетину розділяє суспільний продукт на ядро (стабільну частину) і периферію (територію пошуку, розширення виробництва і проїдання). Для стабільного розвитку системи значення (абсолютне) ядра не повинно зменшуватись. Додатковий продукт має розподілятись так, щоб він не лише проїдався, а й ішов на відновлення засобів виробництва і розширення сфери виробництва.

4. Щоб уникнути економічної деградації суспільства необхідно планувати економіку в межах φ = 0,618 (в межах ядра) і віддати решту (0,382) на пошук оптимальних шляхів розвитку суспільства, що відповідає наявному в цих сферах діяльності людства коефіцієнту стохастичності. Обмежуючим фактором на всіх рівнях діяльності суспільства має бути межа проїдання, що обумовлена правилом золотого перетину.

5. Планування економіки має відстежуватись і в кругообігу грошей, в плановому жорстокому контролі за випуском грошової маси.

6. Форми власності і механізми привласнення відповідають інтелектуально технологічному рівню суспільства (держави). Монополізація власності несе шкідливі наслідки економіці і має обмежуватись суспільством. Рівень думки влади і її дій відповідає рівню ланки в контурі праці. Для України це рівень феодальної і капіталістичної ланок контуру праці і контуру привласнення.

7. В залежності від характеру наступної ланки привласнення кожна держава проходить три стадії: насильне привласнення (диктатура), стабільне функціонування в межах нового виду власності (республіка) і визрівання нової форми власності (демократія).

8. Для того щоб суспільство (держава) не стало придатком, об'єктом експлуатації іншим народом (суспільством, державою) необхідно протидіяти діяльності КЖ цього суспільства на теренах власного, стимулюючи свого виробника і обмежуючи чужого. Одночасно необхідно подбати про більш високий (як у конкурента, або вищий) рівень організації КЖ, особливу увагу звертаючи на інтелектуальну і духовну ланки споживання. Найстрашніше рабство – духовне.

9.Кожна система (економічна в тому числі) проходить стадії розвитку стабільного функціонування, старіння і деградації (фрактальне заповнення

обмеженого простору живлення, функціонування, мешкання і так далі за законом функції Гауса).

10.Суспільства з більш сучасними КЖ не зацікавлені в розвитку КЖ менш розвинутих країн. За допомогою останньої ланки власного КЖ вони оббирають інші народи, привласнюючи їх суспільний продукт шляхом включення КЖ цих народів в якості доповнень до відповідних нижчих ланок власних, безпосередньо чи за посередництва утворення спільних економічних структур (як виробничих так і фінансових). Якщо з КЖ більше сильної структури з якихось причин відійде КЖ менш розвинутого суспільства, що забезпечувало функції однієї чи більше ланок в цьому КЖ, то економіка даного суспільства може тимчасово зруйнуватись і в наступному відтворитись лише до одного з нижчих рівнів. З точки зору власної безпеки повна заміна хоча б одної у власному КЖ ланкою іншого КЖ не допустима.

11. Особливу загрозу майбутньому людства несе інтелектуальне і духовне зомбіювання на користь власника. Суспільство має ввести жорсткі обмеження на вплив одних суспільств на інші, власників на виробників. Для збереження перспективи позитивного розвитку суспільство має виховувати особистості, що здатні думати власною головою, творців майбутнього. Народ, який дбає про майбутнє, має виховувати і захищати всіма можливими засобами свій інтелектуально-духовний прошарок. Для перетворення народу в рабів іншого в першу чергу знищується, купується, переформатовується цвіт нації.

12. Всі форми влади є прикриттям влади власності, незалежно від народного, громадянського, парламентського чи іншого забарвлення. Для ефективності функціонування влади важлива не назва, а її дієвість в КЖ. Влада має жорстко контролювати ступінь привласнення і проїдання суспільного продукту, дбати про виробника і про розвиток КЖ, особливо контуру праці. Першочергова задача влади – захист свого народу від зазіхань інших суспільних утворень (не обов'язково держав; це можуть бути клани, ордени, діаспори, церкви інших народів), від перетворення свого народу в зомбійований додаток тих, хто знищивши інтелектуально-духовний прошарок цього народу привласнює його функції, зомбіює і експлуатує його. Хто контролює власність, гроші, інформаційні канали, чия релігія панує в державі той зонбіює і експлуатує цей народ. Народ, щоб залишитись народом, має користуватись власною головою, власною, національною самосвідомістю.

Майбутнє людства не в поневоленні одних народів іншими (нині це економічне, інтелектуальне і духовне), а в співпраці майбутнє людства в різноманітті мов, культур, шляхів пошуку кращих варіантів розвитку.

ДОДАТОК: РОЗБУДОВА КОНТУРУ ЖИТТЄДІЯЛЬНОСТІ ЛЮДСТВА

Енергія, що використовується	Розбудова контуру життєдіяльності (предмет праці)	озбудова контуру праці (КПр)	Розбудова зовнішньої людини	Розбудова контуру споживання (СК)	Трансформація КП (об'єкт привласнення)	Структура суспільства	трукту ра влади	Розбудова території життєдіяльності (війни)	Розбудова свідомості (еколо-гія)
особиста (біологічна)	біосфера	исливець	інструменти	елементи біосфери	територія	родоплемінна	ождь, жерці, старій шини	війни за територію	родової моралі
свійських тварин	земля	емлероб	військові тварини	вирощене людиною	елементи біосфери	рабовласниця	язь-воїни	війни за рабів, тварин	релігійної етики
механічна енергія (води, вітру)	спеціальні речовини (метали)	оваль	інструменталізація	обмін предметів вжитку	інструмент	феодально-власницька	язь, дружина, феодали	за територію, робітників, інструмент	спеціалізації цехової, класової
енергія тепла (пару)	хімічні джерела енергії (вугілля, нафта)	айстер-інженер	еханізація	якість споживання	механізми, фабрики, заводи	фізичного капіталізму	ороль, парламент, капітал істи	за родовища, промисловість	тнічної, класової
електрична енергія	електро-магнітні явища	нженер-конструктор	лектрифікація технологізація, автомати	комунальне середовище	комунікації	індустріального капіталу	арламенти, банкіри	війни форм власності	сперетнічної (фізична екологія)
хімічна енергія	структура речовини	нженер-технолог	хімізація,генетизація	штучні речовини	промислові технології	технологічного капіталу	арламенти, трасти, концер ії	тех нологічні війни (тероризм)	планетарної (хімічна екологія)
ядерна енергія	структура елементарних часток, вакууму	чений-дослідник	інформатизація	інформація	фінансові технології, освітні технології	фінансового капіталу	ижнародні фінансово-промис лові	структурно-суспільні (тероризм)	екологічної (генетична екологія)

Енергія, що використовується	Розбудова контуру життєдіяльності (предмет праці)	озбудова контуру праці (КПр)	Розбудова зовнішньої людини	Розбудова контуру споживання (СК)	Трансформація КП (об'єкт привласнення)	трукту ра суспільства	трукту ра влади	Розбудова території життєдіяльності (війни)	Розбудова свідомості (еколо-гія)
нетрадиційні джерела енергії, сонячна енергія	структура інформації та інтелекту	чений-технолог	інтелектуалізація	задоволення прищеплених рефлексних програм	інтелект, інформація, розум, свідомість	нтелектуально-фінансового капіталу	нтелектуально-фінансові групи	інтелектуально-фінансові (тероризм)	глобально-інформаційної (екологія, свідомість, роботизація, розтління суспільства)
достуні людству джерела енергії	планетарний інтелект	чений-системщик	глобалізація	задоволення інстинктів більшості, духовність (сходження)	духовність, душа	лобальна інтелектуально-духовна	нтелектуально-духовні клани (руйнації, сходження)	інтелектуально-духовні (імунний тероризм)	інтелектуально-духовної (зомбування, руйнація і розпад особистості)
енерго-інформаційний привід Всесвіту	живий розумний Всесвіт	истемний „бог”?	космотизація	космічні структури і якості	космічні рівні розуму і духовності	осмічна інтелектуально-духовна	єрархія світла (розуму і духу), ієрархія пітьми	зоряні війни (творчості богів)	вибрано-космічної (космічна екологія)

Біосоціальні аспекти в будові людського суспільства і їх використання для тотального поневолення людини і народів

Ідеальна людина

Питання добра і зла можуть розглядатись лише в контексті еволюції живого розумного Всесвіту. Інтуїтивно, або виходячи з уявлень суспільної моралі ми ділимо все на чорне і біле, гарне і погане, позитивне і негативне... Та чи дійсно так воно і є?

В людині поєднані риси біологічної і суспільної істоти. Мета ідеальної біологічної істоти вижити за всяку ціну і розмножитись. Все, що може слугувати цій меті, "морально".

По тундрі ідуть двоє. Їстівні припаси скінчились, до найближчого "шматка хліба" сотні кілометрів. Або загинуть обоє, або сильніший має з'їсти слабшого...

У річці тоне людина, на березі стоїть чоловік. Рятувати чи ні? Якщо то жінка і її врятувати, то це перспектива продовження роду. А якщо чоловік? Врятуєш, а він з'їсть твій хліб, та ще й може забрати у тебе твою жінку... Це біологічний конкурент, його краще позбутись...

У біологічному світі виживає більш пристосований. Той, хто володіє достатньою територією, енергією, потоками їжі і інформації. Іншими словами – достатнім життєвим простором. Що ж робити тому, хто виявився не конкурентноздатним? Один із варіантів – об'єднатись у товариство за інтересами. У суспільстві з цього приводу існує багато приказок, на зразок "гуртом і батька легко бить", не кажучи про полювання "на мамонта". Одним із прикладів ефективності подібних об'єднань (можливо не найкращим, але показовим) є "банда", або товариство, що грабувало "товар" на "великій дорозі" (від слова "товар" – яким називали тварин, що служили податком в Золотій Орді – і від якого пішла назва тих, хто цей товар грабував – товаришів). "Товар" охороняли озброєні воїни і якщо мій товариш б'ється, а я сидітиму в кущах, то може загинути товариш, а потім і я без "продукту існування". Як результат у банді товаришів виникає "товариська мораль", перші заповіді сумісного буття людей не пов'язаних родинними зв'язками: один за всіх і всі за одного, не вбий, не бери чужого, не прелюбствуй, поважай старших та тому подібне. Зрозуміло, що ці заповіді (морально-етичні кодекси) відносяться лише до членів своєї "банди". Бо якщо десь поряд з'явиться інша "банда", то вона захопить "товар", а твоя залишиться без засобів до існування. Тож до іншої "банди" мораль своєї не відноситься, конкурента необхідно знищити. Показовою в цьому відношенні є Біблія (в перекладі з івриту "книга"). В "п'ятикнижжі" Мойсея, в книзі "Левіт" приведені заповіді бога Ягве єврейському народу, пізніше повторені І. Христом у "Нагорній проповіді" і нині відомі в усьому суперхристиянському етносі. Але той же бог Ягве наказує вирізати всіх ханаанців у Палестині невірних, гоїв) для звільнення життєвої території від конкурентів – корінних жителів Палестини. Мораль бога Ягве не відноситься до гоїв, вони поза законом. Пізніше великий пророк людства Ісус Христос поширив заповіді старозавітної Біблії на все інше людство, але за межами її дії залишилась вся біосфера, весь живий і розумний Всесвіт...

На відміну від ідеальної біологічної істоти, соціально-ідеальна має жити не для себе, а для товариства, об'єднаного єдиними умовами існування і виживання, єдиною метою досягнення бажаного. Ідеальна соціальна особа має без вагань "закрити амбразуру ворожого дзоту заради загального успіху. Але подібна мораль стосується не всіх членів "банди", а її рядових членів. Отаман банди не пошле на амбразуру

свого сина; в банді теж є свої хижаки і свої вівці, своя конкурентна боротьба за територію виживання. Навіщо ризикувати собою, коли можна використати іншого? Чому не привласнити кращий чи додатковий продукт, якщо я "на чолі", або сильніший, хитріший, спритніший?

У сучасному світі не існує людей повністю ідеальних як біологічно, так і соціально. Бо якщо ти не хижак, то ти жертва; якщо ти не експлуатуєш інших, то експлуатуватимуть тебе. А з іншого боку, завдяки законам розвитку і будови біоценозів, кожний хижак є жертвою іншого "хижака". Біосфера, як і Всесвіт, побудована на принципі "взаємопоїдання" на замкнутих контурах життєдіяльності. На суспільному контурі життєдіяльності людства завжди присутні два полюси, дві тенденції: виживання особистого і суспільного, колективного, при цьому в колективі виживати краще, ефективніше. Та як тільки з'являються інші подібні "товариства", виникає і необхідність боротьби за територію існування власного. В залежності від ситуації конкурента або знищують, або підпорядковують власним інтересам, перетворюючи його в жертву. Останнє набагато ефективніше, бо розширює і розбудовує територію та можливості твого "товариства": ордена, партії, церкви, мафії, угрупування, держави, родового клану в середині етносу і етносу між інших етносів. Стійкість якого-завгодно подібного соціального утворення складається із двох кодексів: морально-етичного по відношенню до членів свого об'єднання і "неморально-етичного" по відношенню до конкурентного зовнішнього оточення. В свою чергу кодекси теж діляться за напрямком дії на конкретних індивідів і на суспільні утворення.

Морально-етичні кодекси позитивної побудови і розвитку суспільства добре виписані в великих пам'ятках духовності людства: Авесті, Риквідах, Махабхараті, Бхаватгіті, Біблії, Євангеліє, Корані, Повчанні Володимира Мономаха. Про неморально-неетичний кодекс мова йде лише в "закритих", "для обмеженого користування" джерелах інформації, призначеної для "Вибраних". Щоб людина, колектив, етнос не чинили опору хижакам, необхідно позбавити їх знання законів експлуатації "овець" "хижаками". Але для того, щоб людина розуміла закони будови оточуючого її розумного живого Всесвіту і могла приймати самоусвідомлені рішення, вона має знати і розуміти обидва полюси соціального устрою Людства.

Які ж заповіді (принципи) лежать в основі "полюса зла" по відношенню до людини і до суспільних об'єднань?

Принципи експлуатації людей

Людину можна використовувати фізично (як біологічну істоту), інтелектуально і духовно. Найпростіші шляхи фізичного використання, але вони досить неефективні. Експлуатація людини найбільш ефективна при повній інтелектуальній і духовній підпорядкованості меті її використання, для чого Людину потрібно перепрограмувати; вона повинна жити твоїми думками (не всіма, а лише тими, що достатні для виконання функцій) і дотримуватись заповідей твоїх богів. Для "програмування" людини класом експлуататорів використовуються наступні принципи.

Людина може стільки, скільки знає (Ф. Бекон). Зробіть усе, щоб вона знала лише те, що корисно для нас. Створюйте ті "сорти" людей, що влаштовують нас. Для досягнення мети використовуйте штучну селекцію – вибирайте бажанне і знищуйте все, що виходить за межі необхідного.

Заохочуйте фізіологію, потурайте тваринним інстинктам, особливо сексуальним прагненням. Пропагуйте сексуальну революцію, будіть у людині тварину. Не дайте їй піднестись до “розумності” та “духовності” – і будете її пастухом.

Інформувати людину не значить давати їй знання. Знання – це ще й уміння аналізувати та використовувати інформацію. Не дайте опоненту цього уміння (нехай знає, але не думає).

Потурай тим людським бажанням, що пов’язані з тілом, і роби все, щоб не було таких для розуму і душі. Заохочуй професійні, але не духовні запити і бажання.

Найгірше людина сприймає думку про те, що у неї поганий смак, що вона не гуманна до людей і не вміє думати. Хвали в людині те, чого вона не має.

Чим більше різної непотрібної інформації дати людині, тим менше вона буде думати. Зробіть усе для того, щоб повністю заповнити її інформаційний простір корисною інформацією для вас, щоб у неї не було часу на аналіз інформації і висновки.

Кожному достоїнству і кожній добрій якості людини противостоїть якийсь недолік, або вада. Зробіть щедрість марнотратством, бережливість – скупістю, хоробрість – безрозсудством, обережність – боягузтвом, патріотизм – нетерпимістю і ви отримаєте гарний інструмент для досягнення мети: розділяй і володарюй.

Щоб ніхто не взнав ваші плани і не скористався ними, демонструйте терпіння, тактовність, гнучкість, проникливість, спокій, здавайтесь відкритим і доброзичливим. Користуйтесь їх ідеалами, одягайте їх “моральний” одяг і ви досягнете своєї мети.

Примічайте звичаї інших, їх пристрасті і антипатії, смаки і нахили та потурайте їм. Ваша увага до людей обернеться гарантованим прибутком. Говоріть жінкам компліменти, а чоловікам – які вони розумні і матимете довірливе до вас “знаряддя”.

Пропагуйте дружбу розгулу, п’янства, розбещеності – все те, що ніколи не зробить людину дійсною загрозою вашим намірам. Знайди у кожній людині її найбільшу пристрасть і грай на ній; бо то ланцюг, що прив’яже її до тебе і зробить твоїм рабом. Заохочуй пристрасті до речей, їжі, шкідливих звичок – до всього, що перетворює людину в фізіологічну істоту і робить її джерелом твого прибутку та основою твоєї влади над нею.

Зроби все, щоб людина вірила, а не знала. Віра робить людину потенційно недоумкуватою.

Для того, щоб тримати людей у покорі, необхідно перетворити людські умови життя в бездуховні і бездумні умови існування свійської тварини, для чого необхідно:

– лишити інформації з зовнішнього світу з тим, щоб людина не знала і не думала про краще життя;
– розповсюджувати інформацію про те, що будь-які зміни приведуть до того, що буде ще гірше;
– дозволити користуватись інформацією, яка нічого не варта з точки зору змін; при цьому повинна домінувати думка про неможливість змін;
– прищепити людині психологію і поведінку дитини з акцентом на фізіологічні потреби;
– роздувати "муху до слона": при всіх перевіряти чисті руки, ставити в куток, зняти штани і т.п.;
– відсутність законів і правил; зведення їх до асоціації з особистістю:
– я хазяїн – я закон; я керівник – ти дурень, можу дозволити, а можу – і ні; хочу підтримаю, хочу покараю;
– використовувати в якості зворотного зв'язку донос;

– впровадити колективну відповідальність, караючи всіх за винного одного;
– впровадити правило "не висовуйся". Хто висунувся – не зносити голови;
– навчити дивитись – і не бачити, слухати – і не чути, поки не дозволять;
– пересварити людей чергами, привілеями, увагою, нагородами і т.п.;
– знищити віру у власні можливості;
– створити серед рабів еліту; гірше чужих катів бувають лише свої;
– перетворити людей в зомбі, довести виконання наказів до автоматизму без усвідомлення їх суті (показові в цьому розумінні армія, поліція та інші державні інститути);
– привчити не бачити очевидне; говорити на біле – чорне, на чорне – біле;
– прищепити постійне почуття страху: постійне очікування біди, болю, кари, смерті і т.п.; погроза повинна бути страшніша за її виконання;
– знищити ознаки особистості з підгонкою рис людини до рис і ознак еліти суспільства;
– програмувати свідомість, безперервно прокручуючи ту ж саму інформацію.
–
– Для того, щоб залишитись людиною за будь-яких умов, необхідно дотримуватись двох правил:
– створити для себе середовище автономної поведінки, де лише я сам можу приймати рішення;
– мати в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

Універсальним інструментом привласнення людини і продукту її діяльності, того, що тобі не належить, є гроші. Праведним шляхом розбагатіти неможливо. Ні працею, ні терпінням, ні талантом накопичити капітал неможливо, бо накопичення капіталу завжди було привласненням чужого (людського чи природного). Існує лише шість шляхів збагачення:

– капітал на чужому горбі (на експлуатації інших людей: рента з обороту; оббирання прихожан, учнів, пацієнтів; на “обслуговуванні” людей);
– капітал на пороці (на порочних запитах: алкоголі, наркотиках, порнографії, заборонених людських і ритуальних речах);
– капітал на крові; створюється насиллям, загрозою і вимогами, в тому числі з використанням влади і інших власних соціальних переваг;
– злодійський капітал; формується шляхом махінацій, афер, крадіжок, використанням службового становища, монополізму, дефіцитами, привласненням природних і соціальних ресурсів;
– спадковий капітал; передається в спадок родиною, орденом, кланом, партією, мафією, системою разом із титулом спадкоємця;
– божий капітал; формується за рахунок продажу і експлуатації таланту, тіла, совісті; виграшу в лотерею та знаходженням скарбу.

Якщо не хочеш бути “вівцею” (і збагатитись) забудь раз і назавжди питання моральності походження грошей. У світі капіталу ти можеш бути або капіталістом (експлуататором, насильником, злодієм, шахраєм...) або жертвою (на кому їздять і обдурюють на кожному кроці. В соціальному гуманному суспільстві це робиться на основі закону і з твоєї згоди, в антисоціальному – без твоєї згоди, законно і незаконно.

Принципи експлуатації суспільних об'єднань

Кожна організована структура в суспільстві (масонська ложа, мафія, орден, клан, партія, церква, братство...) це "країна" в країні. Оскільки цілі внутрішніх організованих структур рідко співпадають з державними інтересами, то такі утворення по суті є злоякісними пухлинами" в "тілі" суспільства.

У суспільстві все вирішують гроші, влада (кадри) і інформація.

Засоби масової інформації – основний засіб зомбіювання і програмування суспільства. Церква – основний засіб духовного зомбіюваня і програмування людини.

Принцип досягнення мети в суспільстві – насилля. Хитрість, лицемірство, підкуп, обдурювання, зрада – інструменти досягнення мети.

Кожна суспільна структура стійка лише тоді, коли навіть ненависть між її членами слабкіша за загальну мету збагачення і володарювання. Хижаки всіх мастей об'єднуйтесь! В єднанні заради загального збагачення основа успіху, порятунок і розквіт карного злочинного утворення. Тож необхідно мати чітку програму, почуття ліктя і без вагань і роздумів слідувати прийнятому плану.

Єдність – засіб досягнення мети. Використовуйте гасла націоналізму під покровом інтернаціоналізму. Всі релігії, всі засоби, всі моральні і етичні норми мають слугувати одному – процвітанню клану, до складу якого ти входиш. Все, що виходить за межі вашого інтересу, це провокації і обдурювання."

"Формуйте свої кадри. Кадри сьогодні – це майбутнє завтра. Всі найважливіші точки суспільства, де зосереджені гроші, влада, інформація, духовність повинні бути кузнею ваших кадрів. Молодь має прийняти і нести естафету далі, а тому не бійтесь висувати молоді кадри на найважливіші посади. Не вміє – научиться. В успадкуванні традицій стабільність, стійкість, безсмертя мафії.

Світ жорстокий, в ньому не існує місця філантропії. Кожна людина, кожне об'єднання, кожний народ – коваль свого майбутнього і свого щастя. Не думай про інших: якщо вони не думають про себе, чому ти маєш турбуватись про них? Не сподівайтесь на "авось". Не чекайте милості від суспільства – взяти їх, не зважаючи ні на який опір, наша задача.

Створюйте свої колективи і об'єднання, а в існуючих викидайте, виштовхуйте всіх, хто не з вами і не за вас, особливо інородців і іновірців, бо вони займають ваше місце, або місце, що може зайняти своя людина.

Робіть усе можливе, щоб оточуючі вас інородці, іновірці, члени інших об'єднань і прошарків суспільства жили в інформаційному вакуумі, тваринним життям на рівні фізіологічних інстинктів, не підозрюючи, що є інший світ і виміри життя. Не дайте можливості їм думати і аналізувати, узагальнювати і робити висновки. Щоб ніхто не засіяв свідомість ізгоїв розумом, спішіть засіяти її корисною інформацією для вас і тоді іншим сіяти і вирощувати буде уже ніде. У кожного з "не наших" має бути "межа можливостей і бажань", контрольована нами. Все, що вони мають, має бути їх межею, все що маємо ми – це засіб для досягнення все більшого. Все, що мають вони, це віддане їм у тимчасове користування для нашої користі. Все, що мають вони, заповідано богом нам, вибраним.

Якщо не можете використати щось, або когось у своїх цілях, зробіть все, щоб ніхто інший, окрім своїх, не міг скористатись цими можливостями. Під гаслами цінностей життя, розумності і вибраності пропагуйте лінь, заздрість, аморальність, проституцію, жорстокість, насилля – все, що розкладає і розбещує особистість, перетворює її у скотину. Скотина вибраним на заваді не стане.

Заохочуючи низькі прояви, особливо почуття “справедливості” і заздрощів, допоможіть сірій масі розірвати тих, хто піднявся серед них. Знищуйте інтелект і душу інших народів і суспільних об’єднань. Істота без голови – це віл, який має розуміти лише дві команди: “цоб” і “цебе”. Народ без власної голови має жити вашим розумом і для вас. Чесність, принциповість, любов до ближнього, бажання робити добро, порядність, інші “гарні риси” “не своїх” мають служити нам.

Не гребуйте малими досягненнями, з них складаються великі перемоги. Мала перемога – теж перемога; не бійтесь приниження, якщо воно веде до мети і дає вигоду. Не аморальні речі, якщо вони допомагають розквіту свого народу. Мета завжди виправдовує засоби її досягнення. Умійте пристосуватись, міняйте свою поведінку в залежності від ситуації, демонструйте гнучкість розуму.

Нехай інші, не вибрані, демонструють принциповість і залишаються самі собою, бояться приниження і нечесності. Істина, добро і правда лише те, що служить нам. Не бійтесь брехні, нечесності, зрадити. Обмежуючи себе в моралі, ви обмежуєте свої можливості. Залиште мораль іншим, це їх нещастя і наша перевага. Говоріть і вчиняйте так, як не допускає їх мораль, їх поняття. Вони не повірять, що так можна робити, що ви на це здатні.

Завжди поводьте себе впевнено, напористо, агресивно, збентежуючи і приголомшуючи. Більше слів і словесної мішури, більше незрозумілого і наукоподібного, більше жаргону. Нехай ламають голову і шукають те, чого там немає. Не важливо, що говорити, а як говорити. Самовпевненість буде сприйматися як переконливість, амбіції і посягання – як виший інтелект, манера повчати і поправляти – як перевага. Крутіть їх розум, збуджуйте нерви, подавляйте волю тих, хто хоче і може заперечити. Компрометуйте, цькуйте натовп на “вискочок”, шукайте недоліки і роздувайте “муху” до “слона”. Все робіть на межі пристойності, ввічливого зухвальства і нахабності, звинувачуйте в антинародності, в антигуманізмі, в антисемітизмі, навішуйте ярлики і тоді всі відмахнуться від вашої жертви і знищать її своїми руками. І ви займете належне вам місце.

Зображайте себе бідними і нещасними, дискримінованими і приниженими. Допомагайте скрізь і в усьому своїм. Ти допоможеш сьогодні, завтра допоможуть тобі.

Тримайте у своїх руках засоби масової інформації, проникайте в апарати державного, партійного, духовного керівництва і скрізь, на всіх ланках формуйте вигідну для вас суспільну думку. З кожної дрібниці можна створити проблему, а проблему представити як дрібницю. Жоден суспільний процес не можна пускати напризволяще, контролюйте всі суспільні процеси і якщо навіть вам немає від них зиску, спускайте їх на гальмах, або ж спрямовуйте проти своїх суперників.

Кожне починання маємо очолювати ми, щоб вести процес в необхідному напрямку.

В будь-якому колективі беріть владу в свої руки і керуйте їм у наших інтересах. Владна і творча частина має бути у наших руках. Ні в якому разі не можна допускати до цих функцій не своїх. На вакансії беріть лише своїх, а якщо немає підходящої кандидатури – ліквідуйте посаду. Якщо не можете зробити і цього, беріть на посаду інородця, краще азіата. Після необхідної обробки вони стануть нашими союзниками і працюватимуть на наш успіх.

Зробіть усе, щоб люди забули свій родовід, а народ – історію. Народ без історії і людина без родоводу – глина, з якої можна зліпити все, що необхідно для нас. Тримайте під контролем молодих і перспективних "не наших", беріть їх в кільце

нашої постійної уваги, оточіть своїми, облиште контактів і знайомств за межами бажаних. Женіть їх на своїх доньках і після цього відкривайте їм зелену вулицю в житті. Вони вже наші і будуть працювати на нас. Їх робота – наш прибуток. Заради сім'ї і дітей вони зрадять всіх і служитимуть нам.

Купуйте, крадьте, знищуйте, стирайте всі твори, всю інформацію, що несе правду про нас іншим, розкриває наші плани і нашу стратегію. Все, що сталося і що відбувається, має сприйматись іншими лише в нашій трактовці.

Не дайте зрости паросткам супротиву. При їх появі – розділяйте, дискредитуйте, знищуйте. Ніхто не повинен сумніватися у нашій вищості і перевазі. Не дайте їм об'єднатись, компрометуйте під яким завгодно приводом. Поки вони не об'єднані, їм не встояти проти наших колективних дій. Звинувачуйте їх у всіх земних гріхах, особливо – у відсутності пошани до старших, у порушені моралі та етики, братства й інтернаціоналізму.

Звинувачуйте – нехай виправдовуються, обливайте брудом – нехай відмиваються. Той, хто виправдовується уже винуватий. Або наші порядки, або дезорганізація і хаос. Безладдя має продовжуватись до тих пір, поки вас не попросять навести порядок. Всі мають працювати на нас. Хто не з нами – той проти нас. Покірним і смиренними мають бути вони, але ніколи – ми.

Проповідуйте і насаджуйте доброчинства серед них, самі ж залишайтесь непримиренними і твердими. Ніколи не послабляйте натиск, пресингуйте скрізь і завжди, все має приносити користь вам і своїм.

Змінюйте райони і країни дії та концентрації зусиль. Скрізь ми маємо бути діяльними, здоровими, багатими і при владі. Гроші – наші руки і ноги. При необхідності ми маємо збиратись, а виконавши задачу – розпилитись, щоб прийти туди, де можна зібрати новий урожай.

Проповідуйте інтернаціоналізм, братство, рівність, свободу. Хай все буде спільним, народним, а значить – нашим. Гаслом інородців має бути рівність можливостей, останній може бути першим. Зробіть усе, щоб вони своїми руками знищили своїх вискочок, свою еліту, і тоді ви станете їх рятівниками, поводирями і господарями.

Для дискредитації влади, її знищення або підпорядкування собі використовуйте закони бюрократичної будови суспільства. Чим більший апарат влади, тим у більшій мірі він паразитичний і руйнівний. Уміло вирощуйте його. Свою участь і недоліки в роботі пояснюйте помилками попередників, недостатністю людей, грошей, можливостей. Ідеальна мораль бюрократії – " Більчине колесо". Коли влада тебе не влаштовує – стимулюй перебудову. Ті, кого це стосується кричать і сваряться більше всіх. Зроби того, хто стоїть на перешкоді відповідальним за перебудову і його "з'їдять" свої. Ти ж залишай за собою контрольні важелі і грай роль миротворця і рятівника, використовуй ситуацію у власних інтересах. Якщо твоїм загрожує скорочення, ініціюй необхідність створення нових структур. Скорочуй не своїх і потурбуйся про своїх, бажано з їх зростанням в службовій ієрархії.

Найкраща твоя опора – бюрократичні структури, що побудовані на спільному паразитуванні і в яких імітація діяльності найкращий засіб уникнення відповідальності і досягнення власних інтересів. Все що проти твоїх – знищуй або засекречуй. Роби ієрархію сірою і нікчемною. Розпускай слухи про те, що підлеглі претендують на вищі посади. І ті, хто їх займає, зроблять усе, щоб знищити претендентів.

Пам’ятай, що бажання людей зростають швидше, ніж їх прибутки, а тому взятки і подарунки, додаткові джерела прибутку сприймаються дуже позитивно. Кожний канал зловживання буде виправданий, якщо поділишся з владою. Красти і привласнювати краще всього під гаслами турботи про суспільство: прикрашай і озеленюй мости, вулиці і тротуари, організовуй гуманітарні акції і будуй церкви (звичайно все це за суспільні гроші) і можеш красти багато і безкарно – спробуй перевірити “закопані” гроші. Особливо тепло суспільством сприймаються гасла справедливості, турботи про жінку і дитинство, про екологію, покращення умов хворих і соціально незахищених, потерпілих від стихійних лих. Використовуйте це вічне джерело вашого прибутку.

Запам′ятай наступне. Для збільшення ефекту зомбіювання використовуй поєднані з емоціями ярлики (з багатьма словами пов’язані конкретні емоції. Злодій – поганий, рятівник – гарний та т.п.)

Якщо хтось хоче закрити “вівчарню” зроби все, щоб там залишився свій вовк.

Зроби поводирем сліпого або божевільного. Вони приведуть конкурента або до прірви, або заведуть у болото. Найнебезпечніші поводирі – безталанні мрійники.

Натовпом керують ті, хто потурає натовпу і використовує його.

Кожний народ має владу, на яку заслуговує. Зроби все, щоб він заслуговував тебе.

Той, хто контролює минуле, той контролює і майбутнє. Хто контролює сучасне, той контролює минуле.

Кожний рівень структур суспільства має користуватись лише призначеною для нього інформацією. Інформація призначена “вибраним”.

Задача школи і вищих навчальних закладів не вчити думати, а вирощувати необхідні для нас види у відповідності до професій.

Знеживлення людства – це живі роботи-трупи. Живі роботи – ідеальний інструмент досягнення максимального результату.

При керуванні суспільством і його кодуванні користуйся наступними пріоритетами (у заданій послідовності не допускаючи до них не своїх):

- методологія (світоглядна інформація, загальнофілософські уявлення розуміння загальних природних процесів у Всесвіті, символі, релігійні заповіді і догмати);
- фактологія і хронологія (перш за все історична);
- ідеологія, мораль і етика (особливо експлуатуючи категорію вибраності людини і народу);
- мистецтво (відновлює зв’язки з гармонією Космосу);
- недержавне керування (світова фінансова система, тайні товариства, ордени, партії…);
- державні інститути (політика, влада, закони);
- система освіти і виховання (особливо дитяче виховання; пріоритетність точним наукам: логіці, математиці);
- засоби масової інформації (особливо телебачення);
- економіка (гроші, фінансові структури, власність, економічні структури);
- система розваг і відпочинку;
- зброя геноциду (алкоголь, тютюн, наркотики, психотропні речовини);
- зброя масового знищення людей (від ножа до ядерної зброї і психокодування).

Обов’язковою умовою контролю суспільства є тотальний контроль свідомості людей і духовних запитів на всіх етапах життя людини і розвитку суспільства.

Принципи протистояння експлуатації і зомбіюванню людей і суспільних об'єднань

Основні принципи супротиву переформатуванню – зомбіюванню людської свідомості сформульовані Бруно Беттельгеймом в книзі «Освічене серце»:

- створюй для себе область автономної поведінки, де лише ти сам можеш приймати рішення;
- май в свідомості етичну межу, опуститись нижче якої для людини гірше смерті.

В якості області автономної поведінки може бути фізична (дім, садок, лабораторія …), інформаційна (наукові дослідження, рішення задач, різні особисті захоплення, що пов'язані з працею свідомості) та духовна (пісні, вірші, мистецтво, добродійність, жертовність …). Область автономної поведінки має нести творчий зміст, бути достатньою, але не безмежною, обгрунтованою, з точки зору споживання інформації, енергії, елементів комунального і природного середовищ. Обмеження мають бути не лише по каналах споживання, а й по ємності накопичень власності (не більше ніж для функціонування і творчості. Людині не потрібні ні багатоповерхові будівлі, ні десятки авто, ні сотні костюмів).

Не дайте зайняти вашу свідомість і свідомість ваших близьких корисливою для інших інформацією. Завжди пам'ятайте, що не існує не зацікавленої для когось інформації, а тому перед тим як її сприйняти запитайте: кому це вигідно?

Не забувайте про суспільну відносність понять добра і зла. Те, що морально в одному колективі, аморально в іншому. Пам'ятайте, що зло найчастіше маскують в одяг доброчинності, а аморальність пропагують словами моральності, а тому судіть «не по словах», а по «справах» їх. Завжди і в усьому опирайтеся на те, що зберігає, продовжує і покращує умови життя на планеті, засуджуйте і чиніть опір тому, що його вбиває і руйнує.

В житті важливо вірно розставити пріоритети між власним его, родиною, народом і людством. Стійкість особистості забезпечується територією власної відповідальності і незалежності - до 0,25 життєвих подій і ситуацій.

Незалежність забезпечується не лише власною територією прийняття рішення, але й територією твоєї сім'ї, роду, нації, іншого суспільного утворення. Щоб ніхто інший не заволодів цією територією (не лише фізичною, а й інтелектуальною і духовною) необхідно:

- Завжди залишатися господарем у своїй господі і ніколи не віддавати цих функцій представнику іншого суспільного утворення або іншого народу.
- Без влади побудувати суспільство неможливо, але влада ніколи не повинна стати раковою пухлиною, а тому привілеї влади мають зводитись лише до першочерговості у задоволенні потреб, але не на безпідставне збагачення і проїдання суспільного продукту. Всі державні надбудови і інституції разом з виробниками не повинні проїдати більше $(1 - \varphi)$ суспільного продукту ($\varphi = 0,618$ – число золотого перетину).
- Не довіряй лозунгам на зразок братство, свобода, рівність, інтернаціоналізм, демократія. «Братство» може проявити себе лише в досягненні спільної мети, в спільних діях і нормах поведінки (моралі) в товаристві. Рівність може досягатись у споживанні (біологічному, комунальному, інформаційному, духовному) але її

не існує від природи і тим більше від місця і функцій в суспільстві. Свободи, як відсутності зовнішніх зв'язків, функцій, дії, незалежності від суспільства і природи, не існує в принципі. Свобода існує лише в усвідомлено прийнятих рішеннях, та й то в межах доступних суспільних і природних процесів. Інтернаціоналізм – це груповий, планетарно-суспільний егоїзм, що виражається лише по відношенню зовнішньої мети (наприклад, колонізація інших планет), або зовнішньої небезпеки. Всі перераховані категорії в основному використовуються як категорії одурманення одних людей і народів іншими заради власних паразитичних цілей.

- Якщо починають ділити родину, товариство, народ на частини незалежно від причини, знай, що це комусь вигідно ззовні. Само по собі системне утворення розпадається лише тоді, коли чиїсь внутрішні корисливі дії переважають спільний інтерес, інстинкт до виживання через спільну небезпеку.
- Контролюй всі важливі для тебе і твого народу інформаційні потоки. Контролюй не лише сучасне, а й минуле і майбутнє. Інформацію необхідно чистити як воду від бруду, але не від необхідних мінеральних складових.
- Формуй сам задачі і мету для себе і свого народу. Ніколи і нікому не дай очолити цей процес, якщо не хочеш перетворитись у вола. Свій народ, всі структури і процеси в ньому мають виконувати клітинки свого організму, свого народу. Задачі, що об'єднують суспільство, повинні бути важливішими за особисті й за ті, що його роз'єднують.
- У відносинах із представниками інших народів і конкуруючих організацій в деякій мірі можна довіряти тому, що стосується взаємно вигідної справи, та й то в процесі, але не при поділі результату. Особливу недовіру і засторогу має викликати все, що зачіпає національні особливості і національні інтереси, перш за все, в духовній і економічній сферах. Пам'ятай, що практично не існує людей, для яких чужі інтереси були б ближчі, ніж власні.
- Уважно слідкуй за змінами в суспільстві. Всяка зміна викликана або внутрішньою необхідністю, або зацікавленими представниками конкуруючої спільноти. Якщо перше необхідне і позитивне, то друге може мати важкі, якщо не руйнівні наслідки. За всяких обставин і в якій завгодно ситуації необхідно користуватись основним правилом римського суду: спитай кому це вигідно і ти зрозумієш причини і наслідки того що відбувається.
- Формуй і контролюй свідомість свого народу, щоб цього не зробили інші. Розбудовуй сучасний світогляд, виховуй думаюче, творче суспільство. Людину, що думає власною головою і приймає власні рішення, неможливо прозомбіювати і перетворити в інструмент експлуатації. Бережи як зіницю ока, невтомно вирощуй інтелект і духовність свого народу, зміцнюй його дух, його самосвідомість, його егрегор. Зроби все, щоб нинішній стан людини залежав від майбутнього, щоб суспільство завжди думало, розбудовувало і турбувалось про життя і його майбутнє!

Принципи будови сучасного суспільства

Сучасне суспільство побудоване за „державним" принципом, згідно з яким держава є системним утворенням, що допомагає одному чи кільком народам виживати в конкурентній боротьбі за місце під Сонцем, а з іншого боку є органом насилля меншості над більшістю, або влади над народом. Свого часу давньогрецький

мислитель Платон підкреслював, що, незалежно від назви устрою держави, влада створює одні й ті ж державні інститути (армію, суди, поліцію, розвідку, фінансові інститути й тому подібне) для свого захисту від більшості (від народу) та для його експлуатації. Щоб отримати хоча б деякі уявлення про владу і владні структури варто розглянути невеличкий політичний словник.

Влада – це здатність і можливість впливати на життєдіяльність людей за допомогою різних чинників: військових, політичних, релігійних, економічних, карно-правових, етичних, моральних і тому подібних. Одним із особливо дієвих чинників є прививка суспільству страху перед зовнішніми загрозами: ворогами, епідеміями, природними катастрофами, божою карою.

Знаряддям влади є політична система, що включає в себе всі державні та суспільні інститути. В боротьбі за владу переможцем практично завжди є влада, а переможеним – народ. Влада через державні інститути здійснює диктат правлячої верхівки над суспільством, а тому державні інститути ніде і ніколи не служили народу і не захищали його від владних структур. За словами того ж Платона: „... жодна армія в світі ще не захистила свій народ від зовнішнього ворога доки сам народ не підіймався на свій захист. Бо функція армії, як і судів, і поліції спрямована не на захист народу, а на захист влади від власного народу". А тому дуже влучно говорить в Біблії Еклізіаст: „я бачив місце суду, а там неправда". Суд виносить справедливе рішення лише в випадку, коли воно не має відношення до владних структур, або коли несправедливий вирок може вплинути на існування самого суду (інстинкт самозбереження).

Представництво у владі народу – це обман. Коли говорять, що народ здійснює владні функції через парламенти – це теж саме, що говорити на чорне – біле. Парламенти ніколи не були владою народу, бо туди влада „пропускає" лише своїх. Вибори до парламенту є технологіями обдурювання народу з єдиною метою збереження влади владними структурами.

Одною з найважливіших складових політичної системи є партії. Партія – це група людей, об'єднаних спільними інтересами або спільною метою. Жодна партія не є демократичним знаряддям, бо це групове кастове утворення для здійснення програм захоплення влади (або для продовження терміну її існування). В задачі партії входить збереження існуючої системи розподілу суспільного продукту (багатства), або зміна систем перерозподілу цього продукту на свою користь. Кінцевий результат дії правлячої партії – диктатура.

В міжпартійній боротьбі всі засоби і технології дозволені, а тому немає мови взагалі про народ. Коли мова йде про партії виробників (робочих і селян), то це знову лише прикриття для організованої групи хижаків, що під „одягом" народності рвуться до влади. Кожна така партія має владне ядро і рядових служителів, що повірили гаслу „щастя для всього народу".

Міжпартійна боротьба така ж брудна і негативна, як і міжкланова. Кожна партія в боротьбі за владу використовує інтереси якогось прошарку населення, або класу. Клас – це прошарок населення, що відрізняється від інших місцем і роллю в ієрархії суспільства, також відношенням до засобів виробництва (за часткою отримуваного суспільного продукту).

Являючись виразником інтересів класу партії здійснюють диктатуру меншості над більшістю. Вид диктатури залежить від форм власності над матеріальним базисом суспільства, до якого відносяться природні ресурси (предмет праці), засоби виробництва та продукт виробництва. Керувати суспільством та

паразитувати на ньому можна привласнюючи як весь його матеріальний базис, так і окремі його складові.

Зміна влади призводить лише до матеріального перерозподілу і заміни одного "дракона" іншим. При цьому всі учасники цієї дії завжди є виразниками філософії трамваю: ті хто чекає черги, щоб їхати, кричать : „чого не проходять, всім їхати треба", а ті що тільки но поставили хоча б одну ногу в трамвай, уже кричать: „куди вони лізуть, тут і так дихати немає чим". Бо тільки но людина „наїлась", як вона відразу забуває, що годину назад була „голодна". Президент, який учора був роздягнутий і голодний, сівши в „мерседес" миттєво забуває про бідних і голодних. Віднині він виразник класу „мерседесів".

Для збереження влади правляча верхівка створює закони, які є законами політичних систем (на відміну від законів суспільства, що по своїй суті є етнічним, морально-етичним етнічним кодексом, до якого входять звичаї, правила поведінки, стосунки в сім'ї і товаристві, культові і релігійні обмеження тощо).

Основним законом політичної влади є конституція (закон, що не змінюється доти, доки існує дана політична система). Конституція юридично закріплює місце людини в ієрархії суспільства, її права і обов'язки, відношення до матеріального базису (права власності) та розподіл національного продукту між складовими суспільства.

Конституція – це механізм керування суспільством. Вона є політичним законом і, як всі політичні закони, тимчасова, на відміну від суспільних законів, що існують впродовж існування етносу (від кількох століть до кількох тисяч років).

Політичні закони практично завжди обмежують і карають, і дуже рідко заохочують. Вони спрямовані не на розбудову суспільства, а на збереження існуючої політичної (владної) системи. Найстрашніший злочинець (і ворог) існуючої політичної системи не вбивця і не злодій, а той, хто бажає змінити існуючу систему – політичний супротивник, а тому боротьба з ним смертельна і безжалісна. Добровільно від владного "корита" ніхто не йде. Зміна влади здійснюється не суспільством, а організованими групами, які беруть на себе ініціативу і сміливість через насилля і революцію виразити волю суспільства, використовуючи народ у власних інтересах. При цьому одне знаряддя влади замінюється іншим, влада ж залишається.

Суспільні закони об'єднують людей в етноси і народи. Етнос – це генетично, мовно і релігійно поєднана сукупність людей, що проживає на одній території, користуються одними і тими ж моральними і етичними нормами і має єдине постійне джерело існування. Поняття народу є дещо ширшим і включає в себе сукупність всіх людей, що мешкають на території даної держави. Держава – це тимчасове, штучне, політичне, економічне, воєнне утворення і є знаряддям задоволення запитів владної частини суспільства. Держава може бути національною та багатонаціональною і, відповідно, більш стійкою чи менше стійкою (імперією, що існує доти доки існує загальна мета чи загальний інтерес). Державу формують внутрішні і зовнішні чинники, до яких в першу чергу належать економічні, релігійні, політичні, воєнні.

Поряд з поняттям етносу часто використовується поняття нації. Під нацією розуміють сукупність людей на даній території з однією мовою, релігією, мораллю, етикою, історією, генетикою, культурною спадщиною і єдиною долею. Якщо племя – це велика сім'я, то нація – це велике плем'я. Плем'я будується на міжсімейних зв'язках, нація – на міжплемінних і міцність цих зв'язків зменшується від сім'ї до людства в цілому. Відповідно людина веде себе по різному в сім'ї, в товаристві, в суспільстві, користуючись власним, сімейним, племінним (або клановим),

національним і загальнолюдським кодексами. Кожна структура суспільства є виразником інтересів конкретних спільнот і одночасно соціальною школою і соціальним захистом її членів.

Загальні потреби зв'язують людей в товариства, громади, партії, класи, народи. Загальні засади існування утворюють націю. Основою збереження і стійкості нації є національна самосвідомість. Без національної самосвідомості нації приречені на загибель. Домінуюча нація в державі втративши національну самосвідомість перетворюється на рідній ж землі в нацменшину, приречену на виродження. Національна самосвідомість може підсилюватись релігійно (якщо це власна віра) і руйнуватись, якщо релігія нав'язана ззовні і є частиною самосвідомості іншої нації. А тому історично кожна нація повинна мати свою релігію. Невідповідність національної самосвідомості і релігії є причиною і джерелом постійних конфліктів всіх народів у всі часи. На одній і тій же території нерідко мешкають різні нації. По відношенню до корінної нації вони можуть бути домінуючими і націями-меншинами. Владні функції в державі не обов'язково належать корінній чи найбільшій нації. Часто владні функції здійснює одна з національних меншин, користуючись своїм положенням в структурі і в ієрархії суспільства. Найчастіше це ті, хто тримає в своїх руках фінансові потоки та засоби масової інформації.

Фінансові (економічні) важелі знаходяться в руках тих груп людей (партій, кланів, мафіозних груп, нацменшин), що захопили право власності над матеріальним базисом і політично її узаконили. При цьому завжди використовуються одні й ті ж стандартні прийоми поневолення народу:

-необхідно знищити інтелектуально-духовну еліту суспільства і замінити її своїми представниками. За відсутності власної правлячої еліти народ перетворюється в табун "овець", що йде за "вожаком-козлом";

- розділяй і володарюй. Натрави брата на брата, частину суспільства на іншу, схід на захід і, поки народ „чубиться" можеш робити з ним, що хочеш;

- використовуй незадоволені низи нації проти її влади, але так, щоб сам народ разом з владою знищив і свою інтелектуально-духовну еліту і тоді цей народ перетвориться на додаток до нацменшини, що захопила владу;

- руйнуй національну самосвідомість і тоді ті, хто складав дану націю, стають „сміттям історії" (за висловом Е.Канта) або „придатком" правлячої нацменшини. Важливими елементами руйнації національної самосвідомості є руйнація мови, руйнація національних вірувань, знищення національного міфу (історії, билин, легенд, героїв, святих, пророків тощо);

- зроби все можливе для того, щоб не допустити народ до сучасних соціальних технологій з тим, щоб знову не виросла його нова еліта;

- використовуючи власні засоби інформації (і знищуючи супротивні національні) нав'язуй свої стереотипи і свій світогляд, зомбіюючи всі верстви корінного населення.

Надзвичайно важлива роль в „зомбуванні" суспільства належить засобам інформації. Так само, як компанії, що виробляють алкогольні напої і цигарки дбають не про здоров'я нації, а про прибутки, так і засоби масової інформації несуть не правду народу, а корисливу інформацію від тих „хто замовляє музику", хто володіє засобами інформації.

Влучно з цього приводу сказав К.Маркс: "не існує злочину, на який би не пішов капіталіст заради прибутку".

Рушієм функціонування суспільства є потреби людини. Задоволення потреб людини – головна задача виробництва. Житло, засоби існування, транспортні засоби, засоби життєзабезпечення, засоби досягнення життєвого рівня відповідного суспільному середовищу, продовження роду і відтворення суспільства даного рівня, підтримка зовнішнього середовища в належному стані, суспільний захист –все це складові попиту людства. Для задоволення попиту людина має або працювати сама, або експлуатувати інших. Ті, хто привласнив право на ресурси, на засоби виробництва і на продукт виробництва, експлуатує найманих працівників. Наймані працівники – різновид рабів, кріпосних, наймитів, що існують при всіх формах власності і в усіх формах політичних систем. Найманий працівник – це той, хто продає частину свого часу, частину своїх здібностей, таланту, своє тіло і його можливості іншим за частку суспільного продукту. В той же час, кожен член суспільства є „наймитом", складовою клітинкою суспільного організму, і питання лише в тому наскільки та, чи інша людина отримує те, на що заслуговує. Якщо одна людина отримує більше ніж їй потрібно, то інша не доотримує. Накопичення багатства одною людиною призводить до зубожіння іншої і є посяганням на запити цієї людини.

Експлуатація людини людиною характерна для всіх часів і легше розглядається під різними кутами перерозподілу суспільного продукту та права власності.

Примітка: Все сказане відноситься до рівня матеріальної організації суспільства, до рівня біологічного існування. Але у Всесвіті не існує нічого наперед поганого і нічого гарного, нічого доброго і нічого злого. Все існуюче сприймається через людську свідомість і набуває позитивного і негативного відтінків по відношенню до людини. А тому в залежності від конкретних обставин все в організації суспільства може відігравати як позитивну, так і негативну роль. Єдиним критерієм, що надає можливість оцінки того чи іншого суспільного явища, є правило: живи так, щоб не нашкодити розумному живому Всесвіту; щоб життя продовжувалось, набуваючи все більше рис добра, любові, інтелектуальності і духовності. І тоді те, що сприймається негативно, може стати в великій нагоді в позитивнову сенсі при вирішенні планетарних і космічних задач майбутнього людства.

Добро і зло можуть сприйматись через успіх і невдачу. Та знову таки, як сказав мудрець: Не заздри успіху і не жалкуй про невдачу, бо ти не знаєш, що є успіх чи невдача в масштабі душі. Ніщо не називай ні бідою, ні радістю, доки не станеш свідком наслідків цього. Чи є бідою смерть, що врятувала тисячі життів і чи є радістю життя, що породжує горе?

Ракові пухлини в структурі суспільства, або що таке мафія?

Суспільство (біологічна популяція) ніколи не буває однорідним. Воно поділяється не багато різних об'єднань за різними ознаками і задачами, що вирішуються тією чи іншою групою. Найменше з таких об'єднань сім'я, де чоловік і жінка доповнюють один одного за можливостями і здібностями, збільшують власну життєздатність і вирішують задачу відтворення суспільства, продовження роду. По цій же ознаці формуються більші групи родин, в які входять кілька сімей під наглядом або старійшини роду, або патріарха" – того, хто дав початок всій родині.

Об'єднання може відбуватись за професійною ознакою, коли гуртом можна зробити те, що не під силу одному. Таких об'єднань може бути стільки ж, скільки

видів занять у людства: лікарі, вчителі, фермери, металурги шахтарі, художники... За розрахунками вони можуть бути дуже великими, а тому нестійкими і часто розпадаються на невеликі об'єднання, що конкурують за територією в суспільстві і під сонцем. Об'єднуються такі професійні групки в професійні союзи з тим, щоб вибороти додаткові пільги в суспільстві по відношенню до інших професійних союзів та державних інститутів.

До державних інститутів відносять армію, суди, поліцію, налоговиків, таможні, служби безпеки, територіальні і галузеві адміністрації. Всі державні інститути створюються (як писав ще давньогрецький філософ Платон) виключно для захисту "владу маючих" від власного народу, бо (за словами того ж Платона) жодна армія ще не захистила свій народ від зовнішнього ворога, доки сам народ не піднімався не свій захист. Державні інститути своєю задачею мають регуляцію взаємовідносин між людьми в даному державному об'єднанні, виписування правил і норм поведінки (моральні кодекси), звичайно з користю для себе (щоб гарно їлось і пилось), захист інтересів один одного і інтересів "мішків з грошима". Головна задача при цьому "не переборщити", бо коли оббираєш рядових членів суспільства, які годують і себе і тебе, маєш не обібрати більше ніж дозволяє життєздатність народу. Щоб "кінь", який тебе годує, не впав знесилений і не здох, бо хто тебе буде годувати потім?

Механізмами регуляції взаємовідносин між державними інститутами і народом є ринок (гроші) і професійні союзи. Діячі останніх найчастіше теж перебираються під "кришу влади" і служать не стільки професійному об'єднанню, скільки власним інтересам і інтересам влади. Часто це не подобається робітникам галузі і коли терпіти не стає сил одних професійних лідерів виганяють і обирають нових, які йдуть знову старою стежкою (конфлікт з владою може дорого обійтись, треба якось мирити обидві сторони).

Держава найбільше об'єднання (із сталих) і має функцію захисту і агресії по відношенню до сусідніх народів. Не було б сусідів, не потрібна була б і держава. Бувають і тимчасові союзи кількох держав проти однієї, чи кількох інших. Такі союзи створюються з тією ж метою: захисту і агресії (в усіх областях діяльності людства, не обов'язково територіальних).

Особливістю більшості союзів є те, що після досягнення перемоги вони розпадаються і починається боротьба в середині самого союзу. Всі об'єднання людей створюються виключно для захисту від зовнішнього агресора, або для захоплення "чужої території", а тому не стійкі за своєю природою.

При розподілі влади і місця біля "державного корита" не всім бажаючим достається "бажане". І тоді утворюються групи людей, які теж хочуть, але не можуть законним шляхом оббирати тих, хто працює. Так утворюються "кримінальні групи", банди, мафії; групи, що ігнорують закони влади і шляхом насилля перерозподіляють частину багатства, створеного народом на свою користь. Такі угрупування підривають авторитет влади, поїдають те, що мало дістатись владі. Влада миритись з цим не може і створює для порушників тюрми, концтабори, карні зони, де "перевиховує " законно неслухняних. Щоб грабувати "безпечно", – в угрупуванні необхідно мати представників влади, особливо тих, у кого дуже гарний апетит і хто не доїдає з "державного корита". Так з'являються законні "клани і мафії", ордени і партії, які під гаслами боротьби за інтереси народу бажають перерозподілу державного продукту на свою користь. Такі об'єднання найстрашніші для влади і тому їх необхідно або знищити в першу чергу (вони для влади страшніші карних

злочинців, бо останні не претендують на "корито"), або взяти їх під свій контроль, поставивши "на чолі" власних представників.

Ще кращій варіант для влади – самій організувати свої партії, клани, мафії. Наприклад, організуємо дві (три, не більше) партії, які імітують боротьбу між собою, але їдять з одного корита і служать тим, хто при владі і при "мішках з грошима". Якщо ж всупереч правилам гри виникають і об'єднання непідконтрольні владі, тактика змінюється на протилежну: ініціюється створення якомога більшої кількості партій, щоб "чубились" між собою і не загрожували владі. В цьому випадку влада користується правилом: розділяй і володарюй. Хочеш перемогти – розділи народ, партію, інше об'єднання зсередини і застав їх "бити" один одного, а потім приходь і відновлюй "справедливість".

По відношенню до працюючих, до народу всяка влада є "паразитом", з яким необхідно миритися, бо хтось має створювати і організовувати суспільство, щоб воно не руйнувало і не вбивало само себе (згадайте – людина за біологічною природою хижак). Але ще більшими паразитами є клани і мафії, бо вони кровопивці без обмежень (на відміну від влади) і нагадують ракову пухлину в організмі суспільства. Мафії і клани найчастіше гинуть разом з державою. Або трансформується держава (перебудова з тим, щоб знищити клани і мафії, правда потім виникнуть нові і так без кінця), або її захоплять інші держави, знищать місцеві клани і розповсюдять вплив своїх власних кланів і мафій.

Прочитавши написане, можна подумати, що ситуація безнадійна, що завжди є паразити – експлуататори і народ, якого експлуатують тримаючи за "волів". В дійсності суспільство це єдиний, живий організм, в якому влада має стільки, скільки дозволяє їй сам народ. Відносини між владою і народом – це в усіх випадках компроміс, межа і рівень якого залежить від освіченості і духовності суспільства в цілому. Чим освіченіше і духовніше суспільство, тим важче на ньому паразитувати, а тому в усі часи влада бажає в міру "темного" населення, покірного і смирного. З іншого боку такий народ не конкурентно здатний по відношенню до інших народів, тож і тут має бути компроміс. Дійсно вільним (в межах взагалі можливого) може бути лише високоосвічений і високодуховний народ, до чого, в першу чергу, маємо прагнути і ми, українці - русичі.

Якою мовою говоримо і якою маємо говорити

Двадцять перше сторіччя - це сторіччя інформаційних технологій, розбудови сфери діяльності людства поза межі планети, глобалізації всіх соціальних процесів. Людство отримує все нові і нові перспективи, а разом з ними і нові проблеми життєдіяльності. Кожного дня зникають без вороття тисячі представників рослинного і тваринного світу, руйнується і забруднюється літосфера, гідросфера і атмосфера. Фізичне, хімічне і генетичне забруднення, господарська діяльність людей змінюють облік планети і унеможливлюють саме існування людства. Позитивні і негативні наслідки прогресу торкнулись не лише фізичних а й інформаційних і духовних аспектів життєдіяльності. Глобалізація соціальних процесів веде до переходу всіх народів на єдину мову, передбачує єдиний для всіх морально-етичний кодекс, єдину духовну, освітньо-виховну і культурну основу. Перетворення людства в єдиний планетарний організм дозволяє максимально ефективно реалізувати фізіологічні аспекти його існування. Але, як процеси глобалізації вплинуть на інформаційно-духовну сферу, до яких наслідків призведуть у майбутньому? Так само, як і в

біосфері, щорічно руйнуються і зникають мови, епоси, самобутні культури. То в одній країні світу, то в іншій, раз по раз виникає мовне питання. Не обійшло воно і Україну. На якій мові говорять українці в Україні і на якій мові ми будемо говорити завтра? Можливо взагалі не варто говорити про збереження рідної мови, а перейти на російську, що заполонила більшу частину інформаційного простору України? А ще краще на англійську, як мову інтернаціонального спілкування, або на китайську, як можливу всесвітню мову кінця двадцять першого сторіччя? Бо вже зараз кожний четвертий житель на планеті говорить на китайській, а число представників суперхристиянського етносу, що використовують англійську, безперервно скорочується внаслідок вимирання. (В усіх країнах з білим населенням смертність перевищує народжуваність, авт.)

Звичайно, поставлене питання не відноситься до простих, і має багато факторів, що впливають на кінцеві висновки. В той же час, якщо відомі механізми формування мови і закони її розвитку, то можна говорити про перспективи розвитку і використання, чи про її безперспективність. Мова – це інструмент діяльності нашої свідомості, до сфери якої відносяться сприйняття і обробка інформації, її зберігання і використання для життєдіяльності, для моделювання, опису зовнішнього середовища і внутрішнього світу людини, для обміну інформацією. В залежності від характеру вирішуваної задачі будується мислення людини і, відповідно, її мова. Мова може бути знаковою (фонетичною), ієрогліфічною (знаково-блоковою), графічною (рисунків і креслень), кольорів і форм, запахів і смаку та тому подібне. Але в кожному випадку, відповідно до тих чи інших задач життєдіяльності, у використанні превалює або модульне-технологічне мислення, коли сама людина не створює інформаційні моделі, а отримує апробовані від друзів, з екранів, із книг, від батьків; або аналогове, коли задача вирішується за аналогією з відомою подібною за апробованою технологією; або асоціативне, коли модель поведінки чи рішення задачі навіюється асоціаціями з іншою сферою діяльності; або логічне, що будується за правилами формальної логіки і використовується, в основному, в математично формалізованих розділах знань людства. Вживання тої чи іншої форми мислення має свої переваги і недоліки. Так, використання модульно-технологічного мислення дозволяє компактно передавати і швидко засвоювати великий об'єм інформації у вигляді ієрогліфів. Але для того, щоб ієрогліф розуміли всі користувачі, він має бути стандартним, незмінним, що дуже обмежує пошук, фантазію і, в свою чергу, впливає на різноманіття думки і на творчість, на пошук нового через «мутації» думки, через багатоваріантність.

Із теорії інформації відомо, що для пошуку оптимального варіанту розвитку необхідно мати в системі дві частини: стійку, або незмінного ядра, і в стохастичну, периферійну. Співвідношення між цими частинами задається коефіцієнтом стохастичності, значення якого коливається від нуля до приблизно 0,382, до значення, що задається в природі числом «Золотого перетину». Мале значення коефіцієнту стохастичності обмежує пошук, «цементує» свідомість; велике, навпаки, призводить через велику «кількість» варіантів до нераціональної витрати часу і ресурсів. При використанні ієрогліфічного письма формується ієрогліфічне мислення з малим значенням коефіцієнту стохастичності і обмеженими можливостями творчості; при тому, що таке мислення надзвичайно ефективне при засвоєнні великих обсягів матеріалу конкретної професійної спеціалізації.

Використання фонетичної писемності з точки зору передачі і використання інформації менш ефективне, але, завдяки асоціативно-образному мисленню надає широкий простір для багатоваріантності, фантазії і творчості.

Як показують історичні дослідження, на початкових стадіях розвитку писемності, у всіх народів виникає образно-знакове письмо. Пізніше воно трансформується в ієрогліфічне народів Сходу і фонетично-знакове – Заходу у відповідності до особливостей їх мислення. Варіативна частина мови у західних народів, точніше в індоєвропейських мовах, теж коливається в доволі широких межах. У мовах з жорстко визначеним порядком слів у реченні коефіцієнт стохастичності менший (романо- германські мови); в слов'янських, де вимоги до порядку слів м'якші, - більший. Результати мислення і творчості різних народів легко дослідити за Великою Британською, або Великою Радянською енциклопедією. Серед вчених із різних галузей знання майже не зустрічаються представники народів Сходу. Це гарні спеціалісти в усіх областях, де необхідно користуватись значним обсягом спеціалізованої інформації, це гарні користувачі і технологи. Більшість імен в енциклопедії належить представникам романо - германських мов, де врівноважені між собою детермінована і варіативна частини мислення. Але в більшості це не стільки «відкривачі» нового, скільки ті, хто в науці розбудовує відкрите іншими. В цьому відношенні виграють представники народів, що користуються слов'янськими мовами. Кількість науковців тут зменшується, зате зростає глибина і значимість виконаних ними досліджень.

Українська мова, як і інші індоєвропейські мови, походить із санскриту, або «сенсарі» - мови богів, мови, на якій написані священні гімни оріїв (аріїв) «Риквіди» (в російській інтерпретації «Рігведи»). В наш час санскрит віднесений до «мертвих» мов, але багато слів, або коренів слів, зберігається і нині в цих індоєвропейських мовах. Та найбільше санскритських коренів збереглось в українській мові – більше тисячі (за дослідженнями поляка Красуського). Достатньо згадати назви слов'янських богів і їх назву на санскриті в Індії: Вишній – Вішну, Рама – Брама, Сіва – Шіва, Огні – Агні, Яма – Яма, Вій – Ваю, Вал –Валу, Суша – Шуша, Побуд –Будда, та т.п. У світовій літературі, особливо історіографії, поширена думка про індійські корені санскриту, але вона, на думку багатьох учених, є помилковою. За сучасною версією рух індоєвропейських мов був надто «одностороннім» - на північний захід від Індії, що можливо лише при наявності якихось важливих обмежень природного характеру (морів, пустель, льодовиків). В той же час відомо, що «Гімни оріїв» в Індію принесли племена, що прийшли з північного заходу. Так, в назві Шотландії знаходиться два дуже знайомих кожному українцю слова: скот + лан. А зовсім поряд інша країна з не менш цікавою назвою – Ірландія = Ірій (вирій) + лан, країна за обрієм, за морем; ще далі – Ісландія = Іс + лан = кріс + лан, або крига + лан = крижана країна …

За відсутності природних обмежень мова розповсюджується за законами «фронту вогню» в усі боки. Відомо, що відгалуженнями санскриту є п'ять груп мов, а саме: ірано-кавказька на півдні, тюркська на сході, угро-фінська на півночі, романо-германська на заході, а в центрі знаходиться слов'янська. І, якщо подивитись в глибини історії незаангажованим поглядом, там можна знайти дуже багато цікавих фактів. Так, у «Велесовій книзі» сказано: «… Дві тьми років тому наші пращури під проводом Бога Сонця Яра і Бога оріїв Вишня пішли з Батьківщини, бо настали холодні часи … Бог Яр привів оріїв до Руського (Чорного) моря, а Бог Вишень дав вогонь і напоїв їх сур'єю (сонячним напоєм)» … І далі: «Після великих холодів, що приходили знову і знову, багато оріїв зневірились у вірі в Бога. Родичі наші стали битись за володіння інськими (іншими) станами (краями). І багато говорило, що не потрібно звертатись до Роду, бо не має спокою огнищанам. І стали вони вірити в Дия і його сина Індру, що стоїть біля трону Дия. І тоді орії пішли в Інські стани…»

Взагалі вчені історики в своїх дослідженнях, в основному, користуються фактами двох – трьох аспектів історії. Найчастіше використовуються писемні свідчення літописів і рукописів та залишки–фрагменти побуту часу досліджень. Але перші часто міфолізуються авторами, або ж пишуться „за чутками", другі дуже погано зберігаються за виключенням умов пустель то подібних до них. А якщо ситуацію доповнити постійним переписуванням і „уточненням" історії на замовлення зацікавленої влади, то довіра до історичної міфології у вчених не дуже висока. В той же час окрім писемної та побутової „археології" багато необхідної інформації для відновлення історичної дійсності можуть надати фізична, кліматична, лінгвістично–мовна, генетична, епічна, топонімічна, релігійна та інші історії. І в цьому відношенні існує багато фактів, що підтверджують відповідність території України прабатьківщині орійських народів. Так у Відичній вірі наших пращурів, а пізніше в індуїзмі однією з головних богинь є Дана – богиня води, річок, життя, еволюції. Ім'я цієї богині простежується в назві практично всіх річок що впадають у Чорне (Руське) море. У давнину Дунай називався Дана-й, Дністер – Дана-істра (зірка Дани), Дніпро – Дана–прісно, Дон був Дан, а Дінець – Данець. Сліди найдавнішого на планеті землеробства можна знайти в залишках напівземлянок – напівбудівель із саману XI – XII т.д.н.д., в якому знаходять зерна культурних рослин: проса, жита, ячменю, вівса. Існує думка, що одомашнення коня і вола відбулось у Подніпров'ї і Подунав'ї, бо саме тут знаходять найдавнішу упряж, найдавніші рала – перші колеса і перші вози. На території України, а саме на брилах Кам'яної Могили, що на річці Молочній поблизу Мелітополя, знаходяться найдавніші відомі писемні знаки так званого „протошумерського клинопису". В басейнах Дніпра і Дунаю розкопуються найдавніші в світі міста Трипільської культури, в яких використовувалася двохповерхова забудова і мешкали десятки тисяч наших прабатьків. І все це було за тисячі років до Шумерської цивілізації і культури Єгипту. За багатьма свідченнями вихідцями з Придніпров'я були етруски, що заснували Рим, і шумери, в Дворіччі; в Індії це були скити – сколоти, а в Шотландії – скоти. За свідченням багатьох міфів і легенд наші пращури йшли на захід і схід, на північ і південь. Утворювались нові народи, народжувались нові цивілізації і культури, але в цих „гілках" індоєвропейського „дерева" легко відстежуються генетичні, епічні та релігійні інваріанти, властиві нашим пращурам і їх нащадкам українцям.

І в той же час зі зміною місця, території мешкання змінювалась мова, змінювався її фонетичний склад і частота вживання тих чи інших фонем – звуків. З огляду на прагнення всіх процесів у природі до оптимізації, маємо визнати, що, не зважаючи на необхідність для планетарного спілкування єдиної мови, вона змінювалась і пристосовувалась до конкретних географічних і кліматичних умов. І в цьому відношенні мови нагадують місцеві сорти культурних рослин, чи різновиди свійських тварин в залежності від умов існування.

Із фізики відомий один із найбільш важливих принципів будови Всесвіту, а саме: „якщо в якесь середовище помістити об'єкт іншої природи, то або об'єкт переформує середовище під себе, або навпаки – середовище переформує об'єкт. Іншими словами, якщо в умовах даної території формується об'єкт, то він обов'язково несе в собі особливості, характерні для даної території. Під дією місцевих потоків інформації формується не лише організм, а й структура мозку і свідомості. Оптимальною мовою для найбільш ефективної праці мозку даної архітектури є та, що складалась на даній території протягом десятків поколінь.

Спеціалістам із космічної фізики відомо, що магнітному полю Землі притаманні так звані α, β і γ ритми. Але на частотах цих геомагнітних ритмів „працює" і інформаційна сфера всього живого на нашій планеті! А збурення магнітного поля Землі призводять до збурень і помилок в роботі нашого мозку.

Свого часу один із найвидатніших учених всіх часів перший президент АН України В.Вернадський, створив вчення про ноосферу Землі. За цим вченням людство поряд з літосферою, гідросферою, біосферою та іншими «сферами» створює ноосферу, сферу розбудованого людства, яка, за словами вченого, стає новою геологічною силою, планетарно-космічним фактором, що впливає на подальший розвиток планети. Людина є універсальним модулем, добудовуючи який можна отримати які завгодно спеціалізовані механізми взаємодії з природою та її перебудови. Спочатку палка, потім меч, лопата, трактор, екскаватор, станок, верстат, автоматична лінія та т.п. – це розбудова і продовження руки, її спеціалізація. Колесо, крило – продовження ніг, механізми швидкого долання простору; мікроскоп і телескоп, рентген і ультразвук – продовження очей. Окрім розбудови фізичного тіла, людина розбудовує свою свідомість і свій інтелект. «Навішуючи» модулі-програми людина спеціалізується у вибраному напрямку, розбудовуючи себе в інформаційному просторі. Зрозуміло, що розбудова буде оптимальною, якщо структура людини відповідає геофізичним параметрам даної території, а програмне забезпечення, в даному випадку мова, відповідає цій структурі.

Надзвичайно цікаві дослідження, що пов'язані з впливом місця народження на талановитість людини. Якщо позначити на мапі України місця народження геніальних особистостей, то виявиться, що частота таких народжень значно вища вздовж меридіана від Чернігівської і Сумської областей через Полтавську, Черкаську, Кіровоградську, Дніпропетровську, Запорізьку і Херсонську області до Криму. Тобто через області зі значними покладами залізних руд, над якими магнітне поле Землі немов би прогинається, наближуючись до поверхні. Враховуючи залежність людського мислення від стану магнітного поля, а також теорію В.Вернадського про планетарну розбудову людської свідомості, можна стверджувати, що там, де магнітне поле Землі наближається до поверхні, там більш сильна взаємодія людської свідомості з інформаційним полем Землі, з біопланетарним комп'ютером, з Логосом планети. І якщо людина бажає більше зрозуміти і більшого досягнути, то для спілкування з Космосом вона має народитись на даній території і говорити мовою, що склалась тут на протязі тисячоліть. Звичайно, що в історії того чи іншого народу бувають ініційовані зовні мовні зміни, але з часом має спостерігатись тенденція повернення тимчасово втраченого звукоряду. Свого часу нинішні території помешкання угро-фінських народів, що знаходяться в межах від Балтики до Уралу і від р. Оки до Льодовитого океану, була завойована русами. Місцеве населення з часом втратило свою мову, пісні, епос, перейшовши на церковнослов'янську староболгарську мову, що поступово трансформувалась у російську. В той же час не лише лінгвісти знають, що ця мова на даній території набуває характерної для угро-фінських народів частоти вживання окремих фонем. Подібна ситуація спостерігається з татарським населенням Поволжя, з українцями-русичами на Дону і Кубані …

Формування мови підкоряється не лише місцевим умовам, а й характеру етнічної діяльності, віку самого етносу. Коли мова йде про вік українсько-руського етносу, то одним із показників його давності є народна пісня. Вважається, що в світі немає іншого народу, який би склав стільки пісень, скільки записано в Україні. Як не може навіть дуже талановитий митець в 15 років написати 1000 полотен, так і нація

віком в 300 років не може створити більше, ніж півмільйона пісень. Зважаючи на тисячолітній характер етнічної діяльності, а саме землеробства, можна стверджувати, що українська (руська) мова формувалась на протязі тисячоліть, починаючи з часів Трипільської культури, а можливо й раніше. За цей тривалий час формування вона набула особливих, характерних лише для неї особливостей. Українська мова надзвичайно гармонійна, бо вимагає після приголосної вживати голосну і навпаки. В українській мові навіть наголос в слові часто змінюється заради гармонії, особливо в віршах і піснях, не кажучи вже про порядок слів у реченні.

І тоді так само як думка формує мову, мова починає формувати думку, впливає на гармонію і якість мислення. Гармонія мови породжує гармонію думки і впливає на потенційні можливості творчості людини. В цьому сенсі було б цікаво дослідити значення руйнівного впливу на російський менталітет так званої «матірщини», особливо на творчість, «не в лапках», а наукову. Бо, знову-таки, відомо, що майже ніхто з великих вчених не лише не вживав цього «бруду», а й боровся з ним, усвідомлюючи, що «пустелі природній передує пустеля душі».

Одним з найбільших скарбів нашого народу є мова, мова духовності, інтелектуальності, мова творчості. І той, хто усвідомлює її можливості, може скористатись цим інструментом, інструментом своєї розбудови в Планетарному Логосі, інструментом геніальності і творчості. Якщо ж хтось цього не розуміє, то, мабуть, не дано …, бо як не можуть родити яблука на вербі,, так і людина, що сформувалась в одному місці, говорить мовою іншої території, а проживає на третій, дуже багато втрачає від дарованого Природою і Богом.

Питання про Україну

Чому серед визнаних світом письменників мало українців?

Письменників світового рівня серед українців було немало. Інша справа: чому вони в світі маловідомі? З цього приводу дуже добре сказала Ліна Костенко: "Українська література – це література заборонених і загиблих, розстріляних і зацькованих, вигнаних і забутих, через десятиліття згаданих, через століття спотворено – надрукованих і знову забутих..., бо в межах нашої свідомості вже триста років блукає невидима (золотоординська, авт.) сокира....Поразки історії спотворюють обличчя болем і нажита за сторіччя пітьми духовна несвобода відчутна в кожній клітині українця. У нас кожний поет завжди був і залишається під наглядом таємної поліції, майже в кожного з нас рабська психологія в усьому. Майже всі генетично здатні на супротив супостату за сторіччя азіатчини винищені, а ті, що залишились – як надтріснуті дзвони... У нас кожен поет має бути не просто поетом, а перш за все просвітителем і проповідником, бо блюзнірство, запопадливість, продажність, підлабузництво спотворили не лише думку і культуру, а всю духовну сферу українця; тож не почуєш і не прочитаєш ні правдивої історії, ні доброго слова... Для багатьох синів і дочок України, готових на які завгодно подвиги заради Батьківщини, рано чи пізно настає тяжке прозріння, коли хочеш дороги, а бачиш прірву небуття прямо перед собою і не знаєш, чи є хоч якийсь шанс її подолати... Українська література потребує свого Геракла, який би не чистив "Авгієві конюшні", а побудував би греблю на річці Алфей і пропустив ріку нової свідомості через стайні душ багатьох – не письменників, а писателів".

Нехай пробачає за дещо довільний виклад своїх слів найкраща українська поетеса

двадцятого сторіччя Ліна Костенко, але хіба скажеш краще? Ось і нині, коли скресли ріки і почали позбавлятись криги, виявилось, що під нею течуть не животворні струмені рідної мови, а брудні, заматюковані потоки її азіатського діалекту... Та все ж будемо сподіватись, що підросте нове покоління з новим світобаченням і незгасаючою любов'ю до рідної матері – батьківщини, які розвіють страшний морок української душі і знову, як колись, зійде над нею сонце Шевченкового слова.

Чому український народ такий пасивний?

Причин пасивності українського народу багато. Але найголовніша – історична. На свідомість українців, краще сказати деформацію свідомості, в значній мірі вплинули події останнього століття. Ще за часів Російської імперії велась невпинна боротьба з українською (руською) мовою, з етичними традиціями, культурою і світоглядом наших дідів і прадідів. Особливо жорстокого характеру цей натиск набув після більшовицького перевороту в Росії 1917 року. В період 1918 – 1938 року був знищений ментально-духовний шар нації, коли були розстріляні, або загинули в концтаборах сотні тисяч поетів, музикантів, учителів, лікарів. Чого вартий хоча б випадок з кобзарями, коли влада зібрала більше тисячі сліпих співаків, вивезла в тундру і викинула роздягнутих і безпомічних в сорокаградусний мороз на погибель. Еліту землеробної культури, господарів від Бога, знищували в двадцяті роки, розкуркулювали і розстрілювали в тридцяті. Під час Вітчизняної війни здорове ядро нації було мобілізоване і беззбройне та ненавчене кинуте гарматним м`ясом під кулі окупанта. Таким чином було знищено те, що генетично було кращим в Україні. Якщо ж добавити штучні голодомори 1920 – 22 рр., 1933, 1946 рр., то в підсумку було знищено за різними оцінками від 15 до 20 мільйонів українців. Виживали лише ті, хто "не виділявся", хто міг пристосуватись, в більшості сіра маса, безвільна і безініціативна, "бидло", рабське і запопадливе до більшовицької імперії. Звичайно, при цьому страждали і інші народи, але завжди страждає найбільше той, хто своєю ментальністю, культурою і традиціями найбільше загрожує існуванню імперії. Чим більш сірий, безвольніший народ, тим легше ним керувати…

Отримавши волю в 1991 році наш народ так і залишився в лабетах "радянської, комуністичної, чиновницько-партійної зграї хижаків, що привласнила собі все народне майно і залишилась при владі. Натомість маємо старіючу, більше того – облишену пасіонарної енергії, вимираючу націю. Тих, хто народився і сформувався за радянські часи – не переробиш. Необхідно, щоб народилась і виросла нова Україна, вільна не лише на папері, а перш за все в усвідомленні себе українським народом. За рік, і навіть за десять, не варто чекати суттєвих змін, для того, щоб народ відновив себе, необхідні кілька поколінь. Легко знищувати, та важко будувати…

Хто такі арії? Що це за народ?

Близько 10 000 років тому всі народи білої раси були одним народом і мовою цього народу був санскрит, або сенсарі (мова богів – чому її так називали невідомо; швидше за все тому, що на цій мові написані Рігведи, або Рикведи – священні гімни аріїв, гімни богів). Прабатьківщина білої раси, ймовірно, знаходилась в районах наближених до Гренландії, звідки після зміни місця знаходження полюсів і наступу льодовиків в південно-східному напрямку наші пращури відійшли до Руського

(Чорного) і Хвалинського (Каспійського) морів, де за Велесовою Книгою вони стали огнищанами. Пізніше, частина цього народу пішла ще дальше, до Середньої Азії, Західного Китаю і через Іранське нагір'я до Індії. В протистоянні з місцевим населенням прибульці відвойовували собі місце під Сонцем, але з часом витиснювались більш пристосованими місцевими племенами. За Велесовою Книгою було кілька повернень наших пращурів на останню відому нам Прабатьківщину (до Руського моря). Серед племен, що залишались біля Руського моря, були арійці, точніше - орійці. В перекладі з санскриту орій (арій) – це людина великих знань, учитель; це людина, яка володіла секретами землеробства, писемності, будівельної справи. Вождь, що ставав на чолі племені отримував назву народу, племені, його тотема. А тому в історії відомі кілька Русів, Київ, Оріїв. Саме через свою назву, точніше через назву одного із племен, і відомі орійці - арійці в історії білих народів.

Чи правда, що всі мови пішли з санскриту?

Звичайно, ні. Санскрит був мовою наших пращурів, білої раси, яку ще називають орійською. В 10-6 тис. до н.е. вони мешкали біля Чорного (Руського) моря. Назви всіх річок, що впадали в нього походять від імені богині води, життя, еволюції Дани: Данай – нині Дунай, Дністер – від Дана - стра (зірка Дани), Дніпро – від Дана – прісно, Дон – був Дан, а Донець – називався Данець. Назва ще однієї великої ріки, Кубані що впадає через Азовське в Чорне море походить від санскритського слова Кубена – Звивиста. Починаючи з 6-7 тис років до нашої ери біла раса розділилась на 5 гілок: слов'янську, ірано-кавказьку, тюркську, угро-фінську і романо - германську. Звичайно чіткого поділу між цими гілками не існує, бо на межах етносів завжди була, є і буде велика дифузія населення, мов і культур. Переміщення народів, війни, процеси об'єднання і розділення призводили до того, що деякі народи втрачали свою мову, деякі мови відмирали внаслідок того, що були малопридатними для нових умов еволюції. Окрім того кожна мова з часом змінює свою структуру, іноді до невпізнанності. Та при всьому тому практично не змінюються корені слів і топонімічні назви місцевості. Так більше всього коренів слів санскриту збереглось в українській і литовській мовах – більше тисячі. Та це й не дивно, бо литовці – слов'яни – пішли з Подніпров`я до Балтійського моря ще в першому тисячолітті до н.е., а з 13-го до середини 17-го сторіччя (майже 400 років) українці і литовці мешкали в одній державі – Великому князівстві Литовському, яке говорило на руській (нині українській) мові. Ареалом розселення наших пращурів були басейни річок Причорномор'я, та після танення льодовика слідом за ним рухались і слов'яни, розселяючись по Західній Двіні, Нєману, Віслі і Лабі (нині Ельба), частково заселивши скандинавський півострів (Роусі - шведи і норвежці), датський півострів – дани і скоти (шкоти- шотландці) Англії. На південний захід від цієї дуже умовної території мешкають романські народи, на північний схід – угро-фінські, що займають нині територію від Балтики (фіни і естонці) до Уралу і від ріки Оки до Льодовитого океану. Середнє і нижнє Поволжя, територію Середньої Азії займає тюркська група народів, а Кавказ, Іран – кавказько-іранська група народів і мов. Біла раса в змішаному вигляді присутня по лінії дифузії з чорною расою, від Індії через арабські народи і через північ Африки до Іспанії. Великого впливу від жовтої раси зазнала тюркська група народів і мов. Найпізніше розділились слов'янська і романо - германська групи. Так, ще в 4-ому столітті нашої ери пращури германців – готи мешкали в Причорномор'ї, а їх столиця за грецькими літописами і літописом Йордана

знаходилась на першому порозі на Дніпрі. Самі ж готи говорили на мові, що мало відрізнялась від мови слов'янських племен, що мешкали поруч.

І останнє зауваження відносно орійців - арійців. Швидше за все, цю назву носили племена землеробів, а не всі народи білої раси взагалі. Бо корінь слова орій несе в собі дію „орати землю".

Чому рух народів в історії відбувався завжди зі сходу на захід?

Коли мова йде про рух народів зі сходу на захід, то мається на увазі перше тисячоліття до нашої ери – перше тисячоліття нашої ери. Дійсно цей період насичений переважаючим рухом народів в західному напрямку (маються на увазі індо - європейські народи). Якщо глянути далі в глибину тисячоліть, то рух народів був зумовлений двома причинами. Перша – зміна кліматичних умов. Наступ льодовика з північного заходу на південний схід викликав рух білих народів до Китаю і Індостану. Відхід льодовика назад і різке погіршення кліматичних умов в Монголії, Західному Китаї, в Середній Азії – до пересування народів на захід. Ще однією мотивацією рухів народів було розселення набираючих силу молодих етносів, але й воно було спрямовано туди, де умови помешкання були ліпшими, або хоча б задовільними.

Як виникла російська мова?

Виникнення російської мови завдячує двом обставинам: розбудові християнства і розбудові Русі.

З метою поширення християнства на варварські народи папа римський доручив Костянтину та Мефодію, македонцям за походженням, перекласти Біблію з латинської мови на слов'янські. Костянтин та Мефодій використали існуючу на той час руську писемність (буквицю), дещо реконструювавши її під староболгарську мову (різниці між македонською і староболгарською мовами на той час практично не було). Так з'явилась "костянтиниця - кирилиця", бо перед смертю Костянтин пішов у монахи, змінивши ім'я на Кирило.

Після прийняття в якості державної релігії на Русі християнство почало розповсюджуватись в межах Київської Русі, до складу якої входили племена і народи угро-фінського та тюркського походження (угро-фінські мешкали на північному сході відносно лінії Ока – Балтика, а тюркські – по середній течії Волги та її притоках). Завойовники русичі принесли з собою християнство і писемність, та й адміністрація говорила руською мовою. Писемність і вчення Христове завойовані народи засвоювали за староболгарськомовною Біблією, поступово забуваючи свій епос, свої міфи, своїх героїв і свої пісні. І вже через три-чотири століття ці народи розмовляли старослов'янською мовою зі значними домішками власних слів і понять. Після падіння Києва від татаро-монгол значна частина духовенства і культурного прошарку населення Русі подалась до Новгородського, Володимирського та Суздальського князівств, у тому числі і до Москви. Тоді ж відбулось перше щеплення руської культури на угро-фінському підвої. Друге щеплення відбулось у XVI-XVII сторіччях, коли на службу до царя подалась чисельна армія священиків та вчителів, що хрестили та навчали Золоту Орду, яка поступово трансформувалась з Тартарії (європейська назва Золотої Орди) в Росію. Саме у ті часи практично повністю сформувалась мова величезної імперії, яку називаємо російською. Сучасного вигляду їй надав геній Пушкіна і нині це одна з наймогутніших і найбільш гармонійних мов світу, яка на

70% має спільну основу з болгарською і на 60% з руською, яку нині називаємо українською.

Як можна зробити Україну кращою?

Спочатку необхідно домовитись, що слід розуміти під словом "кращою". З точки зору "обивателя" краще тоді, коли є вдосталь чого їсти і пити, коли можна жити на "широку ногу" (помешкання, автомобілі, курорти, які завгодно задоволення) і при тому не працювати. Так, як живуть в розвинутих західних країнах (правда там не просто працюють, а вміють працювати розумно). Якщо все буде йти за правилами західного суспільства, то з часом західна система розповсюдить свій вплив і на Україну, "переварить" її і ми станемо "щасливою" фізіологічною країною на зразок США. Якщо ж ми захочемо бути схожими на такі країни як Германія, Швеція, Швейцарія, то треба буде добавити дещо в освіті, в демократії, в світогляді. І тоді наше суспільство буде виглядати більш-менш пристойно. Але в цілому вектор виродження не змінить свого напрямку, зменшаться лише темпи падіння в "прірву" і в "небуття".

Для того, щоб зробити Україну кращою, щоб у неї було осяйне майбутнє, необхідно її перебудувати таким чином, щоб про нас говорили не те, що у нас найкращі чорноземи, а "що українці найлюдяніші, найкращі і найрозумніші". Для цього маємо:

- повернути самосвідомість і почуття самовартості через повернення знання власної історії і розуміння місця і ролі нашого народу в побудові людського суспільства III-го тисячоліття;
- розбудувати новий світогляд, новий морально-етичний кодекс суспільства майбутнього, що відповідав би змінам і стану планетарного суспільства;

виховати нове покоління українців високої духовності і високого розуму, що могли б бути прикладом для інших народів на шляху сходження до Горнього, до Вишнього.

Що таке "гіперборея"?

В перекладі з грецької "борея" несло ознаки суворості півночі і суворості погоди (морозів, сніговіїв, континентальності клімату), а слово "гіпер" – це значить над усе, "супер", екстремальність. Іншими словами це екстремальні північні території. У свідомості давніх греків такі території починались від Чорного моря і тягнулись на північ. В гіпербореї мешкали скіфи і багато інших народів, але знання греків вищє території нинішньої України не сягали, а тому гіперборея асоціювалась спочатку з Київською Руссю, а нині з Україною, Білоруссю і Росією.

Коли Україна наздожене розвинуті країни?

Швидкість і час перебудови системи залежить від можливостей самої системи і впливу на неї із зовні. До внутрішніх можливостей слід віднести людські і природні ресурси, рівень технологій, що використовуються, і природні ресурси. Людські ресурси – це найслабкіша ланка в розвитку України. Україна є старіючою і вимираючою країною. За демографічними оцінками зараз близько 60 відсотків всього населення складають люди пенсійного віку. Наприкінці 30– х років нас залишиться...

15-17 мільйонів з нинішніх 47 (десять років тому нас було 52 мільйони), а до кінця сторіччя – всього 3-5 мільйонів (за умов збереження нинішнього рівня народжуваності).

Чи говорили великі провидці і пророки що-небудь про майбутнє України?

Відомий у світі віщун Нострадамус у катрені XCV, центурії III говорить: Закон Мора (капіталу) поступово згасне, потім прийде інший, набагато спокусливіший. Борисфен першим прийде встановити своїми талантами і мовою цей спокусливий закон... В жовтні місяці (1917 рік) буде здійснено такий великий переворот, що подумають немов би сила тяжіння Землі втратила свій природний напрямок. І зануриться Земля в постійний морок; цьому передуватимуть весняні події, а потім настануть надзвичайні переміни, зміна царств, велике потрясіння, розмноження нового Всесвіту .. і буде це продовжуватись лише 73 роки і 7 місяців (до 1991 року?) ... А потім пустить паростки та (країна), яка так довго була безплідною, починаючи з п'ятидесятого градусу широти (Київ), і яка оновить всю Християнську церкву. І буде встановлено великий мир, союз і злагоду... Але до того країни, міста і села, королівства і провінції зійдуть з свого звичного шляху, щоб стати вільними, але ще глибше зав'язнуть в рабстві і будуть в тайні незадоволені своєю волею".

Зауваження: гірше фізичного рабства може бути лише духовне, коли одна країна завдяки технологічним, інформаційним і економічним можливостям, не порушуючи кордонів, знищує іншу ментально і духовно, замінюючи мову, культуру і навіть свідомість на власні. Саме подібні явища ми і спостерігаємо зараз на території України, де хоч і руський, але болгарсько-угорсько-татарський діалект (російська мова) витісняє і знищує руську мову (яка нині називається українською), а в культурі і в ментальності домінує західна культура (американська) розтління, розбещеності, розпусти і руйнації.

Парацельс, знаменитий лікар і віщун говорив, що „...В тій країні скіфів, про яку ніхто ніколи не думав, як про країну, може відбутись щось визначне. Над приниженими і відторгнутими засяє Великий Хрест. Це має відбутись через 500 років після моєї смерті (2041 рік)... Засяє Божественне Світло з Гори країни Гіпербореї і його побачать всі жителі Землі".

Примітка: Скіфія і Гіперборея відносяться до території України, бо на час життя Настродамуса і Парацельса Росію в Європі знала як Московію, або Тартарію (Татарію). „Горою" в історичній літературі називали „Київські гори". В Велесовій книзі сказано „пішли до Гори, до Києва".

Ранью Неро в „Вічній книзі" віщує: „В кінці XX століття весь світ буде поклонятись Сатані. Багато білих людей будуть спокушені і звабляться цією релігією. Головним центром збочення буде країна Тартарія.

Зауваження. Хоч мова і йде про Росію, але наслідки відчує і Україна, доля якої ще довго буде тісно пов'язана з Росією.

В передбаченні Фатіми від Божої Матері, що явилась дівчинці на початку XX сторіччя, подані події світової війни 1914-1917р.р., передбачується виникнення в Росії імперії зла, що згодом розпадається і сповіщається про те, що „вихід планетарного суспільства до нової формації очолить Україна".

В деяких передбаченнях говориться про те, що „Новий Єрусалим" виникне на території, яка ніколи не була під водою. На цю роль може претендувати територія центральної України (Вінниччина, Кіровоградщина, Житомирщина, Черкащина,

Полтавщина) де завдяки „не затопленню" на протязі сотень мільйонів років утворились найпотужніші нашарування чорнозему. Тим паче, що саме в Черкаській області в районі Трипілля вже знаходився один з найпотужніших духовних центрів планети в минулому (IV – VIII тис. до н.е.).

Існують і інші пророцтва, але й приведені подають надію на те, що в майбутньому нашого народу не все так безрадісно, як складаються тенденції розвитку на нинішній день.

Яка версія походження української символіки найвірогідніша?

Скільки існує фізичних об'єктів і процесів – стільки ж існує відповідаючих їм інформаційних символів: від букв (символів звуків) і ієрогліфів (символів об'єктів, ситуацій, подій) до символів загальнолюдської свідомості (наприклад, хреста, півмісяця, зірки та тому подібне). Серед множини символів взагалі існує підмножина символів, що характеризують ті чи інші особливості даного народу (чи країни), його фізичну, ментальну і духовну сутності. На сьогодні в Україні використовується два символи: трисил (офіційно тризуб), або, що теж саме, триглав, трислав; і жовто-блакитний стяг. Кількість тлумачень цих символів майже дорівнює кількості дослідників цього питання. Щоб зрозуміти дійсну суть цих символів, необхідно повернутись до часу їх походження. Найдавніші зображення "трисила" можна віднести, за версією Платона (давньогрецького філософа), до часів легендарної Атлантиди, в якій бог Посейдон зображався з трисилом в руках, а також до знайдених на Подніпров'ї (на кістці і на гудзику) часів Трипільської культури (5 – 4 тис. д. н. е.). Сутність "трисила" витікає з Відичної віри наших пращурів, де він означав триєдину сутність Бога, Всесвіту і людини, а саме: матеріальну, ментальну і духовну. Це символ Троїці – найбільшого і найдавнішого свята на Русі, а нині – в Україні. Жовто-блакитний стяг – це символ двох стихій, що народжують життя у Всесвіті: сонячного проміння і води. За Платоном ці кольори були переважаючими в тій же загиблій за 11542 р. д. н. е. Атлантиди. Більш детально про походження і зміст національної символіки можна прочитати в книзі "Русь" (в версії автора за Відичною традицією).

Де живуть українці і як вони там опинилися?

Історично достовірна територія розселення наших пращурів знаходилась в басейнах річок Дніпра, Дністра, Дунаю, Дону і Кубані, а слов'ян взагалі ще й по Західній Двині, Віслі, Одеру, на Балканах (Сербія, Хорватія, Боснія і Герцоговина, Македонія, Словенія, Чорногорія). Під натиском кочовиків були залишені території Кубані, Дону, Криму, значна частина лівобережжя Дніпра. Та починаючи з 15-го сторіччя українці знову почали заселяти ці землі і наприкінці 19-го сторіччя українською мовою розмовляло населення нинішньої, територіально, України, а також більша частина Кубані і Ростовської області (куди переселились козаки з Дніпра і тікали від панщини наші родичі), а також південна частина Гомельщини і Брянщини, Курської області, майже повністю Білгородська і Воронежська області, частина Саратовської. Всі перераховані території за часів Радянського Союзу були відокремлені від України і насильно передані до складу Російської федерації, де за часи Радянського Союзу практично повністю „русифікувались". Останнє визначення не зовсім вірне, бо руси – це і є українці, а росіяни, що говорять на болгарсько-угро-фінсько-татарському діалекті руської мови, це близько ста народів і народностей, що

„переварені" в єдиному казані Золотої Орди, а потім її наступниці – Російської імперії в росіян, серед яких домінують тюркські народи (в простонародді – татари), що нині говорять руською мовою.

В кінці XIX, на початку XX сторіч значна частина українців в пошуках кращої долі почала розселятись по всьому світу. Їхали туди, де були звичні для наших земляків чорноземи: на південь Канади (більше мільйона чоловік) і на північ США (~ 700000 чоловік), в Аргентину і Бразилію, в Австралію, Казахстан, Алтай і в Амурську область. За різними оцінками зараз за кордоном проживає від 20 до 30 мільйонів українців, які в більшості „асимілювались" тамтешніми культурами і практично втратили національну ідентифікацію.

Розрізняють чотири хвилі міграції українців за кордон: кінець XIX – початок XX сторіч, часи громадянської війни і роки після неї, перед Вітчизняною війною і наприкінці, та нинішню (зараз в пошуках заробітку за межами України вештається від п'яти до семи мільйонів чоловік, більшість яких, швидше за все, не повернеться на Батьківщину.

Чому Ви виділяєте українців серед інших народів? Може українці "вибраний" народ?

Вибраний народ у світі один – євреї, яких серед інших народів вибрав їх егрегор – Бог Ягве. Правда, оголосив про це євреям не сам Ягве, а рабин Єздра. Той Єздра, який разом з рабином Єзикіелем написав головну частину Біблії – "П'ятикнижжя", або "Тору".

В дійсності вибраних народів не існує взагалі. Є народи по різному освічені, на різних рівнях розвитку. І пояснюється це не стільки національними відмінностями, скільки історичними і географічними умовами, рівнем і складністю задач на виживання і еволюцію, можливостями їх вирішення. При тому, що сучасне планетарне людство перетворилось в єдиний соціальний організм, з чітко окресленими функціями кожного з народів. "Призначення" того чи іншого народу можна відстежити по його інваріантних рисах, що залишаються характерними для цього народу на протязі століть, а іноді і тисячоліть. До особливих рис українського народу слід віднести космізм, пошук сенсу буття, творчість, прагнення до краси і гармонії; ненасильство, доброзичливість і інтернаціоналізм; передбачливість, надію на себе; виховання через знання і працю, наявність особистої точки зору, самостійність і мистецтво досягнення мети, вміння долати перепони, тягучість, працелюбність, впертість і пошук змістовності в усякій роботі. Тим не менше, перераховані риси не роблять наш народ вибраним. Вибраність його в іншому, а саме в тому, що ми, українці, клітинки народу, що дарував нам життя. Наша країна, то наша ненька. А ненька завжди особлива, завжди вибрана для своїх дітей. Якщо ж дитина не любить маму, яка подарувала їй життя, то може це уже не дитина, а духовна і інтелектуальна каліка?

Чому наша держава при таких природних багатствах така бідна?

Що відноситься до природних багатств? Ми, українці, перш за все говоримо про чорноземи, як основу сільського господарства. Сюди ж, до природних багатств, відносимо наявність мінеральних ресурсів. А ще - помірний клімат при відсутності в біосфері смертельно-небезпечних тварин, плазунів, комах. Оце і все. Перелік

закінчився. В той же час ефективність природних багатств залежить від їх дієвості. До чорноземів необхідно додати стійку кількість опадів і тепла, наявність сучасних технологій обробки землі та сучасного тваринництва. На жаль сільськогосподарське виробництво в Україні дуже ризиковане, бо майже постійні засухи, пізні та ранні заморозки зводять нанівець всю "плановість", а на сучасні технології немає грошей і спеціалістів. І навіть якщо "уродило", то внаслідок" розподілених ринків" нас на них ніхто не очікує. До мінеральних ресурсів необхідно добавити енергетичні, а їх на Україні дуже мало. Якщо до сказаного добавити забрудненість ґрунту, води і повітря, то необхідно визнати, що на даний час справи наші кепські.

З іншого боку, приклад таких країн, як Японія, показує, що найголовнішим природним багатством є розум. Якщо є гарні, розумні голови, то все інше - це проблеми другого порядку. При дурних головах хоч золотом вимости поля - країна залишиться бідною і нікчемною. І в цьому відношенні Бог нас не балує. Під час революції 1917 року вибили еліту промислового виробництва, в 30-ті роки - тих, хто мав голову на плечах і вмів господарювати, в 20-30-ті планомірно знищувався цвіт руського (українського) етносу, його розум і духовність, в голодоморах 20-22 рр., 30-33 рр., 46-47 рр. та в постійних війнах, особливо 41-45 рр. XX сторіччя, знищувалась генетична стійкість і основа етносу, залишались і розмножувались в основному "ніякі", безликі, ті, хто був гвинтиками імперії. В результаті один з найталановитіших за природними здібностями народ став одним з найнікчемніших, народом, якого ніхто не поважає, тим паче, що наш народ не поважає сам себе. То чи можна хоч в цьому напрямку очікувати на щось добре? Ні, звичайно, бо завдяки природному відбору, протягом кількох поколінь природні якості відновляться і, якщо будуть відсутні всілякі катаклізми, то на кінець XXI сторіччя ми знову станемо повноцінним етносом. Ось тільки процеси глобалізації, перебудова планетарного суспільства і переоцінка суспільних цінностей залишають мало надії на позитивний результат. Швидше за все громадянське суспільство України в кінці XXI сторіччя буде частиною Європейської федерації і мало нагадуватиме те, що нині називаємо Україною.

Чому іноземні пісні нам подобаються більше, ніж свої, тим більше народні?

Причин тут декілька, але можна виділити дві, найголовніші. Перша пов’язана з тим, що наша свідомість є відображенням середовища, в якому живемо. Середовище змінилось, а нової народної пісні, що відповідала б новим умовам, народ не створив. Справа в тому, що ще в 20 – 30 роки XX сторіччя на Україні був знищений культурно-духовний прошарок населення, в тому числі і творці народної пісні та її носії – кобзарі (яких зібрали з усієї України і сліпих, роздягнутих вивезли і викинули в тундру, де вони всі загинули). У подальшому було зроблено все, щоб українська пісня не відродилась. З іншого боку і російська пісня не зуміла повністю замінити знищене в Україні, бо її серцевину складає так званий міський романс, що деформувався в пісню карно-злочинного світу, домінуючого на пострадянському просторі; особливо в Росії, і, відповідно, в Україні і Білорусії, де в значному відсотку вживають російську мову. Цю порожнину і заповнили більш сучасні мелодійні (хоч і з незрозумілим змістом) західні пісні. Але і західна пісенна культура не стільки збагачує, скільки руйнує національну свідомість, бо як на фізичному рівні, так і в інтелектуально-духовній сфері одна культура не стільки бере іншу на озброєння, скільки знищує її, роблячи народ знищеної мови і пісні своїм придатком. Пісня не просто зброя, а набагато могутніша за всі ракети і бомби, бо бомби вбивають фізично, а культура – знищує,

переформатовує душу народу. А немає народу – немає і проблем.

Чому люди різних національностей не можуть жити мирно?

Причина всіх конфліктів у живому одна і таж: з одного боку експансія без обмежень “до окраїн Ойкумени”, з іншого-обмеженість ресурсів і території. Конфліктують окремі люди; коли ж вони об`єднуються для досягнення позитивного результату-конфліктують сім`ї, роди, племена, різні організації, народи, етноси. В прямому чи завуальованому вигляді експансія може іти на фізичному рівні (війни і протистояння), на інтелектуальному (засилля мови, інформаційних засобів і потоків) і на духовному-через релігійну експансію і експансію морально-етичних норм. Після захоплення фізичної, інформаційної чи духовної території носії того, що зазнало поразку, мають бути знищені, що і відбувається поступово і невпинно, починаючи з генетичного виродження і закінчуючи духовним. Коли кажуть, що культура однієї країни збагачує культуру іншої-то це відбувається лише під час об`єднання проти спільного суперника. Однак після перемоги неминуче одна культура знищить іншу, так само як і духовність. Нічийної, точніше ніким не зайнятої території на всіх планах буття не існує. І навіть коли найсильніша в якомусь відношенні нація поглине всі інші (за звичай це не найрозумніша і тим більше духовна нація), то і тоді конфліктність збережеться. Тільки раніше її вектор був спрямований назовні, а тепер він повертається всередину і починає руйнувати суперетнос, створений із завойованих і підкорених народів.

В цьому відношенні характерні ознаки нового виду конфліктності-тероризм. Тепер уже не народи і не держави воюють один з одним, а клани, ордени, мафії, церкви, організовані групи людей за якоюсь ознакою в боротьбі за: гроші, території, владу, перспективу.

Чи повинна людина бути патріотом?

У прийнятому розумінні “патріот” це людина, що гордиться своєю батьківщиною, мовою, культурою, приналежністю до того чи іншого народу, соціальної групи, партії та тому подібного. І не лише приналежить, а й захищає ті цінності, якими пишається. Звичайно, пишатись добре тоді, коли є чим, коли те, що ти захищаєш, є кращим, сильнішим, виграшним по відношенню до іншого, чи інших. А якщо ні? Ось тоді багато людей готові “перебігти”, зрадити своїх, щоб стати часткою того, чим можна “пишатись”. Тим більше, що те, що зараз сильніше, багатше, розповсюдженіше, має і більші на даний момент умови життєздатності на майбутнє, а це забезпеченість сьогодні, а може і завтра. В суспільстві таке дійство кваліфікується як “зрада”, або, просто, як аморальний вчинок. По відношенню до родини, що тебе народила, до Батьківщини, що тебе виховала, це дійсно зрада, бо на тебе покладались надії продовження Роду, майбутнього Батьківщини, сподівання, що ти будеш її будівничим і захисником. А ти всіх кинув і побіг туди, де глибше і повніше “корито”... Чи можна порівняти свою стареньку і хвору матусю з успішною, гарною і здоровою сусідкою? То може кинути її та й перебратись в “синочки” до сусідки? А скільки тих, хто “соромиться” своїх рідних, хто “соромиться” рідної мови, рідної пісні, рідних звичаїв..., хто за копійку готовий продати не те що Батьківщину, а й рідну неньку... В невігластві своєму і бездуховності своїй це лише “сміття” власного народу, пофарбоване в кольори чужої мови і чужої культури. Бо не розуміють, що не

має майбутнього у верби на дубові, а карасеві – в повітрі.

Звичайно, людина сама робить свій вибір бути чи не бути патріотом, але було б дуже добре, якби вона ще й усвідомлювала глибинну суть свого вибору.

Розум у Всесвіті.

На протязі тисячоліть дивує людину навколишній світ, викликаючи безліч запитань: звідки все це? Чому все так, а не інакше? В чім сенс буття людини, живого, Всесвіту? Як все почалось і чим закінчиться? Як діяти і як жити? Та безліч інших, подібних, на які важко і дуже непросто знайти відповідь. Особливо якщо враховувати ту обставину, що людина, яка шукає відповіді на подібні запитання, робить спробу пояснити призначення системи, елементом якої є вона сама. Згідно з теоремою Гьоделя засобами системи неможливо доказати не тільки те, що виходить за рамки системи, а навіть несуперечність того, що ми стверджуємо про будову та властивості самої системи. І все ж, незважаючи ні на що, людина ставить запитання і робить спробу за спробою зрозуміти навколишній Світ і своє місце в ньому. В залежності від набутих знань, діалектичності мислення в пошуку відповіді можна піти двома шляхами. Один з них – це шлях сприйняття Всесвіту таким, яким він є, з наданням йому статусу вічності; зміни в якому відбуваються згідно з раз і назавжди сталими законами Природи. В такому Всесвіті все відбувається хвилеподібно, а сам розвиток Всесвіту механічний, без кінечної суті і мети. Всупереч другому закону термодинаміки, згідно з яким всі процеси у Всесвіті протікають з незворотніми втратами енергії і з спрощенням структур, вводиться гіпотеза випадковості ускладнення структур, випадковості виникнення життя, випадковості появи Людини, а з нею і розуму. Така точка зору дозволяє зробити Людину центральним об'єктом розвитку Всесвіту, поставити її над Природою, ствердити вседозволеність її дій. Для обґрунтування цієї точки зору її прибічники використовують весь арсенал сучасної науки «яка нібито не потребує» Бога для пояснення існуючої суті речей. Та надзвичайно вірно висловився з цього приводу англійський мислитель Оуен: ”малі знання віддаляють нас від Бога, великі - наближають”.

Чим більше знає людина, тим більше вона розуміє не випадковість Всесвіту, розуміє, що його краса, складність, доцільність у всьому несе в собі щось таке, що стоїть над людським сприйняттям і осмисленням, багато вище, від того що можна уявити і про що може йти мова взагалі. Може саме тому всі великі вчені були глибоко набожними людьми, бо вони, як ніхто інший розуміли те, що Всесвіт в тому стані, який ми маємо змогу спостерігати, не міг виникнути випадково, що над актом творіння Всесвіту стоїть Щось таке, чого людський розум не може осягнути. Та розуміючи за народженням Всесвіту Творця, такі вчені шукають не нові закони будови Всесвіту, а розуміння їх. Вони йдуть по другому шляху – пошуку відповідей на “вічні запитання”.

Спробуємо і ми пройти цим шляхом, на якому для розуміння суті буття використаємо ті знання, які вже маємо, а там де будемо відчувати їх нестачу – будемо використовувати присутнє людям почуття гармонії і довершеності системи, що будується чи розглядається. Опорою на цьому шляху нам буде теорема Роса Ешбі, сформульована останнім в повоєнні роки при створенні перших безпілотних літальних апаратів: ”для керування літальним апаратом потрібна система керування (управління) функціонально більш різноманітна, ніж керований апарат”. Це

надзвичайно важлива теорема, бо вона по своїй суті являє собою один з основних принципів організації Всесвіту. Дійсно, для того, щоб збудувати дім – потрібно мати хоча б “на цеглину” більше, бо руйнування лише одної цеглини призведе до неможливості закінчити будову; щоб вирішити задачу – необхідно знати більше ніж конкретно для рішення цієї задачі; “згубивши ” лише якусь деталь ми ніколи не знайдемо відповіді на поставлене питання. І так у всьому, в усіх сферах діяльності людини. В усьому, завдячуючи другому закону термодинаміки, “на вході затрати будуть більші, ніж матимемо на виході”, скрізь потрібно мати надлишок. Виходячи з цього принципу можна стверджувати, що ні одна система не може створити іншу систему рівну собі, чи більшої складності, а лише таку, яка буде відтворювати частково можливості самої системи (навіть, якщо це відтворення збільшене, або піднесене на кілька порядків, воно не змінює суті). Отже людина не може створити “Людину” в повному розумінні цього слова. Для створення “Людини” потрібна система “багатша, різноманітніша”, ніж Людина. А це вже вищий рівень розуму. Повторюючи процедуру ми прийдемо до висновку, що Всесвіт створено "Розумом“, точніше “Системою”, яка більш багатша і різноманітніша , ніж сам Всесвіт. Як ми будемо називати Те, що виходить не тільки за кордони нашого розуміння, але й Всесвіту – Вищим Розумом, Абсолютом, Вищою Свідомістю, Творцем Всесвіту, Богом - це все проблема найменування, бо відобразити Суть визначеного ніякою назвою ми не в змозі. Ми можемо лише прийти висновку, “що Всесвіт” і ми з ним,створено. Яким чином – це вже інше питання і про це згодом. А зараз потрібно звернути увагу на те, що теорема Р.Ешбі – це віддзеркалення більш відомої теореми К.Гъоделя в математиці, про яку ми вже згадували вище. Ще перед війною австрійський (за чеським походженням, бо жив і працював у Чехії) інженер К.Гъодель, займаючись проблемою Д.Гільберта про несуперечність базової системи аксіом, яка використовується для побудови якогось розділу знань, сформулював наступну теорему: “Засобами системи неможливо доказати несуперечність вибраної системи аксіом”. Для доведення несуперечності даної системи аксіом, а отже і всього розділу знань необхідно їх доповнити зовнішніми, тобто з іншого розділу знань. Але як тільки ми це зробимо, ми можемо об'єднати обидва розділи в один і знову виникне те ж питання: “вірна чи не вірна отримана таким чином область наших знань ?”. І так до нескінченності – для доказу несуперечності нижчого рівня потрібен більш високий, а це вже теж саме, чого вимагає і теорема Р.Ешбі. Та якщо існує ієрархія Всесвіту, то виникає запитання: чи все, що оточує нас, створене “Розумом” і “розумне" ?. Дійсно, якщо сприймати Всесвіт крізь призму теореми К.Шеннона, згідно з якою “розумною можна вважати систему, що може сприймати інформацію, зберігати її, обробляти і передавати”, то розумними є вже елементарні частки, такі як електрон. Електрон може поглинати фотон, зберігати його, впливати на його характеристики і випромінювати його, або кілька в залежності від умов, в яких знаходиться. З такої точки зору все з того, з чим ми зтикаємось у Всесвіті, наділене розумом. Розумні тварини і рослини, планети і зорі. Та розум цей “не людський”. Принаймні на рівні живого він дає можливість розуміти і діяти, але не дає можливості “творити в дусі “. Давайте ж іще раз поміркуємо над тим , що є розум. Прийняте визначення розумності збігається з поняттям інформації та роботи з нею. З цього боку розумність є лише властивістю того агрегату матерії, з якого складаємось ми. Перефразуючи вислів Святого Августина “світ створений з часом, але не в часі” можна стверджувати, що “Всесвіт створений з розумом але не розумом”. Чи можливо підтвердити цей вираз якимись доказами? Якщо звернутись до глибинної інформації,

до її найбільш стійкого ядра, то ніде не знайдемо визначення Вищої Сутності через розум. В Біблії це - "… Земля була безводна і пуста, і морок над безоднею, і Дух Божий носився над водою": в індійських переказах це "перша біла центральна точка – Дух-Матерія", і Самосущий Господь, і Єдине Всесвітнє Світло, і Вогонь, і Вітер-Дух, і Простір-Дух. І лише в Євангелії від Іоана сказано: "Спочатку було Слово, Слово було у Бога, і Слово було Бог. Воно було спочатку у Бога. Все через Нього почало бути і без Нього ніщо не почало бути, що почало бути. В ньому було життя і життя було світло людей. І світло в пітьмі світе, і пітьма не обійняла його". До цього вислову ми ще повернемось, бо він хоча побічно і індетифікує Бога З Словом, все ж говорить про інше. Та ще більшу не ідентичність Бога і розуму бачимо в семи Твореннях Бога: 1) Безмежного Розуму; 2) стихій шляхом диференціації Всесвітньої неподільної Субстанції; 3) органічного світу, його еволюції, його почуттів, розвитку, нерозділеної природи ; 4) творіння неживих, неорганічних, не надихнутих тіл; 5) творіння живого; 6) творіння божеств і 7) творіння Людини. Як бачимо, розум є теж витвір Бога. І саме він був створений першим: "…і Слово було у Бога ". На рівні нашого розуміння це був Задум майбутнього Всесвіту, Програма його створення і розвитку в найбільш загальних рисах. Бог творив і творить новий Всесвіт в дусі, як творять свої полотна художники, вірші – поети, музику – композитори…

Що ж все-таки розуміють під словами Бог, Дух…? Коли запитали Ісуса Христа , що є Бог? – Він підняв камінь і сказав: "і тут також". Ще більш визначено сказав апостол Павло: "і ми всі в Ньому". Можливо це слід розуміти як те, що Всесвіт є частиною самого творця, який "жертвує собою" , розчиняючись у створеному Всесвіті, відтворюючись в різноманітті Складових членів і залишаючись Самосущим, Невиразимим, Непізнаваємим. Це і джерело енергії, руху, і джерело розуму і джерело форм, і джерело всього сущого. Навіть більше того, бо на жаль ми можемо зрозуміти лише те, що входить до кола нашого з вами буття, до можливостей нашого обмеженого мозку і, відповідно, нашої обмеженої свідомості.

Ще один аспект творення Всесвіту відкривається в кожній з моделей творення Всесвіту. Мова йде про первісний простір, він же абсолютний, про безодню, про первісний Хаос, про первісні води, про безмежну темряву, сховища майбутніх світів. Це Лоно, яке опліднюється Богом, з якого під дією енерго-інформаційного - і хто крім Творця знає ще якого променя, чи програми, чи первісного яйця з ДНК майбутнього творіння - народжується Всесвіт… Як це нагадує знайому весняну картину, коли в підготовлене поле кидається зернятко майбутньої рослини… А може це зернятко впало від рослини, що закінчила своє буття і коли прийде весна і поллються щедрі промені весняного Сонця, нова рослина починає свій шлях у часі. І щоб відбулось її життя потрібні три речі: грунт, її ДНК, і сонячна енергія. І не просто енергія, а й інформація на її розвиток. Рослина розвивається, і в кожній її клітині знаходиться інформація про всю рослину, та настає час, і формуються нові зернята, що стануть початком нових Всесвітів. Та все це лише однобічна і не дуже вдала аналогія. Бо створюючи новий Всесвіт Бог створює і нових творців, які рангом набагато нижче, але на рівні, вище, або на рівні принаймні, Людей. Він творить собі подібних, здатних творити в дусі і робити результати творіння більш різноманітними і неповторними.

Ще один аспект розуму у Всесвіті дає нам згадувана вище теорема К.Шеннона відносно розумності того чи іншого об'єкту, або системи. Поєднуючи її з теоремою Гьоделя-Ешбі можна стверджувати, що весь Всесвіт розумний. Тільки цей розум на кожному рівні різний, на кожному рівні це зовсім інші інформаційні структури і

зовсім інші принципи роботи з інформацією. Людське суспільство – це лише один із рівнів розуму у Всесвіті, а Людина займає лише свою розумну нішу в розумному Всесвіті. Такий висновок підтверджується словами Ісуса Христа: “ від Духа – дух, від плоті - плоть ”, який в сучасній фізиці формулюється як “складність об'єкту залежить від складності середовища”, “властивості тіла відповідають вихідній речовині”, розум може сформуватися лише в розумному середовищі і т.п. В формальному відношенні це відомий принцип Кюрі: “симетрія об'єкта відповідає симетрії середовища і навпаки”, а також теоремі Кюрі, згідно з якою в природі можуть взаємодіяти лише сили і потоки однієї фізичної природи. Згідно з цими принципами розумна Людина ніколи не може виникнути і розвинутись без розумного середовища, духовна Людина не в духовному середовищі, як і “живе” в цілому із неживої інертної матерії. Більше того, в відповідності з другим законом термодинаміки Людина не може не тільки еволюціонувати і ускладнюватись як розумний об'єкт, вона не може зберегти навіть ті знання, які вона отримує від інших. В світі немає сталих структур, де б інформація зберігалась впродовж невизначеного часу. Все в природі змінюється і всі зміни відбуваються у відповідності з другим законом термодинаміки, тобто з накопиченням помилок і втратами інформації. Стираються літери і розсипаються книги, немає жодного каналу передачі інформації, в якому б без надлишкової інформації, потрібна дійшла б до адресата без втрат. І все ж Людство стає все більш розумним, перебудовуючи середовище під себе і змінюючись згідно з цим середовищем. Такі зміни можливі лише в тому випадку, коли людство весь час одержує відповідну інформацію з зовні. Потрібен потік інформації, згідно з яким протікали б процеси у Всесвіті, в тому числі і на Землі. Згідно з принципом Кюрі процес, протікаючи через систему, змінює її структуру в відповідності до симетрії потоку. Іншими словами, через Всесвіт повинен текти потік енергії і інформації, несучи програму на його розвиток і еволюцію. Це інформаційно-енергетичний привід Всесвіту, який діє безперервно з моменту творення Всесвіту. Коли Моісей на горі Синай, стурбований паузою в розмові з Богом, питає Його: “чи не заснув ти Боже?”, Бог йому відповідає: ”Якби я заснув хоч на мить, цей Світ перетворився б в порох”. Отже потрібно визнати, що Всесвіт розвивається згідно з задумом творця, в відповідності до Програми його розвитку. Всі основні оператори, всі основні моменти життя Всесвіту і Людини вже визначенні, хоча і на нашу волю в людській долі теж залишається місце. Розуміння не випадковості Всесвіту і визначеність місця Людини в ньому корінним чином змінює свідомість в відношенні Людини до навколишнього середовища і до себе. Людина починає розуміти, що на кожному кроці вона повинна жити і діяти згідно з законами Всесвіту і нормами суспільства, що розвиваються за законами добра, краси, істини. Без розуміння цих законів найкращі намагання можуть призвести до самих небажаних наслідків. Так, наприклад, всім відомий закон “вбити дракона” згідно з законами компенсації та стійкості призводить до того, що той, хто “вбив” дракона сам стає Драконом. Саме розуміння дає змогу боротися не з наслідками, а з тими явищами, які породжують Дракона. До тих пір, поки існують канали живлення дракона, вбити його неможливо, бо вбивши одного, натомість одержите іншого, в чиїсь, чи в своїй власній особі. Наведений приклад – характерний для розвитку живого закону “змін і стійкості”. Без змін не має розвитку, прогресу, еволюції, але під час змін система повинна мати запас стійкості для того, щоб вижити, щоб не бути зруйнованою. І чим більші зміни очікують на живе, тим більший запас стійкості воно повинно мати. Стійкість обумовлюється врівноваженістю полярних якостей, в той час, як зміни породжуються асиметрією; остання ж витікає з суті

різниці потенціалів. Різниця потенціалів – це різниця в значенні одного і того ж параметру в двох точках простору і обумовлюється вона перепоною на шляху розвитку процесу. Звідси витікає, як наслідок, відомий закон карми: не буває наслідків без причин і причин без наслідків. За всі справи, за всі свої вимоги, за вчинки своїх батьків, за вчинки людства, за все треба платити. Людині дарована можливість волі вибору, але якщо її вибір суперечить основному напрямку розвитку, задуму Творця - вона повинна зрозуміти сама, що наслідки, від яких вона потерпає – це результат її дій та дій її оточення.

Воля вибору надана людині лише в межах "потоку", параметри якого вже задані. І якщо ця людина одержує більше, то інша – менше, якщо ця порушує принципи – інша, або ж вона сама повинна компенсувати ці відхилення за кордони обмежень. Щоб краще зрозуміти цей принцип - пригадайте закони руху молекул газу – кожна з них має свою швидкість. Але ця швидкість обмежена загальною енергією потоку таким чином, що сума енергій всіх молекул не більше і не менша за наявну енергію потоку. Подібне обмеження повинне існувати і на інформацію. Може тому так символічно звучить відомий вислів: "воля - це усвідомлена необхідність". Звичайно це не значить, що загальний об'єм інформації не змінюється, бо в системі є джерело змін – інформаційно-енергетичний потік - і є стік – другий початок термодинаміки. Незважаючи на те, що параметри потоку життя Всесвіту задані, Людина може сама вибирати. Та для того, щоб вибирати – вона весь час повинна бути в готовності, повинна мати в потрібний час відповідну вісті організацію духу і мислення, душі і розуму. Коли Ісус Христос наголошував на тому, що людина повинна "вчитись, вчитись і вчитись", то саме тому, що не має міцнішої віри і любові, ніж віра і любов, що побудовані на знаннях серця і розуму. Людина повинна розуміти, що вона не випадковість, що вона створена не для забави, не для пустоцвіту, а для високої цілі. День за днем із року в рік, із життя в життя Людина має йти шляхом сходження. З давніх часів відомий вислів "не має бога, який не був би людиною", а також "люди - це павші боги". Між Творцем і людиною знаходиться ціла ієрархія богів різного призначення – від планетарних до космічних. У кожного з них свої задачі і свій вибір, та для того, щоб стати вчителем треба самому закінчити школу розуму і духу. Не кожний учень закінчує школу, а той, хто закінчив не обов'язково іде дальше - це вибір людини. Та той хто розуміє, що життя - це школа, яка ніде і ніколи не закінчується, що все, що має людина – це теми, які вона повинна засвоїти для того, щоб іти далі - завжди буде заохочуватись вчителями. Немає людини, в якої не було б батьків і вчителів. І вся справа в тому, хто вони, Вчителі – від Бога, чи ні, чому вони вчать і куди ведуть. Бо на кожному рівні організації Всесвіту все подібно і не схоже з організацією людини і людського суспільства. На всіх рівнях є свої лікарі і вчителі, воїни і поліція, спостерігачі і спокусники, раби і работоргівці, колекціонери і туристи, носії духу і зла… .

В кожної людини є свій вчитель. В залежності від рівня розвитку і призначення змінюється вчитель, програма навчання. Так само, як і в школі, людина повинна послідовно пройти і засвоїти всі теми. Хто не вчив математику – не зрозуміє фізику, хто не плакав – той не зрозуміє того, хто плаче; у кого не боліло – не зрозуміє, що таке біль, хто не ходив в школу – не зможе вчитись в університеті і не стане вчителем, лікарем, інженером… .Хто не пройшов "школи життя" – не стане богом, а вірніше не зможе продовжити свій шлях сходження. Легко котитись вниз, не потрібно зусиль для того, щоб стояти на місці, важко йти вгору і вперед. Багато спокус і перешкод на шляху сходження, багато наполегливості і терпіння, віри і жертовності, неспокою і

любові потрібно, щоб іти стежками своєї долі, щоб жити в злагоді і гармонії з навколишнім світом, щоб серцем і розумом обійняти всесвіт. Іти не зупиняючись, але й не бігти, бо кожний час і день для чогось призначені. Все має свій сенс бути і лише сама Людина може відступити, знехтувати, піддатись спокусі… . І тоді в дію вступає закон карми… . Коли ж все відбувається належним чином і людина за час свого нинішнього життя виконає програму, то згідно з законом трансформи вона переходе в старший клас, змінюючи “форму” в залежності від подальшої програми становлення, від того, в яких просторово-часових, фізичних станах матерії та її енерго-інформаційних структурах відбуватиметься подальше сходження.
Щаслива дитина, яка має батьків, вірить їм і любить їх. Щаслива людина, яка вірить в Бога і йде з любов'ю до Нього. Та ще щасливіша та, яка не тільки вірить, а й розуміє, знає, чому саме так побудований Розумний Всесвіт, що у нього є свій Батько, Творець Всесвіту, і що всі ми його діти.

Література

1. Асов А.И. Славянские руны и Боянов гимн» - М., 2000
2. Асов А.И. Славянские боги и рождение Руси – М., Вече, 2000
3. Буття українців. - Матеріали науково-практичної конференції, вип. 1-4, К., 2005 – 2007 р.р.
4. Василенко Г.К. Руси. ВДК серія 5, №3, 1990
5. Велесова книга – переклад коментар Сценко Б.І. – К., 1995
6. Тилак Бал Гангадхар. Арктическая родина в Ведах. Изд. Братье Тиланс – Гайдар Вада г. Пуна, 1956
7. Геродот. Історії в дев'яти книгах – К., 1993 – 576с
8. Губерначук С. Трипілля і українська мова – К.Фенікс, 2005
9. Давня історія України. т.1,2 – К.Либідь, 1995
10. Даниленко В.Н. Энеолит Украины – К., 1974
11. И. Данилевский. Один из любимых героев детства, ж-л "Знание – сила" №7 1994;
12. Загадки зоряних островів, 1990, випуск 6;
13. Знойко О. Міфи Київської землі та події стародавні – К., 1989
14. Ю. Канигін. Віхи священної історії, видавництво "Україна", Київ, 2001;
15. Канигін Ю.М. Пута ариев – К. А.С.К., 2003 – 576с
16. Ю. М.. Канигін. Шлях аріїв, Київ, Україна, 1995;
17. Кифишин А.Г. Древнее святилище Каменная могила: Опыт дешифровок протошумерского архива XII – III тыс. до н.е.Т.1 К., 2001
18. С. Коваль. Сини Ра з берегів Дніпра, Львів, Панорама, 2005, 186с
19. Б.Лановик, Р.Матейко, З.Матисякевич Історія України – К., Знання, 1999, 576с
20. Миролюбив Ю.П. Сказы Захарихи – собр.соч., т 16 – Мюнхен, 1990
21. Наливайко С.І. Таємниці розкриває санскрит – К., 2006
22. Наливайко С.І. Індоарійські таємниці України – К., 2004
23. І. Огієнко. Українська культура, Київ, Довіра, 1992.;
24. І. Огієнко. Історія української літературної мови, Київ, Либідь, 1995;
25. Силенко Л. Магавіра – N.-Y. – Toronto, 1979
26. Сказание о стародавних временах русских – М., Белые альвы, 2003 – 144с
27. Чмыхов Н.А. Истоки язычества Руси – К., 1990
28. Шилов Ю.А. Прародина ариев: Истории, обряды и мифы – К., 1995
29. Шилов Ю.А. Истоки славянской цивилизации – К., 2004
30. Шилов Ю.А. Праславянская Аратта – К., 2003
31. Ю. Шилов. Брама безсмертя, Український світ, Київ, 1994;
32. Ю. Шилов. Святині, Миронівська друкарня, Київ, 2001.
33. И. Яковенко. Так ли уж необходимо действительное, ж-л "Знание – сила", №5, 1994;

ЗМІСТ

Вступ ……..3
Передмова ……..5
Трипільська Русь. Частина 1
Фрагменти прадавньої історії України. Аратта…… 8
Рамаварта. Цивілізаційний прорив ……...12
- лінгвістична історія; ……12
- мовна історія; ……...13
- писемна історія; ……15
- цивілізаційна історія;……...15
- топонімічна історія. ……..16
- світоглядна історія; ……...17
- кліматична історія. ……18

Трипільська цивілізація. Оріяна……..20
Сумери – шумери…… 22
Пелазги – лелеки……... 23
Етруски, вольки, орійці ……24
Кіммери – сумери ……25
Скіфи – скити ……27
Сармати ……..29
Анти, готи, гуни ……30
Слов'яни ……31
Етнічна Русь. Частина ІІ
Походження назви «Русь» ……35
Витоки Київської Русі ……...38
Історія Київської Русі ……41
Історичні міфи ……45
Королівство литвинів – русинів ……47
Литовсько – польська доба в історії України ……..48
Походження російського етносу ……..51
Хронологія країни Моксель ……..56
Руїна ……60
Друге етнічне щеплення на угро-фінському підвої ……62
Ординський молох ……..63
Де, ми, українці поділись? ……64
Національна символіка Русі – України ……68
Етнічні інваріанти і потенціали ……70
Русь Велесова. Частина ІІІ
Історична довідка ……76
Велесова Книга. З Арктики в Причорномор'я. Переселення в інські краї ….. 78
Легенда про Богумира. Перша хвиля повернення оріїв ……..79
Друга хвиля повернення оріїв ……80
Богумир і Ящер ……...81
Третя хвиля повернення оріїв ……82
Заповіт оріям ……...83
Патріарх Рус. Русколань. Венеди і вандали ……84
Троянові віки. Межі етносів в ІІ – І тис. до н.е. 85

Четверта хвиля повернення оріїв ……..86
Бус Білояр ……87
Після Троянових віків ……89
Наближена хронологія подій за ВК. Схема руху індоєвропейських народів ...89
«Скази Захарихи» та «Листи до Ока Божого», Скрижаль Ора ……..92
Русь Відична. Частина IV
Передмова. Зміна епох ……...97
Буття. Зоряний закон ……..98
Закон Троїці ……...100
Душа ……...102
Сім творінь Бога ……102
Відичні боги ……...105
Шлях до Вишнього ……...107
Догмати (інваріанти) Відичної віри ……110
Відичні свята і традиції ……115
Організація культової частини Відичної віри ……116
Принципи будови Всесвіту ……117
Принципи буття живого Всесвіту ……..121
Розбудова Всесвіту і розбудова життя у Всесвіті. Боги і люди ……..125
Розбудова Всесвіту знизу. Рукотворні боги ……128
Передвічне дерево життя і родова гілка ……130
Добро і зло. Пекло і рай ……..132
Відична віра – Магавіра ІІІ-го тисячоліття. ……...134
Рух народів і витоки світових релігій ……134
Біловоддя півдня України ……139
Відична Віра – наріжний камінь духовності людства ……..142
Відична Віра і сучасні світові релігії ……..145
Біблія: Тора і Євангеліє ……147
Християнство і Відична Віра ……...150
Русь і християнство 152
Русь Трислявна. Частина V
Передмова ……..156
Від серця до серця ……156
Космічні символи і національна символіка Русі – України ……..168
Заповіти ……..177
Морально – етнічний кодекс ……184
Молитва за Україну ……..188
Гімн Сварогу ……189
Можливий варіант розвитку планетарного суспільства в ХХІ сторіччі …….190
Що робити? ……192
Першочергові проблеми і шляхи їх вирішення ……196
Духовно – інтелектуальна Русь ……..211
Доповнення
Енергія прогресу, суспільна економіка і структура суспільства, вектори розвитку ……215
Біосоціальні аспекти в будові людського суспільства і їх використання для тотального поневолення людини і народів ……234
Якою мовою говоримо і якою маємо говорити ……249

Питання про Україну ……254
Розум у Всесвіті ……264
Література ……270